

Ánh sao ban ngày

Contents

Ánh sao ban ngày	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03-04	12
4. Chương 05-06	23
5. Chương 07-08	35
6. Chương 09-10	49
7. Chương 11-12	64
8. Chương 13-14	78
9. Chương 15-16	91
10. Chương 17-18	108
11. Chương 19-20	121
12. Chương 21-22	139
13. Chương 23	150
14. Chương 24	156
15. Chương 25	162
16. Chương 26	168
17. Chương 27	173
18. Chương 28	178
19. Chương 29	184
20. Chương 30 (end)	188

Ánh sao ban ngày

Giới thiệu

“Ánh sao ban ngày” là cuốn tiểu thuyết nói về nhân vật Cố Thả Hỷ, một cô gái với dung mạo bình thường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sao-ban-ngay>

1. Chương 01

Chương Một

Không thể tan vỡ

Ly hôn hay không ly hôn chỉ khác nhau ở chỗ bên mình có một hơi thở hay không.

Ly hôn?! Mặc dù biết rằng cuộc hôn nhân của mình chắc chắn có vấn đề, cũng từng phiên nào không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa lần nào nghĩ tới chuyện ly hôn. Sáng sớm, Cố Thả Hỷ đến văn phòng làm việc, việc đầu tiên của cô là bật máy tính, mở trang MSN, sau đó kiểm tra hòm thư cá nhân. Thả Hỷ nhận được một bức thư của Vĩ Hàng, tên file gửi đính kèm bỗng nhiên lại là đơn xin ly hôn. Rõ ràng tối qua hai người còn ngủ chung giường, sáng nay còn cùng ăn sáng, tại sao lại gửi ình tờ giấy này một cách thần nhiên như không vậy?! Ngoài file đính kèm là đơn xin ly hôn ra, bức thư của Vĩ Hàng chẳng có lấy thêm một dòng chữ nào khác.

Cố Thả Hỷ mở tiếp những văn bản cần tải xuống, sau đó quả quyết đóng hộp thư lại. Cô không muốn mở ra để xem những điều kiện Triệu Vĩ Hàng đề nghị trong đơn ly hôn, cũng không muốn có chút hồi âm nào cho anh ta. Nếu anh ta quả thật muốn ly hôn, chỉ ít cũng phải tôn trọng cô, phải trực tiếp nói với cô.

Sau khi chọn ra vài bảng biểu cần in, ra lệnh in, Cố Thả Hỷ ngồi ngây ra nhìn cái máy in hoạt động. Ban đầu khi quyết định kết hôn, cũng có phần vội vàng. Hai người mới chỉ gặp nhau hai lần, trong đó một lần là đến phòng đăng ký kết hôn. Chỉ như vậy thôi đã ấn định kết cục chung thân ột tình yêu. Nói theo lời của Chỉ Túc, ấn định kết cục chung thân cũng chính là lúc làm lỡ cả cuộc đời. Đỉnh Chỉ Túc, cô bạn thân nhất của Cố Thả Hỷ, cho dù Thả Hỷ có đang giày vò thế nào, Chỉ Túc vẫn luôn đưa ra những dự đoán bi quan nhất trong những lúc quan trọng nhất. Nhưng tức nhất là những dự đoán đó lần nào cũng đúng. Cố Thả Hỷ đã đôi lần tức giận nói với Chỉ Túc rằng có điều gì thì cứ nói thẳng ra, nhưng Chỉ Túc lại nói: “Tớ làm sao ngăn được tính bảo thủ của cậu, tớ độc mồm độc miệng như vậy chẳng qua cũng chỉ giúp cậu tỉnh ngộ thôi, mà lần nào cậu cũng để tớ nói trúng ”.

Cố Thả Hỷ đứng cạnh máy in, rút ra từng tờ bảng biểu đã được in sẵn một cách máy móc, rồi sắp xếp chúng thành một tập ngăn nắp đặt sang một bên. Thả Hỷ cố gắng tập trung vào một việc gì đó nhưng đầu óc cô lúc này như một mớ bòng bong, cố gắng đến mấy cũng không tìm ra được một lối thoát. Thôi, kệ nó vậy! Thả Hỷ quyết tâm tập trung vào công việc, tuy nhiên, cái công việc bí thư giáo vụ chẳng đòi hỏi nhiều đến kỹ thuật cao này không đủ sức khiến cô tập trung.

Đã hết giờ lên lớp, rất nhiều giáo sư cầm cốc nước bước vào văn phòng. Như thường lệ, họ và Cố Thả Hỷ chào nhau, hỏi vài câu xã giao, lại thêm vài sinh viên đến tra điểm, tra môn học... Một chút bận rộn đó quả là vị cứu tinh đối với Thả Hỷ lúc này. Sau đó Thả Hỷ ôm tập tài liệu cần dùng đến nộp tại khu hiệu bộ, thời gian cứ trôi đi như vậy.

Đi trên con đường yên tĩnh rợp bóng cây, Thả Hỷ buông những tiếng thở vừa chậm vừa dài. Cô móc điện thoại trong túi ra định bụng sẽ gọi cho Triệu Vĩ Hàng, nhưng ngón tay cô cứ ngập ngừng trên bàn phím, xoay đi xoay lại, cuối cùng cô quyết định không gọi nữa.

Nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rưỡi. Thả Hỷ tìm một chỗ ngồi cạnh khoảng sân nhỏ bên đường, trong vô thức tay cô vẫn cầm chiếc điện thoại di động nhét trong túi quần. Mới ngồi được một chút, từng tốp từng tốp sinh viên tan học nhộn nhịp đi về phía nhà ăn. Không gian vừa mới đây thôi đang yên tĩnh bỗng trở nên ồn ã, những chú chim sẻ đang đậu trên cành cây gần đó cũng giật mình bay mất. Thả Hỷ cố ngồi thêm chút nữa, đợi toán sinh viên kia đi xa mới chậm rãi đứng dậy, một mình tới nhà ăn. Con người cô lúc này chẳng còn chút hứng thú gì nữa. Thả Hỷ chỉ biết cúi đầu nhìn đôi chân mình đang nhấc lên rồi chậm rãi cất từng bước.

“Em chào cô ạ!” Mấy cô cậu sinh viên sau khi ăn trưa xong về khoa cất tiếng chào, Thả Hỷ vội gật đầu chào lại một cách khiêm tốn. Sau khi tốt nghiệp đại học, Thả Hỷ đã ở lại trường, cũng được hai năm rồi, nhưng vì cô đi học sớm một năm nên về tuổi tác cũng xấp xỉ mấy cô cậu sinh viên kia. Chính vì vậy, mỗi khi sinh viên chào mình là cô giáo, Thả Hỷ luôn cảm thấy đôi chút ngượng ngập, cô thấy mình chưa xứng đáng với hai từ “cô giáo”. Trong con mắt cô, thầy cô giáo phải là những người giống như bố mẹ cô, quanh năm dạy học và nghiên cứu, học thức rộng, học sinh nhiều khắp thiên hạ. Còn mình thì sao, nếu dựa vào sức học

của bản thân thì chắc chắn không thể thi đỗ vào trường đại học này, mình được vào trường cũng là theo tiêu chuẩn con em giáo viên. Cũng vì bố mẹ là những giáo sư đầu ngành nên có rất nhiều trường học muốn mời họ và để lấy lòng họ, nhà trường đã đề nghị Thả Hỷ ở lại trường làm việc ngay sau khi tốt nghiệp.

Ban đầu, Thả Hỷ cũng không muốn ở lại trường làm việc. Thử nghĩ mà xem, bố mẹ thì xuất sắc như vậy nhưng cô con gái thì bình thường, dung mạo bình thường, tính tình bình thường, thậm chí trí thông minh cũng bình thường nốt, nếu ở lại trường làm việc sẽ có rất nhiều áp lực từ sự ảnh hưởng của bố mẹ. Thực ra trong suốt quá trình đi học của cô, bất cứ thầy cô giáo nào khi biết họ tên bố mẹ của Thả Hỷ đều tin rằng cô vẫn có một khả năng tiềm ẩn và họ lại cố gắng để khơi gợi nó. Thực tế Thả Hỷ cũng rất ngoan, rất cố gắng, chịu khó phối hợp với các thầy cô, tuy nhiên thành tích học tập của cô cũng chỉ ở mức bình thường, chưa bao giờ thoát khỏi hai chữ trung bình. Cô không muốn ở lại trường, bố mẹ cũng không ép buộc cô. Trong ấn tượng của Thả Hỷ, bố mẹ đối đãi với cô hết sức “dân chủ”, thậm chí là buông trôi. Khi Thả Hỷ còn nhỏ, bố mẹ đi học ở nước ngoài, cô lớn lên rồi họ mới về nước. Bố mẹ luôn rất khách khí với cô, chưa bao giờ họ ép buộc cô làm điều gì mà cô không thích.

Sau đó, sau đó thì tại sao nhỉ, tại sao cô quyết định ở lại trường? Thả Hỷ chưa bao giờ tiết lộ với ai về lý do này, bản thân cô cũng không muốn nhớ lại nữa.

Rất may là Thả Hỷ và bố mẹ không làm cùng khoa, hơn nữa, công việc bí thư giáo vụ cũng tương đối đơn giản, luôn có một khối lượng công việc và trình tự nhất định, đến thời điểm nào, làm công việc gì đều đã có quy định rõ ràng, cứ thế mà làm, lâu rồi cũng quen, quen rồi có khi lại làm tốt là khác. Giờ đây Thả Hỷ cảm thấy cô yêu thích và phù hợp với công việc này, việc giao tiếp với sinh viên cũng tương đối đơn giản.

Điều gì mới là phức tạp đây? Theo cô thì chồng cô - Triệu Vĩ Hàng rất phức tạp, phức tạp đến không cách nào đoán được.

Thả Hỷ vừa mới tốt nghiệp là cưới liền, đến giờ đã hơn hai năm, mà theo cô thì hai vợ chồng cư xử với nhau cũng chẳng đến nỗi. Tuy không giống những đôi vợ chồng hạnh phúc luôn âu yếm, cận kề bên nhau, cũng không giống bố mẹ cô rất ăn ý với nhau, nhưng rất cuộc cũng từ lạ lẫm mới dần dần thân quen. Hai người sống với nhau, chẳng có đam mê gì đặc biệt, cuộc sống cứ yên bình vô sự như vậy. Mặc dù vậy, trong lòng Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng vẫn được coi là một người dưng rất đối thân thuộc. Cô coi anh như người thân trong gia đình cho dù có thể cô vẫn chưa hiểu hết anh bằng cô thư ký của anh. Tuy nhiên, điều này cũng không ngăn cản cô coi anh là người gần gũi mình nhất. Mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, vất vả, lo lắng, nghe tiếng thở êm êm của anh ở bên, cô có thể yên tâm ngủ một giấc thật ngon không mơ màng, không mộng mị.

Cổ Thả Hỷ gọi một bát mì, dùng thìa uống từng ngụm nước canh nhỏ. Mì là món khoái khẩu nhất của Thả Hỷ. Hồi còn nhỏ, khi Thả Hỷ còn ở với bà nội, bà thường dùng nước xương để nấu mì cho cô ăn, bà còn cho thêm một quả trứng. Bà nội thường ngồi ngắm Thả Hỷ ăn, mời thế nào bà cũng không ăn một miếng. Không phải là do nhà nghèo không đủ ăn mà bà nói rằng bà làm riêng món mì đó cho Thả Hỷ. Bà vẫn cứ ngồi thế, yên lặng, chăm chú nhìn Thả Hỷ ăn một cách ngon lành, sau đó mỉm cười thu dọn bát đĩa lại. Sau khi bà mất, Thả Hỷ thường xuyên nhớ tới ánh mắt bà nhìn mình, đó là một ánh mắt tràn đầy tình yêu thương. Phải tới mãi sau này khi đã lớn khôn, Thả Hỷ mới hiểu được thứ tình yêu sâu đậm, vô điều kiện ấy. Vì vậy, mỗi khi cảm thấy mất thăng bằng trong cuộc sống, Thả Hỷ lại ăn một bát mì nóng. Hình như mỗi lần làm như vậy, sức mạnh trong con người cô dần dần lại được khôi phục.

Ngày hôm đó tưởng chừng ngắn ngủi nhưng thực tế lại rất dài. Cuối cùng cũng đến giờ Thả Hỷ có thể đeo túi xách đứng lên và đi về nhà. Bỗng nhiên, cô lại cảm thấy chẳng muốn về nhà chút nào. Khi kết hôn với Triệu Vĩ Hàng, để tiện đi làm, anh đã mua một căn hộ trong khu tập thể giáo viên gần trường của cô. Nhà cô ở rất gần trường, chỉ đi ra cổng trường, băng qua đường là tới. Tất nhiên, nhà của bố mẹ cô cũng ở cạnh đó. Cứ đến cuối tuần Thả Hỷ lại về thăm nhà. Lúc hai người mới cưới nhau, mẹ Thả Hỷ tỏ ý rằng hai người có thể về ăn tối bên nhà ngoại, hai nhà ở gần nhau thế, hơn nữa nhà mẹ cô còn có người giúp việc. Thả Hỷ cũng muốn như vậy lắm bởi bản thân cô cũng không giỏi nấu nướng cho lắm. Đối với cuộc sống gia đình mới, cô dù sao cũng cảm thấy chút áp lực. Tuy nhiên, Triệu Vĩ Hàng khi đó từ chối khéo, anh ta nói thường đi làm về muộn, giờ giấc không cố định, như vậy sẽ rất phiền hà. Mặc dù trong lòng cũng hơi ầm ục nhưng Thả Hỷ vẫn phải bắt đầu với công việc của một nội tướng trong gia đình cho dù cô cảm thấy mình chưa được chuẩn bị tốt.

Chợt nhớ tới thói quen đi chợ vào mỗi buổi chiều tan làm, Thả Hỷ bỗng nảy ra ý nghĩ theo kiểu AQ: ly hôn

cũng tốt, bản cô nương không phải phục vụ ai nữa! Triệu Vĩ Hàng thường không yêu cầu cao đối với hương vị của các món ăn. Từ khi Thả Hỷ trở tào nấu nướng đến nay, nếu anh ta về nhà ăn cơm, thường chỉ ăn một bát. Tuy nhiên, anh ta lại luôn yêu cầu thực phẩm phải tươi mới. Kết hôn không được bao lâu, Thả Hỷ đi làm lại nên cũng hơi bận. Buổi tối khi về nhà, cô thường lục tìm trong tủ lạnh, có thứ gì thì đem ra nấu thứ đấy. Ăn như vậy được hai ba hôm, Triệu Vĩ Hàng không chịu được phải mở miệng: “Cố Thả Hỷ, nếu em không có thời gian đi chợ, anh sẽ đi; nếu em bận đến nỗi không có thời gian nấu cơm, chúng ta có thể tìm người giúp việc”.

Bây giờ nghĩ lại, Thả Hỷ cho rằng lúc đó đáng ra mình phải đáp lại rằng: “Quả thật em rất bận, hay là anh làm giúp em nhé!”. Nhưng đó là lúc mới kết hôn, Thả Hỷ lại đang được nghỉ, mọi việc trong nhà từ hôm cưới xong vẫn do một tay cô đảm nhận, cũng đã thành thói quen rồi, trong thâm tâm cô cũng cho rằng việc cơm nước là của phụ nữ. Vì vậy, cô đã ngoan ngoãn mà nói rằng sau này sẽ cố gắng, sẽ chú ý hơn, bởi dẫu sao bản tính của cô vẫn là một người luôn biết nghe lời.

Triệu Vĩ Hàng lớn hơn Thả Hỷ sáu tuổi. Anh cũng không phải là người không quan tâm đến gia đình, nhưng vì làm việc tại Ủy ban, công việc lại đang thời kỳ bận rộn nên thường xuyên đi công tác. Dù là đi công tác Bắc Kinh, anh vẫn cố gắng thu xếp để đi về trong ngày, buổi tối về nhà nghỉ ngơi. Tuy nhiên, đừng mong đợi anh làm việc nhà. Và rồi hàng ngày sau giờ làm việc, Thả Hỷ lại tất bật đi chợ mua một chút rau quả tươi về nhà. Nấu nướng xong, đợi đến bảy giờ tối, nếu Vĩ Hàng vẫn chưa về, cô sẽ ăn trước; nếu anh về muộn, sẽ tự hâm nóng thức ăn để ăn.

Thả Hỷ không rẽ vào chợ mà đi thẳng về nhà. Ngôi nhà này cũng chỉ có mình cô bận rộn sống trong đó. Ly hôn hay không ly hôn, chỉ khác nhau ở chỗ buổi tối có thêm một hơi thở ở bên mình mà thôi! Nghĩ như vậy, Thả Hỷ cảm thấy mình không còn tức giận như ban sáng nữa. Thả Hỷ định bụng buổi tối sẽ gọi một cái bánh pizza, vừa nhâm nhi vừa xem đĩa. Chao ôi! Muốn buông thả bản thân một chút cũng chẳng còn cách nào khác.

Triệu Vĩ Hàng về tới nhà, thấy Thả Hỷ đang nằm ngủ trên sofa, trên bàn là hộp bánh pizza đang ăn dở còn lại mấy miếng, vô tuyến vẫn đang bật với thể loại phim Hàn Quốc ướt át, cái loại phim mà anh thấy ớn nhất. Vĩ Hàng vội tắt ti vi. Mỗi lần về đến nhà, anh chỉ muốn được yên tĩnh. Vĩ Hàng dọn thứ thức ăn mà với anh là thứ ăn rác trên bàn, cho vào sọt rác trong phòng bếp rồi mở tủ lạnh tìm thức ăn, quả nhiên, Thả Hỷ đã đình công. Trong tủ lạnh, ngoài sữa tươi, trứng gà ra, chẳng có thứ gì khác. Đã quen ăn mấy món vừa nhạt vừa ngọt do Thả Hỷ làm nên dù đã ăn cơm ở ngoài, khi về nhà, Vĩ Hàng vẫn muốn ăn thêm chút nữa, sau đó làm việc một lúc rồi đi ngủ. Lặng nhìn tủ lạnh một chút, Triệu Vĩ Hàng quay người đi vào nhà tắm, tắm gội, thay quần áo rồi đi ra phòng khách. Anh nhẹ nhàng bế Thả Hỷ đặt vào trong giường rồi cũng nằm xuống bên cạnh.

Buổi chiều, “anh cả” gọi điện hỏi Triệu Vĩ Hàng bao giờ viết xong đơn xin ly hôn. Vĩ Hàng kiểm tra hộp thư mới phát hiện ra mình đã gửi nhầm sang hộp thư của Thả Hỷ. Địa chỉ email của “anh cả” và Thả Hỷ đều được phân loại trong nhóm người nhà, nhưng lúc kích chuột, Vĩ Hàng đã kích nhầm. Phiên nhất đó lại là đơn xin ly hôn.

Tuy nhiên, mãi cho tới tối, Thả Hỷ vẫn không có chút động tĩnh gì, chính vì vậy Vĩ Hàng cũng không biết là cô ấy có nhận được thư hay không. Về nhà, nhìn bộ dạng của Thả Hỷ như vậy, Vĩ Hàng biết rằng mình đã bị cô ấy hiểu nhầm. Triệu Vĩ Hàng vốn cho rằng chuyện này chẳng có gì, “anh cả” muốn ly hôn, đơn xin ly hôn cũng đã viết xong, chỉ cần anh ấy tìm được một luật sư để giúp đỡ. Nếu Thả Hỷ mở file đính kèm, đọc nội dung, cô ấy sẽ phát hiện ra nội dung của tờ đơn chẳng liên quan gì đến hai người. Tuy nhiên, một điều rõ ràng là Thả Hỷ đã không đọc nội dung tờ đơn.

Triệu Vĩ Hàng khẽ nhắc đôi chân hơi đau mỏi, trở mình nằm quay lưng lại phía Thả Hỷ. Cái cô nàng Cố Thả Hỷ này, sống chung cùng mình mà lòng dạ cứ để đầu đầu. Anh nhiều lần không thể không công nhận rằng Thả Hỷ ít nhiều cũng có những hành động phản kháng. Chẳng hiểu tại sao nhưng cứ nghĩ đến chuyện đó là Vĩ Hàng lại muốn cười. Hai ngày hôm nay Vĩ Hàng bận rộn với công tác phòng lụt, tình hình thiên tai năm nay tương đối nghiêm trọng, cần có biện pháp ứng phó kịp thời. Hiện nay, Vĩ Hàng đang công tác tại phòng thủy lợi, công việc này tương đối phù hợp với chuyên ngành xây dựng công trình của anh. Mỗi buổi họp chủ yếu thảo luận về những vấn đề mang tính chuyên môn cao khiến anh cảm thấy hứng thú. Mặc dù theo đuổi nghiệp chính trị là theo ý muốn của bố mẹ, nhưng Vĩ Hàng vẫn luôn tìm thấy niềm vui trong

công việc. Kết quả của việc quá tập trung vào công việc khiến anh mệt mỏi tới nỗi chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm tới những chuyện khác. Cô vợ này của anh cũng không đến nỗi nào, việc gì cũng tỏ ra rất ăn ý, không có yêu cầu gì quá cao đối với anh, cả hai hầu như đều không phải mất nhiều tâm sức vì nhau.

* * *

Sáng sớm hôm sau, khi Thả Hỷ tỉnh giấc, thấy Triệu Vĩ Hàng hung hăng nằm choán gần hết giường và cả cái chăn, còn mình thì đang co quắp bên cạnh gối và cố nín một góc chăn bé xíu. Cũng may là bây giờ mới tháng chín, nếu không lại như có một làn đến lạnh quá mà phải tỉnh dậy mất thôi. Thả Hỷ cố hết sức để lôi cái chăn lại, cô chỉ muốn đạp cho cái tên đang nằm ngهنh ngang kia ngã lặn xuống đất. Chân Thả Hỷ đã nâng lên rồi lại hạ xuống, quả thực là cô không dám làm thế. Cũng có thể là do chênh lệch tuổi tác nhiều, Thả Hỷ lúc nào cũng cảm thấy Vĩ Hàng như bậc bề trên, ngay cả chuyện đùa tếu cô cũng không dám thì nói gì đến chuyện gây lộn. Cô nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ. Cho dù anh ta muốn ly hôn vì lý do gì thì việc hai người giờ đây đang nằm chung một giường chẳng phải là khó hiểu hay sao? Đã muốn ly hôn rồi còn về nhà làm gì? Đúng là một con người kỳ quặc!

Triệu Vĩ Hàng bị Thả Hỷ kéo chăn cũng giật mình tỉnh giấc, liếc nhìn đồng hồ, mới sáu giờ sáng bèn ngủ tiếp. Nhưng Thả Hỷ đã kéo hết chăn của anh, bỏ mặc anh nằm chơ vơ ở đó. Vĩ Hàng nằm đơ một lát rồi giả bộ lật người, quay sang ôm chầm lấy Thả Hỷ. Với tính cách của Vĩ Hàng, anh rất ít khi đùa rỡn kiểu thế này, anh luôn cảm thấy cuộc sống của hai người đã tẻ nhạt rồi, có thêm tình hình gì mới cũng... Không hiểu sao lần này, Vĩ Hàng lại nổi hứng muốn trêu đùa Thả Hỷ một chút.

Thời tiết mùa này, nếu đắp chăn kín người sẽ cảm thấy hơi nóng, lại thêm một người đang ôm mình, Thả Hỷ cảm thấy người như đang bốc hỏa. Cô sợ anh tỉnh giấc, dù sao đang nằm trên giường cô vẫn chưa sẵn sàng nói về chuyện ly hôn. Cho nên Thả Hỷ cố đợi thêm chút nữa rồi suy nghĩ tìm cách chui ra khỏi chăn. Thật lòng Thả Hỷ chỉ muốn làm sao chui ra khỏi chăn chứ không thể mạo hiểm mà đẩy Vĩ Hàng ra. Trong lúc Thả Hỷ đang thử làm con tằm chui ra khỏi kén, Vĩ Hàng đã buông lỏng cơ thể. Tuy nhiên, thấy Thả Hỷ cứ động đả động dẩy mãi dưới chăn, anh lại gồng cứng người lên. Thả Hỷ vẫn mãi miết kéo dần kéo dần cái chăn ra, thấy tay mình sắp rút ra được, cô thở phào nhẹ nhõm. Bỗng một bàn tay to chộp nắm lấy tay Thả Hỷ khiến cô “a!” lên một tiếng thất thanh.

Triệu Vĩ Hàng vẫn nắm chặt tay Thả Hỷ, tay kia khéo léo rút tấm chăn ra rồi hùng hổ lao vào Thả Hỷ. “Gặp ma hay sao mà kêu to thế?” Anh đè cứng người Thả Hỷ, bàn tay lùa vào trong lớp áo ngủ của Thả Hỷ một cách tự nhiên, thành thực. Bàn tay Vĩ Hàng nhẹ nhàng lướt lên lướt xuống trên người Thả Hỷ, kiểu ve vãn tán tỉnh này lộ rõ tác dụng khêu gợi. Ban đầu Thả Hỷ có phần kinh ngạc, sau đó không hiểu sao cô cũng bị hút theo những động tác của Vĩ Hàng. Thả Hỷ không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến nhiều chuyện khác, tuy nhiên, câu chuyện ngày hôm qua vẫn khiến cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, ít nhất là trong lúc này. Thả Hỷ vừa định nói: “anh...” thì lại bị bàn tay đầy mê hoặc của Vĩ Hàng chặn lại. Tiếp theo lại là tiếng kêu “a...a...” cùng với từng nhịp thở nhẹ nhẹ, gấp gáp như đáp lại sự kích thích kia. Dường như mọi cảm giác bất thường đó, mọi uất ức khó chịu đều được những hành động của Vĩ Hàng xoa dịu. Triệu Vĩ Hàng ghé sát vào tai Thả Hỷ: “Giữ sức đi tí nữa còn kêu nhé!”. Giọng Vĩ Hàng đã trở nên khê đặc mùi nhục dục. Vẫn còn sớm mà, hơn nữa cô ấy lại nhiệt tình như vậy, bỏ qua bữa sáng tuyệt vời này thì quả là đáng tiếc.

Cuối cùng, khi Thả Hỷ có thể hạ đôi chân mỗi dừ, run rẩy đặt xuống giường và nằm gọn trong lòng Vĩ Hàng thì đồng hồ đã chỉ hơn sáu giờ rưỡi. Với một người lười vận động như Thả Hỷ, loại vận động này là tốn nhiều sức lực nhất mà đến mấy hôm sau cô vẫn chưa lấy lại được sức. Tức nhất là cái tên khơi gợi loại hoạt động kia lại chẳng bao giờ để ý xem cô đang trong tình cảnh thế nào mà bất cứ lúc nào cũng bật công tắc lên được. “Anh không mệt à?” Thấy tay của Vĩ Hàng vẫn miết mãi trên người mình, Thả Hỷ đánh bạo hỏi.

“Sao? Vẫn muốn tiếp à?” Triệu Vĩ Hàng cố tình dò xem thái độ của Thả Hỷ. Vĩ Hàng cũng biết rằng cô đã mệt rồi nên sau mỗi lần như vậy, anh đều nhẹ nhàng vuốt ve giúp cô thư giãn. Đường nhiên cũng đã có những tiền lệ anh lại lao lên khiến cô càng mệt hơn nếu điều kiện còn cho phép. Đây chẳng phải là cách tán tụng sự hấp dẫn của cô nàng một cách tốt nhất hay sao?

Quả nhiên, Thả Hỷ lấy hết sức cuối cùng đẩy anh ra, bước xuống giường rồi đi thẳng vào nhà tắm. Động tác dứt khoát, liền mạch. Trước khi đóng cửa nhà tắm còn ném tặng anh một câu: “Nhanh dậy dọn dẹp đi, râu tóc khắp người rồi đấy. Không còn sớm nữa đâu, đến giờ đi làm rồi!”

Triệu Vĩ Hàng vẫn nằm ườn trên giường, có ý đợi Thả Hỷ từ nhà tắm đi ra rồi mới dậy. Vĩ Hàng cứ nằm đó, chẳng phải vì anh mệt mỏi hay buồn ngủ gì cả, sự thoả thuê ban nãy như một mũi tiêm trợ tim khiến thần thái anh vui vẻ hẳn lên. Triệu Vĩ Hàng phải thừa nhận rằng về mặt này, Cố Thả Hỷ rất hấp dẫn anh. Điều này chính Vĩ Hàng đã cảm nhận được khi hai người lần đầu tiên gặp nhau. Cố Thả Hỷ tuy không xinh nhưng cô ấy rất phụ nữ. Vì vậy, khi bố mẹ làm mối, Vĩ Hàng cũng chẳng có chút phản kháng gì. Nếu chẳng lẽ nào cũng là để “làm chuyện ấy” thì ai mà chẳng như vậy. Trong môi trường công tác của Vĩ Hàng, gia đình là một yếu tố rất quan trọng. Đàn ông mà, cứ phải lập gia đình rồi thì mới được coi là ổn định, chín chắn và đáng tin cậy.

Cố Thả Hỷ bước vào nhà tắm, dường như từ lúc rời khỏi Vĩ Hàng, đầu óc cô lại buồn phiền trở lại. Chẳng phải là muốn ly hôn hay sao, thế mà vẫn còn muốn lợi dụng mình nữa. Thả Hỷ tự trách mình sao lại ngu ngốc đến mức hết thuốc chữa thế này. Cô dội nước tắm qua loa rồi vội vã mở cửa bước ra, định sẽ nói hết những điều đang ấp ủ trong lòng từ hôm qua. Cái tên Triệu Vĩ Hàng đáng ghét kia vẫn còn đang nằm chềnh ềnh trên giường, khuôn mặt lộ rõ vẻ mãn nguyện.

“Triệu Vĩ Hàng, anh dậy đi, có chuyện muốn nói với anh!” Thả Hỷ tiến về phía tủ quần áo, định bụng thay quần áo xong sẽ nói chuyện. Dù sao hai người vẫn trong tình trạng áo quần xộc xệch, nói một chuyện nghiêm túc như vậy xem ra không đúng cho lắm.

Triệu Vĩ Hàng lợi dụng lúc Thả Hỷ trút bỏ áo choàng tắm xuống, định mặc quần áo liền đưa tay vuốt nhẹ sống lưng cô. Thả Hỷ thoáng rùng mình. Bỗng Vĩ Hàng kéo cô vào lòng thì thầm: “Em nhạy cảm thật!”. Vĩ Hàng hôn nhẹ lên má Thả Hỷ rồi quay người đi vào nhà tắm. Anh làm như không nghe thấy lời cô vừa nói và cũng chẳng quan tâm tới sự tồn tại của cô.

Cố Thả Hỷ đi theo đến cửa nhà tắm, nghe tiếng nước chảy từ bên trong vọng ra đành cam chịu quay lại phòng ngủ và thay quần áo. Trong lòng Thả Hỷ giờ đây thực ra cũng chẳng tức giận gì. Có thể nói, từ trước đến nay, tình cảm của cô đối với Triệu Vĩ Hàng cũng chẳng có biến động gì to tát, cô tự giải thích với mình rằng chẳng cần để ý đến vậy, về căn bản là không cần để ý.

Cố Thả Hỷ chuẩn bị xong bữa sáng thì Triệu Vĩ Hàng cũng quần áo chỉnh tề bước ra. Trước khi ăn, Triệu Vĩ Hàng chăm chú nhìn Thả Hỷ một lát rồi nói: “Lá đơn xin ly hôn đó là của ‘anh cả’.” Vĩ Hàng vốn không định mở miệng giải thích nhưng dù sao tránh được những hiểu lầm không đáng có vẫn hơn.

“Ừ.” Thả Hỷ gật gật đầu, không tỏ ý xin lỗi vì đã hiểu lầm Vĩ Hàng, cũng không biểu lộ rằng vì anh không giải thích kịp thời khiến cô đã không vui, càng không muốn nói rằng vì anh đã giải thích mà cô thấy thanh thản. Dường như tất cả những việc đó đều là những phản ứng cần phải có. Cô chỉ có duy nhất một phản ứng đó là chậm chậm thở phào một hơi. Cuộc sống dù sao không có nhiều thay đổi vẫn tốt hơn. Cô không muốn ly hôn với Triệu Vĩ Hàng, ít nhất là tại thời điểm này.

Sau đó, Triệu Vĩ Hàng với tay bật vô tuyến xem bản tin buổi sáng. Hai người lặng lẽ ăn phần ăn của mình. Vĩ Hàng lái xe đưa Thả Hỷ tới cổng trường học rồi đi làm. Vẫn là những việc như thường ngày, nhưng sáng nay, nó được thêm một chút gia vị có tên gọi dịu dàng. Vụ hiểu lầm lần này không phát huy được uy lực “hồ phong hoá vũ” của nó, hiển nhiên cũng không phải vì tình cảm của hai người quá bền chặt tới nỗi không thể tan vỡ, hoặc cũng chỉ bởi vì chẳng có gì có thể tan vỡ mà thôi. Cố Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng đều có cách nghĩ giống nhau, đều cùng nở một “nụ cười bất đắc dĩ” để bắt đầu một ngày làm việc bận rộn của mình.

2. Chương 02

Cần một danh phận

Bạn như một ngôi sao giữa ban ngày, không phải là bạn không đủ sáng, chỉ có điều hào quang của bạn đã bị ánh sáng của Mặt trời che lấp mất rồi.

* * *

“Cái gì? Ly hôn á?” Vài tuần sau đó, Thả Hỷ kể cho cô bạn thân Đinh Chỉ Túc về tờ đơn xin ly hôn. Triệu Vĩ Hàng bận về hiện trường vùng nông thôn giám sát tiến độ và chất lượng công trình một thời gian. Thả Hỷ bèn khóa cửa nhà, dọn đến tá túc tại căn hộ nhỏ của Chỉ Túc. Mỗi lần Vĩ Hàng đi công tác dài ngày, Thả Hỷ thường làm như vậy.

Cố Thả Hỷ không muốn cố làm ra vẻ huyền bí với Chỉ Túc bèn nói luôn: “Hiểu lắm, hiểu lắm, là “anh cả” Vĩ Hàng muốn ly hôn nhưng Vĩ Hàng lại gửi nhầm thư ấy cho tớ”.

“Người trong nhà họ tình cảm gớm nhỉ, việc gì cũng xúm vào.” Ấn tượng của Đinh Chỉ Búc đối với Vĩ Hàng rất bình thường, thậm chí cả người nhà anh ta cô cũng không mấy thiện cảm. Hồi trước, khi Thả Hỷ quyết định lấy Vĩ Hàng, Chỉ Túc luôn cảm thấy có phần quá hồ đồ, không chỉ thời gian tìm hiểu quá ngắn ngủi, hôn lễ đơn giản mà lại chẳng đi nghỉ tuần trăng mật. Kết hôn chưa được bao lâu thì Thả Hỷ lần ra ốm nặng. Vì vậy, Đinh Chỉ Túc ngầm cho rằng trong lòng Thả Hỷ cũng cảm thấy ảm ức, chẳng qua cứng đầu không chịu nói ra mà thôi. Khi hai người tâm sự với nhau, Chỉ Túc thường cố ý nặng lời một chút để Thả Hỷ cố tìm cách biện bạch vài câu cho Vĩ Hàng. Cố gắng mà tìm tòi những điểm tốt của anh ta đi, dù sao cũng đã kết hôn rồi, còn thế nào được nữa?

“Ừ, mặc dù không phải là anh em ruột nhưng mấy anh em nhà họ Triệu ấy đoàn kết lắm, thăm hỏi nhau rất thường xuyên.” Mấy người họ hàng phía nhà Triệu Vĩ Hàng, đối với Cố Thả Hỷ mà nói, phần lớn đều mới gặp có một lần, mặt đối mặt với nhau chưa chắc đã nhận ra họ hàng chứ đừng nói gì đến việc phân biệt ai với ai. Tuy nhiên, anh cả mà Triệu Vĩ Hàng nhắc tới thì cô biết, nói gì thì nói, anh ta cũng là một nửa người mai mối cho cô gặp Vĩ Hàng. Nói rằng anh ta là một nửa người mai mối bởi vì anh ta chỉ giới thiệu để cô và Vĩ Hàng quen nhau, còn chuyện hai người đột ngột quyết định kết hôn quả thực cũng không nằm trong dự liệu của anh ta. “Anh cả” là con trai người bác của Triệu Vĩ Hàng, tên là Triệu Vĩ Khởi, là học trò cưng của bố Thả Hỷ. Thời gian Thả Hỷ sống với bố e rằng còn không nhiều bằng thời gian Vĩ Khởi làm việc với bố cô. Sau khi cầm tấm bằng thạc sĩ do bố cô hướng dẫn, Triệu Vĩ Khởi lên đường đi học tiến sĩ ở nước ngoài rồi sau đó quay về trường làm việc. Anh luôn nhận được sự tin tưởng và yêu quý tuyệt đối của bố Thả Hỷ. Chính vì vậy, khi Thả Hỷ sắp tốt nghiệp Đại học, Triệu Vĩ Khởi đã tỏ ý muốn giới thiệu cậu em họ của mình cho cô. Lúc đó, bố Thả Hỷ đã nửa đùa nửa thật nói rằng: “Nếu là cậu thì tôi đồng ý ngay lập tức.” Cũng phải nói thêm rằng đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất Thả Hỷ được thấy bố cười đùa, điều đó chứng tỏ rằng bố yêu quý người học trò này như thế nào.

Sau khi Triệu Vĩ Khởi về nước, Thả Hỷ đã phần nào thân thiết với anh hơn. Khi Vĩ Khởi đề nghị dẫn Thả Hỷ đi xem mặt, vì đã được sự phê chuẩn của bố nên Thả Hỷ không thể không đi. Lúc đó, Thả Hỷ vẫn hoàn toàn chưa biết rằng cuộc hôn nhân này là do ý sắp đặt của bố mẹ cô. Bố mẹ của Thả Hỷ, một người nghiên cứu về vật lý, người kia nghiên cứu y học, hai người hợp tác nghiên cứu một đề tài cần sự hỗ trợ từ một phòng thí nghiệm của nước ngoài. Chính vì vậy hai người cần ra nước ngoài một thời gian dài nhưng người mà họ không yên tâm nhất chính là Thả Hỷ, Thả Hỷ lại chẳng còn ông bà để nhờ vả, nên kết hôn chính là một lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên, bố mẹ Thả Hỷ cũng chỉ muốn tạo một cơ hội cho con quyết định, chính họ cũng không ngờ Thả Hỷ lại đột ngột quyết định kết hôn mà không bàn bạc với ai.

Đối với Thả Hỷ, lần xem mặt này quả thật đúng lúc. Cô đang rất muốn rời xa gia đình để sống một cách độc lập, chỉ có điều là đã tốt nghiệp đại học rồi mà mọi việc vẫn không đúng như mong muốn của cô. Vì thế, một cuộc hôn nhân có khi lại là một bàn đạp đưa cô tới một nấc thang cao hơn nữa trong cuộc sống, hơn nữa, bản thân cô lại đang trong một trạng thái như thế này.

Triệu Vĩ Hàng xuất sắc ngoài sức tưởng tượng của Thả Hỷ. Triệu Vĩ Hàng dáng người cao lớn, đôi mắt tinh anh, hiểu biết sâu rộng, nói năng đúng mực. Thả Hỷ còn nhớ lần đầu tiên gặp Vĩ Hàng, trong lòng cô đã tự nhủ rằng đó không phải là đẳng cấp dành ỉnh. Với vị thế là con gái của hai giáo sư đầu ngành như cô, chàng trai nào để ý đến cô chắc chắn bởi vì cô có một gia đình tốt. Nếu sống chung cùng với một người như Triệu Vĩ Hàng thì chẳng phải cô sẽ là tâm điểm của dư luận hay sao, vận may của cô thật lý kỳ!

Nhưng những diễn biến sau đó lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Triệu Vĩ Hàng hẹn gặp riêng Thả Hỷ và cô đã đồng ý. Thả Hỷ cũng cảm thấy bất ngờ khi Vĩ Hàng liên lạc lại với cô, thậm chí cô đã đồng ý gặp mặt ngay mà chẳng cần anh ta phải đưa ra lý do nào cả. Ngay khi mới gặp mặt, Triệu Vĩ Hàng

đã hỏi thẳng Thả Hỷ suy nghĩ thế nào về hôn nhân. Thả Hỷ còn nhớ rằng mình đã trả lời thế này: “Chẳng nghĩ gì cả”.

“Đã yêu bao giờ chưa? Chưa hình dung cuộc sống sau hôn nhân sẽ thế nào ư?” Triệu Vĩ Hàng dám chắc rằng cô gái này đã từng yêu, không những thế, giờ đây còn đang bị thất tình, bởi vì Thả Hỷ luôn xuất hiện với một vẻ mặt rầu rĩ, một sự rầu rĩ không phù hợp với độ tuổi của cô.

Thả Hỷ vẫn không bót ủ ê, khi thích một ai đó, điều mà cô nghĩ tới chỉ là luôn được kề vai sát má bên nhau, nào đã nghĩ đến chuyện kết hôn. Tuy nhiên, cô không trả lời, đối với một người lạ, nói những chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Triệu Vĩ Hàng cũng không đợi Thả Hỷ trả lời, anh tiếp tục nói: “Anh sẽ là một người chồng có trách nhiệm, chỉ cần em không đòi hỏi những thứ mà anh không thể đáp ứng. Có đồng ý làm vợ anh không?” Triệu Vĩ Hàng nói xong bèn mỉm cười. Cố Thả Hỷ thấy Triệu Vĩ Hàng rất giống bố mình, nghiêm túc, kiệm lời. Nhưng nụ cười của anh ta lại khiến Thả Hỷ không thể xác định được, một nụ cười đầy mê hoặc.

“Những thứ anh không thể đáp ứng được là gì?”

“Những thứ không thực tế. Ví dụ trong hoàn cảnh của chúng ta hiện nay thì đó là tình yêu. Chỉ cần ai làm tròn bổn phận của người ấy. Đó là điều mà anh mong đợi ở hôn nhân.” Triệu Vĩ Hàng nói một cách dứt khoát.

“Bằng mặt mà không bằng lòng? Vậy mà anh vẫn muốn vội vã kết hôn?” Thả Hỷ cảm thấy khó hiểu.

“Cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng như vậy. Sống chung với anh chắc cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Chỉ cần nói chuyện thấy hợp thì sẽ kết hôn.” Triệu Vĩ Hàng nói.

Thả Hỷ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cô cũng đang muốn được kết hôn, nhưng đối diện với vấn đề muốn sớm được kết hôn, dường như hai người lại có sự trùng hợp quá mức.

“Còn vấn đề con cái thì sao?”

Triệu Vĩ Hàng đưa mắt nhìn Thả Hỷ từ đầu tới chân một cách lạnh lùng. Anh không muốn tự chuốc thêm phiền phức ỉn. Quyết định lấy một cô gái có chút quá khứ nhưng môn đăng hộ đối là bởi vì anh đã chán ngấy những thứ chấp chờn mà lại luôn làm khổ con người, đó chính là tình yêu. Anh giờ đây quả thực đã rất mệt mỏi, còn chút hơi sức nào chỉ muốn tập trung làm một số việc thực tế một chút. Triệu Vĩ Hàng cảm thấy mình không còn thời gian để luẩn quẩn hay giao du với đám đàn bà con gái nữa. Mặc dù vậy, Triệu Vĩ Hàng vẫn muốn tìm được một cô gái có xuất thân môn đăng hộ đối nhưng lại ngoan ngoãn để trở thành một người vợ an phận thủ thường. Nếu cô gái đó còn hợp với sở thích của anh thì càng tốt. Cô gái đối diện này nếu xét đúng tuổi ra, gọi là cô bé có khi hợp hơn. Tuy nhiên, nếu hai người thấy hợp nhau nhưng lại bị phụ thuộc vào một đứa trẻ thì cũng khó mà tiếp nhận được. Triệu Vĩ Hàng cho rằng vấn đề con cái không quan trọng, nó không liên quan gì tới chí khí của anh. Điều anh cần là một cuộc sống đơn giản chứ không lộn xộn theo kiểu mua một tặng một như vậy.

“Về vấn đề con cái, anh cũng chưa nghĩ đến.” Triệu Vĩ Hàng trả lời một cách khéo léo.

Thả Hỷ cúi gằm xuống, cô có vẻ như đang rất buồn. “Ờ” một tiếng để thể hiện rằng mình đã nghe thấy rồi im lặng suy nghĩ.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa và chia tay. Sau buổi hôm đó, cũng chẳng ai liên lạc với ai.

* * *

“Tỉnh lại đi, đang nghĩ gì vậy hả?”

Thả Hỷ thấy mình vừa bị vỗ vào người, “Nghĩ đến chuyện của Triệu Vĩ Khởi, sao anh ta lại muốn ly hôn nhỉ?” Thả Hỷ bỗng đỏ bừng cả mặt, nghĩ đến chuyện ly hôn của người ta sao lại nghĩ ngay tới Triệu Vĩ Khởi thế này? Hình như mình rất ít khi nghĩ tới người chồng danh chính ngôn thuận Triệu Vĩ Hàng.

“Ừ nhỉ, hai vợ chồng họ chẳng phải là bạn thanh mai trúc mã, rất tâm đầu hợp ý hay sao?” Đinh Chỉ Túc vừa ăn vừa nói: “Lần trước, mình có đọc một bài báo viết về Triệu Vĩ Khởi, bài báo còn ca ngợi hai vợ

chồng bọn họ là một đôi do trời tác hợp, thật khiến người khác ngưỡng mộ! Sao tự nhiên lại đòi chia tay nhỉ?”.

“Tớ cũng chẳng biết nữa. Nếu không phải do Triệu Vĩ Hàng gửi nhầm thư thì anh ta cũng chẳng bao giờ nói chuyện đó với mình cả”. Ngay cả tình cảnh hai vợ chồng cô luôn “tương kính như tân”, Thả Hỷ cũng không dấu Chỉ Túc. Mỗi khi gặp chuyện buồn, Thả Hỷ lại tìm đến Chỉ Túc để tâm sự. Hơn nữa, ngay cả khi Thả Hỷ không nói, bằng sự nhanh nhạy của mình, Chỉ Túc cũng nhanh chóng hiểu được chân tướng sự việc. Việc Chỉ Túc có nhiều thành kiến đối với Triệu Vĩ Hàng có lẽ cũng là do Thả Hỷ đã kể quá nhiều chuyện gia đình mình với Chỉ Túc.

“Không biết mới đúng, quản chuyện người khác nhiều làm gì cơ chứ!” Chỉ Túc chìa món ăn vặt khoái khẩu nhất của cô cho Thả Hỷ ra hiệu cùng ăn và xem ti vi. Ôi chao! Có Thả Hỷ vừa chăm chú nhìn chiếc ti vi vừa nghĩ, hoá ra cái cách mà mình hưởng thụ cuộc sống cũng là do học được từ cô bạn Chỉ Túc này.

Đình Chỉ Túc là bạn cùng lớp với Cố Thả Hỷ từ thời còn học phổ thông. Chỉ Túc hơn Thả Hỷ một tuổi và hiện đang học nghiên cứu sinh tại Đại học Y. Công việc thường ngày của cô là theo bác sĩ hướng dẫn của mình đi thăm khám, viết bệnh án, phẫu thuật. Ban đầu, đối diện với cái chết và sự sống, tâm lý của Chỉ Túc thường bị chần chừ rất lâu. Dần dần, Chỉ Túc đã rèn ین một thói quen để giải toả áp lực là ngồi trước màn hình vô tuyến ngắm những anh chàng đẹp trai và những bộ phim truyền hình rộng tuyền, tất nhiên, mồm miệng cũng không thể không hoạt động.

“Lần này được ở đây với tớ bao lâu?”

“Chẳng biết nữa, ít thì mười ngày, nhiều thì nửa tháng.” Ít nhiều thì Thả Hỷ cũng đều cảm thấy vui mừng. Ở đây với Chỉ Túc, cô không phải làm công việc của một bà nội trợ, về cơ bản, việc gì Chỉ Túc cũng có thể làm rất tốt.

Nhà của Đình Chỉ Túc có thể coi là ngôi nhà thứ hai của Thả Hỷ.

Chỉ Túc được bà nội để lại cho căn nhà nhỏ này. Bố mẹ Chỉ Túc chia tay nhau từ khi cô còn rất nhỏ. Giờ đây, ai nấy đều đã có gia đình riêng và cũng không mấy quan tâm tới cô con gái chung này. Tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn cản được việc Chỉ Túc lớn lên và trở thành một cô gái thông minh, khoẻ mạnh. Trước giải phóng, bà nội của Chỉ Túc từng học trường sư phạm và là một cô gái con nhà khuê các, gia giáo. Chỉ Túc ở với bà, được bà dạy rất nhiều kiến thức trong học tập cũng như trong cuộc sống. Bà cũng không quên rèn cho Chỉ Túc những phẩm chất tốt của một người phụ nữ.

Thả Hỷ vẫn còn nhớ lúc bà nội của Chỉ Túc qua đời, cô đã khóc không thành tiếng, Chỉ Túc còn bị ngất đi ngất lại mấy lần. Khi bà nội của Thả Hỷ qua đời, cô vẫn đang học tiểu học, lúc ấy cô đang ở trường và không ai báo để cô về gặp bà; còn bà của Chỉ Túc lại qua đời ngay trong căn nhà này. Lúc bấy giờ cả Chỉ Túc và Thả Hỷ đang được nghỉ để chờ kết quả thi Đại học. Hai cô lúc nào cũng túc trực bên cạnh bà. Bà nội của Chỉ Túc bệnh rất nặng nhưng kiên quyết không chịu đi viện vì sợ tốn tiền. Bà đã chuẩn bị sẵn tiền ăn học sau này cho Chỉ Túc và giao lại cho cô từng khoản, từng khoản một. Cho dù ai nói thế nào, bà nội của Chỉ Túc cũng không chịu phối hợp để chữa bệnh. Cuối cùng, cũng không ai biết được nguyên do căn bệnh của bà. Bà cứ thế lặng lẽ qua đời. Đó là mất mát lớn lao nhất của Chỉ Túc. Cũng từ đó, Chỉ Túc quyết định không liên hệ gì với bố mẹ đẻ. Hai người bọn họ đều có một cuộc sống đầy đủ như thế nhưng lại chẳng quan tâm chút nào tới bà. Khi bà bị ốm, không ai trong số họ chìa bàn tay ra giúp đỡ mà để mặc bà ra đi. Và cũng từ lần đó, Thả Hỷ không còn nhìn thấy Chỉ Túc khóc nữa.

“Đồ lười biếng, đến chỗ người ta ở thì vui thế hả?” Nhìn thấy Thả Hỷ đang cười một cách mãn nguyện, Đình Chỉ Túc không nhịn được bèn trêu cô.

“Ừ.” Thả Hỷ cũng không khách khí: “Ở nhà cậu giống như là đi nghỉ mát ấy, có mặt trời, có thức ăn ngon, có người đẹp, lại có người phục vụ suốt ngày”. Thực tế, Đình Chỉ Túc rất đẹp. Cô được thừa hưởng khí chất tiểu thư con nhà danh giá của bà nội, được thừa hưởng khuôn mặt và dáng của mẹ - một diễn viên múa, thêm vào đó là một tư duy thông minh, lanh lợi, không thể coi là một người đẹp bình thường được. Lúc nhỏ, đã có lần Thả Hỷ hỏi Chỉ Túc: “Cậu chơi thân với tớ có phải bởi vì tớ chẳng có gì đặc biệt không?” Thả Hỷ mới học được cụm từ này và cảm thấy nó rất phù hợp để miêu tả con người mình cho dù cô cũng không vì thế mà cảm thấy tự ti. Chỉ có điều, so sánh với Đình Chỉ Túc, Thả Hỷ lại càng cảm thấy rõ điều đó.

“Không phải!” Đến giờ, Thả Hỷ vẫn còn nhớ lời an ủi của Chỉ Túc, bởi chính câu nói đó đã giúp cô có thêm sự tự tin. Chỉ Túc đã nói: “Thả Hỷ, cậu là một ngôi sao mọc giữa bầu trời ban ngày, không phải là cậu không đủ ánh sáng mà ánh sáng của cậu đã bị ánh mặt trời che lấp mất rồi.”

Lúc đó, bọn họ mới bao nhiêu tuổi nhỉ, mới chỉ học cấp hai chứ mấy. Thả Hỷ lúc bấy giờ còn phải chép lại những câu hay trong bài văn mẫu để làm văn. Thế mà Chỉ Túc đã nói được một câu hay như vậy. Không những thế, câu nói ấy nghe xong lại cảm thấy rất có lý. Vì thế, từ đó về sau, Thả Hỷ luôn cảm thấy yên tâm khi đi bên cạnh cô bạn gái Chỉ Túc, mà với cô, Chỉ Túc chính là mặt trời, còn cô cũng cảm thấy vui với vai trò ngôi sao nhỏ của mình.

“Sao lần này lại chịu đựng giỏi thế hả?”

“Gì cơ?” Thả Hỷ giả bộ không hiểu.

“Với tính cách của cậu, nhất định đã sai lại càng thêm sai, sẽ bắt chấp tất cả rồi làm ầm lên ấy chứ.” Đinh Chỉ Túc thẳng thừng nói.

“Ha!ha!” Thả Hỷ cười trừ, rồi cầm lấy quần áo, đứng dậy và đi vào nhà tắm. Đúng vậy, con người này đã khiến mình không thể hành động mù quáng, quá khích, vội vàng. Rốt cuộc, như vậy là tốt hay không tốt đây?

* * *

Mấy ngày ở nhà Chỉ Túc, có lúc an nhàn quá khiến Thả Hỷ cảm giác như thời gian đang dừng lại. Bỗng dưng, cô lại cảm thấy muốn khóc gió than mưa: “Cuộc sống của tớ cứ trôi đi hết ngày này sang ngày khác như vậy, sống mà chẳng có giá trị cuộc sống, liệu có bị người khác coi thường không nhỉ?”

Lúc này, Chỉ Túc đang ra khỏi giường một cách khó khăn. Cô mới đi trực đêm về, vừa ngủ chưa được ba tiếng đồng hồ, buổi chiều lại phải tham gia một ca phẫu thuật. Hôm nay đã là chủ nhật. Cô nàng Cố Thả Hỷ còn đang nằm gác chân lên ghế xem ti vi.

“Chẳng phải ngày mai Triệu Vĩ Hàng về hay sao? Cậu liệu mà thu dọn nhà cửa giúp mình đi, nếu không lần sau cậu đến tớ sẽ không tiếp đón cậu nữa đâu; hoặc không thì về nhà mà chuẩn bị nghênh đón chồng đi, cứ nằm ườn ở đây thế này thì mới đúng là sống mà chẳng có giá trị cuộc sống đấy.” Nói xong, Chỉ Túc bèn xông thẳng tới chỗ Thả Hỷ đang nằm.

Thả Hỷ cuộn lật người, tránh qua một bên, “Osin thì cũng phải lễ phép một chút chứ! Thấy mình bận rộn lại ghen tị với người rồi rồi hả!” Nói vậy nhưng Thả Hỷ vẫn đứng dậy thu dọn đồ đạc. “Tối nay tớ về nhà, cậu tự lo bữa tối nhé!”

* * *

Mặc dù thư ký của Triệu Vĩ Hàng gọi điện nói rằng ngày mai anh ta mới về nhưng Thả Hỷ vẫn muốn về nhà sớm hơn một chút. Trước đây cũng đã có một lần, Thả Hỷ nhớ nhầm ngày Vĩ Hàng đi công tác về, thế là anh ta tỏ vẻ giận cô suốt mấy ngày. Cũng đúng thôi! Nhân viên không hoàn thành nhiệm vụ thì lãnh đạo có quyền không hài lòng mà.

Vừa mở cửa bước vào nhà, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

“A lô?” Đầu dây bên kia là tiếng của mẹ chồng. Bên này, Thả Hỷ ngay lập tức ngồi ngay ngắn một cách rất bản năng, bởi vì sau khi vợ chồng cô đăng ký kết hôn, lần đầu tiên về ra mắt cùng Triệu Vĩ Hàng, mẹ chồng ngấm nghĩa cô hồi lâu rồi chỉ buông một câu: “Không đoan trang lắm!”. Mặc dù ngữ điệu không quá nặng nề nhưng nét mặt lộ rõ vẻ không hài lòng.

Vài ngày sau đó nghĩ lại, Thả Hỷ đoán chắc là do lúc ngồi nói chuyện, cô đã ngồi nghiêng quá về phía Triệu Vĩ Hàng. Lúc đó, mọi người đối với cô đều rất lạ lẫm, ngay cả Triệu Vĩ Hàng cô cũng mới chỉ gặp vài lần. Bởi vậy, biểu hiện của cô lúc ấy chắc chắn là không được tốt lắm. Thậm chí là những từ như giữ kẽ, gò bó... cũng không diễn tả được hết lời nói và hành động của Thả Hỷ lúc bấy giờ. Lúc ra về, Thả Hỷ thấy lưng áo mình ướt đầm mồ hôi. Cô chưa bao giờ cảm thấy lo lắng, hồi hộp và thảm hại như thế này.

Bố mẹ của Triệu Vĩ Hàng đều là cán bộ cao cấp, không khí trong gia đình họ không giống như nhà của Thả Hỷ. Mặc dù nhà cô vẫn có tiếng là nghiêm khắc nhưng bố mẹ cô ít nhiều cũng chú ý và tôn trọng khách

đến chơi. Ngay cả khi không có chuyện gì để nói thì bố mẹ Thả Hỷ cũng tìm chủ đề gì đó để nói chuyện gẫu, tuyệt đối không để khách phải cảm thấy lúng túng một cách khốn khổ. Nhưng bố mẹ Triệu Vĩ Hàng thì hoàn toàn ngược lại. Hai người cứ ngồi đó nhìn Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng, nếu hai người trẻ không nói gì, họ nhất quyết không mở miệng, ngay cả một câu khách sáo nhất cũng không có. Sau này, Thả Hỷ mới phát hiện ra, không phải với ai họ cũng tỏ thái độ như vậy. Chỉ khi họ cần phải phán đoán một vấn đề gì đó thì cách nói chuyện như vậy là một phương thức tốt nhất để kiểm tra.

“Sao mãi mới nghe điện thoại thế?” Rồi không đợi Thả Hỷ giải thích, bà mẹ chồng nói luôn: “Mai Triệu Vĩ Hàng về thì nhớ bảo nó tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe.” Sau đó, dặn dò thêm vài câu rồi cúp máy.

Bố mẹ Triệu Vĩ Hàng coi việc kiểm tra sức khỏe bình thường như cơm bữa. Với họ đó cũng là thể hiện sự quan tâm. Khi Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng đăng ký kết hôn, chính phủ đã xoá bỏ quy định về kiểm tra sức khỏe tiền hôn nhân, vì vậy họ cũng không tới bệnh viện kiểm tra. Nhưng ngay ngày thứ hai, sau khi ra mắt bố mẹ Triệu Vĩ Hàng, họ đã cho người mang tờ khai khám sức khỏe đến trường gặp Bả Hỷ. Lúc đó, Thả Hỷ đã siết chặt tờ giấy, tức đến nỗi run lấy bầy. Thế này chẳng phải quá coi thường người khác hay sao! Chẳng khác gì việc mua gia súc cả, trước khi mua còn phải kiểm tra chất lượng tốt hay xấu.

Sau đó, Thả Hỷ bắt xe tới thẳng chỗ làm việc của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ ném tờ khai kiểm tra sức khỏe cùng tờ giấy đăng ký kết hôn mà cô chưa kịp cất về nhà vào mặt Vĩ Hàng, “Chúng ta ly hôn!”

Triệu Vĩ Hàng sững người lại một chút, sau đó mới đứng dậy ra đóng cửa phòng rồi quay lại nói với cô: “Nói khê một chút, anh còn chưa công bố với mọi người là đã kết hôn!”

“Vậy thì càng tốt, không cần công bố nữa. Đi! Chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.” Thả Hỷ đi về phía cửa, đưa tay kéo Triệu Vĩ Hàng cùng đi. Không ngờ Triệu Vĩ Hàng phản ứng ngược lại, anh kéo mạnh Thả Hỷ vào lòng, vòng tay ôm ngang eo cô thành thực như đã làm thế này hàng trăm hàng nghìn lần.

“Sao lại nuốt lời hứa nhanh thế? Hôm đó ai đã đến tìm anh, ai đã nói là muốn kết hôn nào?” Thả Hỷ cố sức vùng vẫy, Triệu Vĩ Hàng vẫn không buông cô ra nhưng cũng không ôm chặt cô nữa mà chỉ cố gắng kiềm chế để cô không lao ra cửa. Giọng nói của Triệu Vĩ Hàng lúc đó rất điềm tĩnh, hai đầu lông mày hơi nhíu lại, rõ ràng là anh ta đang kiềm chế sự tức giận. Điều này cũng phải mãi sau này Thả Hỷ mới hiểu được khi Triệu Vĩ Hàng càng tức giận biểu hiện của anh ta càng điềm tĩnh.

Triệu Vĩ Hàng cầm tờ khai kiểm tra sức khỏe trên bàn, chìa ra trước mặt Thả Hỷ, rướn lông mày lên và hỏi: “Vì cái này phải không?” Sau đó, bỗng nhiên cầm tờ khai khám sức khỏe và giấy đăng ký kết hôn ném vào mặt Thả Hỷ như cô vừa làm với anh: “Cô đi mà làm thủ tục ly hôn. Tôi không có thời gian. Nếu cần, tôi cho cô số điện thoại luật sư của tôi.” Trờ trẻ con, hành xử như trẻ con, thật là hoang đường!

Thả Hỷ kinh ngạc tới nỗi đứng ngây ra, con người này lật mặt nhanh chóng như vậy, cô chưa kịp có chút chuẩn bị gì cả. Đứng trước mặt Triệu Vĩ Hàng đang sa sầm mặt mày vì tức giận, sự nhút nhát của Thả Hỷ lại xuất hiện một cách không đúng lúc, cô lại muốn giải thích một chút: “Người nhà anh đưa tờ khai kiểm tra sức khỏe đến, em cảm thấy dường như không tôn trọng em.” Nói xong, vẫn cảm thấy chưa đủ khéo léo: “Còn anh thấy thế nào?”

Nghe Thả Hỷ nói xong, Triệu Vĩ Hàng không vội trả lời, chỉ ngồi xuống ghế, sau đó bỗng nhiên rút ngăn kéo bàn, lôi ra một xấp tờ khai khám sức khỏe, quăng hết lên mặt bàn. “Nếu đưa tờ khai khám sức khỏe đến chỗ em có nghĩa là không tôn trọng em, vậy họ gửi cho anh nhiều như vậy có nghĩa là gì?” Triệu Vĩ Hàng cố gắng nuốt cục tức vào lòng, dù chuyện đã xảy ra, nhưng cũng không thể vừa đăng ký kết hôn xong lại làm thủ tục ly hôn được. “Đây chỉ là một cách họ thể hiện sự quan tâm và ý tốt mà thôi. Theo họ, thể hiện ý tốt chính là quan tâm tới sức khỏe của em.”

Cố Thả Hỷ đứng ngây ra giữa phòng, tự nhủ: “Chả trách mẹ anh ta nói mình không đoan trang. Không chỉ vậy đâu, mình còn bộp chộp nữa mới đúng”, “Xin lỗi, em đã quá nhạy cảm.” Biết lỗi thì phải sửa, Thả Hỷ luôn ghi nhớ điều này. Vì vậy, mặc dù cô luôn mắc lỗi nhưng cũng luôn dũng cảm nhận lỗi, sau đó lại sửa chữa rồi lại phạm sai lầm tiếp theo.

“Tại sao lại nhạy cảm như vậy?” Câu hỏi của Triệu Vĩ Hàng hơi có ý trêu chọc: “Còn nhớ hôm qua em đã nói những gì với anh không?”

“Nhớ.” Thả Hỷ cúi đầu. Cô đã nói muốn kết hôn với anh và hứa sẽ không chủ động đòi ly hôn.

Ngày hôm qua, làm sao Thả Hỷ có thể quên được ngày đó. Cô cũng không bao giờ quên được cái đêm hôm trước nữa. Đêm ấy, cô nhận được thư của Tần Mẫn Dữ từ Mỹ gửi về. Đây là lá thư cô mong đợi đã lâu và cũng là hồi âm duy nhất của anh. Trong thư chỉ vắn vắn có hai chữ “xin lỗi”.

Thả Hỷ đã ngồi trên giường suốt một đêm. Ngần ấy năm mỗi mòn chờ đợi, anh chỉ có thể cho cô hai chữ như vậy. Thả Hỷ từ từ ngã xuống giường, trái tim đau như có ai đang giầy xéo rồi xé nó ra hàng trăm mảnh. Ngoài trái tim ra, Thả Hỷ không còn cảm nhận được sự tồn tại của bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể. Anh là như vậy. Anh ra khỏi cuộc đời mình khi mình hai mươi tuổi. Từ đó, hình bóng nơi xa xăm kia vĩnh viễn trở thành một ký ức đau buồn.

Kết quả này chẳng phải đã được dự báo trước hay sao? Mặc dù quần quýt bên nhau từng ấy năm, ban đầu là bạn, sau đó là người yêu. Ngay cả Thả Hỷ cũng không thể giải thích rõ ràng mình đã yêu anh từ lúc nào. Khi phát hiện ra tình cảm của mình cũng chính là lúc cô cảm thấy mình không thể nào rời xa anh. Tần Mẫn Dữ là một người sống có mục tiêu rõ ràng, ngay từ nhỏ anh đã biết mình cần gì và không cần gì. Anh như mũi tên đã lên dây cung, luôn cố gắng không biết mệt mỏi nhằm mục tiêu vươn tới. Còn mình thì sao? Cùng lắm cũng chỉ được coi là điểm xuyết cho cuộc đời anh ấy mà thôi.

Màn đêm dường như đang ngăn cách mọi tia hy vọng của Thả Hỷ. Nhưng khi những tia nắng mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa vào trong phòng, Thả Hỷ lại cảm thấy rằng cuộc sống không hề thay đổi vì thái độ dứt khoát của anh. Điều đó chỉ khiến cô phải ra quyết định cho cuộc đời mình.

Giờ đây, cái cần xuất hiện thì lại không thấy đâu. Sau cái đêm uống say hỗn loạn ấy, Thả Hỷ chỉ còn nhớ được vài chi tiết nhỏ. Khi tỉnh lại, cô chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Mẫn Dữ và đồng ga gối lộn xộn, nhàu nhĩ. Cô cũng không nhớ được mình đã ngượng ngùng buông anh ra như thế nào, cũng không nhớ nổi mình đã lúng túng thế nào khi ra khỏi đó. Ánh mắt của anh dường như đang tố cáo rằng chính cô đã mưu toan lừa anh. Ánh mắt ấy cứ như đang chăm chăm nhìn cô khiến cô ớn lạnh cả sống lưng. Sự lạnh lùng ấy đang thấm buốt tận xương tủy.

Nếu có thể giải thích thì đã không hiểu lầm, đằng này, anh lại không cho Thả Hỷ cơ hội giải thích. Tần Mẫn Dữ nhanh chóng làm thủ tục, phỏng vấn trước thời hạn rồi ra nước ngoài du học, biến mất nhanh như tiếng sét đánh bên tai mà không kịp bịt tai vậy!

Thả Hỷ còn nhớ, lúc đó, Chỉ Túc đã lạnh lùng buông một câu: “Sao chuẩn nhanh thế, giết người cướp của rồi à?” Lời nhận xét quả là sắc bén mà độc đáo. Cả Đinh Chỉ Túc và Tần Mẫn Dữ đều không ưa nhau, Chỉ Túc ghét thái độ không rõ ràng của Mẫn Dữ đối với Thả Hỷ, Mẫn Dữ lại không hài lòng với những lời châm chọc, cạnh khoé của Chỉ Túc. Vì vậy, Thả Hỷ trở thành vật cách điện giữa hai người bọn họ.

Lá thư của Tần Mẫn Dữ đã cắt đứt con đường sống của Thả Hỷ. Cô dù sao vẫn đang trong độ tuổi chưa học được cách tự bảo vệ mình cũng như đang lý tưởng hoá tình yêu. Sau đêm hôm đó, Thả Hỷ luôn lo sợ không biết mình có thai hay không? Tâm trạng lo sợ cùng với việc chậm kinh tháng này như một tảng đá nặng đè lên tâm trí cô. Bài học sâu sắc nhất mà Thả Hỷ thấy được là hồi còn học cấp hai, chứng kiến một bạn gái cùng lớp do tự ý uống thuốc phá thai đã bị chảy rất nhiều máu và ngất đi trên lớp. Mặc dù được cấp cứu kịp thời, giữ được tính mạng, nhưng nghe nói sau này không còn khả năng làm mẹ nữa. Vết máu loang dưới đất hồi đó, gần đây, thường xuyên xuất hiện trong những cơn mơ của Thả Hỷ, nhưng không thể giải bài cùng ai được.

Sáng sớm sau cái đêm nhận được bức thư đó, Thả Hỷ bỗng nhiên nghĩ tới Triệu Vĩ Hàng. Anh ta có thể cho cô một danh phận, cô cần có một danh phận. Cảm thấy cô vô tri cũng được, ngày thơ trẻ con cũng xong, khi đã tìm thấy đường đi, Thả Hỷ quyết định sẽ làm theo ý mình.

3. Chương 03-04

Đã bị cải tạo

Sau khi lấy chồng Cố Thả Hỷ cảm giác mình vừa chuyển từ tu viện sang ở tại am ni cô, nơi đâu cũng là tu hành, không thể thoát khỏi bầu không khí cô quạnh.

* * *

Một luồng sáng bất ngờ dội vào mắt khiến Thả Hỷ choàng tỉnh, hôm qua xem đĩa nhiều, mệt quá nên ngủ thiếp đi trên sofa.

“Ồ nhà à?” Triệu Vĩ Hàng bước vào.

Thả Hỷ không kịp phản ứng, đại não của cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, cô hỏi một cách bản năng: “Ăn cơm chưa?” Thôi chết! Nhà cửa vẫn chưa dọn dẹp, chưa chuẩn bị gì cả, chẳng phải anh ta nói ngày mai mới về kia mà?

Quả nhiên, sau khi vào phòng thay quần áo trở ra, nét mặt Triệu Vĩ Hàng lộ rõ vẻ không vui: “Vẫn chưa ăn”. Sau đó, Vĩ Hàng ngồi xuống cạnh bàn ăn dường như đang đợi để ăn cơm.

Thả Hỷ vội đứng dậy, đã hơn mười giờ tối. Cô bỗng phát hiện ra cái túi đựng quần áo mang sang nhà Chỉ Túc vẫn đang nằm dưới chân, hy vọng anh ta không để ý. Mặc dù có thể Vĩ Hàng không để ý đến việc cô đi đâu khi anh ta vắng nhà, nhưng Thả Hỷ cảm thấy rằng thêm một việc không bằng bớt đi một việc. Cô vừa lấy chân khe khẽ đẩy chiếc túi vào gầm ghế vừa kiêu kiêu nói chuyện.

“Anh đói rồi phải không? Hay là đi tắm trước đi để em nấu cơm.” Mỗi lần cảm thấy chột dạ, thái độ của Thả Hỷ thường rất hèn kém. Thực ra, trong nhà cũng chẳng còn gì để nấu ăn cả. Tủ lạnh cũng đang trống rỗng. Đành câu giờ rồi tính tiếp. Để xem có thể nhân lúc anh ta đi tắm, chạy ra siêu thị mua chút gì đó. Hừ! Những lúc không có cách nào như thế này, Thả Hỷ lại trách mình sao không dám lái xe, khi muốn tranh thủ một chút lại bị bó chân bó tay.

Triệu Vĩ Hàng vẫn không nhúc nhích. Thả Hỷ đánh bạo bước tới ôm lấy cánh tay anh ta, đẩy nhẹ về phía nhà tắm. “Đi ngâm người nghỉ ngơi chút đi, cơm canh xong ngay đây”. Quả thực, Thả Hỷ rất muốn nói rằng hay là ra ngoài ăn. Tuy nhiên, nhìn nét mặt của Vĩ Hàng, Thả Hỷ lại không dám nói.

Cuối cùng, Triệu Vĩ Hàng cũng nhượng bộ, cầm quần áo bước về phía nhà tắm: “Ăn đơn giản thôi, mai anh còn có cuộc họp”.

Anh ta vừa bước vào nhà tắm, Thả Hỷ liền lao vội vào bếp. Đong gạo, cắm cơm, đun nước, ngâm mộc nhĩ. Trong tủ lạnh vẫn còn hai quả trứng, một chút rau thơm, một củ cà rốt nhỏ, có còn hơn không, thái thêm chút thịt nữa, xào lẫn vào chẳng biết mùi vị sẽ ra sao, cũng may là màu sắc kết hợp vào trông cũng không đến nỗi nào. Để lại chút trứng và rau thơm nấu một bát canh. Sau đó, Thả Hỷ cho tất cả những nguyên liệu có được xào chung với nhau, dọn ra bàn ăn. Cơm cũng vừa chín tới. Mặc dù cơm không được ngon lắm vì chọn chế độ nấu nhanh, nhưng hiện tại, vấn đề thời gian là quan trọng nhất.

Triệu Vĩ Hàng bước ra từ nhà tắm liền nhìn thấy hai món ăn chẳng ra thể loại gì nằm trên bàn, bên cạnh đó là một Cố Thả Hỷ đang rất tươi cười, niềm nở.

Triệu Vĩ Hàng chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống ăn cơm cùng Thả Hỷ. Trong gia đình họ, chẳng nói gì có khi hiệu quả còn tốt hơn một chút.

Thả Hỷ nhìn Vĩ Hàng gấp một miếng xào, biểu hiện vẫn tốt bèn thề thốt nói: “Vừa nãy bên nhà gọi điện tới.” Bởi vì bố mẹ Thả Hỷ đi Mỹ từ sau khi họ kết hôn không lâu, đến giờ vẫn chưa về nên cách gọi “bên nhà” mà hai vợ chồng thường dùng dành để nói về bố mẹ Vĩ Hàng. Thả Hỷ mào đầu, sau đó dừng lại một chút có ý chờ Vĩ Hàng hỏi xem có chuyện gì hay đại loại một câu tương tự như vậy để câu chuyện được tiếp tục. Nhưng anh ta chỉ cúi đầu ăn canh, không hề có ý muốn nói gì cả. Vì vậy, Thả Hỷ đành phải diễn nốt đoạn độc thoại của mình: “Mẹ bảo anh nhớ giữ gìn sức khỏe.” Từ sau sự việc khám sức khỏe hồi mới đăng ký kết hôn, Thả Hỷ vẫn rất ác cảm với việc khám sức khỏe. Nếu cứ theo lời dặn dò của bà mẹ chồng rồi đi kiểm tra sức khỏe thì e rằng cơ thể cũng không kịp sản xuất máu để làm xét nghiệm. Từ đó, mỗi lần nhắc lại lời dặn dò của mẹ chồng, Thả Hỷ đều tự ý thay đổi một chút. Bà mẹ chồng cô kể cũng lạ, thường chỉ gọi vào sổ cổ định ở nhà hoặc gọi vào di động của Thả Hỷ. Từ trước đến giờ, không hề gọi trực tiếp cho Vĩ Hàng. Từ hồi hai người kết hôn, Thả Hỷ và mẹ chồng đôi lúc cũng đi cùng nhau. Như vậy, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu có vẻ như thân mật hơn.

Triệu Vĩ Hàng đã ăn xong. “Anh xong rồi. Thôi! Cất cái bộ mặt nàng dâu bé bỏng đi! Lần sau nếu anh đi công tác, em phải ngủ ở nhà.” Nói xong liền đứng dậy, quay lưng bước vào phòng nghỉ ngơi.

Thả Hỷ bĩu môi, cái túi của mình vẫn bị anh ta nhìn thấy. Lại còn “nàng dâu bé bỏng” nữa chứ! Có Thả Hỷ này chẳng phải đã bị trở thành bà vú già rồi hay sao? Thả Hỷ uống liền lúc hai ngụm canh rồi dọn bát đĩa vào bếp. Giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, lau nhà, tất cả đều phải làm, ngày mai còn phải đến trường, phải nhanh tay lên mới được.

Một tiếng sau đó, Thả Hỷ đã hoàn tất công việc của một bà nội trợ, tắm rửa rồi đi ngủ. Cả ngày hôm nay nghĩ lại chuyện cũ khiến đầu óc cô khá mệt mỏi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Thả Hỷ còn mơ màng suy nghĩ và nhận thấy rằng bản thân mình đã bị cải tạo hoàn toàn rồi! Cải tạo để trở thành một cái máy không cần suy nghĩ, không cần tình cảm, chỉ cần làm việc theo mệnh lệnh mà thôi! Mà người cải tạo mình chính là cái lão chỉ cần về nhà để ngủ, lúc hứng lên thì có sẵn người phục vụ theo nhu cầu đang nằm bên cạnh kia. Thả Hỷ tự dần vặt mình bằng chút sức lực còn lại trong người, rồi ngủ lịm đi, một đêm không mộng mị. Sáng hôm sau, khi Thả Hỷ tỉnh giấc, Vĩ Hàng đã đi làm. Đôi khi, Thả Hỷ quả thực không hiểu nổi, thường thì các cán bộ nhà nước, cho dù cần làm thêm giờ, cần xã giao cũng đều sắp xếp vào buổi tối. Còn đồng chí Triệu Vĩ Hàng này, cứ sáng sớm mở mắt ra là đã chẳng thấy bóng dáng đâu, khiến nhiều lúc cô muốn tiện đường đi nhờ xe đến trường cũng không được.

Thư ký của mẹ chồng Thả Hỷ lại gọi điện tới nói rằng đã xếp lịch kiểm tra sức khỏe vào buổi trưa, dặn vợ chồng cô đúng giờ có mặt tại bệnh viện Đại Nhất. Hai năm vừa rồi, thấy những tờ khai khám sức khỏe do mình gửi đến đều bị bỏ qua, bà mẹ chồng Thả Hỷ đã nghĩ ra chiêu dùng thư ký đốc thúc hai người kiểm tra sức khỏe. Bà biết rằng hai vợ chồng Thả Hỷ sẽ không làm khó dễ người khác chỉ vì chuyện của họ. Nếu là nửa năm kiểm tra sức khỏe một lần, hai vợ chồng Thả Hỷ cũng có thể dễ dàng chấp thuận. Đằng này, bà mẹ chồng lại yêu cầu kiểm tra sức khỏe liên tục. Kỳ lạ, hôm qua không thấy dặn mình đi khám sức khỏe cơ mà? Thả Hỷ nghĩ ngợi một lúc, chốc nữa bảo Triệu Vĩ Hàng đi, dù sao hôm qua mẹ chồng cũng không nhắc đến tên mình.

Thả Hỷ cầm lấy điện thoại di động, nhấn tin gửi Vĩ Hàng, “Mười hai giờ, thư ký Vương đợi ở cổng bệnh viện Đại Nhất.” Xem ra hôm nay Triệu Vĩ Hàng cũng chẳng có thời gian rồi. Kệ cho anh ta xử lý, số điện thoại của thư ký Vương anh ta cũng có rồi.

Thả Hỷ đã hẹn cô giáo Hoàng ở phòng tư liệu của khoa cùng đi ăn cơm trưa. Nhưng vừa mới bước chân ra khỏi toà nhà, cô đã nhìn thấy Triệu Vĩ Hàng đang dựa người vào xe đứng đợi. Anh ta đích thân tới áp tải, lần này chắc chắn là không thoát rồi! Thả Hỷ vội nói với cô giáo Hoàng rằng mình đột nhiên có việc gấp, đợi cô ấy đi xa, nhìn xung quanh không thấy người quen mới vội vàng vàng chạy tới chui vào xe.

Triệu Vĩ Hàng bước vào trong xe, mở chìa khoá khởi động máy, thấy Thả Hỷ vẫn đang ngoảnh xung quanh xem có ai nhận ra cô không bèn bắt giác bật cười.

“Có Thả Hỷ, làm gì mà lén la lén lút thế? Giả bộ chưa chồng hả?” Thực ra, Vĩ Hàng chỉ muốn trêu đùa Thả Hỷ một chút bởi suốt hai năm sống với nhau, hề có thời gian là Vĩ Hàng lại đưa Thả Hỷ đi làm. Thả Hỷ lập tức cúi gằm mặt xuống, rõ ràng là đã bị anh ta nói trúng tim đen.

Thực tế Thả Hỷ vẫn chưa nói với đồng nghiệp rằng mình đã kết hôn. Hồi tổ chức đám cưới, cô chỉ mời vài người bạn thân nhất. Với các thầy cô trong trường, bố mẹ Thả Hỷ cũng có ý tránh không thông báo rộng rãi. Cô vừa tốt nghiệp được giữ lại trường làm việc, kết hôn sớm như vậy, gia đình nhà chồng lại danh giá thế, tất cả đều dễ gây dư luận.

Triệu Vĩ Hàng như cười mà không phải cười. Ở với nhau lâu như vậy mà trong lòng cô ấy, mình vẫn như một hộ ở chui. Vĩ Hàng khẽ hắng giọng: “Đành kệ vậy!”

Thả Hỷ liếc nhìn thái độ của Triệu Vĩ Hàng, cô định hỏi anh ta sao lại đến đón cô nhưng rồi lại không hỏi nữa. Mặc dù bộ mặt của Vĩ Hàng không giống như đang tức giận nhưng cũng có vẻ không được vui. Thông thường, mỗi lần Vĩ Hàng đi công tác về, quan hệ của hai vợ chồng có vẻ khăng khít hơn một chút. Nói theo cách của Chỉ Túc thì đó là quy luật “xa cách nảy sinh tân hôn”. Nhưng lần này, Thả Hỷ có cảm giác mọi việc không được thuận lợi, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Xe tiến vào cổng bệnh viện, đích thân mẹ chồng đứng đợi bọn họ, Thả Hỷ vội xuống xe chạy tới thăm hỏi,

từ lần gặp trước tới lần gặp này hình như cũng được nửa năm rồi thì phải. Cả bố và mẹ chồng đều rất bận, những lúc rỗi rãi có gọi điện bảo hai vợ chồng tới nhà, nhưng Triệu Vĩ Hàng thì trong mười lần có tới tám lần không đến. Anh ta luôn miệng nói rất bận, Thả Hỷ cũng chẳng còn cách nào khác. Vì vậy, chỉ có thể tỏ ra lễ phép hơn một chút mỗi khi gặp mặt.

Với gia đình nhà chồng, Thả Hỷ ít nhiều cũng có phần thất vọng. Bởi vì từ nhỏ cô đã luôn cảm thấy cô độc, cô luôn mong ước có một gia đình đông đúc, có nhiều họ hàng, mọi người qua lại thường xuyên, ồn ào, náo nhiệt giống như gia đình của Tần Mẫn Dữ. Nhưng đến khi lấy chồng, nhà bố mẹ chồng còn lạnh lẽo hơn. Để tránh phải tiếp khách đến tặng quà, nhờ vả, mỗi dịp lễ tết, nhà chồng cô thường khoá cửa không tiếp khách. Thả Hỷ cảm giác như mình vừa chuyển từ tu viện sang ở tại am ni cô, nơi đâu cũng là tu hành, không thể thoát khỏi bầu không khí cô quạnh.

“Vào đi!” Mẹ chồng cô họ Khúc, làm việc ở hội phụ nữ, thoát nhìn đã biết bà thuộc loại giỏi giang tháo vát. Thời còn trẻ, bà luôn là người dẫn đầu trong các công việc, nhưng sau này, để tránh đối đầu với chồng và cũng vì muốn toàn tâm ủng hộ chồng phát triển sự nghiệp, bà xin chuyển sang làm công tác của hội phụ nữ và làm ở đó cho đến tận bây giờ.

Thả Hỷ cầm một tờ khai kiểm tra sức khoẻ lên xem và phát hiện ra các hạng mục khám bệnh không giống như những lần trước. Trong tờ khai này bỗng nhiên chỉ toàn vấn đề ưu sinh, kháng thể và khám phụ khoa. Thả Hỷ quay lại hỏi bà Khúc: “Mẹ, cái này là...?” Khúc Văn Phương chưa vội trả lời, bà đợi thư ký Vương dẫn Triệu Vĩ Hàng đi khuất mới cất giọng, không được tự nhiên lắm: “Thả Hỷ này, mẹ biết con mới hai mươi ba tuổi, bây giờ mà yêu cầu hai đứa sinh con cũng hơi sớm.” Với kinh nghiệm nhiều năm làm công tác hội phụ nữ, bà Khúc nhanh chóng lấy lại phong độ: “Buổi kiểm tra sức khoẻ hôm nay cũng chỉ kiểm tra tình trạng sức khoẻ của hai đứa để có kế hoạch bồi dưỡng, sau này lúc nào muốn có con cũng tiện hơn.”

“Hơn nữa, Vĩ Hàng cũng không còn trẻ, sang năm nó đã ba mươi tuổi rồi. Hai đứa cũng nên tính tới chuyện con cái đi.” Đã làm cha mẹ, cho dù có là người tài giỏi đến mấy cũng không thể không theo lẽ thường. Thả Hỷ cảm thấy mẹ chồng và mình nói chuyện một cách bình thường nhất chính là những lời nói chân thành của ngày hôm nay.

Bên này, Thả Hỷ còn đang phân vân chưa biết làm thế nào thì bên kia, Triệu Vĩ Hàng đã hùng hổ đi tới, kéo tay Thả Hỷ định đi về.

Khúc Văn Phương vội chắn ngay trước mặt: “Vĩ Hàng, con làm gì vậy?”

Triệu Vĩ Hàng giật tờ khai khám sức khoẻ trong tay Thả Hỷ, gộp cùng tờ khai của mình rồi nhét vào tay bà Khúc, “Mẹ, đừng làm những việc thừa thãi nữa.”

Cả hai đều nói giọng rất vừa phải, ngay cả nét mặt cũng được khống chế rất tốt, nhìn từ ngoài cứ tưởng họ đang nói chuyện phiếm. Tuy nhiên, Thả Hỷ hiểu rõ rằng không khí lúc đó cực kỳ căng thẳng, cô nhanh chóng phán đoán được tình thế tiếp theo, quyết định vẫn thuộc về anh chàng này. Rốt cuộc, nếu anh ta không chịu phối hợp thì sẽ không có chuyện kiểm tra sức khoẻ gì nữa. Thả Hỷ đứng ra giảng hoà, “Mẹ, bọn con vẫn chưa có sự chuẩn bị chu đáo, thôi để khi khác vậy.” Nói rồi đưa tay đẩy Vĩ Hàng ra về.

* * *

Sau lần đó, Khúc Văn Phương vô cùng bức tức. Thả Hỷ đã tự mình đến thăm mẹ chồng một lần mà bà cũng không chịu gặp mặt. Nhưng lại được ông bố chồng Triệu Khắc Dương - người mà cô hiếm hoi lắm mới gặp được - ra chào hỏi vài câu, dặn cô phải làm việc cho tốt, chú ý giữ gìn sức khoẻ rồi bảo cô đi về.

Thả Hỷ vốn cũng không muốn gây thêm rắc rối. Rốt cuộc, người mắc lỗi với mẹ chồng cũng không phải là cô. Tuy nhiên, trước đây, khi hai người quyết định đăng ký kết hôn đã là “tiền trăm hậu tấu” rồi, không biết bố mẹ chồng đã nghĩ gì, giờ đây lại đến chuyện con cái, ít nhiều cũng có liên quan tới mình. Vì vậy, Thả Hỷ đành liều đến gặp mẹ chồng. Kết quả là lại bị cấm cửa. Cũng may cô còn chưa ngây thơ đến mức rủ Vĩ Hàng đi cùng, nếu không vừa mở miệng ra đã bị anh ta mắng, hoặc nếu cứ nhất định lôi anh ta đến, lúc về chắc chắn cũng phải chịu trận.

Mang theo suy nghĩ về sự may mắn đó, Thả Hỷ thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Cô vui vẻ rảo bước về phía bến xe buýt. Xem nào, miếu thì cũng đến rồi, thần tiên thì cũng bái lạy rồi, thái độ của mình là chân thành, có kết quả hay không chỉ là thứ yếu.

Buổi tối, khi Triệu Vĩ Hàng về đến nhà thì Thả Hỷ đã đi ngủ rồi. Buổi tối Thả Hỷ thường chẳng có việc gì. Cô dọn dẹp xong nhà bếp, định bụng để ngày mai mới dọn rửa nhà vệ sinh. Công việc ở nhà lúc nào cũng nhiều và nặng nhọc hơn việc ở trường.

Khi Vĩ Hàng bước vào phòng ngủ, Thả Hỷ có biết nhưng cô không nhúc nhích. Một lúc sau, Thả Hỷ thấy phần giường phía sau lưng mình trĩu xuống, làn hơi nóng ẩm cùng hương thơm nhẹ nhẹ sau khi tắm xong dần dần bao trùm lấy cô. Thả Hỷ khẽ hít hà tận hưởng mùi hương đó. Chẳng hiểu tại sao, cùng một lọ sữa tắm nhưng Triệu Vĩ Hàng sau khi dùng xong lại khiến người khác cảm thấy hấp dẫn hơn nhiều. Thả Hỷ bất giác hơi ngả ra phía sau, dựa gần hơn vào sự mê hoặc đó.

Nếu để Thả Hỷ nói về điều khiến cô hài lòng nhất trong cuộc hôn nhân với Triệu Vĩ Hàng thì đó chắc chắn là biểu hiện của Vĩ Hàng khi trên giường. Điều này không đơn chỉ “sức chiến đấu” của anh ta mạnh tới mức nào mà anh ta còn biết tạo ra một không khí vô cùng mê hoặc, nó dẫn cô bước vào sự hưởng thụ của khoái lạc. Khi họ cùng nhau ở trên giường, họ thật sự chỉ hưởng thụ khoái cảm của nhục dục mang lại, hai bên đều không hề che giấu nhau, cực kỳ thoải mái.

Cũng cần phải nói thêm rằng, những hiểu biết về cơ thể mình cũng như kinh nghiệm tình dục mà Thả Hỷ có được đều xuất phát từ Triệu Vĩ Hàng. Quan điểm của Thả Hỷ cũng giống như Triệu Vĩ Hàng, trong không gian hoàn toàn riêng tư này, không quá cần thiết phải giấu giếm sự vui vẻ. Vì vậy, khi tay Vĩ Hàng chạm vào người cô, bắt đầu dò dẫm tìm đường trên người cô, Thả Hỷ rất tự nhiên quay người nằm gọn trong vòng tay anh ta. Cô thích con người Triệu Vĩ Hàng những lúc như thế này, anh ta đẩy về ngổ ngược, biết dùng ánh mắt đầy dục vọng thuyết phục cô, biết nói những câu khiến cô đỏ mặt động lòng, biết có những động tác trên giường đầy ám hiệu tình dục. Con người Triệu Vĩ Hàng lúc này giống như một người tình nóng bỏng chứ không phải là một ông chồng nghiêm túc, máy móc và hơi có phần đáng sợ của mọi ngày.

Thả Hỷ rúc đầu vào ngực chồng, tình nghịch thè lưỡi ra liếm môi mình, tất nhiên, cô cũng tiện thể làm ướt thêm cho Vĩ Hàng.

“Tưởng ngủ rồi.”

“Bị anh đánh thức rồi còn gì.” Thả Hỷ ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay chồng, hơi thở trở nên gấp gáp dần.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Triệu Vĩ Hàng mỉm cười, “Hay mình ru nhau ngủ nhé!”

“Ái!”

“Sao thế?”

“Nằm đè lên tóc người ta rồi.”

.....

“A!” Thả Hỷ lại thoảng thốt.

“Lại sao thế?”

“Nhẹ một chút.”

“Cố Thả Hỷ, em kêu khe khẽ một chút được không?”

.....

“Ngậm hạt thị rồi à?”

Thả Hỷ lắc đầu.

“Sao không nói gì vậy?” Triệu Vĩ Hàng hỏi.

Thả Hỷ vẫn lắc đầu, chỉ có trời mới biết cô đã phải chịu bao nhiêu ầm ỨC.

Triệu Vĩ Hàng nhồm người dậy, dùng ngón tay chọc vào người Thả Hỷ. Thả Hỷ cuối cùng cũng không chịu được nữa đành kêu lên: “Anh làm gì vậy!”

“Anh quen nghe tiếng rên rĩ của em rồi, dù sao có chút âm thanh vẫn tốt hơn.” Triệu Vĩ Hàng nheo nheo mắt đầy ngụ ý.

Thả Hỷ lí nhí than vãn: “Chẳng phải là không cho người ta kêu to hay sao?”

Một chút phản kháng nhỏ của cô đã đốt cháy thêm ngọn lửa ham muốn của Vĩ Hàng, tiếp theo đó lại là tiếng kêu rất to của Thả Hỷ. Ngày hôm sau, cả hai đều dậy muộn, vội vội vàng vàng mặc quần áo rồi lao ra cửa. Đúng tám giờ mới đến khoa, Thả Hỷ vừa cố gắng nhấc đôi chân mỏi dừ chạy lên cầu thang vừa nấn nấn hộp sữa đã khô đét than thở. Biết thế cầm theo một hộp sữa nữa, hộp vừa rồi ban nãy đã mềm lòng nhường cho Triệu Vĩ Hàng rồi. Điều quan trọng là không thể vì một lúc vui vẻ mà phá vỡ quy luật thường ngày. Nó hại cô tới mức vừa vội vừa đói, cái giá mình phải trả đây!

Hôm nay, trong khoa có một giáo sư mới từ nước ngoài về. Thả Hỷ phụ trách việc tiếp đón và đưa cô ấy đi làm các thủ tục cần thiết. Vị giáo sư này đã có bằng tiến sĩ tại Đức, từng học nâng ột năm ở Đại học Harvard. Điều khủng bố nhất là (khi không thể tự giải thích được, Thả Hỷ thường dùng từ khủng bố) vị giáo sư mới này là một cô gái chưa đầy ba mươi tuổi.

Mọi người đều biết rằng, giáo sư của các môn khoa học tự nhiên cũng có người dưới ba mươi tuổi bởi vì trong lĩnh vực này, ngoài kiến thức cơ bản về chuyên môn ra cần hơn cả là tính sáng tạo. Nhưng trong khoa mà Thả Hỷ đang làm việc – khoa lịch sử, thì một chân lý đã được mặc định rõ ràng: học thức cần có thời gian tích lũy. Cho dù vài năm trở lại đây, một số giáo sư được đặc cấp phong danh hiệu nhưng cũng đều gần 40 tuổi, phải từng du học ở nước ngoài, có nhiều kết quả nghiên cứu thực tế, hiệu quả, có tầm ảnh hưởng lớn... Đương nhiên, tài năng của Ngô Hoạch – cô giáo sư trẻ nhất trong lịch sử trường đại học C này cũng khiến nhiều người nể phục. Mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng những lần trước, khi làm hồ sơ cho Ngô Hoạch, Thả Hỷ cũng tò mò tìm hiểu thêm những bài luận văn của cô ấy, nó nhiều đến nỗi không đếm xuể, không những thế còn toàn được đăng ở những tạp chí chuyên ngành danh tiếng trên thế giới.

Thả Hỷ đã từng nghĩ, những người phụ nữ như thế này, bao gồm cả cô bạn Chỉ Túc nữa đều là những tấm gương sáng. Một người không có chí lớn như mình, không, đúng hơn là không có chí hướng (dù sao bản thân Thả Hỷ cũng đã quen với kiểu nhận xét như vậy về bản thân) chỉ có thể biểu thị sự ngưỡng mộ mà thôi.

Trên sofa ngoài phòng làm việc, Thả Hỷ đã nhìn thấy một dáng người không quen đang ngồi yên lặng đọc báo.

“Xin lỗi, để chị phải chờ lâu. Chị là cô giáo Ngô phải không ạ? Xin chào chị! Tôi là Cố Thả Hỷ, là bí thư giáo vụ của khoa. Hôm nay, tôi chịu trách nhiệm đưa chị đi làm một số thủ tục. Sau này cần việc gì, chị cứ đến tìm tôi.” Thả Hỷ nói liền một hơi không nghỉ. Cô được biết những người từng ở nước ngoài về rất ghét bị trễ hẹn, không thể mới ngày đầu tiên mà mắc lỗi với người ta được.

Cô gái ngồi trước mặt Thả Hỷ từ từ ngẩng đầu lên, mặc dù đã xem qua ảnh, biết rằng đó là một cô gái đẹp nhưng đến khi nhìn tận mắt, khuôn mặt xinh xắn của cô ấy vẫn khiến Thả Hỷ không ngớt trầm trồ. Sao lại có những người phụ nữ đã thông minh lại còn xinh đẹp như vậy. Cô gái này xinh đẹp và tài giỏi vượt trội khiến Thả Hỷ phải xuýt xoa mãi không thôi.

“Xin chào! Tôi là Ngô Hoạch.” Cô gái mỉm cười đáp lại.

“Chào chị!” Không kiềm chế được, Thả Hỷ lại thắm xuýt xoa một lúc rồi trấn tĩnh nói: “Chúng ta phải đến phòng nhân sự làm thủ tục làm việc trước. Sau đó đến phòng tài vụ làm thủ tục lương. Sau cùng là phòng đào tạo để sắp xếp lịch giảng dạy. Vì năm học mới đã bắt đầu được một thời gian rồi nên e rằng chỉ sắp xếp được cho chị một số buổi giảng chuyên đề.”

Ngô Hoạch không tỏ ý phản đối, nghe Thả Hỷ nói xong liền đứng dậy. “Được, chúng ta đi thôi!” Ngô Hoạch ăn mặc rất thoải mái, bên trong là một chiếc áo bó màu trắng, khoác bên ngoài áo sơ mi màu đỏ sọc xanh, quần ka ki, đôi giày nhung màu cà phê. Nhìn rất tự nhiên mà tiện lợi. Những lọn tóc xoăn dài để xoã xuống nhưng rất gọn gàng. Vẻ đẹp của Ngô Hoạch là một vẻ đẹp hoàn hảo, Thả Hỷ kết luận. Mất một buổi sáng, các thủ tục phải làm trong trường đều đã hoàn tất. Chỉ mỗi thủ tục lương thì phải đích thân chủ tài khoản cầm chứng minh thư nhân dân đến ngân hàng làm vì đã qua thời điểm toàn trường làm theo tập thể. Hai người đi tới ngân hàng, nơi đó quả thật đông đúc. Mất một thời gian khá lâu để xếp hàng, khi đến lượt lại

được thông báo rằng mở tài khoản mới phải sang ô cửa bên cạnh, bên đó vắng tới độ không cần xếp hàng. Thả Hỷ đành tự trách mình ngốc nghếch, không chịu hỏi han cho kỹ. Dù sao, đến buổi trưa, mọi thủ tục cũng được làm xong.

“Bạn vất vả quá! Để tôi mời bạn ăn cơm.” Ngô Hoạch nói.

Thả Hỷ xua tay, “Để tôi mời, dù sao ở đây tôi cũng quen hơn.”

“Tôi cũng lớn lên ở đây, có những quán nhỏ có khi tôi còn rành hơn bạn ấy chứ! Đã lâu không đến đó ăn, cũng muốn quay lại xem sao.” Ngô Hoạch mỉm cười, kéo tay Thả Hỷ lôi đi.

Thả Hỷ cảm thấy Ngô Hoạch rất hoà đồng. Mặc dù cùng độ tuổi với Triệu Vĩ Hàng nhưng không hề làm ra vẻ ta đây hay cụ non như anh ta. Cũng có thể thời gian học quá lâu nên phong thái của cô ấy vẫn rất thuần khiết, thuần khiết tới độ khiến người khác mê hoặc. Cô dẫn Thả Hỷ đi lòng vòng một hồi mới dừng lại ở một quán nhỏ. Tên của quán cũng đơn giản một cách kỳ lạ. Quán đó có tên là “Bún”. Đang đúng giờ ăn trưa, trong quán đông chật toàn là người, không có lấy một cái bàn trống, xem ra hương vị cũng không đến nỗi tồi đâu.

Ngô Hoạch kéo Thả Hỷ ngồi xuống bên cạnh một đôi nam nữ, không hề tỏ ra xa lạ với Thả Hỷ nói: “Giờ này ở đây thường đông như vậy, mọi người đều chen chúc nhau để ăn. Lát nữa bạn sẽ thấy, mùi vị cực kỳ đúng gốc.”

Thả Hỷ gật gật đầu, cô chưa đến quán ăn này bao giờ, cảm thấy cảnh nhiều người đang cúi đầu chăm chú ăn rất kích thích nhu cầu ăn uống của người khác. Trước đây, mỗi lần đi ăn cùng Tần Mẫn Dữ, thường là đi với rất nhiều người khác, hai người chưa đến những quán ăn nhỏ như thế này bao giờ. Nếu đi ăn với Chỉ Túc thì lại thường ở tiệm ăn nhanh. Chỉ Túc cho rằng như vậy vừa vệ sinh lại vừa tiện lợi. Còn sau khi kết hôn, Thả Hỷ thường không có cơ hội ra ngoài ăn một mình, họ thường ăn cơm ở nhà, ăn những bữa cơm do chính tay Thả Hỷ nấu.

Bún đã bê lên rồi. Theo gợi ý của Ngô Hoạch, Thả Hỷ gọi bún bò bởi ở đây đến một trang thực đơn cũng không có, chỉ cần gọi một tiếng là cần ăn gì mà thôi. Thả Hỷ chậm rãi ném một ngụm nước dùng, mấy cô cậu học sinh bên cạnh cũng làm thế, sau đó mới gấp vài sợi bún lên thử. Nước dùng vừa ngọt vừa thơm, sợi bún dai và trơn, trong bát còn thêm rất nhiều rau, toàn những loại rau Thả Hỷ thích. Cô chẳng hiểu hương vị có đúng gốc hay không, chỉ cảm thấy ngon tới nỗi ăn không dừng lại được.

Ngô Hoạch lại không ăn, dùng tay đẩy một lọ sứ nhỏ về phía Thả Hỷ, “Đây là mắm, thêm vào một chút, mùi vị sẽ rất khác đấy!”

Chẳng mấy chốc, Thả Hỷ đã ăn tới độ nhể nhại mồ hôi, thấy Ngô Hoạch nhìn mình cười bèn nói: “Cô giáo Ngô, làm chị buồn cười rồi, đây là lần đầu tiên tôi ăn bún như thế này, quả là rất ngon! Tí nữa phải cố nhớ đường, lần sau còn rủ Chỉ Túc tới ăn”.

“Cứ gọi tôi là Ngô Hoạch được rồi. Bạn học à?”

“Vâng, là bạn thân.”

“Thực ra, bạn có thể rủ bạn trai tới ăn, không thấy bên cạnh đều có đôi có lứa hết à?”

Thả Hỷ mỉm cười, không trả lời. Nếu là trước đây, chắc mình cũng sẽ rủ Tần Mẫn Dữ tới thử. Mỗi khi ăn thứ gì ngon, Thả Hỷ lại có ý nguyện muốn rủ anh tới cùng thưởng thức; nếu đến nơi đâu đẹp, lại hy vọng có một ngày hai người sẽ cùng đến đó; nếu thấy một vật gì đáng yêu lại muốn cả hai người cùng được sở hữu nó. Mỗi lần nghĩ về anh, Thả Hỷ lại lặng lẽ một mình mơ tưởng, một mình hình dung, dường như làm như vậy, cô thật sự được hưởng cảm giác ở bên anh. Nhưng giờ đây, nghĩ lại cảm giác ấy, Thả Hỷ bỗng cảm thấy chua xót, tất cả tâm nguyện của cô trước đây giờ đã tan thành mây khói.

Ai cũng từng có một giấc mơ

Cố Thả Hỷ không thể tin rằng đã lâu vậy mà cô không nhớ anh, hoặc giả anh trước giờ vẫn ở đó, chỉ có điều cô không dám chạm tới.

* * *

Nỗi lòng đã chôn vùi bấy lâu không ngờ lại dễ bị khơi gợi lại như vậy. Tần Mẫn Dữ, đã bao lâu rồi mình không nhớ tới anh nhỉ? Thả Hỷ không thể tin rằng đã lâu như vậy mà cô không nhớ anh. Hoặc giả anh trước giờ vẫn ở đó, chỉ có điều cô không dám chạm tới.

Đêm về, Thả Hỷ nằm mơ, một giấc mơ vô cùng chân thực. Trong mơ cô thấy mình được ngồi phía trước trên xe đạp của Tần Mẫn Dữ, cũng như ngoài đời thực đã có bao lần như vậy, khẽ dùng đưa đôi chân như khi còn bé. Khi mà cô vẫn chưa hiểu được rằng, được ngồi trên xe anh, trong vòng tay anh là một điều vô cùng hạnh phúc.

Trong mơ, Thả Hỷ cười, tỉnh dậy, cô lại khóc. Vô gối và tóc cô thấm đầy những giọt nước mắt đắng cay chua xót. Khi nhận ra rằng đó chỉ là một giấc mơ, Thả Hỷ lại nhắm mắt, cố gắng để được quay về giấc mơ đó. Trong mơ Tần Mẫn Dữ đang cười thân thiện, trước mỗi lần lên xe thường bế cô ngồi lên trước. Tất cả đều quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô cảm giác mình có thể chạm tay vào anh.

Tuy nhiên, dù có nỗ lực nhắm mắt và tự ru ngủ đến mấy, Thả Hỷ cũng không tài nào ngủ tiếp được. Trước giờ hình ảnh Tần Mẫn Dữ vẫn được cất trong hộp kín, giờ đây bỗng nhiên bị mở ra, cách nào cũng không đóng nắp hộp lại được. Cứ như vậy, từng kỷ niệm, từng kỷ niệm lại hiện ra trước mắt Thả Hỷ.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ, Thả Hỷ đã ở với bà nội. Trong quan niệm của cô, bố mẹ là người trong điện thoại, chỉ nghe được giọng nói của họ từ chiếc điện thoại. Bà nội đã rất chu đáo đặt một tấm ảnh bố mẹ Thả Hỷ chụp chung cạnh điện thoại, không những vậy bà còn luôn chú ý thay ảnh mới để giúp cô có ấn tượng trực tiếp với bố mẹ. Thả Hỷ lại không chú ý tới chuyện đó, cô không thấy được tầm quan trọng của bố mẹ. Bà nội của Thả Hỷ rất hiền hậu, bà biết làm rất nhiều món ăn ngon, rất nhiều món điểm tâm lạ, có những món điểm tâm mà tới giờ Thả Hỷ cũng không nhớ nổi tên gọi của nó. Bà nội cũng biết làm búp bê và một vài món đồ chơi cho Thả Hỷ. Trong suy nghĩ của trẻ con, còn gì quan trọng hơn là đồ ăn ngon và đồ chơi đẹp? Vì vậy, Thả Hỷ luôn cảm thấy mình rất giàu có.

Nhà của Tần Mẫn Dữ ở ngay sát vách nhà bà nội. Tần Mẫn Dữ lớn hơn Thả Hỷ hai tuổi. Khi Thả Hỷ còn đang chập chững tập đi thì Tần Mẫn Dữ đã là một đứa trẻ láu lỉnh rồi. Tần Mẫn Dữ có thể xưng vương xưng bá cũng là do mối quan hệ họ hàng của gia đình anh. Nhà của bà nội Thả Hỷ trong khu thành cổ, tất cả những hộ dân sống ở đây đều là đời trước truyền cho đời sau. Hầu hết họ hàng nhà Tần Mẫn Dữ đều sống tập trung ở đó, con cái trong các gia đình họ đều được coi là lực lượng nòng cốt và tinh nghịch của khu.

Tần Mẫn Dữ từ nhỏ đã tỏ ra không giống những đứa trẻ khác, anh không chạy theo chơi cùng những đứa trẻ lớn tuổi hơn mà thường tự mày mò chơi trò gì đó. Mỗi trò chơi anh nghĩ ra đều có từng bối cảnh nhất định, bối cảnh nào cũng rất thú vị. Rất nhiều đứa trẻ lớn tuổi hơn anh đều tự nguyện nghe theo sự sắp xếp của anh. Thả Hỷ thường giữ chân sai vặt trong mỗi trò chơi của Tần Mẫn Dữ. Ví dụ: nếu chơi trò bắt cướp, Thả Hỷ sẽ là con tin trong tay bọn cướp, nếu chơi trò bắt trộm, Thả Hỷ sẽ trở thành người bị mất trộm.

Tần Mẫn Dữ không thích mấy trò chơi của con gái, vì vậy Thả Hỷ cũng chẳng bao giờ được chơi trò làm cô dâu, thậm chí ngay cả một lần đóng vai mẹ trong trò chơi mẹ con cũng không có. Đáng nói nhất là Tần Mẫn Dữ chỉ ột mình Thả Hỷ là con gái chơi cùng, bởi vì mẹ Tần Mẫn Dữ luôn dặn anh phải yêu thương và chăm sóc cho em Thả Hỷ. Thả Hỷ cũng không phải là một cô bé hay khóc nhè nên Tần Mẫn Dữ đã đồng ý để cô ngày nào cũng đi chơi với anh. Những lúc Tần Mẫn Dữ ở nhà đọc sách, Thả Hỷ luôn ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh. Khi Tần Mẫn Dữ chạy đi chơi, cô lại lèo đèo chạy theo sau.

Thả Hỷ hay đi chơi cùng Tần Mẫn Dữ không phải vì cô cảm thấy anh vô cùng xuất sắc hay chơi với anh sẽ rất vui mà chỉ vì bà nội thường nói với cô: “Thả Hỷ, đi chơi với anh Mẫn Dữ đi, tí nữa về bà nấu đồ ăn ngon cho.” Chỉ cần Thả Hỷ đi chơi một lúc, về đến nhà là đã có rất nhiều đồ ăn ngon và đồ chơi đẹp đợi cô. Vì vậy, những hôm không phải đến trường mẫu giáo, Thả Hỷ đã quen với việc cả ngày đi chơi với Tần Mẫn Dữ, thậm chí buổi trưa cũng ngủ ở nhà anh, tối mới về nhà bà nội.

Vì vậy, khi Tần Mẫn Dữ bắt đầu học tiểu học, Thả Hỷ cũng đi học theo anh một cách rất tự nhiên. Hai người được chia vào học cùng một lớp, sáng cùng nhau đi học, tan học cùng nhau về nhà. Lúc nào Tần Mẫn Dữ có việc, không về nhà ngay được, Thả Hỷ lại ngồi tại lớp học, vừa làm bài tập vừa đợi anh. Mặc dù cô không hiểu được một đứa trẻ học cấp một sẽ bận việc gì sau giờ tan học nhưng lần nào cũng ngoan ngoãn ngồi trông cặp sách cho anh rồi đợi anh.

Lớn hơn chút nữa, tài năng của Tần Mẫn Dữ dần được bộc lộ. Anh tham gia tất cả các cuộc thi của trường rồi của tỉnh. Tần Mẫn Dữ liên tục đạt được những danh hiệu như “học sinh ba giỏi cấp tỉnh, thành phố”, “đội viên ưu tú toàn quốc”... Những danh hiệu nào mà Thả Hỷ biết, hầu như Tần Mẫn Dữ đều đã đạt được. Trong con mắt của Thả Hỷ, việc Mẫn Dữ lên bục nhận phần thưởng đã trở thành việc bình thường như cơm bữa, bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa.

Tần Mẫn Dữ thường không chơi với đám con gái. Cho dù là trong các hoạt động tập thể, cần phải tiếp xúc với các bạn nữ, Tần Mẫn Dữ cũng coi như nhau, không tỏ ra thân thiết với ai cả. Giờ tan học, có rất nhiều bạn nữ đi theo sau Mẫn Dữ, Mẫn Dữ cũng chẳng nói năng gì, chỉ rảo bước thật nhanh, bỏ lại bọn họ ở phía sau. Cũng có những bạn gái bạo dạn hơn thì gọi điện đến nhà Mẫn Dữ hỏi bài tập hoặc rủ anh đi chơi. Câu trả lời của Mẫn Dữ bao giờ cũng rất khách khí và xa lạ. Nếu là hỏi bài tập, Mẫn Dữ sẽ nói là giảng bài qua điện thoại không rõ ràng, nếu là mời đi chơi, anh đều thẳng thắn từ chối.

Không biết là do bản tính lạnh lùng hay chỉ đơn giản là không thích phiền hà, thẳng thắn rõ ràng luôn là tác phong của anh. Tần Mẫn Dữ càng như vậy, đám con gái lại càng thích anh. Là bạn nữ duy nhất được thường xuyên ở bên cạnh Mẫn Dữ, Thả Hỷ nghiễm nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý.

Đối với Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ lại có một thái độ khác hẳn. Anh dường như đã coi Thả Hỷ như em gái trong nhà, mặc dù không nói nhiều nhưng Mẫn Dữ luôn cho rằng anh phải có trách nhiệm chăm sóc cô. Ở trường, nếu trang vở nào Thả Hỷ viết chữ không đẹp, bài tập bị sai, Mẫn Dữ dứt khoát xé bỏ trang vở đó và bắt cô ngồi viết lại, làm lại. Những bài tập mà Thả Hỷ làm ở nhà, sáng hôm sau phải đưa Mẫn Dữ kiểm tra, nếu anh cho rằng không đạt yêu cầu, tối về Thả Hỷ phải làm lại ngay.

Thả Hỷ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Dưới sự giám sát ngặt nghèo của Tần Mẫn Dữ, thành tích học tập của cô chẳng đi lên mà cũng chẳng đi xuống, nhiều nhất thì cũng chỉ viết được vài trang vở đẹp hơn, học tập chăm chỉ hơn một chút. Vì vậy, Thả Hỷ luôn cho rằng, lúc nhỏ, Thả Hỷ không thấy Tần Mẫn Dữ xuất sắc, không yêu thích anh có thể là do mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại lo sợ bị xé vở, bị bắt chép lại hay làm lại bài tập. Căn bản là không còn tâm trí nào mà chú ý đến những ưu điểm của anh nữa.

Khi Thả Hỷ học lớp năm thì bố mẹ cô về nước, họ muốn Thả Hỷ về nhà ở cùng. Mặc dù không đồng ý nhưng Thả Hỷ cũng không thể cãi lệnh của người lớn. Cô vừa khóc vừa theo bố mẹ về nhà. Bà nội lại nhất định không chịu dọn đến ở chung. Vì vậy, Thả Hỷ chỉ có thể về ở với bà vào hai ngày cuối tuần.

Thả Hỷ không nhớ nổi lúc chuyển đi, cô có gặp Tần Mẫn Dữ hay không. Cô chỉ nhớ rằng lúc đó cô cảm thấy mình như vừa được giải thoát, không còn cảnh hàng ngày bị anh kiểm tra bài và tùy tiện xé vở của cô nữa. Một thời gian sau đó, hề gặp Tần Mẫn Dữ ở trường, Thả Hỷ lại chợt dạ cúi gằm mặt xuống. Cô sợ Mẫn Dữ lại đòi kiểm tra vở của mình. Thả Hỷ luôn tự nhủ, nếu Mẫn Dữ yêu cầu kiểm tra vở, cô sẽ vờ như không nghe thấy. Tuy nhiên, Tần Mẫn Dữ lại không hề một lần hỏi thăm cô, cũng không chủ động lại gần cô. Có thể cũng từ dạo ấy, Thả Hỷ cảm thấy hai người đang dần xa cách nhau. Khi anh không ở gần, bản thân cô cũng mãi mãi không thể gần anh được nữa.

Việc bà nội Thả Hỷ qua đời đã kết thúc chuỗi ngày lạnh lẽo của hai người. Lúc ấy Thả Hỷ đang học lớp 6. Một hôm, vừa tan học, Tần Mẫn Dữ đột nhiên tiến về phía Thả Hỷ, cầm cặp sách của cô và bước đi.

Thả Hỷ lấy hết sức để giằng lại cặp sách, không chịu đi theo anh và cũng không chịu buông cặp sách ra. Cô chỉ sợ Tần Mẫn Dữ sẽ nhìn thấy mấy trang vở bị tẩy xóa bừa bãi của cô. Thực ra, đã một năm rồi, Tần Mẫn Dữ không hề kiểm tra vở của Thả Hỷ, cũng không nhìn cô lấy một lần.

Tần Mẫn Dữ quay đầu lại, thấy Thả Hỷ một tay cố giằng cặp sách, tay kia bám chặt vào bàn, giống như một chiến sĩ liều chết để bảo vệ chiếc cặp. Tần Mẫn Dữ buông tay ra, cái cặp rơi xuống đập vào chân Thả Hỷ, anh khẽ nhíu mày nói: “Đi theo anh, anh đưa em về nhà.”

Giữa những tiếng xuýt xoa kinh ngạc, Thả Hỷ ôm chặt cặp sách, cúi đầu bước ra theo chân Tần Mẫn Dữ. Một năm vừa rồi, không còn cảnh các bạn nữ lúi lúi kéo kéo, thông qua Thả Hỷ để tìm hiểu về Tần Mẫn Dữ, cũng không còn cảnh những ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn nữ bao vây lấy cô, Thả Hỷ đã nhanh chóng quên đi cái cảm giác được nhiều người theo dõi thể này.

Tần Mẫn Dữ ngồi nghiêng trên yên xe, kéo tay Thả Hỷ, bảo cô đeo cặp ra phía trước rồi bế Thả Hỷ lên ngồi trước mặt anh, “Đi thôi!”

Thả Hỷ ngồi phía trước xe, trong vòng tay Tần Mẫn Dữ. Đã vài lần, cô quay đầu lại nhưng rồi cũng chẳng biết hỏi gì về hoàn cảnh hiện tại. Bỗng nhiên, tay trái của Tần Mẫn Dữ vòng quanh người Thả Hỷ, giữ cô ngồi yên ở phía trước, “Ngồi ngay ngắn một chút, anh chẳng nhìn thấy đường gì cả.”

Thả Hỷ ngay lập tức ngoan ngoãn bám chặt ghi đông xe, ngồi yên không nhúc nhích.

“Cố Thả Hỷ, hôm nay bà nội em mất rồi, anh đưa em về đó.” Tiếng của Tần Mẫn Dữ vọng lại.

Có thể là do Thả Hỷ chưa kịp phản ứng gì, cũng có thể uy lực mà Tần Mẫn Dữ yêu cầu cô ngồi yên vẫn còn đó, sau khi nghe xong, Thả Hỷ vẫn giữ nguyên tư thế đó, chỉ ôm chặt chiếc cặp sách trong lòng.

Thả Hỷ còn nhớ, Tần Mẫn Dữ yên lặng đạp xe tiếp, khi về tới gần nhà, anh dừng xe lại. Thả Hỷ vẫn ngồi ngây ra trên xe, Tần Mẫn Dữ lấy tay vỗ vỗ vào mặt cô, “Thật đấy!” Cũng có thể lúc đó Tần Mẫn Dữ không biết phải an ủi cô thế nào, cách tốt nhất mà anh nghĩ ra là nói trước cho cô biết.

Lúc bấy giờ Thả Hỷ mới oà lên khóc nức nở, cô càng ôm chặt chiếc cặp sách vào trong lòng. Rõ ràng là tuần trước vẫn còn gặp bà, sao bà lại đột nhiên ra đi như vậy. Tần Mẫn Dữ vỗ nhẹ lên vai Thả Hỷ, thấy cô càng khóc to hơn đành rút tay lại, đứng đó giữ chặt chiếc xe, đợi Thả Hỷ thấm mệt sau khi khóc một hồi lâu mới dắt xe đi về phía khu nhà của họ.

Bao nhiêu năm đã qua đi, Thả Hỷ vẫn còn cảm thấy vô cùng xúc động. Cái đêm mà cô mất đi người thân yêu nhất, Tần Mẫn Dữ luôn ở bên cạnh cô. Có thể cũng từ hôm đó, anh đã thay thế vị trí của bà nội, trở thành người quan trọng nhất trong cô. Trong phòng, Triệu Vi Hàng đã nhắc điện thoại mà dường như cũng không có ý chuyển máy cho cô. Thả Hỷ đứng bên cạnh giường đợi một lúc, chẳng lẽ lại là điện thoại của anh ta? Đang nghĩ ngợi thì Vi Hàng đưa ống nghe cho cô, “Gặp em đấy!” Sau đó liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Thả Hỷ cầm ống nghe, “A lô, xin chào, tôi là Cố Thả Hỷ.” Là ai được nhỉ?

Đầu dây bên kia mãi vẫn không có tiếng trả lời, cho tới khi Thả Hỷ nghi ngờ đưa ống nghe ra xa rồi lại ghé sát vào tai mới nghe thấy tiếng của Ngô Hoạch từ đầu dây bên kia: “Cô giáo Cố à, tôi là Ngô Hoạch đây.” Cô ấy hỏi Thả Hỷ xem tuần này có sắp xếp giờ giảng cho cô được không? Sau đó, không đợi Thả Hỷ giải thích rõ đã nói đang có việc rồi cúp máy.

Thả Hỷ cảm thấy tâm trạng của Ngô Hoạch lúc đó không được tốt lắm, lẽ nào mình đã mắc lỗi với cô ấy?

Khi ăn sáng, Thả Hỷ hỏi Triệu Vi Hàng: “Vừa nãy, cô giáo sư của khoa em gọi điện tới, anh đã nói gì vậy?”

Triệu Vi Hàng thậm chí cũng chẳng ngẩng đầu lên, “Giáo sư?”

“Ừ, hôm qua mới đến ra mắt, một nữ giáo sư rất trẻ. Cô ấy gọi điện đến nói gì vậy?”

“Chẳng phải hai người đã nói chuyện với nhau rồi hay sao. Cô ta chỉ nói là muốn gặp em.”

Thả Hỷ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi. Thực ra, cô vẫn ngỡ rằng giọng điệu nghe điện thoại của Triệu Vi Hàng chắc không được thoải mái lắm mới khiến Ngô Hoạch cảm thấy áy náy vì làm phiền quá sớm và vội vàng cúp máy. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là nghi ngờ của cô. Chốc nữa đến khoa, phải gọi điện thoại cho Ngô Hoạch và nói rõ với cô ấy mới được.

Cũng từ lúc đó, Triệu Vi Hàng không hề mở miệng. Hai người ngồi ăn trong trạng thái yên lặng như vậy, Thả Hỷ cũng đã cảm thấy quen rồi. Ngồi trong xe để Vi Hàng đưa đi làm, Thả Hỷ lại tiếp tục nghĩ chuyện của mình. Xe dừng trước cổng trường, Thả Hỷ bước xuống xe tự nhiên như mọi ngày. Nhưng hôm nay, Triệu Vi Hàng thậm chí không đợi Thả Hỷ quay người lại nói một câu khách khí “tạm biệt” đã vội phóng vụt đi, loáng một cái đã chẳng thấy bóng dáng cái xe đâu. Thả Hỷ đứng ngây ra đó một lúc, trong lòng vẫn còn vương vấn chuyện giấc mơ đêm qua. Quả nhiên, mỗi lần nhớ về anh, nhớ về Tần Mẫn Dữ, mọi việc lại không được thuận lợi chút nào.

Bước vào văn phòng khoa, tâm trạng Thả Hỷ đã khá lên nhiều. Tra được số điện thoại của Ngô Hoạch, Thả Hỷ vội nhắc điện thoại lên gọi ngay. Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ nhưng với các giảng viên mới, tuyệt nhiên không nên có chút gì đó lạnh nhạt. Bấm số xong, đầu dây bên kia báo tín hiệu máy bận, xin gọi lại sau. Bấm số lần nữa, máy vẫn bận. Một lúc sau, tín hiệu đã được nối nhưng chủ nhân bên kia tắt máy không nghe, sau đó là trạng thái tắt máy hoàn toàn, không thể liên lạc được nữa.

Thả Hỷ lại tự an ủi mình, nhất định là do điện thoại của Ngô Hoạch sắp hết pin nên mới không tiện nghe. Nghĩ như vậy, cô liền không nghĩ nhiều nữa. Thả Hỷ rút di động ra, ghi số của Ngô Hoạch lại rồi gửi tin nhắn cho cô ấy, “Cô giáo Ngô, tuần này không có giờ giảng của chị. Giờ giảng chuyên đề bắt đầu từ thứ sáu tuần sau. Thứ tư tuần sau chị thông báo tên bài giảng cho tôi nhé, thứ năm tôi sẽ thông báo địa điểm giảng cụ thể cho chị. Chúc chị vui vẻ!” Sau đó, Thả Hỷ nhanh chóng quên đi câu chuyện vừa rồi.

Buổi trưa, Chỉ Túc gọi điện tới, “Cố Thả Hỷ, mình vừa hoàn thành một ca phẫu thuật, có thời gian để gặp cậu đây, qua chỗ tớ nhé!”

Thả Hỷ cũng đang muốn gặp Chỉ Túc để kể về giấc mơ đêm qua. Đã lâu rồi cô không nghĩ tới anh, bỗng nhiên mơ thấy anh, Thả Hỷ cảm thấy hơi lo lo, liệu có phải Mẫn Dữ đã gặp chuyện gì đó ở nước ngoài? Nếu không nghĩ vậy thì cũng không đến nỗi lo lắng lắm, đằng này càng nghĩ ngợi lung tung, tâm trạng Thả Hỷ càng rối bời. Tình cảm là một chuyện, sự an nguy của anh lại là chuyện khác. Cô biết Chỉ Túc ít nhiều cũng biết về tình hình của Mẫn Dữ hiện nay, chỉ có điều cô ấy không muốn nhắc tới mà thôi. “Ừ, được.” Thả Hỷ bỗng nhớ tới quán bún nhỏ hôm qua Ngô Hoạch dẫn cô tới ăn, “Chỉ Túc này, hôm qua tớ mới phát hiện ra một quán hay lắm, tớ dẫn cậu tới đó nhé!”

“Ở đâu?”

“Gần trường tớ, cách chỗ cậu cũng không xa lắm.”

“Gặp nhau thế nào đây?”

Thả Hỷ bấm thời gian, “Hẹn ở bên xe đường Quế Lâm nhé, không gặp không về!” Mặc dù từ trường ra đó cũng gần nhưng Thả Hỷ vẫn quyết định vậy xe tới chỗ hẹn.

Thả Hỷ lại dẫn Đinh Chỉ Túc đi lòng vòng một hồi, thử đi thử lại mấy ngõ mới tìm được quán bún đó. Đinh Chỉ Túc tức tới nổi tím cả mặt.

“Thì tớ cũng mới đến đây có một lần mà, hơn nữa, ngõ ở đây ngõ nào cũng giống nhau.” Thả Hỷ nhăn nhó giải thích, thấy không có hiệu quả, cô lại đổi sang chiêu khác: “Tớ đảm bảo cực kỳ ngon mà cũng rất sạch sẽ. Hôm qua tớ đã ăn rồi mà không hề bị đau bụng.”

“Cố Thả Hỷ, sao cậu mãi không tiến bộ được thế nhỉ? Biết thế này thì gọi xe đi từ sớm cho xong.” Đinh Chỉ Túc cắn nhằn, thực ra Thả Hỷ cũng không để ý lắm. Ban này, lúc lòng vòng tìm đường tới quán, Thả Hỷ đã kể cho Chỉ Túc nghe về giấc mơ của cô ấy. Lúc này đây, người nằm mơ thì như vừa trút được gánh nặng còn người nghe kể về giấc mơ thì lại cảm thấy nặng nề hơn.

Hai người bước vào quán, bên trong vẫn đông đúc như trưa hôm qua. Hai cô ngó trước ngó sau tìm chỗ ngồi, Thả Hỷ càng lo lắng hơn, có trời mới biết được Chỉ Túc lại không thích những quán nhỏ như thế này.

“Mình đi thôi! Đông người ngột ngạt tới nỗi thở chẳng ra hơi. Lúc khác đến thử sau vậy.” Chỉ Túc đứng một lúc đã không chịu được, quay người định bước ra ngoài.

“Ấy! Chỉ Túc,” Thả Hỷ kéo Chỉ Túc lại, “Cậu nhìn xem kia có phải Triệu Vĩ Hàng nhà mình không?”

Đinh Chỉ Túc thở dài, Thả Hỷ ơi là Thả Hỷ! Nhìn trước nhìn sau ba bốn lượt cuối cùng mới nhận ra tấm lưng của chồng mình, quả là đáng khâm phục. Hơn nữa, cô ấy còn chưa nhận ra, ngồi trước mặt chồng cô ấy là một cô gái rất xinh. Ban này Chỉ Túc định đi khỏi nơi đây cũng vì không muốn để Thả Hỷ nhìn thấy cảnh ấy. Không ngờ, cô ấy cũng đã nhìn thấy rồi.

“Á! Chỉ Túc, ngồi đối diện với Vĩ Hàng lại là Ngô Hoạch, cái cô hôm qua dẫn tớ tới đây ăn!” Thả Hỷ nói đến đó bỗng do dự rồi dừng lại. Sao họ lại ở bên nhau được nhỉ, lại còn cùng tới đây ăn trưa nữa chứ? Không khí quán ăn lúc đó rất ồn ào, hai con người ngồi trong góc quán kia không hề nghe thấy tiếng của Thả Hỷ, cũng không nhìn thấy hai cô gái đang đứng ngây ra kia.

Thả Hỷ không nhìn được vẻ mặt của Triệu Vĩ Hàng lúc đó nhưng cô biết chuyện này không hề đơn giản. Đôi khi Thả Hỷ cũng hơi vô tâm nhưng không có nghĩa là cô không tinh tế. Việc bất thường thể hiện điều gì? Thể hiện rằng có vấn đề.

Không cần Chỉ Túc kéo nữa, Thả Hỷ tự bước từng bước chậm chậm ra khỏi quán ăn.

“Chỉ Túc, cái anh chàng Triệu Vĩ Hàng này lợi hại quá nhỉ!”

“Sao cơ?”

“Tôi qua, tớ chẳng qua cũng chỉ mơ thấy Tần Mẫn Dữ, hôm nay anh ta đã ngang nhiên hẹn hò với một cô gái khác. Cậu thử nói xem, có phải là anh ta có khả năng siêu phàm không?”

Đinh Chỉ Túc khề ừ hứ rồi cười, “Xem cậu luyện thuyên kìa!”

“Việc này đã dạy tớ một điều rằng, không được làm những việc sai trái, nếu không ngay lập tức sẽ bị hiện nguyên hình.” Thả Hỷ lại tiếp tục tổng kết.

Đinh Chỉ Túc biết Thả Hỷ cũng không muốn nhắc lại bèn cười và nói: “Cố Thả Hỷ, chúng mình tìm chỗ nào đó để ăn cái đã, tớ đói đến nỗi không đi nổi nữa rồi.”

Thả Hỷ bỗng quay người lại, “Chỉ Túc, về nhà tớ đi! Tớ sẽ nấu cho cậu ăn.” Trong lòng Thả Hỷ bỗng dấy lên một nỗi lo sợ, nhà của cô, liệu nó đã thay đổi chưa, đã trở thành nhà của người khác, không phải là nhà của cô nữa hay chưa? Cô rất muốn quay về để khẳng định lại một chút, khẳng định lại nơi mà cô đã sống ở đó hơn hai năm nay. Nơi mà mới sáng nay thôi, cô vừa đi khỏi đó, giờ bỗng cảm thấy xa lạ, nó thôi thúc cô phải quay về ngay.

Đinh Chỉ Túc gật đầu, giơ tay vẫy xe, “Cũng được”.

Mặc dù là bạn thân của nhau nhưng sau khi kết hôn, Thả Hỷ chưa một lần mời Chỉ Túc tới nhà chơi. Từ vài phương diện nào đó, Thả Hỷ luôn hy vọng rằng những người bạn của cô sẽ dừng lại ở thế giới đã trôi qua, đó là thế giới trước hôn nhân, thế giới chỉ có Tần Mẫn Dữ. Triệu Vĩ Hàng, người đang sống cùng cô nhưng không liên quan gì tới thế giới đó, lẽ nào cũng chẳng còn liên quan tới cô nữa hay sao?

4. Chương 05-06

Giữ lấy nhà, giữ lấy anh

Không biết là Cố Thả hỷ túm được cọng rơm khi sắp cết đuôi hay những sợi rơm ấy đã bao bọc lấy cô. Trong tư thế đâm lao thì phải theo lao, cô đành tiếp tục cuộc hôn nhân mà mình đã chọn lựa.

Nhà vẫn là căn nhà đó, chỉ có cảm giác của Thả Hỷ có phần thay đổi. Nếu nói rằng cuộc hôn nhân hồi đó là một kế hoạch mưu lợi cá nhân thì bản thân con người Triệu Vĩ Hàng cũng là một nguyên nhân. Thả Hỷ cảm thấy người đàn ông này rất kiên định và hoạt bát. Mặc dù thời gian tìm hiểu quá ngắn ngủi, không thể nói là có thích anh ta hay không nhưng một điều chắc chắn rằng cô cũng không ghét anh.

Người đề nghị kết hôn vốn là Triệu Vĩ Hàng, nhưng khi bàn đến chuyện sống chung, Thả Hỷ luôn cảm thấy mình bị lép vế.

“Em có đảm bảo là em thật lòng muốn lấy anh không?” Thả Hỷ còn nhớ, khi cô tới tìm Vĩ Hàng nói rằng đồng ý kết hôn, anh ta quả thực vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ.

“Em đảm bảo.” Tâm trạng đang khủng hoảng nhưng chẳng hiểu sao khi gặp anh ta, nói hết mọi suy nghĩ lại cảm thấy yên ổn hơn nhiều.

“Anh cần có một gia đình ổn định, yên ấm. Em hiểu điều đó chứ?” Triệu Vĩ Hàng lại nói.

Thả Hỷ vội nói không cần suy nghĩ: “Em sẽ an phận thủ thường, sẽ làm tròn bổn phận của một người vợ.” Toàn những lời gì vậy nhỉ, vừa nói xong Thả Hỷ lại cảm thấy hối hận.

Triệu Vĩ Hàng lại cười, mặc dù chỉ hơi nhếch mép một chút.

Thả Hỷ như được tiếp thêm sức mạnh, “Anh nói đi, chỉ cần em có thể làm được, em sẽ làm theo!”

“Không được gây lộn vô lý, không cãi lại, không làm ảnh hưởng tới công việc của anh.”

Thả Hỷ gật đầu ngay. Điều đó chẳng phải quá dễ dàng hay sao, ở với một người lạ thì có gì để mà cãi nhau cơ chứ?

“Em biết là anh đang làm việc ở Ủy ban, vì vậy, chuyện hôn nhân phải hết sức thận trọng.” Triệu Vĩ Hàng dừng lại một chút, có vẻ đang tìm từ ngữ cho thích hợp: “Không được tùy tiện kết hôn hay ly hôn.” Nói xong, Vĩ Hàng nhìn Thả Hỷ, có ý đợi cô nói tiếp.

Thả Hỷ ngồi đó, suy nghĩ về câu nói của Vĩ Hàng, “Ý anh nói là đã kết hôn rồi thì không được tùy tiện ly hôn?”

Triệu Vĩ Hàng gật đầu.

Thả Hỷ cúi đầu, cô cảm thấy tủi thân. Bản thân cô hiện nay, có người chịu giải quyết giúp là may lắm rồi. Kết hôn xong, sự thật sẽ được phơi bày, người ta không yêu cầu ly hôn cũng có phúc lắm rồi, cô còn mặt mũi nào mà đưa ra yêu cầu này nọ được.

Vì vậy, Thả Hỷ nói một cách trịnh trọng: “Anh Triệu, nếu chúng ta kết hôn, em nhất định sẽ không chủ động đòi ly hôn, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra.”

Thả Hỷ cũng biết rằng, việc thay đổi thái độ một cách nhanh chóng như vậy của cô đã khiến Triệu Vĩ Hàng lúc đó có phần hơi nghi hoặc. Nhưng anh ta vẫn ngồi yên trên ghế, rút ngăn kéo bàn lục tìm cái gì đó nhưng không tìm thấy, rồi đóng ngăn kéo lại. Sau đó, Triệu Vĩ Hàng bỗng đứng dậy, “Nếu chúng ta đã thống nhất như vậy thì đi thôi!”

Việc hôn nhân được quyết định một cách chóng vánh như vậy. Hai bên gia đình dù không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, nhưng xét về điều kiện hai người đều môn đăng hộ đối nên đành tổ chức hôn lễ đơn giản nhưng long trọng theo ý của hai con trẻ. Tuy nhiên, chuyện nhà mới lại không thể qua loa quýt lứt được. Hai bên gia đình đều dồn tâm trí, sức lực cho căn nhà mới của hai vợ chồng. Mặc dù đã mời kỹ sư thiết kế riêng nhưng Thả Hỷ cũng đích thân mua sắm, trang trí thêm nhiều thứ cho căn nhà.

Khi tổ chức lễ cưới, Đinh Chỉ Túc được mời làm phù dâu. Thả Hỷ còn nhớ hôm cô đến mời Chỉ Túc dự lễ cưới, Chỉ Túc cứ đứng há hốc mồm vì ngạc nhiên, mãi vẫn không ngậm miệng lại được. Sự kinh ngạc đó của Chỉ Túc còn kéo dài rất lâu sau đám cưới của Thả Hỷ. Thả Hỷ biết rằng, trong suy nghĩ của Chỉ Túc, cô sẽ không lấy ai khác ngoài Tần Mẫn Dữ. Nếu Tần Mẫn Dữ có thay lòng đổi dạ thì cô cũng phải đau khổ chờ đợi thêm ba đến năm năm, cho tới khi Tần Mẫn Dữ dắt theo vợ con về ra mắt, đó mới là tình yêu của Thả Hỷ.

Tuy nhiên, Thả Hỷ hiểu rằng, ba chữ Tần Mẫn Dữ không hề cho cô một giới hạn thời gian nào cả. Đối với anh, việc thừa nhận những chuyện đã xảy ra cũng đã rất khó khăn. Không phải cô không muốn đợi, cũng không phải cô sợ lâu quá không chờ đợi được. Bao nhiêu năm nay, chẳng phải cô vẫn vô vọng chờ đợi hay sao. Chỉ có điều, cô đã hiểu rằng, chờ đợi cũng không thay đổi được gì cả. Điều cơ bản là Tần Mẫn Dữ không cho cô một chỗ trong cuộc đời anh, tất cả chỉ do cô tình nguyện mà thôi.

Hơn nữa, Thả Hỷ cũng có chút tư lợi. Nếu quả thật có một sinh mệnh nhỏ của họ thì việc cô chọn kết hôn với Triệu Vĩ Hàng chưa hẳn đã đúng, nhưng cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

Thả Hỷ hiểu rõ cuộc hôn nhân này sẽ không công bằng với Triệu Vĩ Hàng. Không có tình yêu, bản thân cô cũng chẳng có lý do gì để bù đắp cho anh ta. Vì vậy, Thả Hỷ tự nhủ với lòng mình rằng dù sau này Triệu Vĩ Hàng có gặp khó khăn như thế nào: bệnh tật, đau ốm hay thậm chí là những chuyện tồi tệ hơn nữa, cô cũng sẽ cố gắng hết sức để làm một người vợ tốt, không chủ động đòi ly hôn, không phớt mặc tất cả.

Đêm tân hôn, Thả Hỷ dần vật rất lâu, có nên thú nhận hết mọi chuyện trong giờ phút này hay không. Tuy nhiên, câu nói của Chỉ Túc đã xóa tan ý định trong đầu cô.

Chỉ Túc nói: “Thả Hỷ, trước mắt mới là hạnh phúc của cậu. Cậu phải nghĩ đi, hãy tìm cách giữ lấy hạnh phúc này.”

Thả Hỷ vẫn chưa có sự chuẩn bị tốt về tâm lý, đang nghĩ xem sẽ phải sống như thế nào với một người chồng xa lạ thì Triệu Vĩ Hàng nồng nặc mùi rượu bước vào phòng.

“Đi tắm đi!” Thả Hỷ luôn cảm thấy Vĩ Hàng thích sử dụng câu mệnh lệnh đối với cô. Với độ tuổi của anh ta, đã làm được chức quan to đến cỡ nào chứ, ngay cả ở nhà cũng thích thể hiện sự quan cách.

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng vẫn phải nhẫn nại nghe theo, kỳ kèo với người say rượu làm gì? Thả Hỷ bước vào nhà tắm, tẩy trang, gội sạch mớ tóc bị keo làm cho cứng đơ. Quả là cực hình! Ai có thể thích gội nhiều lần cơ chứ? Gội xin là một trong những việc mệt nhất trên thế giới này.

Đột nhiên, cửa nhà tắm bật mở, Thả Hỷ giật mình kêu “Á!” một tiếng. Cô vội tìm thứ gì đó để che lên người, chưa tìm được gì cả đã bị Triệu Vĩ Hàng sở sàng lao tới ôm chầm lấy cô. Anh ta cũng đã tắm rồi, cả người cũng đang ướt nhề nhại, hơi rượu đã bốc đi được phần nào.

“Em đang dềnh dàng gì vậy, Cố Thả Hỷ?”

“Buông em ra đi!” Hai người còn đang ướt lướt thướt, đứng ôm nhau như thế này quả là ngoài sức tưởng tượng của Thả Hỷ.

“Anh ôm cô dâu của anh.” Triệu Vĩ Hàng cứ đứng như vậy, tay ôm chặt lấy cô, cầm dùi lên đầu cô. Trạng thái yên lặng đó khiến Thả Hỷ cảm thấy đau lòng, chẳng có sắc thái dục vọng gì ở đó cả. Thả Hỷ hiểu rõ rằng người mà Triệu Vĩ Hàng khao khát được ôm bây giờ không phải là cô. Anh ta quả thật cũng là một con người đáng thương.

Trạng thái cảm xúc của hai con người lúc đó gần như nhau, những việc xảy ra tiếp sau đó dễ dàng hơn rất nhiều.

Triệu Vĩ Hàng đặt Thả Hỷ lên giường, anh ta cũng nằm xuống, ôm chặt lấy cô. Cả hai không ai nói một câu gì. Thả Hỷ không cho rằng Triệu Vĩ Hàng coi cô là người khác, cũng giống như việc cô không bao giờ nhận nhầm Tần Mẫn Dữ. Cái anh chàng Triệu Vĩ Hàng này chắc cũng chỉ cần ôm trong lòng một cái gì đó thôi.

Đang trong lúc Thả Hỷ nghĩ đêm tân hôn của mình sẽ yên ổn trôi đi một cách lặng lẽ như vậy, cô cũng có phần mệt và đang muốn chìm vào giấc ngủ. Bỗng Triệu Vĩ Hàng ngồi nhồm dậy, nắm chặt tay Thả Hỷ, đưa tay cô vươn lên phía đầu giường và giữ nguyên tư thế đó.

“Anh làm gì vậy?” Thả Hỷ đang mơ màng, giọng điệu rất bình thường nhỏ nhẹ nhưng cũng có đôi chút hương vị của sự nũng nịu.

“Em thử nói xem?” Triệu Vĩ Hàng hơi do dự một chút, đôi môi anh ta hôn lên bờ vai Thả Hỷ.

Thực ra, Thả Hỷ dường như chưa có kinh nghiệm thực tế như thế này. Chuyện xảy ra với Tần Mẫn Dữ vào cái đêm hôm đó chỉ có thể miễn cưỡng coi là một lần đụng chạm thân xác. Nhưng lần đó cô cũng say không biết trời đất gì nữa, lúc tỉnh dậy lại ngượng ngùng trốn chạy, quả thực không thể coi là bài học gì được. Nhưng giờ đây, cô hiểu rất rõ rằng người đàn ông đang nằm trên người cô kia muốn làm gì, giữa hai người sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu để Thả Hỷ chuẩn bị, e rằng suốt đời này, cô không thể nào chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận một người đàn ông xa lạ. Nhưng tất cả những điều này đều ập đến bên cô một cách bất ngờ, Thả Hỷ chỉ còn cách phục tùng theo hoàn cảnh. Đã là việc sớm muộn gì cũng phải xảy ra, đã là nghĩa vụ phải hoàn thành, thực tế là không thể khất lần mãi được.

Thả Hỷ nhắm mắt lại, nếu như cảm giác mà có thể mở ra khép vào tùy ý thì tốt quá, hoặc tâm trí có cô thể thoát ra khỏi sự việc đang diễn ra thì tốt biết bao. Tuy nhiên, ngay cả việc nằm yên đó sẵn sàng chịu trận, cô cũng không thể dễ dàng thực hiện được. Cô cảm giác rõ ràng rằng tay và môi Triệu Vĩ Hàng không buông tha cô, sự đụng chạm xác thịt và sự dẫn dắt khiến cô muốn phớt lờ đi cũng khó.

Cuối cùng, vì Vĩ Hàng cuồng nhiệt sở nần khiến Thả Hỷ cảm thấy đau, cô phản kháng bằng cách khê đẩy anh ra. Vĩ Hàng dường như rất hài lòng với phản ứng của Thả Hỷ, anh lập tức chuyển sang tìm kiếm điểm hấp dẫn khác, cảm hứng không hề giảm sút.

Thả Hỷ bật khóc. Cô vừa đắm vừa đẩy người đàn ông đang có chút cuồng loạn trên thân thể mình. Thả Hỷ biết rằng, cô không khóc vì đau đớn mà khóc vì hoàn cảnh bất lực và tuyệt vọng hiện tại.

Triệu Vĩ Hàng bị đắm trúng vài cái, lại không ghì chặt được cô gái đang nằm dưới mình kia thì bỗng cảm thấy bức bối, “Làm cái gì vậy, cố giữ tấm thân ngọc ngà à?!” Cười thì cũng cười thật rồi, làm vợ chồng hờ trên danh nghĩa là điều Vĩ Hàng không thích.

Thả Hỷ quệt tay lau nước mắt, vội kéo anh chàng Triệu Vĩ Hàng đang định nhổm dậy, dùng hành động thực tế để biểu thị quyết tâm của cô. Mình cứ khóc lóc thế này, ai mà chẳng mất hứng cơ chứ. Tuy nhiên, hôm nay đã làm đến được mức độ thế này rồi, nếu không kiên trì tiếp tục, quả thực Thả Hỷ cũng không biết sau này còn dũng khí mà hoàn thành hay không. Thả Hỷ run rẩy rướn người lên, cô hiểu rõ rằng lúc này cô tuyệt đối không thể để anh ta giận dữ mà bỏ đi.

Hai người lại quần vào nhau, hơi thở của Triệu Vĩ Hàng gấp gáp dần. Cổ Thả Hỷ sở hữu một làn da mịn màng, cơ thể đầy đặn, tròn trịa, đầy sức hấp dẫn của một cô gái trẻ.

Đại não vốn đã bị men rượu chi phối của Triệu Vĩ Hàng giờ đây chỉ toàn cảm giác dục vọng.

Sau sự kiên trì của Thả Hỷ, sự nỗ lực của Triệu Vĩ Hàng, cộng với những nhịp đau đớn, cuối cùng, Triệu Vĩ Hàng đã ở sâu trong người Thả Hỷ. Trái tim Thả Hỷ lúc bấy giờ cũng nhói lên từng cơn đau buốt. Thả Hỷ cảm thấy rằng, cô đang phản bội lại chính cô.

Sau khi Triệu Vĩ Hàng quay lưng về phía Thả Hỷ ngủ say, cô mới chậm chậm bước ra khỏi giường đi vào nhà tắm bởi vì phía dưới vẫn còn đau buốt. Thả Hỷ đưa tay xuống phía dưới kiểm tra, quả nhiên bị chảy máu. Cái con người dã man này, thảo nào mà đau như vậy! “Kỹ thuật” của anh ta sao lại kém thế cơ chứ! Lần nào cũng thế này chắc mình sẽ chết vì đau mất! Vừa rồi mạnh như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến đứa bé không?

Thả Hỷ thay quần áo, nằm lại xuống giường. Trong lòng cô vẫn ngổn ngang những suy nghĩ, có nên hỏi Chỉ Túc những vấn đề mình đang đối mặt hay không. Tuy nhiên, không đợi đến khi có câu trả lời, Thả Hỷ đã ngủ thiếp đi trong ngôi nhà mới của cô, trên chiếc giường tân hôn của cô, bên cạnh người chồng mới của cô. Suy nghĩ cũng cần phải có sức lực mà cô lúc này đã chẳng còn chút hơi sức gì nữa rồi.

* * *

Cổ Thả Hỷ cho rằng, bản thân cô chỉ cần giữ gìn cuộc hôn nhân này, giữ gìn căn nhà này là đủ rồi. Cô không để ý đến những chuyện khác, chủ định giả câm giả điếc để ngọn cờ kiên cường của mình luôn tung bay trong gió. Nhưng đối với Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ cũng không phải là không khó chịu. Không biết là do cô không tự tin hay Triệu Vĩ Hàng không tự tin, dù sao những lúc đối diện với nhau cũng cảm thấy không tự nhiên lắm. Ngay cả những lúc cần thân mật, ôm ấp theo đúng thông lệ, Thả Hỷ cũng cố gắng lảng tránh. Cuộc sống cứ trôi đi như vậy.

Sau khi Ngô Hoạch xuất hiện, Thả Hỷ cảm thấy dường như nơi đâu cũng có sự xuất hiện của cô ấy.

Sau buổi họp giao ban, các giảng viên ngồi lại trong văn phòng nói chuyện phiếm, Thả Hỷ luôn có cảm giác Ngô Hoạch đang dán mắt theo cô. Không phải là cảm giác mà đúng là Ngô Hoạch đang quan sát cô, bởi mỗi lần Thả Hỷ vô tình quay đầu lại, cô vẫn bắt gặp nụ cười của Ngô Hoạch, một nụ cười lạnh lùng, chẳng có chút hơi ấm nào.

Thả Hỷ quay người ngồi sang tư thế khác, không nhìn thấy gì, quả là không nhìn thấy gì nữa. Cô cũng không muốn biết giữa Triệu Vĩ Hàng và cái cô Ngô Hoạch lợi hại kia đã xảy ra chuyện gì, đó không phải là mối quan tâm của cô. Thả Hỷ lại một lần nữa tự an ủi, chuyện đó không liên quan gì tới mình. Cô kiên nhẫn đợi đến hết giờ làm, tắt máy tính rồi ra về.

Vừa bước ra khỏi toà nhà, Thả Hỷ lại muốn quay lại ngay. Ngô Hoạch bỗng nhiên đứng ở sân trường, dựa lưng vào xe ô tô, rõ ràng là đang đứng đợi ai đó.

“Cô giáo Cố!” Tiếng chào vang lên khiến Thả Hỷ phải dừng bước.

“Cô giáo Ngô, chị vẫn chưa về à!” Thả Hỷ trong lòng không muốn nhưng vẫn phải đáp lại theo phép lịch sự. Cả hai đều rất khách khí.

Thả Hỷ cảm thấy ngạc nhiên, cô ấy tìm gặp mình làm gì nhỉ?

“Tôi về nhà bây giờ cũng chỉ có một mình, muốn mời bạn đi ăn cơm, không biết có tiện không?”

Thả Hỷ vội trả lời: “Sao lại để chị mời được,” Nghĩ đến đó bỗng thấy buồn nhưng vẫn phải tiếp tục câu chuyện: “Dù thế nào lần này cũng phải để tôi mời chị chứ!”

Thả Hỷ dừng lại một chút, cố làm ra vẻ mặt dày mày dạn lại nói: “Nhưng giờ này, tôi phải về nhà nấu cơm.” Nhìn khuôn mặt bỗng tái mét của Ngô Hoạch, Thả Hỷ cũng không nỡ nói thêm gì nữa.

Nếu Ngô Hoạch muốn thể hiện giữa họ chẳng có chuyện gì xảy ra thì cô ấy cũng hơi ngốc nghếch. Tuy nhiên, cô ấy gần gũi với mình làm gì nhỉ, chẳng phải là tìm kiếm sự đau khổ hay sao! Hơn nữa, mình cũng chẳng có thói quen tâm sự chuyện riêng tư, cũng chẳng muốn trả lời những câu hỏi có ý thăm dò.

Vẫn biết rằng mục đích của người phụ nữ này không đơn thuần, Thả Hỷ thực tế cũng chẳng muốn giao du với cô ấy, “Xin lỗi nhé, tôi phải về đây, nếu muộn chút nữa, rau củ ngon cũng bị người khác chọn hết mất.” Những câu nói bình thường nhất như vậy cũng có thể kích thích cô ấy. Quả nhiên, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái kia lại càng tái hơn.

Nhìn bộ dạng của Ngô Hoạch, Thả Hỷ nghĩ cô gái này không lợi hại như mình nghĩ. Toàn bộ con người Ngô Hoạch lúc này chỉ là một cô gái vô cùng yếu đuối.

Câu nói tiếp theo của Ngô Hoạch lại xoá tan mọi phán đoán mới của Thả Hỷ.

“Vậy tôi đến nhà bạn chơi có tiện không?”

Thả Hỷ giương to mắt, há hốc mồm, tình thế đã xoay ngược lại rồi! Nợ người ta một bữa ăn, người ta muốn mời mình, mình đã từ chối, người ta lại muốn đến nhà mình chơi, mình từ chối thế nào đây? Thả Hỷ chẳng biết phải nói thế nào nữa. Dù sao vẫn cùng làm việc trong một khoa, bản thân mình còn phải phục vụ người ta, lẽ nào lại nói thẳng ra rằng mình không có cảm hứng với chuyện của họ?!

Thả Hỷ dù sao cũng đã được rèn luyện qua hai năm vừa rồi, biết không thể lay chuyển được cái cô Ngô xinh đẹp này, rõ ràng là đang dẫn sói vào nhà đây. Nhưng lúc đó, Thả Hỷ vẫn giữ được bình tĩnh, cố nở một nụ cười nham thế thượng phong, “Hoan nghênh! Hoan nghênh, vậy để tôi...”

Thả Hỷ còn chưa nói xong, tiếng chuông điện thoại di động lại reo lên. Thả Hỷ từ trước tới giờ chưa hề cảm thấy tiếng chuông điện thoại lại êm tai như vậy, thậm chí cả khi mới có điện thoại, ngồi đàn ra chờ nó kêu thì tiếng kêu của nó cũng không hay bằng lúc này.

Trở nai bảo ngựa, đổi trắng thay đen, bất kể là ai mình cũng phải kiểm soát “ve sầu lột xác”, “chuồn là thượng sách”, Thả Hỷ tự nhủ rồi nghe điện thoại.

“Thả Hỷ à?” Bỗng nhiên lại là giọng của Triệu Vĩ Hàng. Thả Hỷ nghĩ, đây chẳng phải là nhân lúc tôi ốm thì đòi mạng tôi luôn, muốn đổ thêm dầu vào lửa hay sao?

“Vâng.” Thả Hỷ làm bộ vui vẻ.

“Đi làm về thì đến thẳng nhà bố mẹ nhé, tí nữa anh qua sau.”

“Ừ, hả?” Thả Hỷ không ngờ tới, quả là chết đuối vớ được cọc, vội vàng trả lời: “Vâng, em sẽ đi ngay. Có phải mua gì không??”

Đầu dây bên kia, Triệu Vĩ Hàng cũng đang ngạc nhiên vì sự nhiệt tình bất ngờ của Thả Hỷ. Mấy ngày hôm nay, cô luôn lạnh lùng với anh, “Không cần đâu.” Thả Hỷ tắt điện thoại, ngẩng đầu lên tỏ vẻ áy náy: “Chị xem, thật là ngại quá! Hôm nay nhà tôi lại có việc, chúng ta hẹn nhau hôm khác vậy nhé!” Cái cô Ngô Hoạch này quả là đáng sợ! Biết mình không phải là đối thủ của Ngô Hoạch, Thả Hỷ không đợi Ngô Hoạch tiến thêm bước phản công nào nữa, vội chào tạm biệt rồi ra về.

Vừa vào đến cửa, Thả Hỷ vội thăm dò nét mặt của mẹ chồng, vẫn tốt, sau đó lại bắt đầu câu chuyện như những lần trước.

“Thả Hỷ, hai đứa đang bận những gì vậy?”

Thả Hỷ vội báo cáo lại với mẹ chồng tình hình gần đây. Riêng Triệu Vĩ Hàng, cô luôn miêu tả một cách tỉ mỉ, mấy giờ ngủ dậy, mấy giờ về nhà, khẩu vị như thế nào, buổi tối ngủ được mấy tiếng, từng mục từng mục cụ thể. Nhìn nét mặt mẹ chồng có vẻ hài lòng, Thả Hỷ mới nhẹ nhõm thở phào.

“Ngày nào cũng phải đi chợ nấu cơm cũng vất vả cho con. Hồi bố mẹ con ở nhà, hai đứa còn có thể thi thoảng qua đó ăn cơm. Bây giờ một mình con phải lo liệu tất.” Mẹ chồng nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Thực ra, mỗi tuần hai vợ chồng cũng có thể về đây hai lần, con cũng được nghỉ ngơi một chút. Đợi đến lúc nào “có bụng”, không tiện làm việc thì ngày nào cũng qua đây luôn.”

“Có bụng, không tiện làm việc” Bà mẹ chồng đang phát huy trí tưởng tượng phong phú đây. Bà không biết rằng hai vợ chồng họ phòng hộ rất tốt, làm sao mà có em bé được. Mặc dù trong bụng biết rằng chuyện đó không thể xảy ra nhưng Thả Hỷ chỉ khẽ mỉm cười. Đây chính là ân nhân vừa cứu mình ra khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, Thả Hỷ bỗng thấy mẹ chồng hôm nay gần gũi hơn mọi ngày rất nhiều.

Ngồi nói chuyện một lát, Thả Hỷ lại vào bếp tìm việc gì đó cho bận tay bận chân một hồi lâu mới thấy bố chồng và Triệu Vĩ Hàng về đến nhà.

Thả Hỷ luôn cảm thấy không khí ở nhà chồng rất kỳ lạ. Cả nhà hiếm có dịp tập trung đông đủ nhưng cũng chẳng ai nói với ai một câu. Cô cũng đành im lặng theo, chẳng có lý do gì để tự mình phá vỡ cục diện khó xử này.

Bữa cơm tối đã được diễn ra trong sự yên lặng. Thả Hỷ vừa lên xe vừa đưa tay xoa bụng. Không có chuyện gì để nói đành cầm đầu cầm cổ ăn, ăn nhiều mà không nói cũng chẳng có lợi gì cho việc tiêu hoá cả.

Triệu Vĩ Hàng chìa chai nước trước mặt cô, “Uống chút nước đi!”

Thả Hỷ đón lấy chai nước, tu một hơi. Hôm nay gặp toàn những chuyện khó xử, có thể bình yên mà qua được đã là may mắn lắm rồi, dạ dày mình mà không đau mới là chuyện lạ. Bây giờ lại sống trong nỗi lo “thù trong giặc ngoài”, chẳng còn những ngày tháng bình yên nữa rồi. Liếc nhìn cái tên họ Triệu ở bên cạnh, vẫn nét mặt vô cảm, điệu bộ như không có chuyện gì xảy ra, quả là đáng ghét. Tuy nhiên, cảm giác hiện tại vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất, câu chuyện đã qua lại hiện về.

Còn nhớ hồi đó, hai người tổ chức lễ cưới chưa được một tuần, Triệu Vĩ Hàng phải nhận nhiệm vụ giám sát hiện trường phòng lụt. Lúc đó đang là giữa mùa hè, tình hình thiên tai lũ lụt rất khó lường. Anh ta đi rồi, cũng đúng lúc để Thả Hỷ có thời gian xả hơi, lấy lại sức khỏe, toàn thân cô đang tê liệt vì đau đớn và mệt mỏi.

Đến hôm sau, buổi sáng thức dậy, Thả Hỷ bỗng thấy đũng quần mình vẫn có vết máu. Một người ngốc nghếch như cô cũng biết rằng, vì một lần sợ bóng sợ gió mà cô đã giao phó cuộc hôn nhân và tương lai của mình như thế này. Một điều lạ nữa là, Thả Hỷ tự động rửa ráy, thay quần lót, mặc dù có khóc nhưng cô không một lần nghĩ tới Tần Mẫn Dữ.

Thả Hỷ đổ bệnh nằm bẹp trên giường, cô cảm thấy mình đang kéo dài hơi tàn trong căn phòng này, dựa vào chai nước trên đầu giường để duy trì sự sống. Mặc dù trước đây, việc có con với Tần Mẫn Dữ sau lần ấy chỉ là phỏng đoán. Với tâm trạng thấp thỏm lâu như vậy, sau khi kết hôn, mọi chuyện đã trở nên rõ ràng, cô không mang thai. Sau sự căng thẳng cao độ lại là sự tĩnh lặng, tất cả những điều đó đã hoàn toàn đánh gục Thả Hỷ.

Thời gian đó, bố mẹ Thả Hỷ đang bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi nước ngoài, họ nghĩ rằng con gái đang bận rộn với cuộc sống mới, bận bịu thân thiết có lẽ cũng nghĩ rằng Thả Hỷ đang hưởng cuộc sống tân hôn nên không ai làm phiền cô, vì vậy, không ai liên lạc với cô cả. Thả Hỷ cô độc nằm trên giường, chẳng muốn nghĩ tới điều gì, tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, vài ngày trôi đi trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê như vậy.

Sau đó, Thả Hỷ có cảm giác như ai đó đang vỗ vào mặt mình cùng tiếng gọi dồn dập: “Cố Thả Hỷ, Cố Thả Hỷ!”

Cũng có thể trong lúc mê man nhất, Triệu Vĩ Hàng xuất hiện, đưa cô ra khỏi sự mê muội đang đè nặng đó, cho Thả Hỷ nhìn thấy thực tại, một cuộc sống bình thường. Không biết là cô túm được cọng rơm khi sắp chết đuối hay những sợi rơm rối rắm ấy đã bao bọc lấy cô. Trong tình cảnh đăm lao thì phải theo lao, Thả Hỷ phải tiếp tục cuộc hôn nhân mà mình đã lựa chọn.

“Cố Thả Hỷ!” Giọng điệu đã hết kiên nhẫn của Triệu Vĩ Hàng bỗng vang lên.

“Ồ?”

“Xuống xe đi!”

Thả Hỷ định thần lại, nhìn thấy khuôn mặt Triệu Vĩ Hàng đang ghé sát mặt mình, sát tới nỗi chỉ cần hơi thở của anh ta cũng đủ làm rối mái tóc của cô. Tay anh ta vòng qua người cô, hình như đang muốn cởi khoá dây an toàn. Thả Hỷ đoán rằng, hành động tiếp theo của anh ta sẽ là đá cô xuống xe.

Thả Hỷ muốn gỡ tay anh ta ra, tự mình làm, nhưng lại khiến ngón tay Vĩ Hàng bị kẹt vào ổ khoá. Triệu Vĩ Hàng phải rướn sát người vào mới rút được tay ra. Để nhìn được rõ hơn, cả người Vĩ Hàng ép sát vào cô, đầu anh ta cũng cúi sát xuống.

Trong trí nhớ của Thả Hỷ, ngoại trừ lúc ở trên giường ra, cô và Triệu Vĩ Hàng chưa bao giờ gần gũi nhau như thế này. Cô bỗng cảm thấy hơi hồi hộp. Thả Hỷ muốn động dậy một chút, khẽ rướn rướn ngực, động dậy đôi chân, làm vậy dường như sẽ tạo khoảng cách xa hơn. Không ngờ vừa đúng lúc Triệu Vĩ Hàng đưa tay phải ra, ngực cô chạm phải tay anh ta, đùi cô cũng chạm sát vào đùi anh ta. Mặt Thả Hỷ trở nên đỏ lựng, cô vội ngồi lùi vào trong ghế, hai tay khoanh lại trước ngực.

Triệu Vĩ Hàng dường như lại chẳng có cảm xúc gì, nét mặt vẫn thế, thản nhiên rút tay trái ra, cởi khoá dây an toàn, tay phải đẩy cô xuống xe, chỉ thiếu mỗi bước lấy chân đá cô xuống. Thả Hỷ vòng tay ôm vai bước xuống xe, trong lòng cảm thấy căm tức, loại người gì không biết, lợi dụng người ta rồi lại làm ra vẻ quân tử. Có mà nguy quân tử thì có! Trang nghiêm đạo mạo, hừ, thật đáng khinh bỉ! Sau đó Thả Hỷ ngẩng cao đầu bước lên cầu thang, bỏ quên cái túi xách còn đang ở trong xe, cô không mang theo chìa khoá cửa bên mình.

* * *

Thả Hỷ lên đến nhà, đứng chờ hồi lâu bên ngoài cửa. Đợi đến khi một chút dắc ý vừa rồi cũng tan đi hết mới dứt hai tay vào túi quần, lật đật bước xuống cầu thang đón cái anh chàng họ Triệu lẽ mề kia. Hay là lúc xuống xe lại không may trượt chân, ngã đập vào cửa xe rồi ngất đi, nằm đó đợi mình đến cứu? Thả Hỷ nghĩ một cách đầy ác ý. Cô vừa đi vừa tự nhủ: “Mình dựa vào cái gì mà phải đến cứu cơ chứ!”. Thả Hỷ bước ra khỏi toà nhà. Xe của Triệu Vĩ Hàng đây rồi, người lại biến đâu mất rồi nhỉ? Thả Hỷ bỗng cảm thấy hơi lo lo. Bình thường, khu vực này lúc nào cũng có bảo vệ đi tuần, tình hình an ninh rất tốt, chắc là không có chuyện gì đâu!

Cô tiến lại gần chiếc xe, qua chút ánh sáng lơ nhờ hắt xuống từ bóng đèn đường, Thả Hỷ cố gắng nhìn rồi cũng thấy Triệu Vĩ Hàng vẫn còn ngồi trong xe, cánh cửa xe phía anh ta ngồi đang khép hờ, khói thuốc phả ra nồng nặc. Bên cạnh anh ta, nhìn đáng từ phía sau, chắc chắn là một cô gái.

Vì chiếc xe đỗ quay đuôi về phía cổng cầu thang, Thả Hỷ cũng không biết họ có nhìn thấy sự xuất hiện của cô hay không. Thả Hỷ do dự một lúc, hay là tránh đi, lên nhà ngồi chờ tiếp? Lúc đó, một tiếng nói vọng ra, Thả Hỷ vội dừng bước, ngồi thụp xuống bên cạnh xe.

“Triệu Vĩ Hàng, anh không thèm để ý đến em nữa hay sao?” Giọng nói rất khê, nghèn nghẹn, nghe như vừa khóc xong hoặc đang khóc.

Không thấy tiếng trả lời của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ chỉ cảm thấy khói thuốc ngày càng nồng nặc hơn. Cái gã họ Triệu này, rốt cuộc một lúc đốt bao nhiêu điếu thuốc đây không biết!

“Em đã nói nhiều như vậy, anh vẫn không thèm nói gì với em sao?” Giọng nói ban nãy lại vang lên, lần này nghe rõ hơn một chút. Thả Hỷ khẽ thở dài, là Ngô Hoạch. Lại là một cảnh ái hận tình sâu đây. Chẳng hiểu tại sao, khi nghe giọng điệu thương tâm đó của Ngô Hoạch, Thả Hỷ cũng muốn rơi nước mắt theo.

“Đều là do em đã sai, là do em tự mình là đúng, em chỉ hy vọng anh có thể tha thứ cho em, thật đấy, chỉ cần anh tha thứ cho em là được, tha thứ cho em là được, xin lỗi, em xin lỗi, Vĩ Hàng, Vĩ Hàng...” Sau đó, chỉ còn nghe thấy tiếng nấc thốn thức.

“Em đừng như vậy.” Triệu Vĩ Hàng cuối cùng cũng chịu mở miệng nhưng Ngô Hoạch lại càng khóc dữ hơn. “Anh không trách em.” Một đốm nhỏ màu đỏ bay vụt ra, suýt nữa thì rơi vào chân Thả Hỷ, Thả Hỷ khẽ thò chân ra, đủ để dập tắt đầu thuốc đang cháy dở đó.

“Anh luôn không thèm để ý đến em.” Ngô Hoạch vừa khóc vừa nói.

“Anh đã lấy vợ rồi.” Hồi lâu sau, Vĩ Hàng mới nói tiếp. Giọng nói của anh ta đầy vẻ mệt mỏi, giọng điệu này Thả Hỷ đã từng nghe sau khi họ vừa mới kết hôn.

“Em biết, nhưng em không ngờ được.” Cũng có thể cuối cùng Triệu Vĩ Hàng đã chịu nói chuyện nên tâm trạng của Ngô Hoạch cũng khá hơn nhiều.

“Hai người kết hôn lâu chưa?”

“Hơn hai năm rồi.”

“Vậy chẳng phải là sau khi từ Đức trở về, anh liền kết hôn luôn hay sao?” Giọng Ngô Hoạch đầy vẻ kinh ngạc. “Anh đã đùa giỡn với cả hạnh phúc của mình.”

“Ngô Hoạch” Tên của người con gái đó đã được thốt ra từ miệng Triệu Vĩ Hàng. Chẳng hiểu tại sao, cái tên đó lại khiến trái tim người khác run rẩy, rất nhiều câu nói trước đó đều bị khép lại sau cái tên này, “Đó là chuyện riêng của anh”.

“Anh bảo em phải làm thế nào bây giờ, cứ giương mắt ra nhìn anh sống như vậy sao? Vĩ Hàng, em không chịu nổi. Em làm sao chịu nổi khi anh vì em mà sống một cuộc sống không có hạnh phúc?”

Thả Hỷ ngồi xổm lâu như vậy, hai chân vừa tê vừa mỏi. Cô nhúc nhích đôi chân, từ từ đứng dậy. Xem ra, hai người này còn ngồi lâu đây. Thả Hỷ lại thở dài, hạnh phúc, đó là thứ vô cùng xa xỉ. Chẳng phải ai khi giữ chiếc khăn tay hạnh phúc cũng muốn chìa ra cho bạn rồi dắt bạn cùng đi.

Đúng lúc Thả Hỷ thấy không chịu nổi vì tê chân, quay người định bước đi, chợt cô nghe thấy giọng của Triệu Vĩ Hàng trả lời: “Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, anh không phải là không hạnh phúc.”

Thả Hỷ khẽ tựa vào xe, cảm thấy Triệu Vĩ Hàng dù sao cũng cho cô một chút thể diện. Cho dù cô và Triệu Vĩ Hàng không yêu nhau, nhưng cuộc hôn nhân đó là của hai người, nếu nói rằng không hạnh phúc, chẳng phải cũng chạm vào lòng tự trọng hay sao.

Đi đâu bây giờ, muộn thế này rồi. Chỉ Túc hôm nay hình như trực ca đêm. Thả Hỷ lục tìm trong túi, vẫn còn mười đồng lẻ, xem ra không cần làm khổ đôi chân của mình nữa rồi. Cô đi ra phía cổng lớn của khu nhà, giờ tay vẫy xe, “Đến khu Hoa Viên”. Nhà bà nội vẫn để không, còn chìa khoá, lúc nào cũng ở bên người Thả Hỷ. Đã hai năm rồi, cô chưa đến đó lần nào.

Tiểu khu Hoa Viên là khu dân cư được xây dựng đã lâu, cảnh quan môi trường, trang thiết bị nơi đây không thể so sánh với khu Cẩm Tú Hoa Viên, nơi Thả Hỷ đang ở. Tuy nhiên, Thả Hỷ vẫn yêu thích nơi này nhất. Hòn non bộ trông rất buồn cười ở giữa sân kia trước đây là nơi vui chơi lý tưởng của lũ trẻ trong khu.

Bước vào trong cầu thang, Thả Hỷ thấy xung quanh tối đen. Cho dù cô cố mở to mắt cỡ nào đi nữa cũng chẳng thể nhìn thấy gì. Những người dân sống ở đây đều có thói quen tiết kiệm. Nếu không phải ngày lễ, điện cầu thang không bao giờ được bật sáng. Thả Hỷ bám tay vào tường, dò dẫm từng bước lên cầu thang, mấy lần còn suýt vấp ngã vì đồ bỏ đi ai đó vứt ra cầu thang.

Loạng chơ loạng choạng rồi cuối cùng cũng đến được trước cửa nhà bà nội. Thả Hỷ rút chiếc chìa khoá luôn đeo ở cổ ra, tay sờ ổ khoá, cúi người tra khoá vào ổ. Loay hoay mãi mà vẫn không nhét được chiếc chìa khoá vào ổ. Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng mở cửa từ phía sau.

“Ai đấy?” Là tiếng cô Dương- mẹ Tần Mẫn Dữ, “Ôi? Thả Hỷ? Cái con bé này! Làm cô cứ tưởng có tên trộm nào đang phá khoá chứ!”

Thả Hỷ đứng đó, có phần hơi lúng túng, “Cô Dương, làm phiền cô rồi.”

“Cháu nói gì vậy! Đạo này bận cái gì mà lâu rồi chẳng thấy đến đây. Mẫn Dữ về nước rồi, trước đây nó cứ bỏ mặc cô chứ ở nhà trông nhà. Đi, vào đây, nhanh lên, hôm nay là ngày gì thế nhỉ, hai đứa đều cùng về.” Không đợi Thả Hỷ kịp nói gì, cô Dương đã lôi tuột Thả Hỷ vào trong nhà.

“Mẫn Dữ, Mẫn Dữ, ra đây nhanh lên, Thả Hỷ đến đây này!”

Lúc bấy giờ Thả Hỷ mới thực sự đứng ngây ra. Tần Mẫn Dữ! Chẳng phải là anh vẫn đang ở Mỹ sao?!

Một bóng người bước từ trong buồng ra, đúng là anh rồi! Mái tóc của anh đã được cắt ngắn hơn, gọn gàng hơn, nhìn anh có vẻ hơi gầy. Dáng người cũng không thay đổi nhiều lắm, nhưng thần thái có vẻ đã khác nhiều rồi. Tần Mẫn Dữ bằng xương bằng thịt đứng đó, lần đầu tiên mang lại cho Thả Hỷ cảm giác xa lạ.

Cô Dương đẩy Thả Hỷ về phía trước mặt Tần Mẫn Dữ, cô biết hai anh em vốn rất thân nhau. “Hai đứa nói chuyện đi, mẹ vào trong bếp dọn dẹp một chút.”

Tần Mẫn Dữ nhìn cô, nhưng không nói gì, anh quay người bước vào phòng mình, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Thả Hỷ nhận ra, vẫn là cái va li Tần Mẫn Dữ dùng hôm anh đi Mỹ.

Hôm anh đi, Thả Hỷ cũng đến sân bay, mặc dù anh không hề hay biết. Lúc đó, nhìn bóng anh kéo vali đi vào phòng chờ, bóng người ngày càng xa khuất, Thả Hỷ đã nghĩ có lẽ từ đó đến hết cuộc đời, cô sẽ không còn được gặp anh nữa. Nhưng đến khi thật sự được gặp mặt, lại cảm thấy thời gian trôi đi nhanh quá. Những ngày không có anh đã qua đi nhanh chóng.

Thả Hỷ đứng ngây ra một lúc rồi mới bước vào theo, “Chú Tần đi đâu rồi?”

“Bố đưa mấy người họ hàng về.”

“Ồ,” Thả Hỷ gật gật đầu. “Hôm nay mới về à?”

“Ồ, bên nhà có khoẻ không?”

“Ồ.” Những câu nói như vậy, thà không có còn hơn. Bên anh, vốn là một việc rất tự tại, cho dù ngay cả khi một mình cô theo đuổi anh, Thả Hỷ vẫn tự cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện, chưa bao giờ cô cảm thấy lúng túng như lúc này.

Thả Hỷ thấy anh sắp xếp hành lý cũng đã gần xong liền nói: “Anh cũng mệt rồi, mau đi nghỉ sớm đi!”

“Cô Dương, cháu về đây, hôm khác cháu lại tới!”

Thả Hỷ lại ra trước cửa nhà bà nội, tiếp tục loay hoay mở khóa. Lúc bấy giờ cô mới thấy vui vui, có thể gặp nhau, có thể nói với nhau vài câu, có thể biết được anh vẫn khoẻ, tất cả những điều đó đối với cô như một giấc mơ.

Bỗng nhiên, phía sau lưng Thả Hỷ bật sáng, cô quay đầu lại, Tần Mẫn Dữ đứng giữa luồng sáng đó khiến cô không thể nhìn thấy nét mặt của anh.

“Chẳng phải là kết hôn rồi hay sao, sao lại về ở đây?”

“Dạ?”

“Anh hỏi em, kết hôn rồi sao lại về đây ngủ?”

“À, cái đó, em quên mất túi xách, chồng em lại không có nhà.”

Tần Mẫn Dữ tiến lại gần, giật lấy chiếc chìa khoá trong tay Thả Hỷ, tì đầu Thả Hỷ xuống thấp, loáng một cái đã mở được khoá cửa.

Cổ Thả Hỷ, vẫn là Cổ Thả Hỷ của ngày xưa, những lúc nói dối, lúc nào cũng ấp a ấp úng cái này, cái đó. Tần Mẫn Dữ buông tay ra, nhìn Thả Hỷ đang từ từ đứng thẳng lên, không phải, cô ấy đã không phải là cô ấy nữa rồi.

Đêm hôm đó, Thả Hỷ không ngủ trên chiếc giường nhỏ của mình mà chuyển sang ngủ trên chiếc giường của bà. Mấy cánh cửa sổ đều mở toang, Thả Hỷ đắp chăn nằm đó, lặng lẽ suy nghĩ về mọi chuyện, có lẽ như vậy, bà nội sẽ nghe thấy cho dù bà đang ở trong phòng hay đang ở trên trời kia.

Sáng sớm hôm sau, Thả Hỷ lại lục tìm được mấy đồng tiền lẻ trong nhà bà. Cô bắt xe về nhà. Chìa khoá vẫn phồng để trong túi xách, nếu không về lấy túi thì cũng chẳng đi làm được. Thả Hỷ lại thâm nguyện rửa Triệu Vi Hàng, nếu không phải vì anh ta, mình đâu đến nỗi nhếch nhác khổ sở thế này!

Khi khoá cửa, Thả Hỷ khẽ liếc mắt về phía cửa nhà đối diện. Sớm thế này, tất nhiên là không thể nhìn thấy Tần Mẫn Dữ. Tuy nhiên, đứng đó, Thả Hỷ lại nhớ cảnh lúc nhỏ, mới sáng sớm mà cửa hai nhà đã mở toang cho lũ trẻ cùng nhau đi học. Vì Thả Hỷ có tật hay quên, cho dù cô đã đứng đợi trước cửa, chỉ cần

Tần Mẫn Dữ nhắc đến một thứ gì đó cần mang theo, cô thường phải chạy về nhà tìm. Đáng tiếc nhất là sau vài năm được Tần Mẫn Dữ nhắc nhở như vậy, Thả Hỷ vẫn không thể sửa được cái tật hay quên của mình, dường như cô luôn hy vọng có một người suốt đời nhớ hộ cô mọi thứ.

Về đến nhà, vẫn chưa tới sáu giờ sáng. Thả Hỷ do dự đứng ngoài một lát, có nên về sớm thế này không. Đưa tay bấm chuông cửa, đứng đợi hồi lâu cửa mới mở.

Thả Hỷ bước vào nhà, thay giày xong còn nghiêng ngó nhìn xung quanh, hình như không có dấu vết gì của người khác. Thả Hỷ không hề phủ nhận, cô làm sao có thể độ lượng tới mức hy vọng họ sẽ làm chuyện gì đó trong căn nhà này.

Sau lưng cô, Triệu Vĩ Hàng đang mạnh tay đóng sầm cửa lại, “Tìm cái gì thế, hay lại hy vọng có người khác đang ngủ trên giường?”.

Thả Hỷ ngượng ngùng cười trừ. Hừ! Rõ ràng là anh ta gặp lại người tình cũ, báo hại mình có nhà mà không về được, sao anh ta vẫn còn ngهنhng ngang thế kia, còn mình thì lại rứt cổ lại thế này?

Hai mắt Triệu Vĩ Hàng đỏ hoe, bộ quần áo đang mặc trên người vẫn là bộ của ngày hôm qua, đáng điệu có vẻ mệt mỏi.

“Em đi đâu vậy?” Triệu Vĩ Hàng tiến đến kéo mạnh tay Thả Hỷ, nhìn kỹ một lượt từ đầu tới chân, còn may, trông cũng không giống như đã ngủ ở đầu đường góc phố nào đó.

Triệu Vĩ Hàng chia tay Ngô Hoạch, về đến nhà mới phát hiện ra Thả Hỷ không có ở nhà, dường như vẫn chưa về nhà. Gọi vào điện thoại di động, không ai nghe máy. Ngồi đợi hồi lâu, cũng không thấy cô về. Lúc bấy giờ, Vĩ Hàng quả thực thấy hơi lo lắng. Vĩ Hàng biết Thả Hỷ chẳng có bà con họ hàng sống quanh đây, bố mẹ thì đang ở nước ngoài. Trong số bạn bè của Thả Hỷ, Vĩ Hàng chỉ biết Chỉ Túc, nhưng anh lại không có số điện thoại của Chỉ Túc. Khuya thế này rồi, không biết Thả Hỷ đi đâu nữa.

Đợi rồi lại đợi, Triệu Vĩ Hàng quyết định xuống dưới nhà, khởi động xe, chạy lòng vòng tìm kiếm, như thế dù sao cũng hơn ngồi ở nhà chờ đợi. Vĩ Hàng cũng lờ mờ suy đoán, có lẽ Thả Hỷ đã nhìn thấy Ngô Hoạch ngồi trong xe anh, hoặc đã nghe thấy câu chuyện giữa hai người. Tuy nhiên, nếu vì thế mà bỏ đi thì ngay cả Triệu Vĩ Hàng cũng không ngờ tới. Hai năm sống chung với nhau, theo những gì Vĩ Hàng biết về Thả Hỷ, cô phải là người gặp bất kỳ tình huống nào, dù nhìn thấy cũng coi như không nhìn thấy. Hơn nữa, chính anh cũng cảm thấy rằng, trong lòng Thả Hỷ, anh không phải là người quan trọng nhất.

Lái xe chậm chậm quanh các đường phố một hồi lâu, vẫn không thấy bóng dáng của Thả Hỷ. Triệu Vĩ Hàng đỗ xe vào cạnh đường, bật đèn trong xe, đưa tay mở ngăn đựng đồ bên cạnh, Thả Hỷ đôi khi hay để đồ trong đó, biết đâu tìm được thứ gì có ích cho lúc này cũng nên. Ngăn đựng đồ rất lộn xộn, tìm mãi mà chẳng phát hiện được thứ gì. Tuy nhiên, Vĩ Hàng lại phát hiện ra cái túi xách của Thả Hỷ để quên dưới gầm ghế phụ. Triệu Vĩ Hàng cầm lên, mở túi ra, điện thoại di động, chìa khóa, ví tiền, tất cả đều ở trong này. Triệu Vĩ Hàng lại càng rối trí. Cái cô nàng Cố Thả Hỷ này, bên người chẳng có thứ gì mà lại đi đâu được chứ?

Triệu Vĩ Hàng lấy điện thoại di động của Thả Hỷ ra, tìm số của Chỉ Túc rồi bấm máy.

“Quý sứ! đêm hôm khuya khoắt gọi cái gì thế?” Giọng của Chỉ Túc.

“Xin chào! Tôi là chồng của Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng. Rất xin lỗi vì muộn thế này rồi còn làm phiền cô. Tối nay Thả Hỷ có liên lạc với cô không?”

“Không, tôi vừa đi trực về, cô ấy sao vậy? sao muộn thế này lại liên lạc với tôi?”

“Thả Hỷ để quên túi xách trên xe của tôi, không đem theo tiền hay đồ dùng gì cả, tôi nghĩ cô ấy đến nhà cô.”

“Cô ấy biết là tối nay tôi đi trực. Trời ạ, cô ấy đi đâu được nhỉ?”

“Làm phiền cô nghĩ giúp một chút, cô ấy có thể liên lạc với ai khác không? Tôi đang cầm điện thoại của Thả Hỷ nhưng cũng không biết gọi cho ai thì tiện.”

“Anh đừng gọi nữa, con nhỏ này không đến chỗ tôi thì cũng không đến chỗ ai khác đâu. Cũng có thể trong túi còn ít tiền, lại kiếm tạm một chỗ ngủ qua đêm chẳng?”

“Tôi đã đi lòng vòng rất lâu trên đường, cũng không tìm thấy cô ấy. Cô có biết Thả Hỷ thường hay đi đâu không?”

“Anh là chồng cô ấy, không biết cô ấy thường thích đi đâu mà lại hỏi tôi! Mà đã xảy ra chuyện gì vậy? Hai người cãi nhau à? Sao muộn thế này Thả Hỷ còn đi ra ngoài? Lại còn không mang theo thứ gì nữa?” Đinh Chỉ Túc cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Lúc khác tôi sẽ giải thích cho cô hiểu. Nếu Thả Hỷ liên lạc với cô, làm ơn báo cho tôi biết nhé, cảm ơn cô!” Triệu Vĩ Hàng biết rằng có hỏi thêm cũng không có tác dụng gì nên cúp máy. Gần đây, Ngô Hoạch luôn khiến anh mệt mỏi, cô nàng Cố Thả Hỷ này còn làm người ta lo lắng hơn.

Gọi điện thoại cho người quen, tìm trong danh sách những người không may bị tai nạn giao thông, không có tên Cố Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng cũng yên tâm hơn một chút. Lộn đi lộn lại vài vòng nữa, Triệu Vĩ Hàng chợt nghĩ rằng mình cứ mơ hồ tìm ngoài đường thế này, biết đâu Thả Hỷ đã về nhà nhưng lại không vào được nhà thì sao. Nghĩ đến đó, Vĩ Hàng lại lái xe về nhà.

Đợi đến hơn sáu giờ sáng, cuối cùng thì cô ấy cũng trở về. Từ trước đến giờ, Triệu Vĩ Hàng chưa phải đi tìm ai như thế này. Cũng sau lần tìm kiếm này, Triệu Vĩ Hàng mới nhận ra rằng những điều mình biết được về cô vợ này ít đến nỗi đáng thương. Không phải là không biết tí gì nhưng cũng chẳng nhiều hơn cấp không biết tí gì là mấy.

Thả Hỷ định lấy quần áo đi tắm, thu dọn một chút rồi đi làm.

Tuy nhiên, Triệu Vĩ Hàng không chịu buông tha cô, anh nắm chặt cánh tay cô, “Em đi đâu vậy?”

“Em thấy anh bận, em về nhà bà nội ngủ.”

“Bà nội?”

“Ừ, bà mất lâu rồi, căn nhà bà ở trước đây vẫn để trống, chìa khoá nhà lúc nào em cũng mang theo. À! Chính là cái mà em hay đeo trên cổ ấy!”

“Em cũng không thèm gọi điện báo cho anh một tiếng?”

“Điện thoại ở đó báo cắt từ lâu rồi.”

“Tối qua em đã nhìn thấy bọn anh rồi phải không?”

“Anh và cô giáo Ngô? Ồ, có nhìn thấy, trước đó cũng đã nhìn thấy hai người đi ăn bún với nhau.” Đã nhắc đến thì Thả Hỷ cũng muốn nói toạc hết mọi chuyện.

Bỗng nhiên, Triệu Vĩ Hàng cảm thấy thái độ của Thả Hỷ hết sức vô tình. Ý định giải thích của anh bỗng tiêu tan. Cô ấy đã tỏ vẻ bất cần như vậy thì mình cũng chẳng làm những việc thừa thãi làm gì.

“Gọi điện cho Đinh Chỉ Túc đi, tối qua anh đã gọi làm phiền cô ấy.” Vĩ Hàng đứng dậy, bước vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại.

Biểu hiện của Triệu Vĩ Hàng khiến Thả Hỷ cảm thấy không yên tâm. Cô đứng ngoài cửa phòng làm việc hỏi vọng vào: “Triệu Vĩ Hàng, anh tức giận đấy à?”

Đương nhiên, Triệu Vĩ Hàng không thèm để ý đến cô, anh nằm dài trên ghế, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Chẳng lẽ mình đã tụt hậu, không theo được lối suy nghĩ của đám phụ nữ ngày nay sao. Khi họ cần, lời lẽ rất hùng hồn, khi không cần, thì không mấy may đụng tới, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không nghĩ tới.

Thả Hỷ nhẹ nhàng mở hé cửa phòng, “Triệu Vĩ Hàng, rốt cuộc anh đang buồn hay đang tức giận? Tại em hay tại người khác? Anh đừng không để ý đến em như thế. Nếu là tại em, cho em xin lỗi được không? Em không nghĩ là anh sẽ đi tìm em. Nếu là vì người khác, chỉ cần anh nói ra, có thể giúp được em sẽ giúp ngay. Thật đấy! thế nào cũng được, đừng vì em mà khiến anh buồn bực.” Thả Hỷ đứng ngoài cửa, chọn lựa câu chữ một hồi mới diễn đạt được ý của mình.

Triệu Vĩ Hàng cuối cùng cũng có chút phản ứng, “Buồn bực! Tại sao anh phải buồn bực? Không nghĩ là anh sẽ tìm em? Em nhìn em xem, một người lớn như thế này rồi, đưa về đến trước cửa nhà rồi bỗng dưng biến mất, anh có thể không tìm em được không?”

Thả Hỷ lò dò bước vào phòng, nhón gót ngồi xổm cạnh Triệu Vĩ Hàng làm ra vẻ đáng thương, “Thực ra, tối qua em đã đứng đợi bên cạnh xe một lúc lâu.” Thấy Triệu Vĩ Hàng nhìn mình, Thả Hỷ vội xua tay giải thích: “Em không có ý nghe trộm, em chỉ muốn quay lại lấy chìa khoá thôi! Nhưng lúc đó cô ấy khóc ghê quá, cửa xe lại mở, nên em nghe được vài câu. Sau đó em cảm thấy đứng như thế không tiện, lại chẳng có chỗ nào khác để đến nên mới đành về nhà bà.”

“Anh nghĩ là em đã bỏ nhà ra đi.”

“Làm gì có chuyện đó, sao em phải ra đi cơ chứ? Nếu muốn đi cũng phải đuổi anh ra khỏi cái nhà này đã!” Thấy thái độ của Triệu Vĩ Hàng đã phần nào dễ chịu hơn, Thả Hỷ nghĩ ra vài câu để trêu anh ta.

“Cố Thả Hỷ, em nghiêm túc một chút đi.”

Thả Hỷ ngồi bệt xuống đất, muốn ngả đầu dựa vào tay vịn của sofa nhưng lại không dám.

“Bắt đầu từ bây giờ, thứ nhất, em không được ngủ qua đêm ở bên ngoài, bất cứ là ngủ ở nhà ai cũng không được. Thứ hai, nếu muốn đi đâu phải báo trước cho anh, ít nhất cũng phải gửi tin nhắn báo trước. Anh không muốn lặp lại cái cảnh chạy đi tìm em khắp nơi mà không thấy nữa.”

Thả Hỷ hóp má lại, cúi đầu xuống, “Những lúc anh đi công tác vắng, em ở nhà một mình thấy hơi sợ.” Căn hộ ở đây không giống như ở nhà bà nội, phòng nào cũng rộng rãi và trống trải. Những lúc phải ở nhà một mình, Thả Hỷ luôn có cảm giác có ai đó ở phòng bên cạnh. Cho dù mở hết các cửa phòng, bật hết bóng điện trong nhà, cô vẫn cảm thấy sợ. Đặc biệt là khi đi vệ sinh, không thể không đóng cửa, nhưng đến lúc mở cửa ra, cô thường lấm lét nhìn xung quanh rồi chạy vụt vào giường, chui vào trong chăn, sau đó lại tiếp tục nằm run cầm cập trong chăn.

Triệu Vĩ Hàng suy nghĩ một chút, “Sau này, nếu không phải là trường hợp đặc biệt, anh sẽ cố gắng tối nào cũng về nhà. Nếu quả thực anh đi công tác, tối không về được, em sang nhà bố mẹ ngủ hoặc rủ bạn bè tới ngủ cùng.”

“Đi đâu cũng phải báo cáo, việc này xem ra cũng không dễ dàng lắm. Ngộ nhỡ như hôm qua, em không mang theo gì bên người, làm sao mà liên lạc với anh được?”

“Liên lạc với anh? Hôm qua anh ở dưới sân đó, cần em phải liên lạc như thế nào? Cố Thả Hỷ, em suy nghĩ lại đi, có phải em đang muốn phức tạp hoá mọi chuyện không hả?”

Thả Hỷ vẫn cảm thấy chưa ổn, “Triệu Vĩ Hàng, làm như vậy chẳng phải rất kỳ quặc sao, em cảm thấy em chẳng còn chút tự do nào cả!”

“Anh không quan tâm tới việc em đi đâu, anh chỉ muốn biết em đang ở đâu.” Chuyện xảy ra đêm qua đã khiến Triệu Vĩ Hàng nghĩ rằng mối quan hệ gia đình của họ đang quá lỏng lẻo. Cuộc nói chuyện lần này cũng được kết thúc bằng câu nói trên của Triệu Vĩ Hàng.

* * *

Buổi trưa, Thả Hỷ rủ Đinh Chỉ Túc cùng đi ăn, cô quyết định sẽ trả lời những câu truy hỏi của Chỉ Túc. Thả Hỷ đang có rất nhiều chuyện muốn nói với Chỉ Túc, bao gồm cả việc Tần Mẫn Dữ đã về nước lần việc cô vừa bị chồng hạn chế quyền tự do. Tần Mẫn Dữ trở về là một bất ngờ, tình cảnh gia đình hiện nay cũng là một bất ngờ. Thả Hỷ cần một người hiểu cô để nói chuyện, để chỉ bảo cho cô vài điều.

5. Chương 07-08

Giai đoạn thắng lợi

Thế nào là một cuộc hôn nhân bình thường? Sống chung với nhau, cảm thấy thích ứng được, thế là đủ rồi.

* * *

Cổ Thả Hỷ cảm thấy như phát điên lên, Triệu Vĩ Hàng quả thật đã nói là làm. Sau cuộc nói chuyện đó, ngày nào anh ta cũng về nhà, được một tháng rồi, thậm chí có hôm làm việc xong đã nửa đêm vẫn lái xe về nhà nghỉ ngơi. Thả Hỷ cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi cách sống chung như thế này. Cô cảm giác mình như một cô học sinh cấp ba, bị bố quản giáo đủ thứ. Thảm hại hơn nữa là cô không có không gian riêng tư nào, ngoài việc phải báo cáo mọi việc trong ngày, đến thời gian ngủ cũng phải ngủ cùng tên quản giáo này, một chút riêng tư cũng không có.

Thả Hỷ đương nhiên biết rằng Triệu Vĩ Hàng rất nghiêm túc, chỉ riêng việc anh ta đã tìm cô suốt một đêm, Thả Hỷ thấy có thể thương lượng lại được. Ban đầu, cô tỏ ra ngoan ngoãn phục tùng, bất cứ việc lớn việc nhỏ, đi đâu cô cũng báo cáo đầy đủ. Không những thế, Thả Hỷ còn nâng cấp việc báo cáo từ hình thức nhắn tin sang hình thức gọi điện thoại. Đây cũng là cách mà Chỉ Túc bày cho cô, họ hy vọng rằng, với tần suất gọi điện nhiều như vậy, Triệu Vĩ Hàng sẽ cảm thấy khó chịu vì hay bị làm phiền, lâu dần, anh ta sẽ bỏ quy định này đi. Nhưng giờ đây, Thả Hỷ đã hiểu, cả cô và Chỉ Túc đều đã tính nhầm.

“Đinh Chỉ Túc, mưu kế của cậu hay thật đấy!”

“Sao, có kết quả rồi à?”

“Chỉ Túc, cậu thử nói xem, có phải là tớ rất ngu xuẩn không?”

“Ừa! Sao thế? Lại có chuyện gì nữa à?”

“Sao tớ lại đi tin vào mưu kế của một người chưa từng yêu lại chưa có chồng như cậu được nhỉ?”

“Sao thế? Mấy bộ phim truyền hình chẳng phải vẫn diễn biến như thế sao, phía nữ giới theo đuổi chặt quá, nam giới sẽ cảm thấy bức mình.” Kinh nghiệm thực tế của cái cô nàng Đinh Chỉ Túc suốt ngày xem phim truyền hình dài tập này quả là hạn chế.

“Tớ hết đời rồi. Tớ không biết anh ta có bức mình hay không. Tớ chỉ biết rằng đã một tháng rồi, một tháng rồi đấy, tớ chưa đợi được anh ta bức mình thì đã sắp chết vì tức đấy.” Thả Hỷ đang muốn lúc nào rảnh sẽ đến nhà Tần Mẫn Dữ chơi, lần trước vì quá bất ngờ, biểu hiện không được đúng mực lắm.

Thả Hỷ không biết người khác nếu gặp cảnh tượng phùng như vậy sẽ nghĩ gì hoặc sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao cô cũng vẫn muốn nói lại chuyện xưa với Tần Mẫn Dữ. Hồi trước, chia tay như vậy luôn khiến Thả Hỷ cảm thấy chua xót. Mặc dù bây giờ danh phận của cô không còn như xưa nữa, nhưng hai người đã gắn bó với nhau lâu như vậy rồi, nhất định phải hàn gắn lại. Còn việc hàn gắn như thế nào, Thả Hỷ giờ đây cũng không thể nói rõ ràng được, chỉ mơ hồ có một ý nghĩ như vậy. Mặc dù Thả Hỷ vẫn dùng số điện thoại cũ nhưng Tần Mẫn Dữ cũng không hề gọi cho cô. Điều này chẳng phải đã nói rõ vấn đề rồi sao. Tuy nhiên, Thả Hỷ cũng biết rằng, không thể có những đòi hỏi quá khắt khe đối với Tần Mẫn Dữ. Hơn nữa, bản thân cô chẳng phải đã một tháng nay cũng không tới đó hay sao? Đã là người lớn rồi, có những việc cần làm và những việc không cần làm, không thể tùy tiện được.

Phía bên kia, giọng của Chỉ Túc đang cao vút: “Cậu than vãn với tớ thì có tác dụng gì, nếu cậu dám ngày nào cũng than vãn như thế này với Triệu Vĩ Hàng thì có khi anh ta đã tha cho cậu từ lâu rồi.”

Thả Hỷ vẫn chưa hết than vãn: “Tớ biết, nhưng cứ đối diện với anh ta, tớ lại bị ức chế, cảm thấy lo lắng rồi cứ thế lặng lẽ phục tùng.”

“Tớ không biết, tớ cũng chỉ có vài mưu kế như vậy thôi. Cậu liệu mà tự giải quyết lấy!” Đinh Chỉ Túc quả là đã mệt mỏi với hai vợ chồng này rồi. Cách đây vài hôm, hai vợ chồng họ mời cô ăn cơm, còn nói là đích danh Triệu Vĩ Hàng mời và muốn kết thân với bạn tốt của Thả Hỷ. Nhưng trên thực tế, Chỉ Túc cảm thấy mình bị anh ta trịnh trọng giao phó trách nhiệm. Ý của Triệu Vĩ Hàng là những lúc anh ta vắng nhà, nếu Thả Hỷ xảy ra chuyện gì, anh ta sẽ chỉ tìm Chỉ Túc để hỏi. Từ trước tới giờ, Thả Hỷ và Chỉ Túc vẫn là bạn

tốt của nhau, nếu quả thật Thả Hỷ gặp chuyện gì, Chỉ Túc cũng không thể làm ngơ được. Nhưng giao phó Thả Hỷ cho cô kiểu như thế này khiến Chỉ Túc cảm thấy kỳ quặc, càng cảm thấy trách nhiệm của mình lớn hơn. Chỉ Túc cảm thấy hình như mình bị gắn vào đuôi thuyền của Triệu Vĩ Hàng, nếu anh ta bị chìm, cô chắc cũng bị chết chìm theo.

Thả Hỷ hậm hực cúp điện thoại, ngay cả Chỉ Túc cũng cảm thấy phát chán và chẳng thèm để ý đến chuyện của cô nữa. Không biết cái tên Triệu Vĩ Hàng còn muốn kéo dài tình trạng này đến bao giờ đây. Càng nghĩ đến chuyện này, Thả Hỷ lại càng tự trách mình. Giá như hôm ấy, mình gọi một cú điện thoại báo cho Triệu Vĩ Hàng biết mình đang ở đâu hoặc ngang nhiên quay lại lấy chìa khóa nhà, bất chấp sự có mặt của Ngô Hoạch thì mọi chuyện đã không xảy ra như thế này. Đáng tiếc thay, giờ đây Chu Cát Lượng có sống lại cũng không cứu nổi cô nữa rồi, phải tự cứu lấy mình thôi.

Sau giờ làm, Thả Hỷ bắt xe đến bãi đỗ xe của cơ quan Triệu Vĩ Hàng. Cô quyết định đứng đó ôm cây đợi thỏ, hôm nay nhất định phải rủ anh ta ra ngoài nói chuyện. Lúc ở nhà, luôn có cảm giác không phải là những mẫu đối thoại chính thống, lại sợ ảnh hưởng tới việc đọc sách của anh ta, lại sợ anh ta nghĩ rằng mình có những suy nghĩ lệch lạc, tất cả những điều đó luôn khiến Thả Hỷ cảm thấy rất bị động.

“Cố Thả Hỷ, lên xe đi!”

Thả Hỷ còn đang lơ ngơ đứng đợi bên cạnh xe đã nghe thấy tiếng Triệu Vĩ Hàng gọi ra từ trong xe.

“Ồ! Anh ra từ lúc nào vậy?”

“Lần sau, muốn đứng cạnh xe chờ ai thì phải đứng sang phía cửa có vô lăng ấy.” Thả Hỷ dù sao cũng có thêm bài học cho sự hồ đồ, đãng trí của mình.

Thả Hỷ vội mở cửa xe, bước vào ngồi ngay ngắn trên ghế. Vừa nãy còn đang phân vân chưa biết đối phó với anh ta như thế nào, giờ lại bị anh ta chê cười. Thả Hỷ giờ đây cũng phần nào hiểu được sự hài hước trong con người anh chàng Triệu Vĩ Hàng này.

Không được nhụt chí, Thả Hỷ tự nhủ, “Triệu Vĩ Hàng, hôm nay mình ra ngoài ăn nhé!”

“Ồ! Ngày gì vậy?”

“Chẳng là ngày gì cả, em muốn nói chuyện với anh.”

“Về nhà nói chuyện, hôm nay anh bận tới nỗi ngum nước cũng không kịp uống.”

“Cán bộ nhà nước chẳng phải rất rỗi rãi hay sao, ngày nào cũng uống trà, đọc báo là hết giờ làm. Sao anh suốt ngày bận rộn thế nhỉ?”

“Trách anh không dành thời gian cho em hả?”

Thả Hỷ vội xua tay, hận một nỗi không thể giơ nốt chân ra vẫy để tỏ ý không phải vậy. “Việc của anh tất nhiên là quan trọng hơn.” Những câu nói gần đây của Triệu Vĩ Hàng luôn khiến Thả Hỷ nơm nớp lo âu.

Thất bại, Thả Hỷ vừa bước vào nhà vừa nghĩ, sao mình đối phó với ai cũng bị thất bại thế này.

“Hôm nay chưa đi chợ.” Mặc dù còn ầm ức nhưng Thả Hỷ vẫn thẳng thắn nhận trách nhiệm của mình.

“Lại đây,” Triệu Vĩ Hàng đợi Thả Hỷ ngồi xuống rồi mới hỏi: “Muốn nói chuyện gì vậy?”

Thả Hỷ liếc nhìn nét mặt của Triệu Vĩ Hàng, xem ra tâm trạng cũng ổn. “Triệu Vĩ Hàng, anh tha cho em đi!” Sau đó chẳng hiểu sao, cô lại bật khóc.

Thả Hỷ vừa khóc vừa nói: “Triệu Vĩ Hàng, anh nói đi, anh rốt cuộc là có ý định gì? Sao đột nhiên anh lại như vậy! Em đã phạm sai lầm gì nào, chẳng qua cũng chỉ là một đêm không ngủ ở nhà. Trước đây, cứ vài ba hôm anh lại đi công tác qua đêm, em có hỏi gì anh không? Đã một tháng nay rồi, muốn treo cổ cũng phải để người ta hít thở đủ đã chứ!” Thả Hỷ nói liền một chập, xen vào đó là những tiếng sụt sịt, rồi lại lấy giấy lau nước mắt, nước mũi. Triệu Vĩ Hàng ngồi đó, chỉ toàn nghe thấy tiếng sụt sịt, căn bản là chẳng hiểu gì cả.

Triệu Vĩ Hàng không thích chứng kiến cảnh đám đàn bà con gái khóc lóc. Tuy nhiên, anh cảm thấy cũng chẳng có lý do gì cấm cô ấy không khóc cả. Vì vậy, Triệu Vĩ Hàng đứng dậy, vào phòng lấy hộp giấy ăn để xuống trước mặt Thả Hỷ.

Thả Hỷ lại khóc thêm một hồi, chẳng ai khuyên nhủ, chẳng ai để ý, cuối cùng dường như cũng không thể khóc tiếp được nữa. Nhưng sau khi khóc xong, tâm trạng cô nhẹ nhõm hẳn lên.

“Chưa đi chợ thì cũng không phải khóc lóc tới mức như vậy.” Thấy Thả Hỷ đã thôi khóc, Triệu Vĩ Hàng chêm vào một câu trêu chọc.

Thả Hỷ tiếp lời: “Triệu Vĩ Hàng, hôm nay em không muốn nấu cơm.”

“Vậy thì anh nấu.”

“Chẳng phải là anh mệt rồi hay sao?”

“Chỉ là do anh không thích phải ngồi chờ đợi trong quán ăn.”

“Anh đúng là người ngoài hành tinh. Chờ đợi một lúc nhưng có người bê thức ăn ngon tới tận nơi, em thấy cũng tốt đấy chứ.” Thả Hỷ nghĩ một lát, “Hay mình đi ăn đồ ăn nhanh đi, không cần phải ngồi chờ đợi.”

Triệu Vĩ Hàng khẽ nhíu mày, để cô ấy không bị thất vọng lần nữa, anh quyết định chiều theo ý Thả Hỷ. “Được rồi, em đi rửa mặt mũi rồi đi.”

Thả Hỷ lập tức nhảy lên, vội vàng đi rửa mặt. Cô cũng cảm thấy điệu bộ lảng xảng chạy đi chạy lại của mình như một chú cún con, chẳng biết che dấu cảm xúc gì cả. Có thể thấy rằng, trước đây, Tần Mẫn Dữ không hề phản hồi cho cô là đúng, cô thuộc loại người mới có tí màu sắc đã vội mở phướng nhuộm, chẳng biết đắn đo, suy tính chút nào.

Chẳng cần bàn bạc, Thả Hỷ đòi đi ăn bánh pizza. Triệu Vĩ Hàng không hề tỏ ý phản đối mặc dù với anh, ăn món đó vào chẳng khác gì nhai một miếng ngói khô, tuy nhiên, anh vẫn không nói năng gì. Uống một ngụm nước ngọt, Triệu Vĩ Hàng lại suy nghĩ, hoá ra, mình cũng chẳng có cách gì để trối chân một người phụ nữ.

“Triệu Vĩ Hàng, chúng ta chấm dứt thời kỳ căng thẳng nhé!” Thả Hỷ lại cắn một miếng bánh, ăn món yêu thích khiến cô có thêm hưng phấn, “Chúng ta nói lại quan hệ bình thường nhé, giống như cuộc sống trước đây. Anh cứ làm việc của anh, em đảm bảo sẽ không mất tích hay phạm sai lầm nào nữa.”

“Em khóc vì chuyện đó hả? Hay nhỉ!”

“Em cũng chẳng hiểu tại sao lúc đó lại khóc, em chỉ thấy rằng anh không giống anh trước đây, cả em cũng thế.”

“Tùy em.” Triệu Vĩ Hàng bỗng nói.

“Ừm” Thả Hỷ cảm thấy ngạc nhiên, bởi anh ta không phải là người dễ thuyết phục. “Cảm ơn!”

Triệu Vĩ Hàng cầm tờ giấy ăn, đưa lên lau miệng. Nỗ lực để bình thường hoá cuộc sống vợ chồng đã chấm dứt, muốn tiến thêm một bước, cô ấy lại đẩy mình ra, còn có cách nào nữa đây, đành kệ cô ấy vậy. Hơn nữa, thế nào là một hôn nhân bình thường? Sống chung với nhau, cảm thấy thích ứng được, thế là đủ rồi.

Sau khi bỏ qua quy định cho Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng lại tiếp tục vùi mình vào đồng công việc bận rộn. Thi thoảng vẫn cố gắng về nhà sau khi xong việc, nhưng đôi khi cũng để Thả Hỷ có những đợt nghỉ dài ngày. Cô cảm thấy rất hài lòng. Tuy nhiên, cô mới rồi rồi, thoải mái được vài ngày, phiền phức lại kéo đến.

Vào một buổi sáng, Thả Hỷ vừa bước vào văn phòng khoa, hiệu trưởng đã gọi cô lên gặp. Vị hiệu trưởng mới này chẳng phải là một giáo sư râu tóc bạc phơ mà là một nhân vật còn trẻ, chưa đến bốn mươi tuổi. Cả con đường học vấn lẫn con đường làm quan của anh ta đều được đặc cách phong cấp. Tác phong làm việc và phương pháp nghiên cứu của anh ta rất giống nhau, chú trọng tiểu tiết, chu đáo, tỉ mỉ. Anh ta xuất hiện ở đâu là ở đó chẳng ai dám nói chuyện phiếm cả.

Theo Thả Hỷ, anh ta là người thích bói lông tìm vết. Mặc dù trong lòng không thích, nhưng làm việc dưới quyền anh ta, Thả Hỷ vẫn phải tỏ ra cung kính, lễ phép, không dám có chút sơ suất nào.

“Thưa hiệu trưởng, anh tìm tôi?”

“Cô sắp xếp lại lịch giảng của cô giáo Ngô một chút, cô ấy vừa tham gia một dự án của Liên Hiệp[P1] Quốc, cần đi Bắc Kinh một thời gian, học kỳ này chắc sẽ không tham gia giảng dạy được.”

“Cô giáo Ngô đã đi rồi ă?” Thả Hỷ cảm thấy kỳ lạ, việc này cũng chẳng có gì to tát lắm. Nếu không trực tiếp giảng dạy được cũng không cần sắp xếp lại lịch dạy. Nếu chưa đi Bắc Kinh, chỉ cần ra bài tập, học sinh tự nghiên cứu rồi nộp báo cáo, chấm điểm, có kết quả là được; nếu đã đi rồi đành phải lùi lịch giảng sang kỳ sau vậy.

“Cô ấy vẫn chưa đi, nhưng cũng chỉ hai hôm nữa sẽ đi. Cô ấy không có thời gian đến khoa, cô đến nhà gặp cô ấy xem sao, xử lý mọi việc cho ổn thỏa.”

Thả Hỷ nhận nhiệm vụ bước ra ngoài, trong lòng vẫn còn băn khoăn. Ngô Hoạch đi Bắc Kinh, không biết Triệu Vĩ Hàng có biết không. Cô không hiểu rõ lắm về chuyện của hai người, nhưng đối với Thả Hỷ, dựa vào những gì mắt thấy tai nghe, cô đồng cảm với Ngô Hoạch. Thả Hỷ hiểu sự đau lòng và tuyệt vọng của Ngô Hoạch. Con người Triệu Vĩ Hàng, cho dù có sai hay không, anh ta cũng không quay đầu lại. Anh ta là một con người tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn với người khác và tàn nhẫn với cả bản thân.

Vì Ngô Hoạch mới về nước nên vẫn ở trong khu nhà khách của trường, cách trường học cũng không xa. Tới quầy lễ tân hỏi rõ số phòng của Ngô Hoạch, Thả Hỷ liền bước lên cầu thang.

Gõ cửa, cửa mở, người ở bên trong, thật khiến Thả Hỷ không ngờ tới, lại chính là Tần Mẫn Dữ.

Thả Hỷ chợt dạ ngược lên nhìn lại số phòng, 303, đúng rồi mà!

“Tìm Ngô Hoạch hả?” Vẫn là một Tần Mẫn Dữ cao lớn vạm vỡ. Thả Hỷ gật đầu, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ai vậy?” Ngô Hoạch hỏi vọng ra từ bên trong. Khi Thả Hỷ bước vào phòng mới biết cô ấy đang ở trong nhà tắm.

“Cô giáo Ngô, là tôi, Cố Thả Hỷ.” Thả Hỷ vội vàng trả lời.

“Bạn đợi chút nhé!”

Lúc này, Tần Mẫn Dữ đã ngồi xuống sofa, cầm tờ tạp chí trên bàn gối ra xem, chẳng để ý gì tới Thả Hỷ.

“Này, Tần Mẫn Dữ, sao anh lại ở đây?” Thả Hỷ chần chờ một lát rồi vẫn quyết định bắt chuyện.

Thả Hỷ dùng hai bàn tay che tờ tạp chí lại, đây là cách mà trước đây họ hay chơi với nhau, mỗi lần Tần Mẫn Dữ không để ý đến cô, Thả Hỷ bèn lập tức chọc phá.

Tần Mẫn Dữ rút quyển tạp chí ra, vẫn không thèm để ý tới Thả Hỷ. Thả Hỷ lại tiếp tục quấy rầy, cô định giật tờ tạp chí trên tay anh, dường như làm vậy, Tần Mẫn Dữ mới chịu để ý đến cô. Hai người đều đã lớn lên trong những trò đùa như vậy. Vì vậy, khi bắt đầu chọc phá, Thả Hỷ liền quên ngay khoảng cách giữa hai người, cô nhào cả người về phía anh.

Tần Mẫn Dữ vút quyển tạp chí sang bên cạnh, “Cố Thả Hỷ, em đùa đủ chưa?”

“Sao anh không chịu để ý đến em?” Thả Hỷ còn chồm cả người lên Tần Mẫn Dữ, cô chẳng hề cảm thấy có điều gì không ổn cả.

“Em ngồi xuống đi.”

“Em không.”

“Ngồi xuống.”

“Anh phải nói tại sao anh ở đây thì em mới ngồi xuống.” Thả Hỷ muốn biết rõ mối quan hệ giữa Ngô Hoạch và Tần Mẫn Dữ rồi mới chịu buông tay ra. Mặc dù Ngô Hoạch lớn tuổi hơn Tần Mẫn Dữ, tuy nhiên, cô ấy xinh đẹp như thế, khó tránh khỏi việc anh thích cô ấy. Nếu Tần Mẫn Dữ yêu Ngô Hoạch, Thả Hỷ cảm thấy thiệt thòi cho anh, Ngô Hoạch chẳng phải yêu Triệu Vĩ Hàng sao?! Tần Mẫn Dữ cần phải tìm được người xứng đáng hơn.

Tần Mẫn Dữ đang dùng tay nắm chặt cánh tay Thả Hỷ, định lôi tay cô ra thì Ngô Hoạch từ nhà tắm bước ra.

“Hai người, quen nhau à?”

Thả Hỷ lập tức gạt đầu, “Chúng tôi là bạn học, từ nhỏ tới lớn.” Sau đó lại chuyển sang điều cô còn nghi vấn, “Cô giáo Ngô, sao hai người lại quen nhau?”

“Ồ, Mẫn Dữ ấy à, chúng tôi học với nhau một năm tại Đại học Harvard.” Trong tay Ngô Hoạch là một thứ gì đó giống như ga trải giường vừa mới giặt xong: “Này, lại đây phơi giúp em.” Sai bảo Tần Mẫn Dữ như sai bảo một người phục vụ vậy.

Thả Hỷ tròn xoe mắt nhìn Tần Mẫn Dữ phơi ga trải giường cho Ngô Hoạch, cô cũng chẳng biết mình đang có cảm giác thế nào nữa. Ở nhà, Tần Mẫn Dữ không hề phải mớ tay vào việc nhà. Hồi học Đại học, quần áo của anh đều được Thả Hỷ tự nguyện giặt giũ. Lúc đó, cô đã nghĩ rằng, nếu được ở bên anh suốt đời này, cô sẽ nguyện đảm nhận hết việc nhà, toàn tâm toàn ý phục vụ anh.

Cái cô Ngô Hoạch này quả là đáng ghét, Thả Hỷ quyết định sẽ ghét cô ấy. Bò già ăn cỏ non đã đành, lại còn không biết trân trọng, còn tìm về gặp người tình cũ. Thật chẳng ra làm sao cả!

“Cô giáo Ngô, chị có thể cho tôi giới hạn bài tập cho sinh viên được không, tôi muốn sắp xếp cho hợp lý.”

“Được, bạn đợi chút nhé.” Ngô Hoạch mở máy tính, in ra một bản rồi đưa cho Thả Hỷ. “Đánh giá kết quả thế nào đây, bạn gửi bài tập tới cho tôi chấm hả?”

“À, cái này đợi tôi về hỏi lại phòng đào tạo đã. Bao giờ chị đi?”

“Ngày kia.”

“Ồ, vậy chị chuẩn bị hành lý đi nhé, tôi không làm phiền chị nữa.” Thả Hỷ cất tờ bài tập đi, định ra về ngay.

“Sao lại làm phiền, bạn không đến tìm tôi, tôi cũng muốn đến tìm bạn để nói chuyện đấy!”

Thả Hỷ vội nói: “Bên khoa còn rất nhiều việc, tôi chỉ tranh thủ đến đây một chút, hôm khác vậy nhé, đợi khi nào chị về, chúng ta sẽ nói chuyện.” Buồn cười thật, có chuyện gì để nói cơ chứ? Chuyện trong nhà mình còn chẳng làm chủ được, nghe thêm những chuyện khác chỉ thêm phiền não mà thôi.

Thả Hỷ chậm rãi bước xuống lầu, cô đang phân vân không biết có nên nói chuyện của Ngô Hoạch cho Tần Mẫn Dữ biết không. Cô không sợ làm người xấu, chỉ có điều, những chuyện cô có thể nói được lại quá ít. Bản thân Thả Hỷ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Có Thả Hỷ!” Một giọng nói vang lên khiến cô cảm thấy rất vui.

“Tần Mẫn Dữ!” Cô cũng rất muốn được gọi tên anh một cách thân mật, mặc dù trong lòng đã thầm gọi anh hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng đến khi thật sự mở miệng, lại gọi nhau một cách khách khí như vậy.

“Về trường à? Anh đưa em về.”

“Thật hả? Hay quá! Anh không bận gì à?”

“Vừa về nước, còn chưa quyết định sẽ làm ở đâu thì bận gì cơ chứ?” Tần Mẫn Dữ học về ngành công nghệ thông tin, đã hoàn thành luận án thạc sĩ tại Đại học Harvard, có chứng nhận MCSE (Microsoft Certified Systems Engineer), có kinh nghiệm thực tập tại Mỹ, đã có công ty tại Mỹ mời anh làm việc chính thức nhưng Tần Mẫn Dữ không muốn định cư tại Mỹ mà trở về sống tại quê nhà. Với khả năng và bằng cấp của Tần Mẫn Dữ, cho dù tìm việc làm hay gây dựng sự nghiệp đều không thành vấn đề, chỉ có điều anh vẫn chưa ra quyết định.

“À, Tần Mẫn Dữ, lần này về nước, anh sẽ không đi nữa chứ?”

“Ừ, cũng có thể.”

“Hay quá. Hôm nào gọi lũ bạn học cùng tụ tập cho vui. Từ hồi anh đi, em cũng chẳng liên lạc với ai cả.”

Nói xong, Thả Hỷ lên xe của Tần Mẫn Dữ. Một chiếc BMW mới, màu sắc cũng là màu xanh da trời mà Thả Hỷ yêu thích. “Xe đẹp quá!” Cô nhún nhảy trên ghế ngồi, thật thoải mái. Xe của Triệu Vĩ Hàng cũng

đẹp, Mercedes, mua từ lúc họ mới kết hôn. Nhưng BMW là loại xe Thả Hỷ thích nhất từ khi cô mới biết chú ý tới các dòng xe. Thả Hỷ cho rằng, từ kiểu dáng tới màu sắc, dòng xe BMW vẫn là đẹp nhất. Thả Hỷ không dám nghĩ rằng Tần Mẫn Dữ đã chọn dòng xe này là vì cô, mặc dù có thể anh cũng biết được ý thích của cô.

“Cố Thả Hỷ, không có chuyện gì để nói với anh sao?”

“Gi ẹ? Anh định nói về chuyện gì?”

“Nhiều lắm, rất nhiều. Trước đây, hai năm vừa rồi, hiện tại và tương lai.”

Thả Hỷ im lặng, nếu Tần Mẫn Dữ muốn gợi lại vết thương của cô, cô cũng chỉ có thể để anh khơi gợi lại.

Hơi ấm của sự xa cách

Nỗi nhớ được sinh ra khi bạn đang cố gắng để không nghĩ tới điều đó. Trong quy luật của sự xa cách. Lần đầu tiên Thả Hỷ được ném hương vị của nỗi nhớ.

Ngày xưa, mọi câu chuyện chẳng phải đều được bắt đầu như thế sao, câu chuyện của Thả Hỷ cũng không phải là ngoại lệ. Thời còn học cấp một, vì hai sự kiện bố mẹ về nước và bà nội mất khiến Thả Hỷ bị sốc một thời gian, cũng chính từ đó, cô ngày càng lệ thuộc vào Tần Mẫn Dữ. Lên cấp hai, cấp ba, Thả Hỷ đều được đổ vót vào cùng trường với Tần Mẫn Dữ. Cũng bởi vì kỳ thi chuyển cấp nào, Thả Hỷ cũng may mắn vượt qua nên Tần Mẫn Dữ cho rằng Thả Hỷ không đến nỗi ngu ngốc, chỉ tội không nỗ lực mà thôi. Cũng chính vì vậy mà Tần Mẫn Dữ ngày càng có những yêu cầu cao đối với Thả Hỷ về chuyện học hành.

Những năm đầu cấp hai, Tần Mẫn Dữ bỗng trở nên càng sôi nổi. Anh không chỉ quậy phá ở trong trường mà thậm chí còn giao du với đám bạn lêu lổng bên ngoài. Lúc bấy giờ, Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ không cùng đường về nhà. Nhưng đôi khi đi học về đúng giờ, hoặc trường cho nghỉ học sớm, hay bị Thả Hỷ làm phiền, Tần Mẫn Dữ đều đưa cô về rồi sau đó mới về nhà mình. Có khi, Tần Mẫn Dữ không thể đưa Thả Hỷ về nhà vì anh còn bạn đi đánh nhau, nhưng Thả Hỷ cũng không hề biết chuyện đó.

Lúc bấy giờ, Thả Hỷ và Chỉ Túc cũng đã bắt đầu chơi thân với nhau. Mặc dù hồi cấp một, hai cô cùng học một lớp nhưng hầu như không chơi với nhau. Một lần, cô giáo ra đề văn, yêu cầu học sinh viết về người thân yêu nhất. Bài văn của Thả Hỷ có tựa đề “Bà nội của em”. Sau đó, cô giáo thu bài tập lại, xáo trộn một hồi rồi lại phát ra để các bạn trong lớp tự chấm và sửa lỗi chính tả cho nhau. Bài văn hôm đó của Thả Hỷ lại được Chỉ Túc chấm. Chỉ Túc đọc xong bài văn đã nắn nót viết những lời phê như: tình cảm chân thành, diễn đạt trôi chảy, ngoài ra còn chấm một chữ “Ưu” rất to nữa. Hôm đó, sau giờ học, Đinh Chỉ Túc liền chủ động tìm gặp Thả Hỷ, “Cố Thả Hỷ, cậu viết bài văn đó rất hay, tớ cũng sống cùng bà nội, lúc nào rồi đến nhà tớ chơi nhé.” Hai cô bé, chính từ nguyên nhân đó mà trở nên thân thiết.

Những năm cấp hai, học sinh đã bắt đầu chia bè kết phái, vì chơi thân với Tần Mẫn Dữ nên Thả Hỷ đương nhiên cũng được coi là thành viên trong nhóm của anh. Tuy nhiên, Đinh Chỉ Túc lại không theo nhóm nào cả. Nếu nhóm của Tần Mẫn Dữ đi chơi, mười lần thì cả mười lần Chỉ Túc đều không chịu đi cùng.

Thả Hỷ rất ngạc nhiên, hai người đều xuất sắc như vậy, lẽ nào lại không hợp nhau? Đã có lần, Thả Hỷ cứ nằng nặc hỏi Chỉ Túc xem tại sao cô ấy không thích Tần Mẫn Dữ. Chỉ Túc bị truy hỏi đến phát chán lên mới nói: “Sao cậu lại cho rằng ai cũng phải thích cậu ta nhỉ?”

“Anh ấy chẳng phải rất xuất sắc hay sao, thông minh này, lễ phép này, lại còn tốt với mọi người nữa.”

“Tớ chẳng thấy cậu ta tốt với mọi người chút nào. Cố Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ không đơn giản đâu, cậu phải cẩn thận đấy.”

“Anh ấy đối với mọi người không tốt ở điểm nào, cậu thử nói xem!” Thả Hỷ cũng bắt đầu thấy lo lắng. Trong lòng cô, tầm quan trọng của Tần Mẫn Dữ thậm chí có thể sánh ngang với bà nội, vì vậy, cô không thể yên lòng khi thấy người khác nói anh không tốt.

“Những điều mà cậu thấy được chỉ là những thứ mà cậu ấy muốn cậu nhìn thấy, cậu đã thực sự hiểu Tần Mẫn Dữ chưa?”

“Vậy cậu nói xem, những điều anh ấy không muốn để tớ nhìn thấy là gì nào? Cậu nói cho tớ nghe đi!”

“Cậu có biết Đại Trịnh học cùng khoá với mình không?”

“Ừ.” Thả Hỷ không qua lại với đám bạn đó, chỉ biết rằng có một bạn nam, cứ ba bốn ngày lại bị giáo viên nhắc đến tên. Theo lời một số thầy cô giáo, nếu cứ như cậu ta, sớm muộn gì cũng phải vào trại cải tạo. Hình như cậu bạn này rất thích đánh nhau, đôi mắt lúc nào cũng hằn lên sự thù hận và âm mưu giết chóc. Vì vậy, Thả Hỷ khẽ nhìn thấy đám bạn đó là đều tránh xa.

“Tần Mẫn Dữ đã xưng hô anh em với cậu ta.” Đinh Chỉ Túc chậm rãi nói.

“Không thể thế được, bọn họ không quen nhau mà, không có chuyện đó đâu!”

“Cậu không tin thì thôi, chính tai tớ nghe thấy cậu ta gọi Tần Mẫn Dữ là anh Tần.”

Thả Hỷ bán tín bán nghi, Chỉ Túc không nhất thiết phải nói dối. Thả Hỷ chưa có cơ hội để hỏi thẳng Tần Mẫn Dữ về chuyện đó thì đã có chuyện xảy ra, nó khiến cô nhìn thấy một con người khác của anh.

Đó là giờ nghỉ tiết thứ tư của buổi chiều, Thả Hỷ và Chỉ Túc đi ra cửa hàng trước cổng trường để mua đồ ăn. Đang tuổi dậy thì, những buổi tự học muộn luôn khiến các cô cảm thấy đói bụng. Cổng trường rất đông đúc, nhộn nhịp. Có người bán đồ chơi, có người bán cơm hộp. Rất nhiều nhóm từ năm đến bảy học sinh cùng nhau đi dạo qua các cửa hàng.

Hôm đó, vừa ra khỏi cổng trường, Đinh Chỉ Túc đã nói: “Thả Hỷ, bọn mình quay vào đi!”

“Sao thế? Chẳng phải cậu cũng đói rồi hay sao?”

“Đi nhanh lên.” Chỉ Túc không thể giải thích ngay, kéo tay Thả Hỷ chạy về phía cổng trường. Vì là thời gian nghỉ giữa giờ nên bác bảo vệ không mở cổng chính mà chỉ mở cổng phụ. Lúc đó người ra nhiều hơn người vào trường, hai đứa đành phải đứng chờ, mãi không len vào được.

“Đừng đi vội, Đinh Chỉ Túc, lại đây nói chuyện chút đã.” Một giọng nói từ phía sau, Thả Hỷ thấy Chỉ Túc đang nắm chặt tay mình. Cô quay đầu nhìn lại, một tên có dáng vẻ rất lưu manh đang cười hì hì, đưa tay định kéo Chỉ Túc.

Thả Hỷ cũng biết rằng, có rất nhiều thanh niên bên ngoài muốn trêu ghẹo các bạn gái trong trường, tuy nhiên, cô là người có nhan sắc “thuộc loại an toàn”, vì vậy chưa bị chọc ghẹo bao giờ. Chỉ Túc cũng là một người không thích phô trương. Cô ấy rất xinh nhưng không hay khoe khoang, vì vậy cũng có thể coi là vẫn an toàn. Chuyện gặp phải ngày hôm nay e rằng là điều tất nhiên. Chỉ Túc so với nữ sinh mới được bình chọn là hoa khôi của trường còn xinh hơn nhiều.[P1] Cô ấy lại đang độ tuổi dậy thì, trên người đã xuất hiện những đường cong hấp dẫn, làm sao lọt qua mắt đám lưu manh kia được.

Thả Hỷ quay lại nhìn Đinh Chỉ Túc, vừa nãy cô ấy thoảng thoắt kéo mình quay vào trường chắc là do đã biết đám người kia. Thả Hỷ lúc đó cũng rất sợ nhưng cảm thấy rằng mình nói sẽ tốt hơn: “Bọn tớ phải vào trường học tiếp.”

“Đang giờ ra chơi mà, học hành cái gì? Anh cả của bọn tao đợi mày cả buổi chiều rồi!” Hắn ta thẳng tay đẩy Thả Hỷ ra, lôi Chỉ Túc đi luôn. Thả Hỷ bị tên đó đẩy ngã xuống đất, đầu còn bị va vào cánh cổng. Thực ra, lúc đó xung quanh còn rất nhiều học sinh khác nhưng không ai dám can thiệp, cả đám lưu manh ấy dễ chùng cũng phải hơn mười đứa. Thả Hỷ đứng dậy, đầu óc bỗng cảm thấy mụ mị, không biết nên báo cô giáo hay báo cảnh sát nữa. Lúc bấy giờ cô chỉ có một phản ứng duy nhất: đi tìm Tần Mẫn Dữ.

Bước thấp bước cao, cuối cùng Thả Hỷ cũng chạy được về lớp học. Vừa vào lớp mới biết Mẫn Dữ hình như đang đi vệ sinh. Cô chạy tới trước cửa nhà vệ sinh nam, đứng đó và hét toáng lên: “Tần Mẫn Dữ, Tần Mẫn Dữ, anh ra đây đi!”

Rất nhanh, Tần Mẫn Dữ đã xuất hiện trước cửa, trên tay vẫn còn nửa điếu thuốc đang hút dở. Thả Hỷ lúc đó cũng chẳng còn tâm trạng nào để ý đến việc Tần Mẫn Dữ đã nhiễm thói quen không tốt này từ bao giờ, cô kéo vội tay anh, nói: “Nhanh lên, Chỉ Túc bị người ta đem đi rồi!” Sau đó kéo mạnh tay anh định chạy.

“Nói rõ xem nào, cái gì bị đem đi?”

“Có một đám lưu manh bên ngoài trường, em và Chỉ Túc ra ngoài mua đồ ăn, bạn ấy bị chúng nó đưa đi rồi, nói là anh cả nào đó muốn gặp bạn ấy để nói chuyện. Làm thế nào bây giờ, có báo cô giáo không?” Thả Hỷ cuống quýt tới nỗi chẳng chú ý tới trình tự câu chữ gì cả.

Lúc bấy giờ, trước cửa nhà vệ sinh nam đã tập trung rất đông bọn con trai, cái cậu Đại Trịnh đó cũng đang đứng sau lưng anh.

Tần Mẫn Dữ xem ra còn rất bình tĩnh, “Đừng lo, đi, đi xem thế nào.”

“Đánh nhau vì lũ con gái, thật chẳng ra sao cả!” Cái cậu Đại Trịnh đó bỗng chêm vào.

Thả Hỷ trợn mắt nhìn cậu ta, người gì thế nhỉ, đồ xấu xa!

Tần Mẫn Dữ là ai cơ chứ? Chẳng phải là một nhân vật hô một tiếng là cả trăm người trong trường nghe theo sao? Hơn nữa, đám học sinh cấp hai dù sao cũng vẫn là trẻ con, chưa có hiểu biết sâu rộng, chỉ cần có người cầm đầu, là chúng sẽ hòa theo. Thế là, dưới sự dẫn đường của Thả Hỷ, đám học sinh nam hùng hùng hổ hổ chạy theo sau. Cái cậu Đại Trịnh đó, sau một hồi do dự cũng chạy theo về phía cổng trường.

Sau đó, mọi chuyện xảy ra thế nào phải thông qua Chỉ Túc kể lại Thả Hỷ mới được rõ. Bởi vì sau khi Thả Hỷ dẫn đường ra cổng trường liền bị bắt ở lại, chỉ nhìn thấy Tần Mẫn Dữ dẫn đám con trai chạy ra ngoài. Gặp được tụi kia, Đại Trịnh chẳng nói chẳng rằng, xông vào đánh luôn. Sau đó, Tần Mẫn Dữ cũng nhảy vào đánh nhau. Thả Hỷ đứng bên trong cổng trường, sợ hãi nhắm tịt mắt lại, không dám xem cảnh đánh lộn, cho tới khi Chỉ Túc chạy về, lắc lắc cánh tay cô.

Trận đánh lộn đó ngay lập tức được bảo vệ của trường ra ngăn chặn lại. Tần Mẫn Dữ cũng đã dẫn các bạn vào trường tiếp tục học. Nhưng một người chưa từng chứng kiến cảnh đánh nhau bao giờ như Thả Hỷ, đầu gối vẫn còn run cầm cập, làm thế nào cũng không bớt run được.

Sau sự việc đó, Đinh Chỉ Túc mới nói cho Thả Hỷ biết, Chỉ Túc nhận được thư của Lưu Thất - cái tên tự xưng là anh cả đó lâu rồi, lúc đó cô ấy nghĩ rằng không thèm để ý đến nó là xong. Không ngờ, vẫn xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Liệu sau này bọn nó có đến nữa không?” Thả Hỷ đã như con chim sợ mũi tên, cô thấy mình đã sợ như vậy, Chỉ Túc chắc chắn còn sợ hơn.

“Cũng chẳng biết nữa. Chuyện lần này chắc chắn là chưa xong, bọn họ có khi còn đánh nhau nữa.” Đinh Chỉ Túc cũng rất buồn, nhưng chuyện lần này một mình cô cũng không giải quyết nổi. Không có ai bảo vệ cô, cô không như những bạn học khác, có bố mẹ đưa đón, cô chỉ có một mình.

Thả Hỷ nhân lúc cô giáo không để ý, chuyển chỗ sang ngồi cạnh Tần Mẫn Dữ, “Chỉ Túc nói các anh còn đánh nhau nữa. Anh đừng đi nhé, nhờ bọn chúng mang theo dao thì sao?”

“Không phải việc của em, tí nữa anh sẽ đưa em về nhà.”

“Sao lại không phải việc của em, Chỉ Túc không là bạn của em sao? Anh cũng không phải là bạn của em sao? Anh không phải đưa em về đâu, tan học, em còn phải đưa Chỉ Túc về nhà đấy.” Những lúc Tần Mẫn Dữ không đưa Thả Hỷ về, cô thường gọi xe về, bố mẹ bạn không thể đưa đón cô nhưng luôn tạo điều kiện để cô được an toàn.

* * *

Buổi chiều khi tan học, Thả Hỷ mới biết rằng Tần Mẫn Dữ đã nhờ Đại Trịnh đưa Chỉ Túc về nhà. Ban đầu, Thả Hỷ một mực phản đối, nhưng sau khi nhìn về mặt không mấy thoải mái của anh chàng Đại Trịnh kia lại thấy rằng làm phiền cậu ta kể cũng đúng. Ai bảo lúc nguy cấp, cậu ta chỉ nghĩ tới chủ nghĩa đại trượng phu của mình! Chỉ Túc chân thành cảm ơn bọn họ, sau đó mới theo Đại Trịnh ra về.

Chuyện này ồn ào thêm một thời gian rồi lại lắng xuống. Thả Hỷ cũng chẳng biết Tần Mẫn Dữ đã dẹp yên chuyện đó bằng cách nào. Chỉ biết rằng, ban đầu, sáng nào đám con trai trong nhóm đánh nhau hôm đó cũng tụ tập lại, bàn bạc xem tối nay địa điểm ở đâu, như thế nào, thậm chí, vài cậu trong số đó còn bị thương. Thả Hỷ không biết Mẫn Dữ có bị thương không, nhìn bên ngoài thì không thấy vết thương nào cả. Một thời gian sau, câu chuyện đó cũng dần bị quên đi.

Qua câu chuyện đó, Thả Hỷ cũng biết thêm một con người khác của Tần Mẫn Dữ, cô không cảm thấy yêu thích hơn hay ghét bỏ anh hơn, Tần Mẫn Dữ vẫn là Tần Mẫn Dữ, cho dù thế nào, anh vẫn là anh. Chỉ có điều, trong lòng Thả Hỷ giờ đây lại thêm một nỗi lo. Cứ thấy đám bạn bàn tán chuyện đánh nhau, Thả Hỷ lại cố gắng đóng tai lên nghe ngóng. Bởi vì những chuyện đó, không bao giờ Tần Mẫn Dữ nói cho cô biết. Mấy cậu bạn của anh cũng không ai chịu nói cho cô hay. Chỉ có một lần, Tần Mẫn Dữ bộc lộ suy nghĩ của mình. Lúc đó, bọn họ đang xem phim, Tần Mẫn Dữ bỗng nói: “Thả Hỷ, anh không hề ra ngoài gây lộn, anh chỉ muốn đến những nơi xã hội màu xám kia xem xem, thế giới này không phải chỉ có màu đen và màu trắng đâu.”

Đến năm cuối cấp hai, Tần Mẫn Dữ đã bớt nghịch ngợm. Anh dành nhiều thời gian để tham gia các cuộc thi, sau khi tan học thường cùng Thả Hỷ đi về nhà. Đôi khi, vào dịp cuối tuần, theo đề nghị của Thả Hỷ, họ đến học nhóm tại nhà bà nội của Thả Hỷ. Đương nhiên, kết quả của lời đề nghị đó thường là Thả Hỷ bị mắng là ngốc nghếch, mắng đến nỗi đầu óc cô cũng mụ mị cả lên. Thành tích học tập của Thả Hỷ kém tới nỗi ngay cả Tần Mẫn Dữ cũng không thể giải thích nổi.

Cũng sau sự việc đánh lộn đó, mối quan hệ giữa Tần Mẫn Dữ và Chỉ Túc đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn. Mặc dù không đến mức thân thiết nhưng những hoạt động tập thể hay những dịp tụ tập như sinh nhật Thả Hỷ, Chỉ Túc đều đến tham gia, cũng có thể coi như là mọi người đã kết thành một nhóm.

Khi lên cấp ba, các bạn xung quanh Thả Hỷ vẫn là những khuôn mặt quen thuộc. Cái cậu bị dự đoán là sớm muộn gì cũng vào trại cải tạo kia, tên thật là Trịnh Hữu Khánh, cũng đồ vớ giống như Thả Hỷ, cùng nhau vào học trường cấp ba có tiếng trong cả nước.

Giai đoạn ôn thi cuối cấp, Thả Hỷ, Đinh Chỉ Túc, Tần Mẫn Dữ và cả Trịnh Hữu Khánh thường xuyên đi với nhau. Thả Hỷ còn nhận ra rằng, cái cậu Trịnh Hữu Khánh này không hề giống vẻ bề ngoài “đầu gấu” chút nào. Cậu ta rất thông minh, dù là người khác giảng bài cho Thả Hỷ, cậu ta không chăm chú lắng nghe nhưng vẫn hiểu được. Thành tích học tập của Trịnh Hữu Khánh không cao chỉ vì cậu ta không thích học. Vì vậy, mặc dù thành tích học tập trong năm rất kém nhưng kết quả thi của cậu ta lại tốt hơn Thả Hỷ rất nhiều. Mối quan hệ của bọn họ, nói thế nào nhỉ, rất kỳ quặc. Thả Hỷ không thích Trịnh Hữu Khánh, Đinh Chỉ Túc cũng không mấy ấn tượng tốt đẹp đối với Tần Mẫn Dữ, nhưng vì Thả Hỷ muốn chơi cùng với Tần Mẫn Dữ nên bốn người họ vô hình dung hòa thành một nhóm.

Lên cấp ba, Thả Hỷ và Đinh Chỉ Túc học cùng một lớp, Tần Mẫn Dữ học ở lớp số 5, còn Trịnh Hữu Khánh học ở lớp số 7. Thả Hỷ vẫn tiếp tục cuộc sống đơn thuần như trước đây. Cô luôn phải đánh vật với những môn toán, lý, hoá. Mỗi lần nhìn thấy các phân số là mắt cô cứ hoa lên như bị đánh.

Mười sáu tuổi, độ tuổi mà đám con trai, con gái bắt đầu nảy sinh tình cảm yêu thích đầu đời. So với các bạn cùng lứa, Thả Hỷ nhỏ tuổi hơn, cô cũng không hiểu rõ các rung động đó, nhưng cô cảm nhận được rằng không khí ở trường cấp ba khác hẳn với trường cấp hai. Buổi trưa các bạn nam lớp khác đến rủ bạn nữ lớp Thả Hỷ đi ăn cơm cùng. Trong sân trường có nhiều đôi bạn nam nữ nắm tay nhau bước đi với thái độ thân mật và tự nhiên, dường như việc đó là rất bình thường.

Tất nhiên Thả Hỷ cũng đã nghe và biết đến chuyện yêu đương nam nữ tuổi mới lớn. Các thầy cô chẳng phải liên tục nhắc nhở học sinh những chuyện đó. Đám con trai học cấp ba, đúng vào thời kỳ dậy thì, cậu nào cậu ấy cao to hơn đám con gái rất nhiều. Nhìn những cặp nam thanh nữ tú bên nhau, Thả Hỷ cảm thấy rất thú vị.

Sau khi lên cấp ba, Đinh Chỉ Túc ngày càng trở thành một cô gái xinh đẹp, tuy nhiên cô ấy vẫn giữ cách sống khép kín và chỉ chuyên tâm vào việc học tập. Ngoài Thả Hỷ, những người bạn khác khi gặp mặt, Chỉ Túc chỉ gật đầu chào. Thi thoảng Trịnh Hữu Khánh qua chỗ cô mượn sách, tất cả chỉ có vậy. Tuy nhiên, cho dù Chỉ Túc có lạnh lùng đến mấy cũng không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của đám con trai. Thả Hỷ ngồi cùng bàn với Chỉ Túc, rất nhiều bạn nam gửi thư cho Chỉ Túc. Chỉ Túc không xem, Thả Hỷ lại lấy ra đọc. Những bức thư đó không những nội dung rất hay mà còn có những câu mà khi đọc lên Thả Hỷ còn thấy tim mình đập loạn xạ.

Một hôm, Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ cùng đi ăn cơm trưa. Vì hôm đó, mẹ của Mẫn Dữ gửi quả seri cho cô, thứ quả mà Thả Hỷ rất thích ăn. Thả Hỷ định để giành ăn cơm xong sẽ ăn.

“Tần Mẫn Dữ, có bạn gái nào theo đuổi anh không?”. Cô hỏi điều mà cô luôn muốn hỏi anh. Tuần trước,

Thả Hỷ chứng kiến cảnh mấy cô bạn học gây lộn nhau vì Trịnh Hữu Khánh, trong đầu Thả Hỷ bỗng nảy ra câu hỏi đó. Một cậu học sinh ngỗ ngược như Trịnh Hữu Khánh mà cũng có bạn gái mến mộ, hướng hồ là một người xuất sắc như Tần Mẫn Dữ, không thể không có ai theo đuổi được.

Tần Mẫn Dữ vừa nghe xong câu hỏi đó, một miếng cơm mắc nghẹn ở cổ suýt nữa thì sặc, “Sao lại hỏi chuyện đó?”.

“Muốn biết thì hỏi thôi!”

“Em có biết thế nào gọi là theo đuổi không?” Tần Mẫn Dữ bình thường rất ít khi nói chuyện với Thả Hỷ, anh lúc nào cũng coi cô như một đứa trẻ con.

“Tất nhiên, đầu tiên là thích, sau đó qua một thời gian cố gắng, hai người được ở bên nhau.”

“Ồ bên nhau làm gì?”.

Thả Hỷ đỏ bừng mặt. Cái đó chẳng phải đã rõ ràng quá hay sao. Trên vô tuyến, phim ảnh, thậm chí cả trong trường học và ngoài đường nữa, mọi người vẫn thường biểu diễn chuyện đó. “Ồ bên nhau vui vẻ!” Thả Hỷ nghĩ mãi mới tìm ra câu trả lời đó.

Tần Mẫn Dữ buông đôi đũa đang cầm trong tay: “Anh không biết có ai theo đuổi anh không, nhưng hiện tại, anh chẳng thấy ở bên ai vui vẻ cả”.

Thả Hỷ gật đầu làm như cô đã hiểu nhưng cô lại chẳng hiểu gì cả, Tần Mẫn Dữ thường nói những câu có ý nghĩa sâu xa khiến cô phải tốn rất nhiều công sức để hiểu được chúng. Tất nhiên, quá trình đó cũng đốt cháy quá nhiều tế bào não. “Tức là anh không có ai theo đuổi?!”.

Tần Mẫn Dữ véo má Thả Hỷ, “Những chuyện vớ vẩn thì em lại hiểu rất nhanh, bài kiểm tra hôm qua có mang đến đây không đấy?”.

Thả Hỷ bỗng trở nên tiu nghỉu, giọng lí nhí: “Còn chưa ăn hoa quả mà”.

“Lát nữa ăn sau”.

Trong khi Tần Mẫn Dữ đang xem bài kiểm tra đầy nét bút đỏ của Thả Hỷ, cô tự giác đứng dậy mang hộp cơm đã ăn xong vứt vào thùng rác, sau đó lau sạch bàn rồi ngoan ngoãn ngồi chờ Tần Mẫn Dữ giảng bài. Thực ra Đinh Chỉ Túc học cũng rất khá các môn toán, lý, hoá. Cô ấy hoàn toàn có thể phụ đạo thêm cho Thả Hỷ. Tuy nhiên những bài kiểm tra quan trọng, Tần Mẫn Dữ thường yêu cầu Thả Hỷ cho xem bài kiểm tra. Dù sao không học cùng lớp nên Tần Mẫn Dữ không thể nắm chắc trình độ của Thả Hỷ.

Về lớp mình, Thả Hỷ vội thì thầm với Đinh Chỉ Túc một cách bí mật: “Chỉ Túc, Tần Mẫn Dữ nói là anh ấy không cho ai cơ hội để đeo đuổi. Anh ấy nói rằng anh ấy chẳng thấy ở bên ai vui vẻ cả”.

“Chẳng phải cậu ngày nào cũng theo đuổi cậu ta sao?”.

“Tớ làm gì có, quan hệ của bọn tớ không giống như những người khác, từ nhỏ bọn tớ đã lớn lên cùng nhau”.

Đinh Chỉ Túc chẳng nói thêm điều gì. Đều là một nam, một nữ có gì mà không giống người khác cơ chứ? Chỉ cần nhìn thấy nụ cười đầy mãn nguyện của Thả Hỷ là biết cô ấy đang rất để ý đến chuyện đó rồi. Có nên nhắc nhở cô ấy không?”. Chỉ Túc cho rằng đó cũng không phải ý kiến hay. Thích nhau lúc này, ngoài việc hao tổn tinh thần ra thì chẳng có ích lợi gì cả.

Thả Hỷ bỗng cảm thấy việc Tần Mẫn Dữ không thích bạn gái nào không đáng để cô mãn nguyện như vậy. Anh ấy “chẳng thấy ở bên ai vui vẻ”, phải chăng cũng bao gồm cả cô? Chỉ Túc nói đúng, ngày nào cô cũng theo đuổi Tần Mẫn Dữ. Sau mỗi giờ tan học, đã có những việc gì xảy ra cô đều kể lại với anh ấy.

Thả Hỷ cố gắng giảm bớt mật độ đến tìm gặp Tần Mẫn Dữ. Mỗi buổi nghỉ giải lao, cô thường ngồi lại trong lớp và chơi với Chỉ Túc. Ban đầu Thả Hỷ chỉ có ý định đùa một chút, muốn chứng minh rằng cô không phải chạy theo đuôi anh ta. Cô chỉ hy vọng Tần Mẫn Dữ sẽ phát hiện ra sự khác thường của cô và chủ động đến gặp cô. Tuy nhiên, một ngày, hai ngày, ba ngày... Rồi một tuần, anh không hề xuất hiện trước cửa lớp cô.

Nỗi nhớ được sinh ra khi bạn đang cố gắng để không nghĩ tới điều gì đó. Trong quy luật của sự xa cách, lần đầu tiên, Thả Hỷ ném được hương vị của nỗi nhớ. Cô bắt đầu đứng bên cửa sổ lớp học, cũng giống như

những bạn nữ khác, cố gắng dõi theo hình bóng của Tần Mẫn Dữ bên ngoài sân. Giờ tan học hàng ngày, cô bắt đầu lắng nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, nghe ngóng tiếng của anh. Điều khiến cô không thể chịu đựng được là, mỗi ngày, sau giờ học, cô hận rằng mình không phải là người về cuối cùng để đợi anh đến tìm cô.

Tuy nhiên, Tần Mẫn Dữ vẫn không hề có chút động tĩnh gì cả. Trước đây, thi thoảng cũng có lần anh đến tìm cô. Giờ đây, chuyện đó cũng không còn nữa. Thả Hỷ cứ mỗi mòn chờ đợi, hoá ra không có mình, anh ấy vẫn có thể sống rất tốt; hoá ra mối quan hệ cùng nhau lớn lên từ bé cũng rất mong manh, dễ vỡ; hoá ra đối với Tần Mẫn Dữ, Cố Thả Hỷ là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nếu như Thả Hỷ trước đây nhìn Tần Mẫn Dữ bằng ánh mắt ngưỡng mộ thì sau khi trái tim cô biết oán hờn, nhớ nhung, ánh mắt cô đã được điểm thêm một mong mỏi tha thiết. Không cần phải đối chiếu, không cần phải so sánh, tự Thả Hỷ giờ đây đã định nghĩa được tình yêu, bởi vì cô biết rằng cô đã yêu anh. Những lúc nhìn thấy anh, cô thấy rất yêu anh; những lúc không nhìn thấy anh, trong lòng cô cũng tràn ngập tình yêu. Trước đây, cô chỉ cảm thấy rằng anh rất quan trọng, nhưng không hiểu rõ rằng mình muốn độc chiếm, muốn sở hữu toàn bộ con người anh. Nhưng đến khi hiểu được tình cảm của mình rồi, cô lại thấy mình xấu xa, ích kỷ, tham lam đến độ như muốn chiếm cả thế giới. Một cô gái như cô, được ở bên anh đã là điều rất cảm kích rồi, nhưng cô lại muốn được nhiều hơn thế, liệu có quá đáng không nhỉ?

Mối quan hệ của họ bỗng nhiên trở nên xa lạ. Mặc dù đôi khi có gặp nhau ở hành lang, trong sân trường, họ chỉ gật đầu, hỏi vài câu xã giao chứ không nói chuyện nhiều như trước nữa.

Đến khi phân ban, Thả Hỷ đương nhiên chọn học ban Khoa học Xã hội và Nhân văn. Đinh Chỉ Túc, Tần Mẫn Dữ và Trịnh Hữu Khánh đều chọn ban Khoa Học Tự nhiên. Không những thế, bọn họ còn may mắn được học chung một lớp. Sau khi Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ trở nên xa cách, Chỉ Túc và Trịnh Hữu Khánh lại có vẻ chơi thân với nhau. Thậm chí, Trịnh Hữu Khánh còn dạy cho Chỉ Túc vài động tác phòng vệ, những động tác này tất nhiên là do cậu ta học được ở những trận đánh lộn hồi học cấp hai. Thành tích học tập của Trịnh Hữu Khánh giờ đây luôn khiến mọi người ngạc nhiên, mặc dù không xuất sắc như Đinh Chỉ Túc và Tần Mẫn Dữ nhưng cậu ta luôn ở trong top dẫn đầu lớp. Còn Thả Hỷ, muốn tìm tên cô trong top thứ ba đã là điều hết sức khó khăn.

Thả Hỷ cảm thấy, cô và Tần Mẫn Dữ ngày càng xa nhau, cho dù ánh mắt của cô vẫn luôn dõi theo anh. Thả Hỷ không có thói quen viết nhật ký để ghi lại những cảm xúc cũng như những chuyện xảy ra hàng ngày. Cô cũng không biết mở rộng những cảm nhận của mình. Cô hy vọng tình cảm của cô với anh sẽ dần dần phai đi. Mặc dù vậy, mỗi lần gặp mặt Tần Mẫn Dữ, trái tim Thả Hỷ vẫn đập thình thịch. Nếu hôm đó, Tần Mẫn Dữ cười với cô, cô sẽ vui suốt cả ngày, bởi vì điều đó có nghĩa là tâm trạng của anh cũng đang rất vui vẻ. Thả Hỷ không thể cảm nhận được Tần Mẫn Dữ có tình cảm với mình hay không, bởi vì đã từng tốt với nhau như vậy, từng thân với nhau như vậy mới nảy sinh tình yêu thầm kín của Thả Hỷ, một tình yêu thầm kín nhưng vô vọng.

Đinh Chỉ Túc chuyển sang lớp khác nhưng hai cô vẫn chơi thân với nhau. Giờ nghỉ giải lao, hai cô thường chạy đi tìm nhau, rủ nhau cùng đi vệ sinh hay cùng ra sân trường chơi.

Thả Hỷ vẫn còn nhớ, lần đầu tiên sang lớp Chỉ Túc tìm cô ấy. Vì Thả Hỷ chưa biết Chỉ Túc ngồi chỗ nào nên đứng tần ngần trước cửa lớp khá lâu. Cô rõ ràng nhìn thấy Tần Mẫn Dữ đã nhìn thấy cô nhưng anh vẫn ngồi yên tại chỗ, chằm chằm nhìn Thả Hỷ. Cho đến khi Chỉ Túc chạy ra, hai cô nắm tay nhau chạy ra ngoài sân trường, Thả Hỷ vẫn cảm giác ánh mắt đó đang dõi theo sau lưng cô.

Phá vỡ cục diện bế tắc đó là một sự cố ngoài ý muốn, một sự cố chẳng khiến ai vui vẻ cả. Đó là học kỳ cuối của lớp 12, kỳ thi Đại học đã sắp đến thời kỳ nước rút. Tuy nhiên, áp lực của thi cử, tốt nghiệp lại là mảnh đất màu mỡ cho những tình cảm thầm kín có điều kiện nảy mầm, phát triển. Cách biểu đạt tình cảm giờ đây càng trực tiếp và hiện thực hơn.

Hôm đó là ngày sinh nhật của Tần Mẫn Dữ. Giờ giải lao, Thả Hỷ quyết định qua bên lớp đó nhìn một chút, chỉ nhìn một chút thôi. Trong lòng cô còn không ngừng tự an ủi rằng mình đã gần quên hết rồi, đã sắp bỏ qua tình cảm đó rồi, mình chỉ nhìn một chút Tần Mẫn Dữ của tuổi 19 rồi về lớp ngay. Thả Hỷ vớ đại một quyển vở toán, định bụng giả vờ hỏi Chỉ Túc vài bài tập rồi nhân cơ hội đó liếc anh một cái

Từ xa, Thả Hỷ đã thấy cửa lớp của Tần Mẫn Dữ chật cứng toàn là người. Cô miễn cưỡng chen vào. Hoá ra

có một bạn nữ xinh đẹp đang bê trên tay một chiếc bánh ga tô và hát tặng Tần Mẫn Dữ bài Chúc mừng sinh nhật. Trong lớp học toàn nghe thấy tiếng cổ vũ của đám con trai. Thả Hỷ nhìn cô bạn kia khâm phục lòng dũng cảm của cô ấy. Trong khi đó, với Thả Hỷ, cái gọi là yêu thích, cái gọi là tình yêu kia cũng không thể khiến cô làm như vậy được.

Thả Hỷ còn đang mãi đứng suýt xoa, có một người, không biết là ai, đẩy cô một cái ngã nhào về phía trước. Thật không may là Thả Hỷ lại ngã nhào vào bạn nữ đang cầm bánh ga tô. Bạn nữ đó đang giơ cao bánh ga tô lên, định nói câu gì đó thì cú va đập mạnh của Thả Hỷ khiến cô cũng ngã dúi về phía trước, cả đầu cô cắm gọn vào cái bánh ga tô.

Khi Thả Hỷ bị Tần Mẫn Dữ lôi dậy khỏi người bạn gái đó, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của anh, còn cô bạn gái kia đang ngồi ôm mặt khóc.

Thả Hỷ vội quay đầu nhìn về đám người đang đứng vây quanh cửa lớp, nhưng cô cũng không thể đoán được ai đã ra tay đẩy mình.

“Xin lỗi đi!” Tần Mẫn Dữ bồng gần giọng rất nhỏ nhưng Thả Hỷ tin rằng mọi người đứng xung quanh đều nghe thấy.

“Có người đẩy em.”

Tần Mẫn Dữ nắm chặt vạt áo phía sau của Thả Hỷ, đẩy cô tới trước mặt bạn gái ban nãy, “Xin lỗi đi!”

“Xin lỗi.” Thả Hỷ không muốn khóc, vì vậy cô cố gắng kìm nén nước mắt, “Tần Mẫn Dữ, em cũng xin lỗi anh, đã phá hỏng cuộc vui của anh.” Cho tới khi len được ra khỏi lớp đó, nước mắt của Thả Hỷ mới bắt đầu trào ra. Trong trái tim anh ấy, mình mãi mãi chỉ là một cô bé hàng xóm ngốc nghếch, một đứa ngốc ngoài việc gây rắc rối ra chẳng biết việc gì khác.

* * *

Kết quả thi Đại học của Thả Hỷ vừa trong dự đoán, lại vừa ngoài dự đoán. Kết quả thi của cô chỉ thiếu hai điểm so với điểm chuẩn vào trường Đại học C. Đối với Thả Hỷ, đây là kết quả thi tốt nhất trong lịch sử đến trường của cô. Vì vậy, nhờ sự chiếu cố của nhà trường, cộng thêm việc bố mẹ Thả Hỷ nộp thêm ít tiền, Thả Hỷ đã trở thành tân sinh viên của Đại học C. Chỉ Túc cũng không rời khỏi thành phố này, cô đổ vào Đại học Y. Kết quả thi của Trịnh Hữu Khánh rất cao, cậu ấy vào Đại học Cảnh sát. Cậu học trò ngổ ngáo thích đánh lộn hồi nào giờ đã quay 180 độ, trở thành người giữ gìn an ninh cho xã hội. Thật là tạo hoá khéo tạo con người!

Bất ngờ nhất lại chính là Tần Mẫn Dữ, anh chỉ đủ điểm vào Đại học C. Trước kỳ thi Đại học, Tần Mẫn Dữ đã đủ tiêu chuẩn để lên thẳng Đại học Z, tuy nhiên, căn cứ vào thành tích học tập của anh cũng như nhận xét của đa số giáo viên, anh hoàn toàn có khả năng đỗ vào Đại học Q. Vì vậy, Tần Mẫn Dữ bỏ tiêu chuẩn lên thẳng Đại học, quyết định tham gia kỳ thi tuyển sinh. Nhưng đề thi năm đó lại toàn kiến thức rất cơ bản, khiến một học sinh xuất sắc như anh có phần thiệt thòi. Mấy lỗi sai sót nhỏ khiến kết quả thi của Tần Mẫn Dữ không được như ý. Kết quả cuối cùng là anh chỉ có thể đăng ký vào một trường Đại học loại thường nào đó.

Cũng may, hiệu trưởng trường cấp ba của họ là một lãnh đạo rất có uy tín. Đại học C là một trường Đại học của tỉnh, Tần Mẫn Dữ lại là một học sinh xuất sắc hiếm có. Thầy hiệu trưởng liên hệ một cái, lãnh đạo trường Đại học C liền đồng ý nhận Tần Mẫn Dữ vào khoa vật lý, một khoa lớn của trường cho dù anh không đăng ký nguyện vọng vào Đại học C.

Sau khi biết mọi chuyện, Thả Hỷ đã gọi điện đến nhà Tần Mẫn Dữ nhưng chỉ gặp cô Dương. Cô Dương nói rằng từ sau hôm biết kết quả thi, Tần Mẫn Dữ liền bỏ về nhà họ hàng ở quê chơi, không chịu về nhà. Nghe giọng điệu của cô Dương, Thả Hỷ biết rằng cô cũng đang rất lo lắng cho Tần Mẫn Dữ.

Cho dù người khác đánh giá như thế nào, Thả Hỷ trước sau vẫn cho rằng, thi Đại học là một “vùng cấm” trong lòng Tần Mẫn Dữ. Từ lúc anh tới trường Đại học nộp hồ sơ, Thả Hỷ đã thấy anh không giống như những người khác. Trong khi những bạn khác đang tận hưởng cuộc sống không bị phụ thuộc vào bố mẹ, có thể kết bè kéo cánh, tụ tập để hưởng thụ cuộc sống của tuổi thanh xuân thì anh lại dành hết thời gian cho thư viện và phòng thí nghiệm.

Sau lần bị mất mặt trước đám bạn học hôm sinh nhật Tần Mẫn Dữ đó, Thả Hỷ quyết định sẽ cắt đứt mọi tình cảm với anh. Hai anh em cùng nhau lớn lên, chơi với nhau lâu như vậy, lẽ nào Tần Mẫn Dữ không hiểu con người cô thế nào? Tại sao anh lại làm cho cô mất mặt như vậy? Tuy nhiên, sau khi biết kết quả thi Đại học của Tần Mẫn Dữ, ngay cả Đinh Chỉ Túc vốn không ưa gì Tần Mẫn Dữ cũng phải thốt lên: “Tần Mẫn Dữ phen này bị ngã đau đây, cậu ta vốn kiêu ngạo thế mà!”

Thả Hỷ sao mà không biết anh đang rất buồn cơ chứ! Sau khi nhập học, bạn bè cũ rủ nhau tụ họp mấy lần, bạn cấp hai, bạn cấp ba, lần nào anh cũng không tham dự.

Gặp nhau trong ngôi trường chỉ có anh và cô, con người khép kín của anh lại một lần nữa khiến Thả Hỷ động lòng, tâm hồn cô như đang bị gieo rắc những hạt mầm ma quái nào đó, tình yêu lại nhanh chóng nảy mầm.

“Tần Mẫn Dữ” Còn chưa biết sẽ nói gì nhưng Thả Hỷ vẫn gọi anh đứng lại.

Tần Mẫn Dữ dừng bước, “Có chuyện gì không?”

“Em định rủ anh đi ăn cơm, ở đây em chẳng quen ai cả, ăn một mình nuốt không trôi.” Thả Hỷ kiểm bừa một cái cốc, nói ra ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy gượng gạo. Nhưng Thả Hỷ giờ đây chỉ tâm niệm một điều, cô không thể để Tần Mẫn Dữ trở thành một hiệp sĩ đơn độc, trở thành một quái nhân của khoa học.

“Anh vừa ăn xong.” Tần Mẫn Dữ quay người định đi.

Thả Hỷ vội chạy tới, giang hai tay ra ngăn anh lại, “Anh không ăn thì đi cùng em một chút thôi!”

“Anh không có thời gian, bây giờ phải đến phòng thí nghiệm.” Tần Mẫn Dữ giải thích một cách mệt mỏi.

“Em sẽ không làm lỡ thời gian của anh đâu. Em chỉ ăn hai cái bánh bao thôi, anh đi mua cùng em nhé, mình sẽ vừa đi vừa ăn.” Thả Hỷ quả thực rất sợ anh sẽ bỏ cô đứng đó mà đi mất. Trong lúc hoang mang, cô kéo tay anh đi về phía nhà ăn.

Tuy nhiên, Tần Mẫn Dữ quả thực không đồng ý. Anh cứ đứng yên tại đó, kéo mạnh tay lôi Thả Hỷ lại. Tần Mẫn Dữ rút mạnh tay anh ra khỏi tay Thả Hỷ, “Em làm cái gì vậy?”

Thả Hỷ bị giằng tay ra lại dùng cánh tay khác ôm chặt anh, tay cô run lên bần bật, mặt cô đỏ lựng như đang lên cơn sốt. Mình sao vậy, một việc chưa từng nghĩ tới lại dám làm như vậy sao, Tần Mẫn Dữ chắc chắn sẽ nghĩ mình là một con điên, một con điên điên mặt dày mày dạn.

Thả Hỷ cứ đứng đó xoa xoa tay vào nhau, chẳng biết phải trả lời anh thế nào. Thấy Tần Mẫn Dữ quay người định bước đi, cô cố gắng níu chặt cánh tay anh, “Anh đừng đi, Tần Mẫn Dữ, anh đừng đi, em yêu anh!”

Thả Hỷ nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng đầy những đắng cay chua xót. Cô đã quyết tâm sẽ không nói ra điều đó, cô đã quyết tâm quên đi giấc mộng hoang đường này. Tuy nhiên, một Tần Mẫn Dữ đang ngày càng thu mình lại trước mặt cô đã khiến trái tim Thả Hỷ rỉ máu. Cô bắt giác thốt ra câu nói đó.

Khi anh gặp may mắn, khi anh thành công, cô có thể đứng từ xa để ngắm anh, chúc phúc cho anh, cô hoàn toàn có thể yên lòng khi thấy anh vui vẻ. Nhưng khi anh gặp phải sự đau khổ, cô cảm thấy mình còn đau khổ hơn anh. Cô không thể đứng yên nhìn anh buồn bã, cô phải làm cái gì đó. Thả Hỷ không sợ mình không đủ sức để níu kéo anh, cô không sợ sự quan tâm và tình yêu của mình sẽ không phát huy tác dụng trong lúc này, cô cũng không sợ mình vì thế mà trở thành cái gai trong mắt anh, chỉ cần anh chịu để cô ở bên anh, chỉ cần anh thoát ra khỏi cái thế giới đơn độc tự anh tạo ra kia, với Thả Hỷ, như vậy đã đủ lắm rồi.

“Thương hại anh? Bỏ thí cho anh?” Mặc dù giọng Tần Mẫn Dữ rất nhỏ nhưng trong đó toàn sự tức giận.

“Không phải vậy, không phải vậy!” Thả Hỷ dùng hai tay ôm chặt Tần Mẫn Dữ, “Anh cũng biết, em luôn yêu quý anh, luôn yêu quý anh. Nhưng anh xuất sắc như vậy, anh lại chẳng thích ai cả. Em biết mình không xứng đáng với anh. Em đã từng nghĩ, nếu em không thích anh, chúng mình sẽ có thể làm bạn như ngày xưa. Nhưng em lại luôn thích anh, luôn luôn yêu anh.” Thả Hỷ ôm chặt lấy Tần Mẫn Dữ, từ từ sụt xuống, cuối cùng, cô khụy xuống đất, ôm chặt lấy chân anh.

“Người đáng thương hại chính là em, người cần bố thí là em mới đúng.” Thả Hỷ bất chấp đây là đoạn đường đông người qua lại trong trường, khi cô quyết định mở miệng cũng chính là lúc cô quên đi bản thân, quên đi cái gọi là lòng tự trọng: “Tần Mẫn Dữ, em chỉ muốn được như trước đây, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là đủ rồi. Anh không cần để ý đến cảm nhận của em, anh không cần để ý đến tình cảm của em, chỉ cần anh cho phép em được ở gần bên anh thôi.”

“Buông anh ra, em muốn gì thì chỉ cần một mình em nghĩ là đủ rồi!” Tần Mẫn Dữ giơ chân lên, định rút chân ra và đi khỏi đó.

Thả Hỷ lại càng ôm chặt chân Tần Mẫn Dữ và bắt đầu khóc. Cô đã nói ra rồi, đã bỏ qua sự tự trọng rồi, nếu không ôm chặt anh như vậy không biết đến lúc nào, cô mới có cơ hội được ôm anh nữa. “Em không buông, anh cũng biết, chỉ mình em nghĩ là điều không thể, vì vậy em mới cầu xin anh, Tần Mẫn Dữ, anh đừng xua đuổi em nữa được không anh?”

Thấy mọi người đã bắt đầu tụ tập xung quanh để xem, Tần Mẫn Dữ đã bắt đầu cảm thấy bức mình. Thả Hỷ cứ quỳ như vậy, ôm chặt chân anh, giấu mặt vào phía trong, mình anh đứng đó, làm tâm điểm ọi người nhìn ngó. “Đứng lên đi!”

“Em không, nếu anh không nhận lời với em, em sẽ không để anh đi.” Thả Hỷ nhắm chặt mắt lại, miệng cứ lẩm nhẩm câu nói đó.

Cuối cùng, Tần Mẫn Dữ cũng bắt đầu tức giận, anh lôi mạnh Thả Hỷ dậy, kéo cô đi về phía trước. Thả Hỷ phải bám vào cổ anh mới có thể bước theo anh mà không bị ngã.

“Nói đi, em định giữ trò gì vậy?” Tần Mẫn Dữ lôi cô đến phòng thí nghiệm, buổi trưa, ở đó chẳng có ai cả.

Nước mắt trên mặt Thả Hỷ đã bị gió thổi khô rồi, mặt cô bây giờ khô sít lại, muốn biểu lộ thế nào cũng cảm thấy hơi gượng gạo. Cô đưa tay lên mặt, cố gắng lau rồi lại lau, hồi lâu mới mở miệng nói: “Tần Mẫn Dữ, em không muốn giữ trò gì cả, em chỉ yêu anh, muốn được ở bên anh.”

Mắt Tần Mẫn Dữ vẫn đang nhìn về hướng khác, “Em vẫn tự làm theo ý mình như thế, tại sao em không hỏi xem, anh có thích em không?”

“Anh không cần thích em, cũng không cần anh để ý tới việc em thích anh. Em chỉ muốn được như trước đây, mỗi lần nhớ anh, em có thể đến tìm anh. Thật đấy! Thích anh là việc của em, anh không cần quan tâm, em không ”được voi đòi tiên” đâu! Em đảm bảo như vậy.”

“Cố Thả Hỷ, em đúng là một thiên tài.”

“Em biết suy nghĩ của em có phần nhảm nhí, đang làm khó cho anh. Tần Mẫn Dữ, em chỉ cần một năm, đúng một năm thôi, em sẽ không làm phiền đến cuộc sống của anh.” Thả Hỷ muốn mình có sức thuyết phục một chút, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô biết rằng cô sẽ bị từ chối.

“Thôi được, anh đồng ý, nhưng chúng ta yêu nhau như thế nào sẽ do anh quyết định.” Cuối cùng thì Tần Mẫn Dữ cũng chịu nhìn Thả Hỷ, “Không phải việc gì cũng theo ý của em sao!”

Thả Hỷ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, yêu nhau như thế nào, điều đó có gì quan trọng, chỉ cần được ở bên anh, điều kiện gì cô cũng chấp nhận được.

“Được!” Câu trả lời của Thả Hỷ bị trìm trong đôi môi của Tần Mẫn Dữ. Lần đầu tiên họ hôn nhau, cứ như vậy, chẳng cần sự chuẩn bị hay ám hiệu nào cả.

Tần Mẫn Dữ kiên định nhưng không hẳn đã thành thạo, khi mới bắt đầu, hai người chỉ đơn thuần là môi chạm môi. Sự mềm mại, ấm áp trên đôi môi của Thả Hỷ đã khiến trái tim Tần Mẫn Dữ rung lên, anh cứ thế cuốn đi theo sự mê hoặc đó. Hôn, chỉ cần thuận theo bản năng, không cần phải có sự luyện tập nhiều cũng đã đủ mê hoặc lòng người.

Như vậy, Thả Hỷ bắt đầu cuộc đời sinh viên với Tần Mẫn Dữ. Họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau học, thi thoảng, Thả Hỷ còn đến phòng thí nghiệm cùng Tần Mẫn Dữ làm thực nghiệm. Mọi quan hệ của họ thân thiết nhưng không gần gũi. Tần Mẫn Dữ rất ít khi nói cho Thả Hỷ nghe những chuyện của anh hay suy nghĩ của anh. Những lúc Thả Hỷ cố tìm chủ đề nào để nói chuyện, anh chỉ ngồi im nghe, tâm hồn chẳng biết đang để ở đâu.

Mặc dù Thả Hỷ chỉ yêu cầu được ở bên anh một năm nhưng mối quan hệ của họ cứ tiếp diễn như vậy chẳng hề thay đổi. Tần Mẫn Dữ đã dần dần hoà nhập với cuộc sống ở trường Đại học, đã nối lại mối quan hệ với bạn bè cũ đồng thời cũng có thêm nhiều bạn mới. Tuy nhiên, Tần Mẫn Dữ vẫn luôn không cam chịu tình hình hiện tại. Anh luôn nỗ lực ục tiêu của mình mà chẳng mấy khi quan tâm tới Thả Hỷ.

Trong ánh mắt có phần khó hiểu của bạn bè xung quanh, Thả Hỷ vẫn giữ khoảng cách thân mật với Tần Mẫn Dữ. Khi chỉ có hai người, họ cũng làm những chuyện mà những đôi yêu nhau khác thường làm nhưng xen vào đó không hề có một lời đường mật nào. Thả Hỷ thì không nói được, còn Tần Mẫn Dữ dường như không nghĩ đến chuyện phải nói những lời lẽ đó. Cả nhóm bạn cùng nhau đi ăn, những lúc uống hơi say, Tần Mẫn Dữ cũng quàng tay đặt lên chỗ tựa lưng của ghế mà Thả Hỷ ngồi hoặc nắm chặt tay cô, chuyển tải những cảm nhận không lời. Thả Hỷ cảm thấy, như vậy là quá đủ. Cô nguyện sẽ mãi mãi ở bên anh như vậy.

Thả Hỷ can tâm tình nguyện như vậy nhưng không có nghĩa là bạn bè cô đều hiểu được. Đinh Chỉ Túc là một người phản đối gay gắt nhất. Chỉ Túc đã có lần nói chuyện rất thẳng thắn với Thả Hỷ: “Cố Thả Hỷ, cậu cứ quanh quẩn bên cậu ta như vậy, cậu ta chưa chắc đã nghĩ cậu tốt. Chẳng có điều gì rõ ràng cả, chỉ mình cậu chịu thiệt thòi mà thôi. Nếu là người yêu, phải là người yêu đáng hoàng, nếu không, cậu hãy dứt khoát không qua lại với cậu ta nữa.” Thả Hỷ lúc bấy giờ cố gắng để kìm nước mắt lại, cô cảm thấy rằng nếu cô khóc nghĩa là cô đang chịu ảm ức, nhưng tất cả đều do cô tự lựa chọn, thực tế là chẳng có lý do cho sự ảm ức.

Hơn nữa, Tần Mẫn Dữ mặc dù không thừa nhận Thả Hỷ là bạn gái của anh nhưng ngoài Thả Hỷ ra, không có cô gái nào gần gũi bên anh cả. Cho dù rất nhiều bạn gái đã có ý bật đèn xanh cho Tần Mẫn Dữ nhưng anh đều khéo léo giữ khoảng cách, không để cô gái nào có cơ hội ảo tưởng. Thả Hỷ cảm thấy, ít nhất cô cũng là trường hợp đặc biệt. Tần Mẫn Dữ đã dùng một cách khác để tôn trọng cô. Mấy cậu bạn mới của Tần Mẫn Dữ, sau khi trở nên thân thiết cũng bắt đầu có những câu trêu đùa Thả Hỷ. Dù ít hay nhiều, Thả Hỷ cũng được tồn tại trong cuộc sống của Tần Mẫn Dữ.

Sau đó, chính là tình cảnh đó, sự kết thúc đó, khoảng cách đó và ba chữ tên anh đã kết thúc cuộc chạy đường trường bảy năm của Thả Hỷ trong cuộc đua tình cảm. Nhưng, dù anh đã nói lời xin lỗi, Thả Hỷ vẫn cảm thấy ngọt ngào. Dù sao, anh cũng đã thừa nhận rằng có sự tồn tại giữa hai người chứ không để mình cô độc diễn một tình yêu đơn phương.

6. Chương 09-10

Bước vào thời kỳ băng giá

Khi còn trẻ, cảm thấy yêu là hạnh phúc, không có sự đáp lại cũng không quan trọng, chỉ thấy rằng bản thân vẫn chưa yêu hết mình. Hôn nhân lại cần một sự cân bằng, tức là cần có sự quan tâm lẫn nhau, lại e rằng vẽ hổ thành chó.

* * *

“Anh bảo em nói gì bây giờ? Trước đây, anh cũng đã biết, bất kể chuyện đúng sai, em cũng can tâm tình nguyện. Aai năm vừa rồi, tốt nghiệp, ở lại trường, kết hôn, một câu là diễn đạt xong. Bây giờ anh đã trở về, rất tốt, thật đấy! Em đã không nghĩ được rằng anh đi rồi sẽ có ngày anh về. Tương lai ư, tất cả những chuyện trong tương lai, em cũng chẳng biết nữa, có thể cũng sẽ giống như những ngày bình thường khác, cuộc sống cứ như vậy trôi đi thôi.” Thả Hỷ buồn bã, chậm rãi nói. Hoá ra, cuộc đời cô có thể nói gọn lại một cách dễ dàng như vậy.

“Anh ta thì sao?” Tần Mẫn Dữ hỏi khẽ.

“Ai cơ?”

“Cố Thả Hỷ, em đừng giả vờ ngạc nhiên nữa!”

Tần Mẫn Dữ đột nhiên quay người nhìn thẳng vào Thả Hỷ, nét mặt anh không để lộ cảm xúc, nhưng dường như đang nín thở lắng nghe câu trả lời của cô. Thả Hỷ cũng quay người sang phía anh, “Tần Mẫn Dữ, anh hỏi anh ta là muốn ám chỉ ai, chồng em á? Anh ta tên là Triệu Vĩ Hàng, là quan chức nhà nước, gia đình cũng không đến nỗi nào. Chúng em sống với nhau cũng ổn.”

“Chỉ có vậy thôi à?”

“Ừm.” Không phải Thả Hỷ không muốn nói về con người Triệu Vĩ Hàng, vì cô cũng chẳng nói được gì hơn. Cuộc sống hiện tại, chẳng có gì đáng nói cả. Cô không ấu trĩ tới nỗi giả bộ hạnh phúc để chọc tức Tần Mẫn Dữ, cũng có thể chưa chắc đã chọc tức được anh mà lại khiến mình trở nên buồn cười.

“Kết hôn có tốt không?”

Thả Hỷ gật gật đầu, hôn nhân cho cô một mái nhà. Mặc dù người đó không phải là Tần Mẫn Dữ, nhưng cô cũng không thể phản bội mà nói rằng cuộc hôn nhân không tốt. Triệu Vĩ Hàng lúc đó đã thu nhận cô, chi phối mạnh mẽ tới cuộc sống của cô, khiến cô bớt đi nhiều những suy nghĩ vớ vẩn và những tâm trạng rối bời.

Trong lòng Thả Hỷ, mối quan hệ của cô với Tần Mẫn Dữ nằm ngoài phạm vi hôn nhân, hay nói cách khác, bởi vì mối quan hệ đó có trước cuộc hôn nhân của cô. Vì vậy, vị trí của Tần Mẫn Dữ rất siêu nhiên, vị trí ấy ở trên cả hôn nhân, là phần quan trọng nhất trong trái tim cô. Cô cho rằng, những việc cô không để bụng thì Tần Mẫn Dữ cũng không cần chú ý. Hơn nữa, cô cho rằng hôn nhân sẽ không gây trở ngại gì cho họ. Điều đó không có nghĩa là cô quá ngây thơ, bởi trong trái tim cô, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù Tần Mẫn Dữ đang ở đâu, mối quan hệ của họ vẫn gắn bó lâu dài. Trong lòng cô chỉ luôn có hình bóng của anh.

“Thôi đừng nói chuyện của em nữa, em giờ đây đã trở thành một bà nội trợ, suốt ngày quanh quẩn với đồng việc nhà. Hai năm vừa qua anh sống thế nào? Đại học Harvard có tốt không? À, đúng rồi, sao anh lại quen với cô giáo Ngô?”

Tần Mẫn Dữ quay người về tư thế cũ, mắt nhìn thẳng về phía trước, từ từ lái xe đi, cố gắng trả lời Thả Hỷ một cách ngắn gọn bởi đoạn đường đến trường không còn xa nữa.

truyenky.vn

“Harvard rất tốt. Ngô Hoạch học ở đó một năm. Bọn anh kết thúc khoá học cùng một thời gian và cùng về nước.” Tần Mẫn Dữ cười gượng, dường như anh cũng cảm thấy mình giống như Thả Hỷ, đều cảm thấy rằng chuyện của mình chẳng có gì đáng nói cả.

Về việc lần đầu tiên, Tần Mẫn Dữ có mối quan hệ mật thiết với bạn khác giới, Thả Hỷ cứ đắn đo mãi, không biết làm thế nào để diễn đạt hết ý định thăm dò và cảnh báo của cô. “Hai người rất thân thiết đúng không? Cô giáo Ngô cũng lợi hại lắm đấy!”

“Theo em, có người nào thông minh lại không lợi hại không?!” Tần Mẫn Dữ bật cười. Anh phát hiện ra rằng Thả Hỷ có ý định thù địch gì đó với Ngô Hoạch, vì vậy câu than thở sau của cô ấy rất kỳ cục, có vẻ như muốn “vẽ rắn thêm chân”. Tuy nhiên, chính ý thù địch đó của Thả Hỷ cuối cùng đã khiến Tần Mẫn Dữ phì cười.

Thả Hỷ cứ ngồi yên đó nhìn anh. Cô phải cố gắng kìm nén bản thân để không đưa tay ra chạm vào khoe miệng anh. Từ khi kết hôn, Thả Hỷ biết rằng bản thân cô đã vứt bỏ quyền được chờ đợi và cô cũng không còn cơ hội để ở bên anh. Dù rằng vẫn yêu anh, cô cũng chỉ có thể mong ngóng mà thôi.

Buổi tối, Triệu Vĩ Hàng tan sở là về nhà ngay, cũng có thể coi là sớm hơn mọi ngày.

Thả Hỷ lặng lẽ dọn bàn, chuẩn bị thức ăn, cô đang mãi suy nghĩ xem có nên nói với Triệu Vĩ Hàng thông tin Ngô Hoạch sắp đi Bắc Kinh. Phụ nữ vẫn thường như vậy, với những người cùng cảnh ngộ như mình, khó tránh khỏi đôi chút đồng cảm. Mặc dù không xác định được giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện

gì, nhưng việc Ngô Hoạch bị từ chối chính tai cô đã nghe thấy, cũng có thể vì bị Triệu Vĩ Hàng từ chối mà Ngô Hoạch quyết định ra đi chẳng?

Thả Hỷ bỗng nhiên lại nghĩ rằng, nói thông tin đó ra, lẽ nào mình lại không có mưu đồ cá nhân sao? Chẳng phải muốn họ về với nhau để mình khôi phục lại danh phận độc thân sao? Tần Mẫn Dữ đã trở về rồi, lẽ nào mình lại muốn bắt đầu sự chờ đợi và theo đuổi? Thả Hỷ lắc lắc đầu, cô phải bỏ ngay ý nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Bỗng nhiên, đầu Thả Hỷ bị tay ai đó chặn đứng lại, Triệu Vĩ Hàng đang đứng trước mặt cô, đang nghiêng đầu nghiên cứu bộ dạng của vợ. “Đừng lắc đầu nữa, anh sắp bị thôi miên rồi đây này.”

Thả Hỷ muốn gạt tay anh ta ra, nhưng Triệu Vĩ Hàng lại kéo cô lại gần, ôm chầm lấy cô, hôn lên má cô một cái rồi mới chịu buông tay.

Thả Hỷ chạy vào bếp, ngay lập tức đưa tay lên má chùi mạnh. Thực ra, môi của Triệu Vĩ Hàng rất khô và ấm, căn bản là chẳng để lại dấu tích gì nhưng theo bản năng Thả Hỷ vẫn đưa tay lên chùi. Chùi xong rồi, cô lại đứng ngây ra đó, cô ghét sự gần gũi của Triệu Vĩ Hàng ư?

“Sao thế? Không ăn cơm à?” Giọng nói của Triệu Vĩ Hàng vang lên từ phía sau khiến Thả Hỷ giật mình, tay cô vẫn đang đặt ở vị trí vừa chùi má.

“Không sao, em lấy thêm cái muối múc canh.” Thả Hỷ vớ vội cái muối, vòng qua người Triệu Vĩ Hàng, tiến đến ngồi ngay ngắn cạnh bàn ăn.

Triệu Vĩ Hàng lại đứng trong bếp hồi lâu rồi mới bước ra cùng ăn cơm. Nếu tay của Thả Hỷ đặt trên má, miễn cưỡng có thể giải thích rằng cô ấy đang lưu luyến giây phút vừa rồi. Nhưng sự kháng cự trong mắt cô ấy lại rất rõ ràng. Tại sao vậy? Chuyện với Ngô Hoạch đã qua lâu rồi, cho dù chuyện đó mới xảy ra thì Vĩ Hàng vẫn cảm thấy nó chẳng ảnh hưởng gì lớn với vợ chồng anh. Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Cổ Thả Hỷ là người không giấu nổi tâm sự, vì vậy Triệu Vĩ Hàng cũng không vội hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra. Anh yên lặng ngồi ăn, sau đó vào phòng làm việc xử lý nốt một số công việc. Đạo này Triệu Vĩ Hàng phải xem xét rất nhiều bản vẽ chuyên ngành, mặc dù bận rộn nhưng lại có cảm giác như đang đi học, cuộc sống xem ra vẫn còn có ý nghĩa.

Thả Hỷ bật vô tuyến, nằm dài trên sofa, dường như đang nghỉ ngơi nhưng cũng chẳng nghĩ được việc gì. Liếc nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm, cô bèn tắt vô tuyến rồi chuẩn bị đi ngủ.

Triệu Vĩ Hàng bước ra từ phòng làm việc, nheo nheo mắt nhìn Thả Hỷ, “Ngủ cùng nhé?”

Thả Hỷ đương nhiên hiểu rõ hàm ý của câu nói đó, một ý nghĩ phản kháng khẽ lướt qua trong đầu cô nhưng cô vẫn gạt đầu.

Vào đến giường, Triệu Vĩ Hàng giang tay ôm cô vào lòng, một tay khẽ vuốt ve, vỗ về những điểm nhạy cảm trên người Thả Hỷ. Thả Hỷ chặn tay Vĩ Hàng lại, không phải Thả Hỷ không thể đáp ứng nổi, nhưng anh ta muốn giữ nhiều trò như vậy, chẳng thà thôi luôn, cô quả thực không còn tâm trí đâu mà chiều lại anh ta.

“Triệu Vĩ Hàng, em mệt rồi.” Thả Hỷ quay người, định thoát ra khỏi vòng tay Vĩ Hàng, không ngờ anh ta lại càng ôm cô chặt hơn.

Triệu Vĩ Hàng dùng môi khẽ vuốt ve vành tai Thả Hỷ, “Hôm nay em bận việc gì mà mệt thế?”

Người Thả Hỷ bỗng cứng đờ, một cảm giác bị soi mói vô cùng thấm hại, “Chẳng bận gì cả, toàn những việc ở trường thôi.”

“Không bận sao lại mệt?” Triệu Vĩ Hàng vẫn không chịu buông tha.

Thả Hỷ bỗng nhiên xoay người lại, mặt đối mặt với anh ta, ghì sát vào người anh ta, vươn tay lên rồi chui ra khỏi vòng tay Triệu Vĩ Hàng, tìm gối của mình rồi nằm ngay ngắn, mắt nhắm lại ngủ. “Chỉ mệt thôi.” Đó chính là biểu hiện phản kháng của Thả Hỷ. Cô hoàn toàn không cảm thấy rằng hành động vừa rồi của mình đã có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với Triệu Vĩ Hàng.

Thực ra, Triệu Vĩ Hàng cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm. Anh cũng không quá chú ý vào sự việc vừa rồi. Anh đang rất ngạc nhiên, không hiểu trong cái đầu hình trái dưa chỉ có những suy nghĩ đơn giản của Thả Hỷ đang chứa đựng những gì, lại khiến cô ấy cứ úp úp mở mở như vậy, nó lại khiến cô có phần thần bí hơn.

“Mệt thì cũng không cần phải kê gối cao thế mà ngủ chứ?” Triệu Vĩ Hàng vẫn muốn chọc ghẹo Thả Hỷ.

“Đừng có làm phiền em nữa!” Khi tay của Triệu Vĩ Hàng khê lùa vào tóc cô, có ý muốn đùa rồn một chút, Thả Hỷ không chịu được nữa hét toáng lên.

“Hả? Anh làm phiền em điều gì, em thử nói xem.” Triệu Vĩ Hàng ngồi phất dậy, giọng anh ta vẫn bình thường nhưng Thả Hỷ biết rằng Vĩ Hàng đang tức giận.

Thả Hỷ cũng ngồi dậy, cúi gầm mặt xuống, “Triệu Vĩ Hàng, anh đừng tức giận nữa, không phải là anh gây phiền hà mà thực ra trong lòng em đang phiền muộn.” Không hiểu tại sao, đối diện với Tần Mẫn Dữ, đối diện với sự trùng phùng, Thả Hỷ không hề muốn khóc, nhưng lúc này, chỉ vì một câu nói của anh ta lại khiến cô muốn khóc.

“Phiền muộn cái gì?”

Thả Hỷ ngẩng đầu lên, “Em cũng không thể nói rõ được, Triệu Vĩ Hàng, anh đừng hỏi em nữa được không?”

Triệu Vĩ Hàng chẳng buồn nói thêm câu nào nữa. Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Anh không biết, cuộc hôn nhân của mình ra sao nữa. Nếu ngay cả việc chuyện trò bình thường cũng không có thì có nên níu kéo nữa hay không. Đối với Cố Thả Hỷ, anh không hẳn đã đau lòng vì cô nhưng chắc chắn có phần thất vọng.

* * *

Đêm hôm đó, Thả Hỷ không biết Triệu Vĩ Hàng quay lại phòng ngủ lúc nào. Chỉ biết rằng sáng sớm, khi mở mắt ra, cô đã thấy anh ta nằm bên cạnh. Khuôn mặt Triệu Vĩ Hàng lúc ngủ say trông thật già dặn, công việc bận rộn gần đây khiến anh hao tâm tổn trí khá nhiều.

Mặc dù mới đầu mùa thu, nhiệt độ buổi sáng cũng không lạnh lắm nhưng Thả Hỷ vẫn kéo chăn đắp thêm cho Vĩ Hàng, cô muốn anh được ngủ thêm chút nữa.

Thả Hỷ xoay nắm đấm cửa định bước ra, Triệu Vĩ Hàng liền mở mắt, không phải anh giả vờ ngủ mà lúc Thả Hỷ đắp chăn cho anh, anh đã cảm nhận được và tỉnh giấc. Đêm qua, anh ngồi trong phòng làm việc đọc bản vẽ và tài liệu rất lâu, đến khi mệt quá mới trở về phòng ngủ. Một giấc ngủ sâu không mộng mị.

Sáng sớm, Thả Hỷ đã đi mua bánh bao hấp cho bữa sáng. Hiệu bánh bao này là hiệu gia truyền, nghe nói đã kinh doanh hơn một trăm năm. Mặc dù kinh doanh ở khu chung cư mới nhưng cũng không mở rộng quy mô cửa hàng, vẫn treo biển hiệu cũ trên khu nhà mới. Mỗi ngày, cửa hàng đó chỉ bán khoảng năm trăm lồng hấp, bán hết thì thôi. Trong thời buổi kinh tế thị trường hiện nay, duy trì được kiểu kinh doanh gia truyền như vậy quả là không dễ dàng. Vì hạn chế số lượng bán ra nên buổi sáng thường không đủ hàng để bán. Muốn mua được bán bao đó chắc chắn phải xếp hàng rất lâu.

Thả Hỷ lễ mễ bưng số bánh bao mua được về, cô hy vọng Triệu Vĩ Hàng sẽ thấy được thành ý của cô trong việc xếp hàng mua bánh mà không kỳ kèo chuyện đêm qua.

Triệu Vĩ Hàng uống một cốc trà, ăn hai cái bánh bao, không động đến một thìa cháo nào rồi đứng dậy.

Thả Hỷ vội thu dọn bàn ăn. Triệu Vĩ Hàng nhìn cô, Thả Hỷ cảm thấy hơi kỳ cục. Tuy nhiên, Triệu Vĩ Hàng càng nhìn cô như người ngoài hành tinh, Thả Hỷ lại càng tỏ ra bất cần. Tự mình gây chuyện lại còn làm ra vẻ...

Quả nhiên, Triệu Vĩ Hàng ôm đống tài liệu, có vẻ như sắp bước ra khỏi cửa. Thả Hỷ cũng chẳng có ý ngăn anh ta, từ sáng tới giờ, anh ta chẳng thêm nói một câu nào cả.

Không hiểu tại sao, cái không khí trầm trầm nặng nề ấy lại khiến cho Thả Hỷ cảm thấy mình thật thê lương. Tận tâm tận lực để làm một người vợ, ít nhất cũng là một người vợ trên danh nghĩa nhưng trong cuộc hôn nhân này, mình đã là một người vợ yên phận, ngoan ngoãn, vậy mà quan hệ của hai bên lại bị ảnh hưởng chỉ bởi một lần từ chối.

Nghĩ đến đó, Thả Hỷ không cảm thấy thê lương nữa mà lại cảm thấy cực kỳ phấn nộ, “Triệu Vĩ Hàng, anh đúng là đồ hẹp hòi!” Chưa kịp qua đại não, câu nói đó đã bật ra khỏi miệng.

Triệu Vĩ Hàng đang mở cửa, nghe thấy vậy liền đóng cửa quay vào, “Anh hẹp hòi?”

“Thế anh cho rằng không phải như vậy sao?! Em chẳng qua cũng chỉ là tâm trạng không được vui vẻ, đã ảnh hưởng gì tới việc của anh nào, vậy mà mới sáng sớm ra, anh đã mặt mày giận dữ, lại còn bắt người ta tự đi làm một mình nữa chứ!”

Triệu Vĩ Hàng ném đồng tài liệu đang bê trên tay xuống đất, đứng đối diện với Thả Hỷ.

“Ảnh hưởng hay không ảnh hưởng, không nhắc đến chuyện đó nữa, dù sao cũng cần phải có sự tự nguyện của cả hai bên. Em buồn bực, không muốn anh làm phiền em, anh cố gắng yên lặng. Sao, vẫn chưa hài lòng à? Còn nữa...” Triệu Vĩ Hàng chỉ vào đồng tài liệu đang nằm dưới đất: “Hôm nay tài liệu nhiều, anh mang xuống xe trước, tí nữa mới có tay xách túi rác xuống chứ, còn gì dạy bảo nữa không?”

Thả Hỷ quay người úp mặt vào cửa, dường như cô đang muốn hạ nhiệt trong người. Thả Hỷ nhắm mắt lại. Lần này quả là mất mặt quá. Cô xua xua tay, biểu thị tạm biệt, không ngờ lại vô trúng vào người Triệu Vĩ Hàng. “Ồi!” Thả Hỷ vội đưa tay xoa xoa chỗ cô vừa đánh trúng, “Xin lỗi! Anh đi nhanh đi!”

“Thế còn thái độ công kích của em đâu rồi?”

“Ồ, cái đó em thu lại rồi.” Thả Hỷ níu lấy tay anh ta. Vừa rồi, cô quả thực ra tay hơi mạnh. Thẹn quá hoá giận, một chút phản kháng nhỏ đâm ra lại thất bại thảm hại. Cái tên Triệu Vĩ Hàng này cũng thật là, chẳng biết chút đạo lý cần tha thứ thì phải tha thứ gì cả.

Triệu Vĩ Hàng lại nhặt đồng tài liệu dưới đất lên rồi đi xuống cầu thang. Theo đánh giá của Thả Hỷ, anh ta đang rất đắc ý và hài lòng.

Thả Hỷ quay vào phòng thay quần áo, mặt cô vẫn chưa hết đỏ, trong lòng vẫn đang nghĩ đến chuyện vừa xảy ra. Chẳng hiểu tại sao, xem ra mình lại bị xấu mặt lần nữa rồi.

“Có Thả Hỷ!” Triệu Vĩ Hàng đã quay lại, đang đứng gọi cô ngoài cửa.

“Ra ngay đây! Ra ngay đây!” Thả Hỷ vớ vội túi xách rồi chạy ra cửa.

“Em xách túi rác ra đi.” Triệu Vĩ Hàng vẫn đứng ngoài cửa, không định cởi giày đi vào nhà.

Thả Hỷ không thèm để ý đến anh ta, vội xỏ giày bước ra ngoài, “Chẳng phải là anh định xách rác hay sao? Em xuống trước đợi anh.” Sau đó, dương dương tự đắc đi xuống lầu. Thực ra Thả Hỷ cũng không chú ý, trước mặt Triệu Vĩ Hàng, cô hay lộ ra tính cách trẻ con, rất thích trêu đùa Triệu Vĩ Hàng, nhưng không để gây ảnh hưởng gì đến hai người.

Tuy nhiên, sự việc lại không đúng như suy nghĩ của Thả Hỷ, cô vốn cho rằng chuyện đêm đó chỉ là một con sóng nhỏ. Từ sau hôm đó, Thả Hỷ cảm thấy Triệu Vĩ Hàng ngày càng lạnh nhạt với cô. Hai người, vì sự lãnh lẽo đó mà ngày càng trở nên xa cách. Vốn dĩ, tâm trí Thả Hỷ ít nhiều cũng bị phân chia trong ký ức về Tần Mẫn Dữ. Tuy nhiên, người hàng ngày sống bên cạnh cô bắt đầu trở nên không tâm đầu ý hợp, dù là người dẫn đến chuyện gì cũng sẽ nhận thấy điều đó.

Thả Hỷ mệt mỏi buông đầu xuống, cô chẳng muốn ăn chút nào cả. Đã hai tháng nay, không hôm nào Triệu Vĩ Hàng về nhà ăn cơm tối. Giữa hai người bọn họ, đừng nhắc đến việc nói chuyện, ngay cả những câu mệnh lệnh của Triệu Vĩ Hàng cũng không còn. Có thể coi là anh ta bận, nhưng khi đêm xuống, họ nằm chung giường mà không khí vẫn lạnh lẽo như vậy.

Còn về Tần Mẫn Dữ, cuộc sống bây giờ không giống như thời học Đại học, anh không thể ngày nào cũng xuất hiện trước mặt cô, vì vậy, sự kích động nhất thời ấy cũng dần dần phai đi. Từ sau khi gặp mặt, cô và anh cũng chỉ gặp nhau thêm vài lần, nhưng những lần ấy đều đi cùng đám bạn học. Đinh Chỉ Túc liên tục đưa mắt cảnh giới Thả Hỷ, ngăn không để cô có cơ hội phạm sai lầm. Thả Hỷ cũng không chủ động tìm cơ hội để gặp riêng anh. Cô ngồi giữa đám bạn học, nghe bọn họ nói chuyện và cảm thấy yên lòng với tư cách là bạn học kiêm bạn tốt của anh.

Thả Hỷ đã cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Đêm xuống, cô giả vờ trần trọc rồi vô tình lật người nằm ngả vào Triệu Vĩ Hàng, cả người cô gần như nằm trọn trong lòng anh nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng đẩy cô ra, xoay người quay lưng về phía cô rồi ngủ. Vài lần như vậy, Thả Hỷ cũng phát cáu lên. Cứ cho là cô đã sai trước đó, nhưng ai chẳng có lúc tâm trạng bất ổn cơ chứ! Cái tên Triệu Vĩ Hàng này quả là bất nạt người quá đáng! Cô đã toàn tâm toàn ý làm lành như thế mà vẫn không hết giận.

Vì vậy, cuộc hôn nhân của họ trong thời gian này rơi vào thời kỳ băng giá. Mỗi buổi tối, hai người nằm ngủ ở hai góc giường, giữa họ đang tồn tại một khoảng cách vô hình nào đó.

“Thả Hỷ, không ngủ được à?” Đinh Chỉ Túc nhìn bộ dạng tiêu tụy của Thả Hỷ mà cảm thấy không an tâm.

“Ồ, dạo này thường xuyên bị mất ngủ. Không ngủ được thì cứ hay trở mình, đã tự nhủ không được trở mình nhưng vẫn cứ lật đi lật lại, như thế lại càng khó ngủ.” Thả Hỷ đang rầu rĩ. Mất ngủ là một sự dày đoạ thần kinh lâu dài. Cô cứ lo khi trở mình sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của Triệu Vĩ Hàng. Cô không muốn anh ta biết cô không ngủ được, cố gắng đợi anh ta trở mình trước rồi mới xoay mình theo.

Đinh Chỉ Túc cau mày, “Cố Thả Hỷ, cậu mất ngủ vì ai thế hả? Đừng nói với tớ là vì Tần Mẫn Dữ đấy nhé!”

Thả Hỷ vội xua tay, động tác mạnh tới nỗi làm đổ cả cốc nước trước mặt. Cô vội vội vàng vàng nhặt cốc nước lên, “Đinh Chỉ Túc, cậu đừng coi thường tớ thế! Giữa bọn tớ chẳng có chuyện gì cả, làm sao mà có thể mất ngủ vì anh ấy cơ chứ?”

“Tớ coi thường cậu, cậu bảo tớ phải nói gì nữa đây! Tớ chỉ sợ cậu ta vừa về nước, cậu lại bị mê hoặc luôn. Trước đây, tụi mình còn trẻ, cứ cho là cậu làm theo sự rò rỉ của tuổi trẻ, yêu như thế nào, ám ức như thế nào cũng không cho là quá đáng. Nhưng bây giờ, Thả Hỷ, danh nghĩa là gái đã có chồng không phải là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là Tần Mẫn Dữ từ trước tới giờ không hề có thái độ rõ ràng đối với cậu. Nếu cậu cứ mù quáng đi theo tình yêu đó, cậu chỉ làm tổn thương cả cuộc đời mình mà thôi.”

“Lần này quả thực là không phải vì anh ấy.” Thả Hỷ cũng có phần hoang mang, cô muốn tìm một người để tâm sự. Cô không phải là người có thể sống lạc quan vui vẻ trong không khí yên lặng u uất đó.

“Là Triệu Vĩ Hàng. Tớ không biết tình trạng của bọn tớ giờ đây có phải là chiến tranh lạnh hay không. Anh ta đối với tớ không mặn mà cũng chẳng lạnh nhạt, giữa bọn tớ không hề có sự giao lưu, ngay cả sự giao lưu cơ bản nhất cũng không có.”

Đinh Chỉ Túc nhìn Thả Hỷ, “Có biết nguyên nhân không?”

Thả Hỷ gật gật đầu, “Thực ra cũng chỉ là một lần cãi nhau nhỏ, ừm, tớ từ chối anh ta một lần, chỉ một lần thôi, thật đấy!”

Đinh Chỉ Túc cũng rầu rĩ vò đầu bứt tai, “Cậu có muốn cải thiện tình hình không? Bây giờ không nói đến chuyện ai đúng ai sai, chúng ta hãy nói xem cậu có muốn tiếp tục như vậy nữa hay không? Cậu phải có thái độ rõ ràng thì chúng mình mới nghĩ cách giải quyết được.”

Thả Hỷ lắc lắc đầu, “Chỉ Túc, tớ cũng chẳng biết nữa. Tớ đã cố gắng rồi, nhưng anh ta chẳng có phản ứng gì cả. Tớ thấy rằng, chuyện đã xảy ra không đáng để anh ta phải phạt ý lâu như vậy, đã hai tháng rồi không thèm để ý đến tớ. Bây giờ tớ rất sợ về nhà, về nhà cũng chỉ có một mình, thà đi lang thang bên ngoài còn hơn.”

“Chắc là Tần Mẫn Dữ đã làm rối tâm trí cậu, cậu mới mắc sai lầm với anh ta.” Đinh Chỉ Túc chỉ diễn đạt phán đoán của mình.

“Ban đầu cũng có thể cho là như vậy. Nhưng tình trạng hiện nay lại khiến tớ cảm thấy cuộc sống của tớ như một chuyện cười. Sự tồn tại của tớ, đối với cuộc hôn nhân này, với cái nhà này, với Triệu Vĩ Hàng đều chẳng đáng kể gì. Anh ta hoàn toàn có thể coi tớ như vô hình. Cho dù trước đó có phải là lỗi do tớ hay không, nhưng anh ta đối xử với tớ như vậy, chẳng lẽ là đúng sao?”

“Liệu có phải do người phụ nữ kia không?” Đinh Chỉ Túc nghĩ một lát rồi vẫn quyết định nói ra điều đó. Dù sao đây cũng là chuyện của Thả Hỷ, cô cũng chẳng cần phải kiêng kị gì cả.

“Không phải đâu, cô ấy đi Bắc Kinh rồi, không ở thành phố này.”

Nhìn vẻ tin chắc của Thả Hỷ, Đinh Chỉ Túc cũng chẳng biết nói thêm gì nữa. “Vấn đề phát sinh ở đâu thì giải quyết ở đó. Hai người mới kết hôn được bao lâu đâu, làm gì đã đến mức nghiêm trọng lắm! Thả Hỷ, không phải là tớ lên án cậu đâu, nhưng nếu cậu chỉ quan tâm đến Triệu Vĩ Hàng bằng một nửa sự quan tâm đến người đó thì mối quan hệ của cậu và anh ta cũng sẽ không đến nỗi như vậy. Cậu không thể làm thế được hay là cậu không muốn làm thế?”

Thả Hỷ uống một ngụm coca, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Chỉ Túc về tình cảm của mình. “Hồi đó, chỉ cảm thấy yêu là hạnh phúc, không hề nghĩ đến chuyện được báo đáp. Nếu bị từ chối, mình cũng chỉ nghĩ rằng mình không đủ hấp dẫn, mình không phải là người mà anh ấy cần. Nhưng còn kết hôn, nó đòi hỏi có sự cân bằng. Nếu chủ động quan tâm, lại sợ rằng vẽ hổ thành chó, chỉ khiến người ta ghét thêm thôi.”

“Thả Hỷ, cậu quả thật đã thay đổi nhiều quá. Thả Hỷ của thời Đại học, trước bao ánh mắt nhòm ngó vẫn vô tư lự. Giờ đây lại thu tay thu chân, nhìn trước ngó sau thế này.”

Thả Hỷ biết Đinh Chỉ Túc đang lo lắng ỉn. Cô ấy chưa chắc đã hiểu hết nỗi lòng của cô, vì vậy, cô cũng không muốn tranh luận nhiều. Lẽ nào Thả Hỷ lại không muốn hỏi hơn sao?! Tuy nhiên, biểu hiện gần đây của Triệu Vĩ Hàng lại khiến cô chẳng còn cách nào khác. Bây giờ muốn cô toàn tâm toàn ý nịnh nọt Triệu Vĩ Hàng, cô cũng còn phải xem cô có muốn hay không nữa.

Đinh Chỉ Túc không lay chuyển được Thả Hỷ, cuối cùng đành phải kê cho cô một đơn thuốc ngủ.

Hôm đó, Triệu Vĩ Hàng bước vào phòng, đúng lúc Thả Hỷ đang uống thuốc. Ban đầu, anh không biểu hiện gì, nhưng sau đó lại cầm lọ thuốc lên xem. Tối đến, Thả Hỷ ngủ không say, điều đó anh có biết, chỉ có điều anh không nghĩ rằng chuyện đó lại nghiêm trọng đến mức độ phải uống thuốc ngủ. Anh thấy rằng mình có trách nhiệm nói chuyện này với cô. Theo Triệu Vĩ Hàng, quá lạm dụng thuốc cũng giống như việc hút thuốc phiện, chỉ có điều hàm lượng khác nhau mà thôi.

“Thả Hỷ, em lại đây một chút.” Khó khăn lắm mới có hôm Triệu Vĩ Hàng về sớm như hôm nay. Thả Hỷ mãi bận rộn trong nhà bếp. Anh thay quần áo xong liền gọi cô vào nói chuyện.

Đợi Thả Hỷ ngồi xuống ghế, Triệu Vĩ Hàng mới giơ lọ thuốc ra, “Dạo này em liên tục uống thuốc?”

Thả Hỷ chỉ ngồi cọ hai tay vào nhau. Anh ta trong lòng chẳng tán đồng, bây giờ đã biết mở miệng hỏi mình rồi đây, sao trước đây không nghe không hỏi gì thế?

“Anh biết có thể vì việc gì đó mà tâm trạng em không vui. Anh đã cố gắng để em có đủ không gian và thời gian tự điều chỉnh bản thân. Rốt cuộc thì em sao vậy? Có khi nói ra, biết đâu anh lại giúp được. Không nên chỉ dựa vào thuốc ngủ để ru ngủ.”

“Đó là việc của em.” Thả Hỷ trả lời với vẻ đầy ảm ức.

“Đúng, đó là việc của em. Anh cũng biết rằng anh hơi nhiều chuyện. Tuy nhiên, buồn phiền tới độ phải dùng thuốc để ngủ, anh cho rằng vấn đề đã rất nghiêm trọng, em cần nói với anh.”

Triệu Vĩ Hàng càng nói như vậy, Thả Hỷ lại càng ngại ngùng không muốn nói mình mất ngủ là vì anh ta. “Em chẳng có việc gì cả, chẳng qua chỉ là do anh gây to quá, em không ngủ được.” Trong lúc bí bách, Thả Hỷ nghĩ đại ra một cái cớ, nói xong cô lại tự cảm thấy ân hận.

Tất nhiên, Triệu Vĩ Hàng hiểu ngay hàm ý của câu nói đó. “Cố Thả Hỷ, có phải em ám chỉ rằng muốn anh ra ngủ ngoài phòng khách không?” Không đợi Thả Hỷ trả lời, Triệu Vĩ Hàng bỗng nhiên đứng phắt dậy, “Em quả là ức hiếp người quá đáng! Em xem, để em tự do lâu như vậy, thế mà em cũng chẳng thèm coi anh ra gì!”

Triệu Vĩ Hàng lao tới chỗ Thả Hỷ, Thả Hỷ chỉ kịp vớ lọ thuốc trên bàn ra chống đỡ. Triệu Vĩ Hàng đưa tay gạt lọ thuốc ra, túm chặt cổ áo của Thả Hỷ, “Chẳng biết đúng sai gì cả!”

Mặc dù cũng hơi chột dạ khi thấy Triệu Vĩ Hàng nổi cáu, tuy nhiên, Thả Hỷ vẫn ngang bướng cãi lại một câu: “Còn anh thì lúc nào cũng ỉn là đúng!”

“Xem ra phải dạy cho cô một bài học mới được!”

“Không đến lượt anh dạy bảo tôi!”

Triệu Vĩ Hàng cười gằn: “Cố Thả Hỷ, nhanh mồm nhanh miệng gớm nhỉ!”

Thả Hỷ còn muốn khiêu khích tiếp, nhưng khi thấy Triệu Vĩ Hàng cúi người xuống, cô lại ngồi ngay ra, vội đưa tay lên bịt miệng lại.

Triệu Vĩ Hàng ghé sát vào Thả Hỷ, cúi đầu xuống, cố kìm nén những tổn thương khi bị từ chối, chỉ thì thầm bên tai cô: “Cố Thả Hỷ, anh hy vọng cuộc hôn nhân của mình luôn lành mạnh, vợ của mình luôn lành mạnh, cả tâm hồn và thể xác.” Sau đó định buông cô ra rồi đứng lên.

Lần này thì Thả Hỷ không kịp phản bác, cô mơ hồ nhận ra rằng, nếu lần này mình lại đẩy anh ta ra hoặc kệ anh ta bỏ đi, giữa họ sẽ mãi mãi tồn tại một hố sâu ngăn cách. Cô đưa tay ra ôm lấy Triệu Vĩ Hàng, ngả người về phía anh, kích thích cho anh ta dần tới.

“Được không?” Đôi môi Triệu Vĩ Hàng đang mãi miết trên người cô: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Thả Hỷ nghiêng đầu hôn nhẹ lên má Triệu Vĩ Hàng, sau đó gục đầu vào vai anh ta: “Đừng hỏi nữa”. Không phải Thả Hỷ xấu hổ hay trong lòng đang phiền muộn, chỉ là trong những trường hợp như vậy, cô quả thực không biết thể hiện như thế nào trước một Triệu Vĩ Hàng đang bị kích thích và đam mê kia.

Buổi tối hôm đó, chẳng biết đã tiêu tốn bao nhiêu năng lượng, quả thực rất mệt. Hay là vì cuối cùng cũng đã phá vỡ được tảng băng chiến tranh lạnh bấy lâu nay, trong lòng liền cảm thấy yên ổn? Thả Hỷ rửa ráy qua loa một chút rồi vào ngủ luôn. Trước khi chìm vào giấc ngủ say, cô lơ mơ nhìn thấy Triệu Vĩ Hàng đang đứng ở cuối giường lau tóc, dường như anh ta đang nói câu gì đó. Thả Hỷ cố gắng giữ im lặng táo một chút nhưng cũng không được rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

“Này, tối qua anh nói với em câu gì vậy?” Sáng sớm vừa ngủ dậy, Thả Hỷ vội quay sang hỏi Triệu Vĩ Hàng.

“Câu nào?” Triệu Vĩ Hàng vừa tỉnh giấc, có vẻ như đang không hiểu chuyện gì.

“Thì lúc em đang chuẩn bị ngủ, anh đứng ở phía cuối giường ấy.”

Triệu Vĩ Hàng đưa tay nghịch mái tóc của Thả Hỷ, “Anh hỏi em sao lại cười?” Thực ra, lúc đó, Triệu Vĩ Hàng đã hỏi Thả Hỷ rằng có thích như vậy không, sao lại cười tươi như vậy? Tuy nhiên, cung cách đó không hợp với tình hình hiện tại, vì vậy anh bèn nghĩ ra một câu khác để thay vào.

“Em cười à?” Thả Hỷ ngồi nhồm dậy, buộc gọn mái tóc bị Triệu Vĩ Hàng nghịch rối lên, cô lại ngồi thẩn ra, “Chẳng có gì đáng để cười mà!”

Triệu Vĩ Hàng không để ý đến Thả Hỷ nữa, anh ra khỏi giường và bước vào nhà tắm.

“Để em đi trước, em còn phải nấu ăn sáng!” Thả Hỷ vội chạy đuổi theo, vừa đưa tay mở cửa nhà tắm, đúng lúc Triệu Vĩ Hàng đang cởi quần, Thả Hỷ kêu lên một tiếng rồi lui ra. Đứng vội trách cô động tí đã hoảng hồn, bình thường khi ở nhà, Triệu Vĩ Hàng rất chú ý tới chuyện ăn mặc, thường không để Thả Hỷ cảm thấy có điều gì bất tiện.

“Để em ra nhà vệ sinh của phòng khách vậy.” Thả Hỷ bực bội đi ra, vốn dĩ cũng chỉ có hai người, có gì đâu mà tranh giành cơ chứ. Chỉ có điều, trong lúc đánh răng, nghĩ lại bộ dạng của Triệu Vĩ Hàng lúc đó cũng giật mình, lúng túng không biết phải làm gì, Thả Hỷ lại cảm thấy buồn cười, cô cứ đứng đó cười một mình hồi lâu rồi mới trở vào nhà bếp.

Càng đi càng gần

Nếu nói rằng tình yêu chỉ cần mang lại nụ cười thì Thả Hỷ bắt buộc phải thừa nhận rằng, hồi đó Tần Mẫn Dữ quả thực không có tình cảm gì đặc biệt với cô. Trong trí nhớ của cô, tất cả những nụ cười của Tần Mẫn Dữ đều được xuất phát từ thành công của anh, từ sự chinh phục của anh, chứ không hề dành cho cô : Cố Thả Hỷ. Còn nụ cười của cô giờ đây lại dành cho ai?

* * *

Vừa bước chân vào khoa, rất nhiều giáo viên khi nhìn thấy Thả Hỷ đều hỏi: “Tiểu Cố, có chuyện gì mà vui thế?” Cô giở gương ra tự soi, cảm thấy vẻ hồ hởi đang tràn đầy trên khuôn mặt.

“Nhất định là cô giáo Cố đang yêu rồi.” Một sinh viên vừa bước vào văn phòng mạnh bạo phán đoán.

Thả Hỷ lại tự soi trong gương, khi yêu, khuôn mặt sẽ có biểu hiện như vậy sao? Cô quả thật cũng không biết nữa. Trước đây, khi còn ở bên Tần Mẫn Dữ, ngày nào dường như cũng rất bận rộn, tất cả mọi sự chú ý đều tập trung vào anh. Khi Tần Mẫn Dữ không bình luận về vẻ bên ngoài của cô, Thả Hỷ cũng không thấy cần phải chú ý đến bề ngoài của mình. Chính vì thế, bộ dạng của cô lúc bấy giờ như thế nào, Thả Hỷ cũng không còn nhớ nữa. Tuy nhiên, từng điệu bộ, cử chỉ của Tần Mẫn Dữ lúc bấy giờ vẫn in sâu trong tâm trí cô.

Nếu nói rằng, tình yêu có thể đem lại nụ cười thì giờ đây, Thả Hỷ hoàn toàn có thể tin rằng, Tần Mẫn Dữ quả thực không có chút cảm tình đặc biệt nào đối với cô. Trong trí nhớ của Thả Hỷ, tất cả những giây phút vui sướng nhất của anh đều xuất phát từ thành tích của anh, có thể chỉ có sự chinh phục mới có thể đem đến cho anh niềm vui. Còn cô, Cố Thả Hỷ, hiển nhiên không phải là đối tượng cần chinh phục của anh.

Tuy nhiên, không phải chỉ có tình yêu mới có thể mang lại tiếng cười. Thả Hỷ tình nguyện là kẻ, lúc lắc đầu khê tự trêu mình trước gương.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, màn hình hiện ra dòng chữ: Đinh Chỉ Túc.

“Chỉ Túc à, sao gọi sớm thế?”

“Cậu có cách nào liên lạc được với người nhà của Tần Mẫn Dữ không?”

“Có chuyện gì à?” Thả Hỷ cảm thấy giọng điệu của Đinh Chỉ Túc có vẻ gấp gáp, điều này rất hiếm khi xảy ra.

“Cậu ấy đến bệnh viện cấp cứu, sốt cao, phán đoán ban đầu là viêm ruột thừa, cần phải tiến hành phẫu thuật ngay, phải liên lạc gấp với người thân.”

“Tớ sẽ gọi ngay tới nhà anh ấy.” Thả Hỷ tắt điện thoại, sau đó gọi ngay tới nhà Tần Mẫn Dữ. Thả Hỷ thậm chí còn nhớ số điện thoại của nhà Tần Mẫn Dữ hơn cả số nhà mình. Mặc dù trước đây không hay gọi cho anh, nhưng những lúc cô nhắc điện thoại lên, muốn gọi cho anh lại không dám ấy, số điện thoại của nhà anh và số di động của anh đã được cô đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Phía nhà Tần Mẫn Dữ, chuông điện thoại kêu mãi mà không có người nhắc máy.

“Chỉ Túc, nhà anh ấy không có ai ở nhà. Bây giờ anh ấy thế nào rồi?”

“Tình trạng không được tốt lắm, nếu không mổ ngay e rằng chỗ viêm sẽ vỡ ra.” Đinh Chỉ Túc cũng bắt đầu hoang mang, “Cậu ấy còn họ hàng nào khác không?”

“Ừm, có, nhưng tớ phải đến tận nơi tìm, tớ không có số điện thoại của họ. Anh ấy tự ký tên không được sao?”

“Theo quy định thì không được.”

“Cậu đưa điện thoại cho Tần Mẫn Dữ đi,” Thả Hỷ cũng không còn cách nào khác, “Để tớ thử hỏi anh ấy xem.”

Một lát sau, “Thả Hỷ à?” Tiếng của Tần Mẫn Dữ trong điện thoại.

“Chú Tần và cô Dương đi đâu vậy?”

“Bố mẹ anh về quê chúc thọ ông chú họ.”

“Còn những người khác, cũng đi cùng à?” Thả Hỷ không cần nghe Tần Mẫn Dữ trả lời cũng tự đoán ra mấy người họ hàng nhà anh cũng đi cùng về quê rồi. “Thế còn Tiểu Thiên đâu?” Tiểu Thiên là em họ của Tần Mẫn Dữ, hồi nhỏ, bọn họ cũng thường chơi với nhau.

“Anh không có số điện thoại của chú ấy, bây giờ chắc cũng đang đi làm.”

“Em sẽ gọi xe đến đó ngay, anh đợi em nhé.” Thả Hỷ chạy vội tới phòng chủ nhiệm khoa, xin nghỉ với lý do nhà có người bị bệnh rồi bắt xe tới thẳng bệnh viện. Mặc dù đoạn đường từ trường Thả Hỷ tới bệnh viện chỉ cách vài bên xe buýt nhưng suốt chặng đường, ruột gan cô như có lửa đốt, lúc xuống xe còn cuống quýt tới độ quên cả trả tiền xe.

Đinh Chỉ Túc đứng đợi Thả Hỷ trước cửa phòng cấp cứu, chứng kiến cảnh đó đành phải trả tiền taxi cho Thả Hỷ.

“Cố Thả Hỷ, cậu đừng có mà chạy nhanh như thế.” Chỉ Túc lôi tay Thả Hỷ, chẳng biết chỗ nào mà cứ chạy lung tung, “Cậu ấy đang phải làm các xét nghiệm, có kết quả xét nghiệm thì mới tiến hành phẫu thuật được.”

“Thế ai ký tên đồng ý phẫu thuật?”

“Nếu không có người thân nào bên cạnh thì cậu ấy phải tự ký vậy, dù sao thì cậu ấy cũng vẫn tỉnh táo.” Đinh Chỉ Túc cũng đang đau đầu, dù thế nào vẫn là phẫu thuật, cũng có phần nguy hiểm.

“À!” Thả Hỷ bỗng nhảy dựng lên, “Tớ đi rút tiền, Tần Mẫn Dữ chắc không đem nhiều tiền bên mình, còn phải đóng viện phí nữa chứ!”

Đinh Chỉ Túc kéo Thả Hỷ, “Việc đó hoàn thành trong ngày hôm nay là được, cậu cho rằng bệnh viện chúng tớ hay ức hiếp bệnh nhân lắm à, chẳng có chút châm chúc hay sao? ”

Thả Hỷ gật gật đầu, “Đúng rồi, cậu cũng có thể coi là nửa thành viên của bệnh viện.”

“Sao lại chỉ là một nửa thôi?”

“Thì cậu đang trong thời kỳ thực tập mà, tính thời gian làm việc thì mới chỉ được tính là một nửa thành viên của bệnh viện thôi.” Thả Hỷ nói liền một chập, dường như không muốn dừng lại, có thể cứ nói như thế cô mới đỡ cảm thấy lo lắng.

Lúc đó, Tần Mẫn Dữ được một nữ hộ lý đẩy xe ra. Thả Hỷ vội lao đến bên anh, nắm lấy tay anh một cách tự nhiên, một tay khác sờ lên trán anh kiểm tra nhiệt độ cơ thể, trán anh nóng như hòn than.

Một tay Tần Mẫn Dữ đang ấn ấn vào vùng bụng, “Em đến rồi à!”

Không kìm lòng được, Thả Hỷ bỗng dưng bật khóc, “Anh sốt mấy ngày rồi à, sao để nặng như vậy mới đến bệnh viện.”

“Thôi, cậu đừng hỏi cậu ấy nữa, ban này, bác sĩ đã hỏi nhiều rồi, lát nữa tớ sẽ nói cho cậu hiểu.” Đinh Chỉ Túc đưa họ vào một phòng của bệnh viện.

“Bác sĩ Vương, người thân của anh ấy đều không có nhà, xem ra chỉ có thể để anh ấy tự ký tên, bác sĩ xem có được không ạ?”

“Cô nói rõ cho cậu ấy biết nguy hiểm và những sự cố ngoài ý muốn có thể xảy ra trong khi phẫu thuật, tôi đi chuẩn bị, khi nào có kết quả xét nghiệm cảm ngay tới phòng mổ cho tôi nhé!”

Vị bác sĩ khoảng hơn 40 tuổi đó nói xong bèn đứng dậy, trước khi đi ra còn vỗ vỗ vào lưng Thả Hỷ, “Cái cô bé này, sao lại khóc ghê thế. Không sao đâu, những ca phẫu thuật thế này mỗi ngày có khoảng tám đến mười ca ấy chứ, bây giờ các trung tâm y tế huyện còn làm được nữa là.”

Thả Hỷ cũng cảm thấy hơi xấu hổ, ngoài việc khóc ra cô chẳng làm được việc gì cả. Cô nói một cách ngắt quãng: “Bác sĩ, mong bác sĩ đừng coi đó là chuyện nhỏ, tất cả chỉ trông cậy vào bác sĩ thôi ạ, mong bác sĩ chú ý cho.”

Đến khi Tần Mẫn Dữ chuẩn bị được đưa vào phòng phẫu thuật, Thả Hỷ lại có ý nghĩ thay đổi, “Chỉ Túc, không mổ được không? Có thể tiêm cho đỡ viêm được không?”

Cuối cùng thì Tần Mẫn Dữ cũng phải mở miệng, “Cố Thả Hỷ, em cứ ngồi đó chờ đi, lát nữa anh sẽ ra ngay thôi mà.”

Đinh Chỉ Túc cũng an ủi cô: “Chắc chắn là không có chuyện gì đâu, tớ từng mổ những ca như thế này rồi. Cậu ấy đang sốt rất cao, chắc chắn chỗ viêm cũng rất đau, không trì hoãn được nữa đâu. Cậu đi rút tiền rồi làm thủ tục nhập viện. Làm thủ tục xong thì cậu ấy cũng được đưa ra thôi.”

“Ừ.” Nhìn Tần Mẫn Dữ bị đẩy đi, cánh cửa phòng phẫu thuật từ từ khép lại, Thả Hỷ lại thổn thức khóc. Cô cũng muốn làm theo lời dặn của Chỉ Túc nhưng hai chân cô cứ mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào cả. Thả Hỷ dựa người vào tường, cố gắng tìm một chỗ rồi ngồi xuống, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Cũng chỉ khoảng trên dưới nửa tiếng sau, Tần Mẫn Dữ đã được đẩy ra ngoài. Thả Hỷ lập tức chạy lại. Về mặt anh vẫn ổn, trên người cảm thêm rất nhiều ống, nước mắt Thả Hỷ lại trào ra.

Tần Mẫn Dữ khẽ cau mày, “Lại khóc, Cố Thả Hỷ, em cứ rần lên một chút được không?”

Thả Hỷ túm lấy tấm chăn đang đắp trên người anh, chậm chậm đi theo chiếc giường đẩy, cất giọng lí nhí, “Thế thì anh đừng bị bệnh nữa đi!”

Tần Mẫn Dữ quay sang Đinh Chỉ Túc, “Hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều!”

“Đừng khách sáo, Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ ở phòng số bao nhiêu?”

Thả Hỷ lúc bấy giờ mới ngẩng người ra, “Cái đó, Chỉ Túc, tớ quên làm thủ tục rồi, vừa nãy tớ định đi nhưng không thể đi nổi.”

Tần Mẫn Dữ nằm yên trên giường, kiên quyết nhắm mắt lại, mắt không nhìn thấy thì trong lòng cũng đỡ buồn phiền.

Thả Hỷ đành nhìn sang Chỉ Túc, chờ cô ấy nghĩ cách.

Lúc đó, cửa phòng phẫu thuật lại mở, một nữ y tá bước ra, “Bác sĩ Đinh, bác sĩ Vương gọi cô, ca phẫu thuật sau sắp bắt đầu rồi.”

Thả Hỷ vội túm tay Đinh Chỉ Túc, “Bọn tớ phải làm thế nào?”

“Không sao đâu, cứ đi ra phòng trị liệu thông thường, sẽ có người sắp xếp cho cậu, cậu cứ đi theo y tá Trương là được. Tí nữa xong việc, tớ sẽ quay lại tìm hai người.” Nói xong, Chỉ Túc liền đi vào phòng mổ. Ca mổ viêm ruột thừa vừa rồi, vốn chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, Chỉ Túc vốn không cần tham gia. Ca phẫu thuật sau mới quan trọng, hơn nữa, bác sĩ Vương đã cho gọi cô, Chỉ Túc không thể không tham gia.

Thả Hỷ đẩy Tần Mẫn Dữ đến phòng dành cho bệnh nhân. Cô lại đứng nhìn hai hộ lý nam đang giúp Tần Mẫn Dữ chuyển từ giường đẩy sang giường bệnh theo sự hướng dẫn của y tá trưởng. Thả Hỷ cũng muốn giúp một tay nhưng cô cũng chẳng biết tay mình phải để vào chỗ nào nữa.

“Cô gái, lại đây, tôi hướng dẫn cô một số việc cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân.” Nữ y tá trưởng dắt tay Thả Hỷ ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bây giờ cậu ấy vẫn chưa cảm thấy đau đâu, chắc phải đến chiều, khi đã hết thuốc tê. Ngày hôm nay bắt buộc phải nằm yên trên giường, cô có thể lật mình cho cậu ấy những lúc cần thiết, nhớ chú ý tới vết mổ. Muốn cho cậu ấy ăn phải đợi đánh rắm được đã, nếu muốn cho cậu ấy uống nước, hãy dùng tăm bông chấm chấm vào môi cậu ấy. Còn thủ tục nhập viện, lát nữa sẽ tôi sẽ cử người đưa cô đi làm.” Sau đó, nữ y tá trưởng lại bảo Thả Hỷ đi theo một cô hộ lý khác để lấy đồ dùng sinh hoạt cho bệnh nhân, sau đó mới để cô trở về phòng của bệnh nhân.

Tần Mẫn Dữ hình như đã ngủ say. Thả Hỷ nhẹ nhàng đặt mấy đồ dùng xuống. Cô đưa tay chỉnh tốc độ của chai chuyển dịch chậm lại, rồi lại dùng tay nắm chặt đường ống dẫn dịch.

“Làm gì vậy?” Tần Mẫn Dữ bỗng mở mắt, ngạc nhiên khi thấy những động tác kỳ lạ của Thả Hỷ.

“À, không phải, chẳng qua em thấy nước trong chai dịch này lạnh quá, anh thì lại vẫn đang sốt, làm sao mà chịu nổi.”

Thả Hỷ ngây ngô giải thích. Thực ra, nhìn bộ dạng tiêu tụy của Tần Mẫn Dữ khi nằm trên giường bệnh, trên người cảm đầy ống dẫn, xung quanh có rất nhiều máy móc. Thả Hỷ lại chẳng có chút kinh nghiệm chăm sóc người bệnh nào, cô chỉ nghĩ ra được chừng đó rồi cứ ngây ngô làm theo.

“Thôi đừng khóc nữa.” Tần Mẫn Dữ bỗng nhìn cô và nói.

“Ồ.” Thả Hỷ đưa tay lên lau nước mắt, “Em cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ tự trào ra. Có phải em vô dụng quá không?”

“Ừ.” Tần Mẫn Dữ cũng chẳng cần khách sáo, eo và chân anh lúc này đang tê cứng, cảm giác rất khác lạ. Chuyện đau ốm vốn chẳng phải to tát gì, chỉ có điều Thả Hỷ khóc mãi không thôi khiến anh cũng cảm thấy phiền lòng.

“Anh có khát không? Bác sĩ vừa đưa cho em một gói tắm bông, nói là có thể thấm nước lên môi cho anh đỡ khát.”

“Không cần đâu.” Tần Mẫn Dữ cũng chẳng còn sức lực để nói chuyện nhiều, ngày hôm qua bụng bắt đầu đau, cho đến giờ vẫn chưa ăn uống gì cả.

“Thế anh cần em giúp gì không?”

Tần Mẫn Dữ muốn lắc đầu, nói rằng không cần gì cả nhưng lại sợ nếu mình làm vậy, cô ấy quả thực sẽ nghe theo và đi khỏi đó. “Em cứ ngồi đó đi.”

Thả Hỷ dùng đôi tay nóng ấm của mình bao bọc lấy tay của Tần Mẫn Dữ, “Được rồi, nhân lúc còn chưa đau, anh cố ngủ đi một lát”.

Tần Mẫn Dữ muốn nói rằng anh không buồn ngủ, nhưng không biết là do thuốc hay do bản thân đã quá mệt, anh chỉ nhắm mắt một lát là đã ngủ say. Thậm chí lúc Thả Hỷ buông tay anh ra, Tần Mẫn Dữ cũng tỉnh dậy một lát, nhìn bóng Thả Hỷ đi ra khỏi phòng rồi lại chìm vào giấc ngủ say.

Buổi chiều, Đinh Chỉ Túc mới hết việc và qua phòng bệnh của Tần Mẫn Dữ. Cô rủ Thả Hỷ đến nhà ăn kiếm chút gì đó để ăn.

“Tiểu thư hay khóc, hết khóc rồi à?”

“Đừng chọc ghẹo tớ nữa, tớ cũng có muốn khóc đâu, chẳng phải là mọi việc quá bất ngờ hay sao.”

“Người khác lại cứ tưởng Tần Mẫn Dữ mắc phải căn bệnh gì nguy hiểm lắm, cứ hỏi thăm tớ liên tục, lại còn nói là bạn gái cậu ấy khóc trông đáng thương quá!” Đinh Chỉ Túc cười, “Cố Thả Hỷ, nếu ngày nào đó tớ bị bệnh, cậu đừng đến thăm tớ nhé.”

“Tại sao?”

“Bộ dạng của cậu thích hợp với việc đến nhà tang lễ hơn.” Nói xong, Chỉ Túc cũng chẳng cần chú ý xung quanh, phá lên cười khanh khách.

Thả Hỷ nhìn Chỉ Túc cười, cô biết rằng, Chỉ Túc chẳng qua cũng chỉ muốn cô bớt căng thẳng nên mới đùa như vậy. Nhưng Thả Hỷ quả thực không cười nổi, “Chỉ Túc, nếu phải đến nhà tang lễ, tớ có khi lại chẳng khóc được đâu. Tận mắt chứng kiến anh ấy như vậy, tớ quả thực không chịu nổi.”

Hai mắt Thả Hỷ lại bắt đầu đỏ lên, Đinh Chỉ Túc vội nói: “Ăn nhanh lên, ăn xong còn quay lại chăm sóc cậu ấy. À, đúng rồi, có cần tớ thuê giúp một người phục vụ không? Một mình cậu không đảm đương được đâu, lại cũng không tiện nữa, người nhà cậu ấy thì vẫn chưa liên lạc được. À, đúng rồi, để tớ báo cho Trịnh Hữu Khánh, xem cậu ấy có thể đến giúp một tay không.”

Thả Hỷ vô cùng ngạc nhiên, “Hai người vẫn ngậm liên lạc với nhau hả?”.

“Làm gì có, chẳng phải là mấy lần vừa rồi tụ tập bạn cũ thì mới gặp nhau đấy thôi. Cũng chỉ có số điện thoại của cậu ấy thôi mà. Thế có cần không để tớ còn gọi?!”

“Hay là hỏi Tần Mẫn Dữ xem, nếu anh ấy cần thì gọi.” Thả Hỷ lại cảm thấy rằng, Tần Mẫn Dữ chắc sẽ không muốn để người quen nhìn thấy mình nằm trên giường bệnh.

“Không được, cậu nhìn những bệnh nhân khác mà xem, một người bệnh có đến mấy người phục vụ. Một mình cậu chăm sóc cậu ấy, vốn dĩ đã không tiện. Hơn nữa, buổi tối cậu còn phải về nhà, cậu về nhà rồi, Tần Mẫn Dữ vẫn cần người chăm sóc. Cậu đừng có mà hồ đồ như thế!”

“Ừ.” Với cuộc hôn nhân vừa mới trải qua cuộc chiến tranh lạnh, Thả Hỷ không đủ dũng khí để nói rằng sẽ không về nhà ngủ. Cô hiểu ý của Chỉ Túc. Có lẽ Tần Mẫn Dữ thật sự cần người chăm sóc, mà người đó không cứ phải là cô. Nếu ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy mà vẫn chưa thấm nhuần điều này thì cũng đáng tiếc cho những năm tháng đã qua.

“Chốc nữa nhắn tin thử xem. Buổi tối, khi tớ không ở đây, cậu qua thăm nom anh ấy chút nhé!” Thả Hỷ căn dặn Chỉ Túc, dù sao cô ấy cũng là bác sĩ.

“Ừ, trước khi về tớ sẽ qua thăm cậu ấy, yên tâm đi!”

Khi Thả Hỷ quay về phòng bệnh, Tần Mẫn Dữ đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang mở mắt nhìn thứ gì đó.

“Anh dậy lúc nào vậy? Bây giờ đã thấy đau chưa?” Thả Hỷ cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh giường. “Lúc ở cổng viện em có mua tờ báo, anh muốn đọc không hay là xem ti vi?”

“Không cần đâu.” Tần Mẫn Dữ quay đầu lại, “Triệu Vi Hàng là bạn trai cũ của Ngô Hoạch à?”

“Hình như vậy, cụ thể thế nào em cũng không rõ lắm. Sao anh biết, Ngô Hoạch nói với anh à?” Thả Hỷ mãi sắp xếp đồ đạc xung quanh, tỏ ra khá thờ ơ với thông tin đó.

Tần Mẫn Dữ bỗng cảm thấy mất hứng, anh dứt khoát xoay mình, nằm quay lưng về phía Thả Hỷ, căn bản là chẳng có gì để nói. Nhưng lúc đó, Tần Mẫn Dữ lại quên vết mổ đang trên người, anh xoay người hơi mạnh khiến toàn thân đau tới mức không chịu nổi, “Ái!” một tiếng rồi lại nằm về tư thế cũ.

“Sao thế, nằm mãi một tư thế cũng mỏi hả, để em giúp anh giở mình nhé!” Trước khi quay về phòng bệnh, Thả Hỷ đã tới phòng máy cô y tá, học hỏi thêm nhiều điều về việc lật người và chăm sóc bệnh nhân, cô sợ tay chân mình lỏng ngóng lại làm hỏng hết việc. Bây giờ lý luận đã thuộc rồi, chỉ chờ cơ hội thực hành thôi.

Thả Hỷ xoa hai tay vào nhau, đưa lên má thử nhiệt độ, đến khi cảm thấy đủ độ ấm mới đưa tay vào trong tấm chăn của Tần Mẫn Dữ.

“Ồi!” Một cảm giác lạnh lạnh, rõ ràng là chạm vào da thịt, Thả Hỷ vội rút tay lại.

“Sao anh lại không mặc quần áo?” Thả Hỷ thốt lên.

“Chỉ không mặc áo thôi.”

Tần Mẫn Dữ bỗng cảm thấy vết mổ không còn đau nữa mà lại chuyển sang đau đầu. Có Thả Hỷ đứng là một cô gái không biết làm người khác dễ chịu chút nào cả.

“Em hét cái gì thế?”

“Ồ, biết rồi. Thế bây giờ có cần mặc áo cho anh không?”

“Không cần, tối em về nhà cầm giúp anh hai bộ quần áo ngủ, anh không muốn mặc quần áo của bệnh viện.”

Thả Hỷ gật gật đầu, “Cũng đúng, cho dù quần áo của bệnh viện đã được xử lý khử độc ở nhiệt độ cao nhưng dù sao mặc quần áo của mình cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Cô y tá ban nãy phát quần áo cho em, em kiểm tra thấy một lỗ thủng phía sau lưng, cô ấy bảo là bị thủng trong quá trình khử trùng.”

Thả Hỷ cười cười rồi mới đặt bộ quần áo bệnh nhân còn mới lên bàn, “Anh còn cần gì nữa không để em mang vào luôn một thể?”

“Khăn mặt, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, dao cạo râu, ga trải giường, chăn, dép lê, cặp lông, thìa, thìa...” Tần Mẫn Dữ nói.

“Mới nghĩ ra được thế, em về xem tình hình rồi liệu thu xếp, có một cái túi du lịch to ở trong tủ ấy, cứ lấy ra mà đựng. Xà phòng thơm hay kem đánh răng thì mua ở đây cũng được, anh hay dùng loại nào thì em cũng biết rồi đấy.”

Thả Hỷ chăm chú ghi chép đầy đủ, “Được rồi, cô chú thì bao giờ về?”

“Khoảng hai ngày nữa, anh cũng chưa gọi điện.”

“Thế gọi Trịnh Hữu Khánh đến có được không, buổi tối anh cũng cần người chăm sóc, thuê người dù sao cũng không tốt bằng người quen. Hay là em về tìm mấy anh em nhà Tiểu Thiên?”

“Thôi, thuê người đi, bọn họ ai cũng có công việc.” Nói xong, Tần Mẫn Dữ cũng chẳng có ý định nói tiếp, khuôn mặt nhăn nhó lại chứng tỏ anh đang phải cố nhịn đau.

“Vâng, đợi anh tiêm xong, em cũng liên lạc thuê người xong. Sau đó về nhà lấy những thứ anh cần.”

Thả Hỷ cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh, nhìn từng giọt từng giọt dịch đang chảy xuống ống dẫn, từ từ ngấm vào cơ thể anh.

Nhờ sự giúp đỡ của Chỉ Túc, Thả Hỷ nhanh chóng tìm được người chăm sóc cho Tần Mẫn Dữ, chàng trai đó xem ra cũng rất có kinh nghiệm và được việc.

Hai người cùng nhau giúp Tần Mẫn Dữ lật người, để anh nằm nghiêng. Sau đó, Thả Hỷ dặn dò chàng trai vài câu rồi cầm chìa khoá về nhà Tần Mẫn Dữ.

* * *

Trên đường, Triệu Vĩ Hàng gọi điện thoại cho Thả Hỷ, hỏi xem mấy giờ về để anh tiện đường qua đón.

“Anh về rồi à?”

“Ừ, hôm nay ít việc, có thể về sớm.”

“Không phải đón em nữa đâu, em không ở trường. Một bạn học của em phải nằm viện, em đang về lấy đồ giúp cậu ấy.”

“Cần anh giúp gì không?”

“Ở đây gọi xe cũng tiện, anh qua được đây thì cũng tắc đường, không cần đâu. Ăn cơm tối muộn một chút, anh về thì ăn tạm chút hoa quả nhé!”

Lúc đó, xe dừng lại, tài xế taxi đợi Thả Hỷ trả tiền. Thả Hỷ không đợi Triệu Vĩ Hàng trả lời, vội vội vàng vàng tắt điện thoại.

Khi Thả Hỷ về được đến nhà của mình thì đường phố đã sáng đèn, nhà nào đèn điện cũng đã sáng trưng.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn, hai món xào, một món canh đang bày sẵn trên bàn. Triệu Vĩ Hàng đang ngồi trên sofa xem tin tức.

Nhìn thấy Thả Hỷ bước vào, anh vội đứng lên: “Vừa đúng lúc, cơm canh cũng vừa nấu xong.”

Thả Hỷ cởi giày xong vội chạy lại, “Anh nấu đấy à?”

“Ừ, thay quần áo đi, rửa chân tay rồi ăn cơm.” Triệu Vĩ Hàng bắt đầu xối cơm.

Thả Hỷ không đợi được bèn nhón một miếng thức ăn lên nếm, mùi vị không giống với những món cô thường làm, nhưng cảm giác có phần ngon hơn.

“Anh nấu ngon như vậy, sao cứ bắt em phải nấu?”

Triệu Vĩ Hàng nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn cô, “Ai quy định là người nào nấu ngon thì phải nấu?”

Anh nuốt một miếng cơm, “Định Chỉ Túc nằm viện à?”

“Không phải, một người bạn học khác, người này anh không biết.”

“Còn có bạn học nào làm em khóc đến như vậy?” Triệu Vĩ Hàng cảm thấy rất hứng thú khi hỏi Thả Hỷ điều đó.

“Ồ.” Thả Hỷ có phần do dự, cô không biết phải trả lời thế nào.

“Anh ấy mới từ nước ngoài về, cũng là bạn lớn lên từ nhỏ cùng với em.”

“Bạn trai?” Triệu Vĩ Hàng có vẻ đã hiểu mọi chuyện.

“Không phải, quan hệ của bọn em rất rõ ràng, chỉ là bạn thôi,” Thả Hỷ nghĩ một lát, làm thế nào để chứng minh được mối quan hệ đó, “Ồ, nhưng cũng không phải hoàn toàn trong sáng.”

Triệu Vĩ Hàng bật cười, “Cố Thả Hỷ, em đã khiến anh nhìn nhận với con mắt khác rồi đấy, còn có mối quan hệ như vậy nữa à?”

Thả Hỷ cúi đầu uống canh, từng ngụm từng ngụm một, “Đúng vậy, lúc đó không cảm thấy có điều gì bất thường, có gì ghê gớm đâu, trẻ con mà, vẫn còn ngốc nghếch lắm!”

“Tự biết rằng ngốc nghếch là được rồi. Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy?” Triệu Vĩ Aàng vốn không phải người thích tìm hiểu tận gốc rễ mọi chuyện, tuy nhiên, đã nói đến đó rồi, không hỏi tiếp thì cũng chẳng biết nói gì.

“Anh ấy bị viêm ruột thừa, phải mổ, người nhà lại đi vắng hết. Aai ngày tới có khi em phải thường xuyên qua đó.”

“Ồ, ăn nhanh lên rồi đi nghỉ sớm đi.” Triệu Vĩ Hàng nói câu đó, chẳng tỏ rõ thái độ gì cả. Thả Hỷ cũng chẳng biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì.

Hơn nữa, cả ngày hôm nay cô cũng thấm mệt rồi, không nói đến chuyện phải chạy đi chạy lại, chỉ riêng chuyện khóc lóc cũng khiến Thả Hỷ cảm thấy toàn thân mệt rã rời, đầu óc đau buốt.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Đinh Chỉ Túc gọi điện tới, nói rằng Tần Mẫn Dữ đã có thể ăn một chút gì đó. Thả Hỷ định sẽ nấu cháo rồi đưa tới cho anh.

“Triệu Vĩ Hàng, lát nữa anh đưa em tới bệnh viện được không, sau đó em sẽ tự bắt xe đi làm.”

Nhìn bộ dạng tất bật của Thả Hỷ bên nồi cháo, Triệu Vĩ Hàng cau mày nói: “Cố Thả Hỷ, em đừng tưởng rằng chỉ cần báo cáo với anh một chút là có thể tự do hành động nhé!”

Thả Hỷ lập tức lựa gió xoay chiều: “Làm gì có chuyện đó, nếu không để em tự mang tới bệnh viện, anh cứ đi làm đi!”

“Cố Thả Hỷ, ý của anh là có phải em đang cố gắng thể hiện tài nghệ với mối quan hệ không phải hoàn toàn trong sáng kia không đấy?”

“Em biết tài nghệ của em không siêu sao rồi,” Thả Hỷ gờ muôi lên, cười hì hì, “Chắc cũng chỉ hai ngày thôi mà. Người nhà anh ấy đều đi vắng, đợi bố mẹ anh ấy về rồi, em cũng không cần hiển dáng chút tài mọn này đâu!”

Triệu Vĩ Hàng nhìn Thả Hỷ, “Múc cháo ra đi, ăn sáng nhanh lên rồi anh đưa tới bệnh viện.”

Vì Triệu Vĩ Hàng còn đứng đợi ở dưới sân nên Thả Hỷ cũng không tiện ở lại viện lâu, cô chỉ dặn dò Tần Mẫn Dữ cố gắng ăn một chút rồi đi ngay.

Chàng trai được thuê đến chăm sóc cho Tần Mẫn Dữ cũng rất biết nói chuyện, “Chị ơi, chị cùng ăn cho vui. Chị mang tới nhiều như vậy, anh ấy thì lại không ăn được nhiều, em ăn không hết thì cũng phí.”

Thả Hỷ nhìn Tần Mẫn Dữ, không ngờ anh cũng đang quay sang nhìn cô, anh chẳng hề tỏ ý phản đối trước đề nghị của chàng trai đó.

Thả Hỷ lại có đôi chút băn khoăn, ánh mắt của Tần Mẫn Dữ có chút gì đó hy vọng.

Cô vội nói bừa: “À không, chị còn phải đi làm. Hai người cứ ăn đi nhé! Ngày mai lúc nào chị đem cơm đến sẽ lấy cặp lồng này sau.”

Nói xong, Thả Hỷ liền chạy vội xuống lầu.

Thời gian vẫn còn sớm nhưng nếu không chạy nhanh, cô sẽ cảm thấy có phần khùng hoảng, dường như sau lưng cô như đang có một ai đó kéo lại.

* * *

Ngồi lên xe, Triệu Vĩ Hàng khẽ liếc cô một cái: “Hệ thống sưởi ở bệnh viện cũng không đến nỗi tồi nhỉ.”

“Sao anh biết?”

Triệu Vĩ Hàng chẳng nói chẳng rằng, đưa tay lên má Thả Hỷ quẹt một cái, ngón tay anh toàn những giọt mồ hôi.

Thả Hỷ “xi” một tiếng rồi vội lấy khăn mùi xoa lau tay cho Vĩ Hàng. “Anh đúng là lảm chuyện!”

“Đúng vậy, không lảm chuyện sao lại còn lái xe đưa vợ đi phục vụ người yêu cũ.” Triệu Vĩ Hàng lạnh lùng châm chọc.

“Triệu Vĩ Hàng, anh thật quá nhỏ nhen, tính tình lại kỳ quái nữa.”

Triệu Vĩ Hàng đang khởi động xe, nghe Thả Hỷ nói vậy bỗng quay người lại, đối diện với Thả Hỷ. Hai tay nắm chặt hai vạt áo, đột nhiên phanh ra rồi lại đóng lại, sau đó tiếp tục lái xe rời khỏi bệnh viện.

Thả Hỷ trợn tròn mắt ngạc nhiên, năng khiếu hài hước của Triệu Vĩ Hàng quả thực đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của cô, bỗng chốc lại đem những hành động bạo lực ra để gây cười.

Sau đó nghĩ lại, Thả Hỷ vẫn không nhịn được cười. Thả Hỷ cảm thấy ngay cả bản thân cô cũng đang trở nên kỳ lạ theo.

7. Chương 11-12

Chuyện qua rồi hãy để nó qua

Cố Thả Hỷ bây giờ không còn ai để yêu cũng chẳng có ai yêu và đã từng yêu. Cô giống như một chiếc lá khô trên cây vào cuối mùa đông, ánh nắng mặt trời cũng đã được hưởng rồi, mưa gió cũng đã phải chịu rồi nhưng vẫn kiên trì bám trụ lại, cũng không rụng xuống khi cần phải rụng. Chiếc lá ấy cứ khô cứng, lạnh lẽo đeo bám trên cành cây kia.

* * *

Lúc xuống xe, Thả Hỷ phân vân một hồi, dù sao thì cũng phải lung lạc anh ta một chút. Thả Hỷ định bụng sẽ vòng sang phía Triệu Vĩ Hàng ngồi, tặng anh một nụ hôn cảm ơn và tạm biệt. Nhưng khi cô mới đi vòng ra sau xe, xe đã vụt chạy mất, bỏ lại cô đứng đó một mình, mắt cứ dõi theo hướng xe vừa chạy.

Bỗng nhiên, một giọng hỏi đùa cất lên phía sau lưng Thả Hỷ: “Cố Thả Hỷ, bắt quả tang rồi nhé, bạn trai à?”

Thả Hỷ bỗng bừng tỉnh, “Không, là chồng em.”

“Hả?” ngay cả vẻ dịu dàng hiền thực thường ngày của cô giáo Hoàng cũng không còn nữa, “Sao lại thế?!” Mặc dù quá bất ngờ nhưng cô vẫn phân biệt được một cách rõ ràng, nếu Thả Hỷ gọi người đó là “ông xã”, thì chưa chắc đã phải là vợ chồng có đăng ký đăng hoàng, đăng này, Thả Hỷ đã gọi người đó là “chồng”, có nghĩa là đã danh chính ngôn thuận rồi, “Cậu kết hôn lúc nào vậy, nói nhanh xem nào?”

Cổng trường lúc buổi sáng có rất nhiều giáo viên đi lại, cô giáo Hoàng đứng đó thảng thốt khiến Thả Hỷ bỗng chốc trở thành tâm điểm của sự chú ý. Thả Hỷ vội đội mũ của áo khoác lên, nổi tiếng thì cũng không thể theo cách này. “Đi thôi.” Cô vội vã đi khỏi chỗ đó.

Nhưng cô giáo Hoàng vẫn chưa hết bàng hoàng bởi thông tin vừa rồi, mà điều đó tất nhiên phải khiến cô ngạc nhiên chứ, Thả Hỷ mới bao nhiêu tuổi nào, hai mươi ba, thế mà đã kết hôn. Còn cô thì sao, từ trước đến giờ, vẫn cứ coi Thả Hỷ cùng hội cùng thuyền với mình, tức là những người không có chí hướng lớn, chỉ cần sau này lấy chồng, phục vụ chồng con rồi làm tốt công việc nhân nhả ở trường là được. Thế mà Thả Hỷ đã kịp lấy chồng, còn cô, sắp ba mươi tuổi rồi, nếu nói là không lo lắng thì cũng không đúng. “Cố Thả Hỷ, đợi chị với!”

Cuối cùng, Thả Hỷ không thể tránh khỏi sự truy hỏi của cô giáo Hoàng. Tất nhiên, sau khi nói hết mọi chuyện, Thả Hỷ như trút được gánh nặng. Rốt cuộc, với tốc độ truyền bá của cô giáo Hoàng, mọi người không còn có ý định giới thiệu bạn trai cho Thả Hỷ nữa.

Tuy nhiên, sau khi biết thân thế và nơi công tác của Triệu Vĩ Hàng, vốn chỉ là thăm hỏi thông thường, cô giáo Hoàng đã chuyển sang một mục tiêu khác: nhờ Thả Hỷ giới thiệu một người bạn trai có đủ mọi điều kiện như vậy. “Đây là nhiệm vụ, lệnh cho em trong một tuần phải hoàn thành.” Giọng điệu của cô giáo Hoàng đầy vẻ tư lợi, “Ha ha, nếu thành công, chị sẽ tặng em một phong bì to, trong đó có cả tiền mừng đám cưới trước đây của em, đến khi chị kết hôn, em cũng không cần mừng phong bì gì hết, nhất định thế

nhé!” Sau đó, cô giáo Hoàng dương dương tự đắc bỏ đi, dường như vị hôn phu lý tưởng đã nằm chắc trong tầm tay cô rồi.

Thả Hỷ thở dài một tiếng, bắt đầu làm nốt những công việc còn dở dang của ngày hôm qua, cũng may là không nhiều việc lắm. Một lát sau, tin nhắn của Chỉ Túc được gửi tới, “Tần Mẫn Dữ hồi phục rất nhanh, hôm nay đã có thể vận động được một chút rồi. Cậu không cần phải đến nữa đâu!”.

Thả Hỷ nghĩ một lát rồi nhắc điện thoại gọi cho Chỉ Túc, “Chỉ Túc này, buổi trưa phiền cậu mua chút gì cho anh ấy ăn nhé! Tổ không có thời gian về nhà nấu. Buổi chiều tớ sẽ về nhà, nấu chút gì đó rồi đưa vào viện, lúc đó cậu đến ăn cùng cho vui nhé!”.

“Cậu cũng khéo sắp đặt thật đấy, tớ không có thời gian, cậu biết là tớ nhiều lúc đến ăn trưa còn không kịp nữa là.”

“Thế phải làm thế nào, hay là tớ mua đồ ăn rồi mang đến đó nhé?”

“Không phải lo nhiều thế, cậu chẳng phải đã ăn cơm ở nhà ăn của bệnh viện rồi hay sao, còn gì không yên tâm nữa nào, ở đó muốn ăn gì chẳng có? Hơn nữa, cậu ta bây giờ ngay cả sơn hào hải vị cũng chẳng ăn được nữa là!”

“Đình Chỉ Túc, sao cậu chẳng có chút đồng cảm gì thế nhỉ!”

“Nói thật nhé, mới thấy cậu ta bị bệnh, tớ cũng cảm thấy tội nghiệp, nhưng nhìn điệu bộ tất bật lo lắng của cậu, cộng với khuôn mặt nhợt nhạt cho rằng việc cậu lo lắng là lẽ đương nhiên khiến tớ vô cùng bức mình. Cũng tại tớ, tự nhiên lại lôi cậu vào chuyện này.”

“Bây giờ có phải lúc chấp nhận những chuyện đó không?” Thả Hỷ cũng chẳng biết phản kháng bằng cách nào, đành phải hỏi lại như vậy.

“Thôi được, buổi trưa, tớ sẽ mua chút gì đó cho cậu ấy, cậu cũng đừng lo lắng quá. Buổi tối cậu cũng không cần phải đến đâu, bây giờ cậu ấy không được ăn nhiều, chỉ ăn chút gì đó loãng loãng thôi, những thứ đó ở nhà bếp bệnh viện cũng có. Tài nghệ của cậu thấp kém thì không nói làm gì, sợ rằng ngay cả việc hầm canh cũng không làm nổi đâu.”

“Nhưng cậu cũng không thể ngăn không cho tớ đến đó được, tớ muốn đến đó một chút xem tình hình thế nào.”

“Tuỳ cậu thôi, tớ có thể đảm bảo rằng, từ giờ cho đến lúc người nhà Tần Mẫn Dữ đến chăm sóc, tớ sẽ cho cậu ấy ăn theo đúng tiêu chuẩn dinh dưỡng học. Dù sao không phải là cậu nhiều chuyện thì là tớ nhiều chuyện. Tớ không có nhiều thời gian tranh luận với cậu, đợi khi nào ân hận, đừng có đến tìm tớ mà khóc lóc nhé.” Nói xong, hình như đang có người gọi Chỉ Túc, cô liền nói tiếp một câu: “Đừng làm theo cảm tính nữa, hãy chịu khó suy nghĩ một chút đi.” Sau đó liền cúp máy.

Thả Hỷ quả thật cũng đã ngồi suy nghĩ, Triệu Vĩ Hàng ngày hôm nay, Đình Chỉ Túc ngày hôm nay đều đã đưa đến cho cô một thông điệp rõ ràng, họ đều hy vọng cô có thể tránh xa sự mê hoặc, hoặc cũng có thể tránh xa sự tổn thương chẳng.

Trong thời gian Tần Mẫn Dữ còn nằm viện, Thả Hỷ quả thực không đến đó nữa, mặc dù trong lòng cô không cảm thấy dễ chịu lắm, luôn cảm thấy trống trải nhưng cô vẫn không đi. Đây hoàn toàn không phải vì muốn chứng minh quyết tâm của mình mà bởi vì Thả Hỷ bỗng nhiên nhận ra đó không phải là nơi để cô chờ đợi. Những việc cô làm trước đó, đều vượt ra ngoài giới hạn của một người bạn, nếu cứ tiếp tục dần sâu vào, ngoài việc đem lại sự khó chịu cho người khác còn khiến bản thân cô tiếp tục rơi vào vị trí không rõ ràng và chẳng mang lại kết quả gì.

Cũng sau hôm đó, Thả Hỷ chẳng có ngày nào được yên ổn, cô giáo Hoàng ngày nào cũng bám lấy cô truy hỏi về việc cô ấy đã nhờ vả. Thả Hỷ khát hết ngày này sang ngày khác, cô vẫn biết rằng mai mối là một việc làm tốt đẹp nhưng hiện giờ cô quả thực chẳng có tâm trạng để làm việc đó.

truyenky.vn

Nhưng cô giáo Hoàng lại không chịu buông tha Thả Hỷ. Buổi trưa hôm đó, khi gặp Thả Hỷ, cô ấy đã bắt Thả Hỷ gọi điện ngay lập tức, hỏi Vĩ Hàng xem có chàng trai nào phù hợp với tiêu chuẩn của cô ấy không.

Theo lời cô giáo Hoàng thì cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định là phải ra tay gấp, không thể để “kho tài nguyên” - Thả Hỷ - xếp xó và bỏ phí mãi như thế được.

Thả Hỷ bị dồn ép quá đành phải nói: “Em cứ gọi điện nhưng chưa chắc đã có người phù hợp với tiêu chuẩn của chị đâu, cơ quan anh ấy toàn người cao tuổi.”

“Không có đồng nghiệp thì còn bạn học chứ?”

Vừa nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của Thả Hỷ, cô giáo Hoàng vội vỗ về, “Cố Thả Hỷ, chị không định nói đâu, nhưng nếu không phải vì một cô gái trẻ như em đã vội vã lấy chồng rồi bỏ lại chị bơ vơ chưa biết về đâu, hay nói một cách khác là em đã chiếm dụng mảnh đất màu mỡ của chị. Cho nên hãy lấy công chuộc tội mau đi!”

Thả Hỷ đành phải rút điện thoại ra bấm số. “Alô? Em đây.”

Khi điện thoại được kết nối, Thả Hỷ còn đang mải nghĩ xem phải mở đầu thế nào cho đỡ đường đột thì cô giáo Hoàng đã oang oang bên cạnh kể ra những yêu cầu của cô ấy: “Thả Hỷ, phải tốt nghiệp Đại học chính quy, cao khoảng một mét tám, là người thành phố này, bố mẹ đều khoẻ mạnh, có nhà có xe, ờ, tạm thời như thế đã”.

Thả Hỷ vội cầm điện thoại chạy ra chỗ khác, đầu dây bên kia, Triệu Vĩ Hàng cũng đang rất ngạc nhiên, “Có chuyện gì vậy?”

“Triệu Vĩ Hàng, có một việc như thế này,” Thả Hỷ vẫn còn ấp a ấp úng: “Em có một đồng nghiệp, mọi điều kiện đều tốt, hiện đang làm ở phòng tư liệu. Anh xem bên đó có ai phù hợp thì giới thiệu một người nhé?”

“Là nữ à?”

“Tất nhiên rồi.”

“Ngay bây giờ thì chưa nghĩ ra ai cả. Sao giờ em còn quan tâm đến cả những chuyện đó nữa hả?” Triệu Vĩ Hàng không nhịn được cười.

“Ồ, đó là cô giáo Hoàng, người thường xuyên đi ăn trưa với em. Chị ấy năm nay hai mươi sáu tuổi, tính tình rất tốt, lại xinh xắn. Anh để ý một chút, xem trong cơ quan có ai phù hợp không, nếu không thì bạn học cũng được. Yêu cầu của chị ấy vừa rồi anh có nghe được không?”

“Nghe được một chút, yêu cầu cụ thể thế, sao không tự đăng báo tìm bạn đi.” Triệu Vĩ Hàng cười đùa.

“Dù sao anh cũng cố gắng lưu ý việc này cho em nhé!” Thả Hỷ chỉ có thể đưa ra nhiệm vụ, theo cô, nếu Triệu Vĩ Hàng đã muốn giúp thì việc này cũng không khó.

“Để anh kiểm xem. Hôm nay anh về sớm, cùng về nhà nhé!”

“Vâng, thế thì tiện đi siêu thị mua ít đồ rồi về nhà. Khi nào anh đến thì gọi điện cho em nhé.” Triệu Vĩ Hàng gần đây rất hay về sớm, dường như công việc bận rộn trước đây bỗng chốc tan biến.

Mục đích của cô giáo Hoàng đã đạt được, cô hài lòng trở về phòng làm việc. Bản thân Thả Hỷ cũng cho rằng, xem mặt, kết hôn chưa hẳn đã là không tốt. Rồi cuộc nếu khoảng cách giữa hai người không quá xa, điều kiện, hoàn cảnh phù hợp, nếu yêu nhau hay sống chung đều có một cơ sở nhất định, mọi việc cũng trở nên dễ dàng. Cô chẳng phải là một ví dụ rất điển hình hay sao, nếu chỉ nhìn bên ngoài, cuộc hôn nhân của cô chắc chắn có thể coi là một tấm gương tiêu biểu.

Hết giờ làm việc một lúc, đã thấy điện thoại của Triệu Vĩ Hàng gọi tới. Hai người hẹn nhau ngoài cổng chính, ở đó không được dừng xe quá lâu.

Thả Hỷ chạy vội xuống lầu, bỗng nhìn thấy Tần Mẫn Dữ đang đứng cạnh cửa phòng thu phát tư liệu.

“Sao anh lại đến đây?” Người thì cũng đã đứng trước mặt rồi, Thả Hỷ không thể không thể hiện sự quan tâm, “Vết mổ thế nào rồi, hôm nay lạnh thế này, anh đến làm gì thế?”

Tần Mẫn Dữ kéo Thả Hỷ đi theo anh, “Anh không đến, làm sao mà tìm được em.”

“Đi đâu vậy?”

“Anh mời mọi người ăn cơm, đã hẹn Chỉ Túc và Hữu Khánh rồi, lần này bị bệnh, đã làm phiền mọi người nhiều.”

Mãi sau khi Tần Mẫn Dữ nằm viện mấy ngày, Trịnh Hữu Khánh mới biết thông tin đó. Nghe nói mấy ngày cuối cùng, tối nào cậu ấy cũng đến ngủ và chăm sóc Tần Mẫn Dữ ở bệnh viện. Đỉnh Chỉ Túc nói, chưa thấy người đàn ông nào đảm đang như Trịnh Hữu Khánh, nó khác hẳn vẻ rần rở nam tính bên ngoài của cậu ta.

“Thế hai người kia đâu?”

“Anh đến đón em, Hữu Khánh đến đón Chỉ Túc, hẹn nhau ở quán ăn.”

Thả Hỷ lên xe, lần nước anh đợi cô, chính là lúc báo tin bà nội cô mất. Không biết khi chờ đợi, Tần Mẫn Dữ cảm thấy thế nào. Thả Hỷ vẫn còn nhớ, hồi nhỏ khi phải chờ đợi, cô biết anh sẽ xuất hiện, sau khi yêu anh, cô vẫn luôn chờ đợi trong hy vọng, cho dù sự chờ đợi đó cuối cùng cũng không mang tới sự ngọt ngào.

Lúc đó đang là giờ cao điểm, Tần Mẫn Dữ lái xe ra bằng cổng phụ, sau đó lại vòng qua cổng chính. Khi đi qua cổng chính, Thả Hỷ bỗng nhìn thấy một chiếc Mercedes vô cùng quen thuộc đang đỗ trước cổng trường, chiếc xe đỗ lại đã làm nơi đó bị ùn tắc.

Thả Hỷ vội hét lên: “Dừng lại nhanh lên, em phải xuống xe!”

Sự việc quá đột ngột, Tần Mẫn Dữ cũng không hiểu tại sao Thả Hỷ lại hét lên đòi dừng xe, tuy nhiên, anh vẫn bật xi nhan xin đường rồi từ từ đỗ bên cạnh đường. “Sao thế?” Thấy Thả Hỷ vội vã xuống xe rồi chạy về phía sau, Tần Mẫn Dữ phải thò đầu qua cửa xe gọi với theo: “Ồ đây không được đỗ xe lâu đâu!”

Thả Hỷ quay đầu lại xua xua tay, “Anh đến đó trước đi, lát nữa em sẽ gọi cho Chỉ Túc rồi tự đến đó”.

Tần Mẫn Dữ nhìn theo bóng của Thả Hỷ, thấy cô chui vào trong một chiếc xe khác. Chiếc xe đó lái vượt qua xe của Tần Mẫn Dữ rồi hoà vào dòng xe đang hối hả trên đường. Lúc đó, anh không thể hiểu nổi, quả thực không tài nào hiểu nổi. Cũng có thể, tất cả mọi người đều cảm thấy mình đã đối xử không đúng với Thả Hỷ. Nhưng tại sao anh chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh phía sau hành động của cô ấy.

Thả Hỷ chui vào trong xe của Triệu Vĩ Hàng, “Xin lỗi, xin lỗi!”

“Sao em lại đi từ đằng đó lại?” Triệu Vĩ Hàng đã chăm chú theo dõi phía trong trường, xem có thấy Thả Hỷ đi ra không. Còn đoán già đoán non rằng chắc Thả Hỷ quên gì đó ở văn phòng rồi phải quay lại lấy, vì vậy, mặc dù biết rằng xe của mình đang cản trở đường đi nhưng cũng không quá sốt ruột.

“Tối nay, mấy người bạn em lại bỗng nhiên muốn tụ tập, em đi nhờ xe của họ qua đây nên xuống ở phía trước xe của anh.” Thả Hỷ không dám nói là cô đã quên mất rằng Triệu Vĩ Hàng đang đợi cô ngoài cổng. Triệu Vĩ Hàng dường như cũng không có ý định tra hỏi thêm, Thả Hỷ khẽ thở phào.

“Ồ, đi đâu, để anh lái xe đưa đi.”

“Em cũng không biết, đợi chút để em hỏi Chỉ Túc.” Quả nhiên lại là nhà hàng Sở Giang, Thả Hỷ bối rối nhìn Triệu Vĩ Hàng. Đó là nhà hàng vào loại nhất nhì ở thành phố này, tiệc cưới của Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng hồi đó cũng được tổ chức ở đây. Tổng giám đốc của nhà hàng này hình như là chỗ quen biết của Triệu Khắc Dương- bố của Vĩ Hàng- mối quan hệ giữa hai nhà xem ra rất thâm thiết.

Trước khi hỏi được địa điểm, họ đang đi đúng hướng đến nhà hàng, nên chẳng mấy chốc, xe của Triệu Vĩ Hàng đã dừng trước cửa nhà hàng Sở Giang. Triệu Vĩ Hàng tìm chỗ đỗ xe rồi cũng xuống xe.

“Có chuyện gì thế?” Thả Hỷ không hiểu.

“Đã đến đây rồi thì vào chào chú Mạnh một tiếng, bọn em cứ liên hoan đi, hoá đơn để anh thanh toán cho.”

Lúc đó, Thả Hỷ bỗng nhìn thấy xe của Tần Mẫn Dữ cũng vừa đến nơi, đỗ gần chỗ xe của họ.

Triệu Vĩ Hàng nhìn theo hướng nhìn của Thả Hỷ, “Bạn học của em đến đây à?”

Thả Hỷ không trả lời, tình hình này thì việc họ chạm mặt nhau là điều khó tránh khỏi rồi.

Tần Mẫn Dữ quả nhiên tiến về phía họ đang đứng. Thả Hỷ hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia, họ đều đang đợi cô giới thiệu.

“Đây là chồng em, Triệu Vĩ Hàng. Còn đây là bạn học của em, Tần Mẫn Dữ.” Giới thiệu một cách đơn giản, nghĩ một lát, cô lại nói thêm, “Bữa cơm hôm nay do Tần Mẫn Dữ mời, anh ấy muốn chúc mừng đã ra viện.”

Triệu Vĩ Hàng khẽ nheo mắt lại, chìa tay ra, “Xin chào.” Với mối quan hệ như vậy, Triệu Vĩ Hàng biết rằng mình có muốn thanh toán bữa tiệc này sẽ thành việc thừa thãi.

“Xin chào.” Tần Mẫn Dữ cũng lịch sự chìa tay ra, “Đều là những bạn thân, cũng không đông lắm, anh Triệu ở lại cùng cho vui nhé!” Không cứ là có thích hay không nhưng chút lịch sự này cũng cần phải có.

“Không cần đâu,” Triệu Vĩ Hàng mỉm cười, “Các bạn cứ vui vẻ nhé!” Nói xong, cũng chẳng rườm rà gì nữa, lái xe về luôn.

“Đi thôi, hai người kia đến rồi đấy.”

Quả nhiên, trong gian phòng đã đặt trước, Đinh Chỉ Túc và Trịnh Hữu Khánh mỗi người ngồi một góc, chẳng ai thèm nhìn mặt ai cả.

“Hai người sao vậy?”

“Tớ lại đang muốn hỏi cậu đây.”

“Một vài câu không thể nói hết được.”

“Vừa nãy cậu ấy đòi hút thuốc, tớ không cho, sau đó cậu ta bỏ ra góc đó ngồi, cũng chẳng hút thuốc nữa.”

Thả Hỷ nhìn Trịnh Hữu Khánh, cậu ấy không phải là người hay chấp nhặt những chuyện như vậy. Trịnh Hữu Khánh đưa quyển thực đơn về phía Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ, “Hai cậu cũng chọn món đi.”

Thả Hỷ lắc lắc đầu, nhìn vào quyển thực đơn, cũng chẳng biết những tên gọi mỹ miều kia rốt cuộc là món gì. Cô chẳng buồn hỏi và cũng chẳng buồn tốn công suy nghĩ, “Mọi người gọi là được rồi, tớ ăn gì cũng được.”

“Tức là tùy ý rồi?” Vào phòng đã lâu, bấy giờ Tần Mẫn Dữ mới lên tiếng. Trước đó toàn một mình Trịnh Hữu Khánh ba hoa, nhưng câu nói đó của anh cực kỳ khiêu khích, nó không thể không khiến Thả Hỷ nghĩ đến một hàm ý khác.

Dưới sự giám sát của bác sĩ Đinh Chỉ Túc, hai đấng mày râu không hề chạm đến một giọt rượu. Các món ăn được gọi ra rất nhiều, Tần Mẫn Dữ thì vẫn đang phải ăn kiêng. Thêm vào đó, mỗi người có một tâm trạng riêng, bữa cơm hôm đó quả thực không mấy hứng thú, chưa được hai tiếng đã tan cuộc.

Đinh Chỉ Túc tỏ ý muốn đưa Thả Hỷ về.

“Cậu ngay cả xe cũng không có còn đòi đưa về cái nổi gì.”

“Vẫn còn sớm, bọn tớ muốn đi dạo một chút.” Đinh Chỉ Túc lôi tay Thả Hỷ định đi.

“Gần đây tình hình an ninh không tốt lắm, hai cậu trẻ trung như vậy, chẳng phải là mục tiêu của đám người xấu hay sao.” Trịnh Hữu Khánh hiện đang làm ở cơ quan công an thành phố, không thể nói cậu ấy chỉ “nghe hơi bắc nồi chõ” được.

Vì vậy, cho dù hai cô không muốn thì cuối cùng cũng bị nhét mỗi người vào một xe khác nhau để về nhà.

Về đến chân cầu thang, Thả Hỷ nói lời cảm ơn.

“Đừng khách sáo thế.” Tần Mẫn Dữ nói xong liền lái xe về luôn.

Về đến nhà, Triệu Vĩ Hàng vẫn chưa về. Thả Hỷ do dự một lát, kệ anh ta vậy. Đôi khi, ngay cả bản thân Thả Hỷ cũng không xác định được, rốt cuộc, cuộc hôn nhân này có ý nghĩa gì. Cứ ngày này qua ngày khác lặp lại những công việc như vậy, trừ khi già rồi, trừ khi chết đi. Cô không chú ý, cũng chẳng có ai chú ý tới điều đó. Buổi tối hôm đó, cảm giác thất bại lại đột nhiên ghé thăm Thả Hỷ, nó khiến cô không kịp trở tay, nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ.

Gần đây, không hiểu tại sao, bất cứ là nhìn thấy, nghe thấy hoặc nghĩ đến hai chữ tình yêu, mắt Thả Hỷ lại ươn ướt, vô cùng thương cảm. Có thể là do cảnh tiêu điều, hiu hắt của mùa đông chẳng. Nó khiến cô luôn cảm thấy lòng mình, trái tim mình đang vô cùng trống trải. Đặc biệt là khi hàng ngày, Thả Hỷ phải nghe

cô giáo Hoàng huyền thuyên không ngớt về tiến độ tìm hiểu của cô ấy. Thả Hỷ lại càng cảm thấy cô đơn hơn.

Với việc Thả Hỷ nhờ, không ngờ Triệu Vĩ Hàng lại giúp đỡ nhiệt tình đến thế. Anh ta giới thiệu một người bạn thân cho cô giáo Hoàng, tất nhiên, buổi gặp mặt hôm đó, đích thân Thả Hỷ dẫn cô giáo Hoàng tới. Người bạn đó của Triệu Vĩ Hàng tên là Kiều Duy Nhạc, thoát nhìn đã biết là con nhà giàu có nhưng thuộc típ người sống nội tâm, không khoa trương, lại hơi e thẹn nữa.

Ấn tượng đầu tiên của Thả Hỷ về Kiều Duy Nhạc rất tốt, nhưng lại cảm thấy có điều gì đó tốt quá. Kiều Duy Nhạc không giống như những người đàn ông mà Thả Hỷ thân thiết, ví dụ như Triệu Vĩ Hàng, Tần Mẫn Dữ hay cả Trịnh Hữu Khánh. Anh ta không cố gắng làm nổi bật sự tồn tại của mình, dường như lúc nào cũng chuẩn bị làm một chiếc lá xanh, làm nền cho người khác. Tuy nhiên, Kiều Duy Nhạc cũng không coi thường sự tồn tại của mình, nụ cười ấm áp, không nhiều lời, nhưng mỗi câu nói đều khiến mọi người xung quanh cảm nhận được sự quan tâm. Sự gần gũi, khéo léo đó không phải ngày một ngày hai mà có thể tạo dựng được.

Sau một bữa cơm, Thả Hỷ lại có chút nghi ngờ, dường như phán đoán của cô về sự e thẹn của Kiều Duy Nhạc có phần sai lầm. Anh ta phải là loại người quá nhiều kinh nghiệm, quá từng trải thì đúng hơn. Nhìn thấy cô giáo Hoàng đang rất mãn nguyện, Thả Hỷ lại cảm thấy hơi lo lắng.

“Triệu Vĩ Hàng, cái anh chàng Kiều Duy Nhạc kia cũng không đơn giản đâu nhỉ.” Về đến nhà, Thả Hỷ hỏi Triệu Vĩ Hàng, ngữ khí ít nhiều đã khẳng định chắc chắn ý kiến của mình.

“Cụ thể hơn xem nào?”

“Thoạt nhìn thì thấy là con người rất đơn giản, có phần e thẹn, nhưng khi quan sát kỹ, lại không đơn giản chút nào.” Thả Hỷ đang hình dung cảm giác của mình.

Triệu Vĩ Hàng bật cười, “Hơi đâu mà lo nghĩ nhiều làm gì, giới thiệu cho họ biết nhau rồi, coi như mình đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nhưng Hoàng Ngải Lê là một cô gái rất đơn thuần, giới thiệu Kiều Duy Nhạc cho cô ấy thì nguy hiểm quá!”

“Chẳng có ai là không nguy hiểm cả, anh thấy cái cô Hoàng Ngải Lê đó nhìn như muốn ăn sống nuốt tươi Duy Nhạc. Việc này nếu thành công phải là do sự tự nguyện của hai bên. Hơn nữa, Kiều Duy Nhạc không phải là loại người hay chơi đùa, hay lừa gạt người khác để mình phải mang tiếng dẫu. Yên tâm đi!”

Chỉ sợ Kiều Duy Nhạc chưa dùng thủ đoạn gì, có người đã can tâm tình nguyện rồi. Hoàng Ngải Lê vốn là một cô gái hoạt bát, chủ động, nếu gặp phải đối tượng có phần bị động, e rằng lại càng tích cực để chiếm đoạt đối phương hơn.

“Sao anh không hỏi xem ấn tượng của Kiều Duy Nhạc về cô giáo Hoàng như thế nào?”

“Đừng có thật thà quá như thế, thành công hay không thành công, có thể làm bạn với nhau hay không? Tất cả hãy để bọn họ tự quyết định đi!”

Quả nhiên, ngay ngày hôm sau, Hoàng Ngải Lê không hề truy hỏi Thả Hỷ về cảm nhận của Kiều Duy Nhạc, ngược lại, cô giáo Hoàng lại cảm ơn Thả Hỷ một cách rất trịnh trọng.

“Thả Hỷ, mấy hôm trước cứ bám theo em, đòi em giúp đỡ giới thiệu người, có phải là chị buồn cười quá không. Có thể em cũng không hiểu được đâu, chị bây giờ có thể ví như một quả dưa rất ngon nhưng sắp chín nẫu rồi, nếu không có ai mua thì chẳng mấy chốc sẽ bị thối rữa. Bọn em giới thiệu cho chị một người tốt như vậy là đã giúp chị một việc quá lớn rồi, tiếp theo thế nào phải dựa vào sự cố gắng của bản thân thôi.”

Cô giáo Hoàng giờ cao chiếc điện thoại lên, lúc la lúc lắc trong tay, khôi phục lại vẻ nhí nhảnh, đáng yêu thường ngày, “Tối hôm qua, khi đưa chị về, bọn chị đã trao đổi số điện thoại, coi như đã thành công bước đầu!”

Sau đó là những bước tiến tiếp theo của cô giáo Hoàng. Gửi tin nhắn. Hôm nào Kiều Duy Nhạc gửi tin nhắn lại, Hoàng Ngải Lê vui vẻ nói cười cả ngày. Một thời gian sau đó chuyển sang giai đoạn gọi điện thoại. Mặc dù đều là do Hoàng Ngải Lê chủ động gọi nhưng dường như thái độ của Kiều Duy Nhạc cũng rất tốt,

cũng biết ân cần thăm hỏi. Cũng có vài lần, Thả Hỷ ngồi bên cạnh, thấy cô giáo Hoàng chủ động gọi điện cho Kiều Duy Nhạc, bông hồng lửa thường ngày bỗng chốc biến thành bông hoa xấu hổ, thật chẳng thích hợp chút nào.

Mặc dù, theo Thả Hỷ, mọi tiến triển tình yêu của Hoàng Ngải Lê đều do một mình cô ấy tưởng tượng, tạo dựng nhưng cũng không thể phủ nhận sự kỳ vọng và niềm vui của cô giáo Hoàng với mối tình ấy. Mặc dù vẫn còn ghi nhớ lời dặn của Triệu Vĩ Hàng nhưng Thả Hỷ vẫn không kiềm chế được: “Chị này, lâu như vậy mà anh ấy không hẹn chị, hay là anh ấy chỉ muốn làm một người bạn bình thường thôi!”

Hoàng Ngải Lê bỗng đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào Thả Hỷ, “Ai cho em trù úm chị hả, anh ấy rất bận, vừa rồi em chẳng phải đã nghe thấy rồi hay sao? Anh ấy nói rõ ràng muốn hẹn chị cùng ăn cơm,” Nói đến đó, giọng Hoàng Ngải Lê bỗng hạ thấp hẳn, “nói rằng chúng mình có thể thường xuyên tụ tập.”

“Chúng mình là những ai?” Thả Hỷ không hiểu, họ đã thân mật tới mức xưng hô như thế sao.

“Anh ấy, chị, em và cả chồng em nữa.”

“Bốn người á?” Thả Hỷ thở dài đánh thượt, đây chẳng phải là cách từ chối khéo léo của một người rất cao tay hay sao, thế mà lại gặp phải một Hoàng Ngải Lê chẳng biết ý từ chối đó là gì.

“Có rất nhiều tình yêu đều được bắt nguồn từ tình bạn, tiếng sét ái tình chỉ có trong chuyện cổ tích, trong chuyện thần thoại thôi. Mỗi tình nào cũng cần thời gian để tìm hiểu, cần thời gian để làm quen, dần dần mới yêu nhau.” Khi Hoàng Ngải Lê nói vậy, dường như cô đã nhìn thấy viễn cảnh tươi đẹp ở phía trước, “Dù sao hễ có cơ hội gặp mặt nhau, em nhớ làm đồng minh với chị nhé, đừng có mà ngồi đực ra đấy. Cho dù thế nào, chị cũng phải giành thế chủ động.”

Thả Hỷ mở to mắt nhìn Hoàng Ngải Lê, cô quả thực đang ngưỡng mộ sự kiên định của cô ấy. Trước đây, cô cũng đã từng chủ động, nhưng bởi vì thiếu đi sự kiên định, thiếu ý chí quyết tâm chinh phục mới đi lệch hướng tình cảm của mình như vậy. Hạt mầm tình yêu trong tim, còn chưa phát triển thành một cây non đã bị cô phũ phàng vứt bỏ mất rồi. Nếu ngày đó cô có sự chọn lựa khác, nếu cô có thể đứng trước mặt anh, dũng cảm đấu tranh, dũng cảm yêu anh thì có lẽ giờ này, cô đang sống trong một tâm trạng khác.

Giờ đây, nghĩ đến những điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, nó chỉ khiến tâm trạng cô thêm nặng nề. Nếu bây giờ cho cô cơ hội, để cô có thể nói lại tình yêu với Tần Mẫn Dữ cũng là điều không thể nữa rồi. Không biết vì cớ gì, Thả Hỷ cảm thấy rằng tình cảm của cô đối với Tần Mẫn Dữ đang dần dần thay đổi.

Mỗi lần gặp anh, cô vẫn thấy rung động, khi về nhà, thi thoảng lại nhớ đến một câu nói hay một hành động nào đó của anh. Mỗi lần nhớ lại như vậy, cô lại thấy rất nhớ anh. Nhưng lâu dần, khi bình tĩnh rồi lại từ từ quên hết. Hoặc cũng có thể trong lòng cô luôn biết rằng, những tâm tư tình cảm đó chỉ tồn tại bên ngoài cuộc sống thực tế, tức là mãi mãi không có một tương lai nào cho nó cả.

Tình yêu, từ ngữ luôn có trong giấc mơ của các cô gái, một từ ngữ đầy sự mê hoặc thật sự chỉ lướt qua người Thả Hỷ rồi biến mất. Có Thả Hỷ bây giờ không còn ai để yêu, cũng chẳng có ai yêu và đã từng yêu. Cô giống như một chiếc lá khô trên cây vào cuối mùa đông, ánh nắng mặt trời cũng đã được hưởng rồi, mưa gió cũng phải chịu rồi nhưng vẫn kiên trì bám trụ lại, cũng không rụng xuống khi cần phải rụng. Chiếc lá ấy cứ khô cứng, lạnh lẽo đeo bám trên cành cây kia.

Chương 12 - Người nhà, cảnh đẹp

Đúng vậy, đến con người cuối cùng rồi cũng mất đi, nhà cửa thuộc về vật sở hữu bên ngoài, chỉ cần dư vị của chuyện cũ còn lưu lại trong tâm trí là được rồi, như vậy, sẽ mãi mãi không bao giờ mất đi.

* * *

Tâm trạng nặng nề đó rất khó để không thể hiện ra trong cuộc sống thường ngày. Trái tim đang trống trải kia cũng cần có một người để chia sẻ, để đồng cảm với tâm trạng ngấm bóng thương mình.

“Triệu Vĩ Hàng, em không có hứng.” Khi chỉ còn hai người, Thả Hỷ thậm chí vẫn rất khó lấy lại tinh thần để đáp ứng nhu cầu của chồng.

Triệu Vĩ Hàng cũng không khiên cưỡng, anh chỉ châm một điếu thuốc, ngồi dựa vào thành giường, “Có thể hỏi một chút không, đến khi nào thì em mới có hứng?”

“Em cũng không biết nữa, đừng hỏi em.”

“Nhưng ít nhất em cũng phải cho anh một thời hạn nào đó chứ, anh không muốn có một cuộc sống thoát tục và chẳng có ham muốn gì cả.”

Thả Hỷ bỗng đứng phắt dậy, “Triệu Vĩ Hàng, anh lấy em, chính là vì cần cái công năng đó phải không, em nghĩ gì, em vui hay không vui anh cũng không cần đếm xỉa phải không?”

“Được, cho anh đây, tất cả đều cho anh đây!” Thả Hỷ bắt đầu lột bỏ quần áo đang mặc trên người, từng chiếc từng chiếc một rồi ném chúng lên đầu anh, lên người anh.

Triệu Vĩ Hàng dập tắt điếu thuốc đang hút dở, quơ gọn đồng quần áo của Thả Hỷ lại, ngẩng đầu lên nhìn. Cổ Thả Hỷ đang đứng đó vênh mặt lên thách thức, trần truồng không một tấm vải che thân. Không hiểu sao, toàn bộ sự bức dọc vì cô không chịu phối hợp và tỏ thái độ khác thường ban nãy bỗng chốc tan biến. Cô gái Cổ Thả Hỷ vốn chỉ biết vâng vâng dạ dạ trước đây, từ bao giờ bỗng trở nên bất chấp tất cả thế này, vì sao vậy, vì Tần Mẫn Dữ chăng?

Thực lòng mà nói, Triệu Vĩ Hàng không hề chú ý tới Tần Mẫn Dữ, anh chỉ không thích có người đứng sau lưng anh, gây sóng gió cho gia đình của anh. Giờ đây, xem ra Triệu Vĩ Hàng đã coi thường Tần Mẫn Dữ rồi. Mặc dù không thể khẳng định hoàn toàn nhưng mọi hành động bất thường của Thả Hỷ đều do anh ta. Và thực tế là, từ sau khi anh ta xuất hiện, Thả Hỷ ngày càng trở nên bất cần. Triệu Vĩ Hàng vẫn thích một Cổ Thả Hỷ thật thà, dễ bắt nạt và có phần ngô nghê hơn. Xem ra, phải chuẩn bị tinh thần mà đối phó với Tần Mẫn Dữ đây.

Triệu Vĩ Hàng cứ ngồi yên suy nghĩ, không nói một câu nào. Thả Hỷ cũng đứng như vậy hồi lâu, thái độ lạnh lùng của Triệu Vĩ Hàng đã dần dần làm nguội bớt khí thế mà khó khăn lắm Thả Hỷ mới có được. Nếu cứ cuốn cờ im trống mãi như thế, e rằng tình thế có phần ử rữ. Thả Hỷ bèn lao tới bên Triệu Vĩ Hàng, mặc dù vẫn bị ngăn cách bởi chiếc chăn nhưng Thả Hỷ vẫn túm được áo của Vĩ Hàng và cố hết sức để mở hết cúc áo ra.

Triệu Vĩ Hàng đưa tay rút tấm chăn ngăn ở giữa ra, “Không cần vội vàng quá thế chứ, hả?” Thả Hỷ nào biết rằng, bạo lực và kích thích bao giờ cũng liên quan mật thiết tới ham muốn dục vọng. Cô hùng hổ lao vào anh, thái độ kích thích vội vã như vậy đã nhanh chóng khơi lại dục vọng vốn đã nguội đi vì mãi suy nghĩ của Triệu Vĩ Hàng.

Khi tấm thân lạnh lạnh của Thả Hỷ áp sát vào da thịt của Triệu Vĩ Hàng, hai người đều run lên. Một Cổ Thả Hỷ đang được làm ấm lên kia dường như đã quên mất mục đích khi mình hùng hổ lao vào đối tượng. Tay cô dán chặt vào ngực Triệu Vĩ Hàng, cảm nhận được từng nhịp đập của trái tim anh, hơi ấm phát ra từ những mạch máu kia bỗng khiến cô cảm thấy mọi phiền muộn ban nãy chỉ là do cô tự chuốc lấy. Tất cả mọi dục vọng, đứng trước bản năng nguyên thủy, e rằng cũng chỉ là rất bé nhỏ, chẳng đáng kể chút nào.

Thân hình của Triệu Vĩ Hàng rất rắn rỏi. Thường ngày, ngoài những lúc bận rộn vì công việc ra, anh vẫn giành thời gian đến trung tâm tập thể dục. Vì vậy, mỗi khi phải dùng sức, đều có thể sở được từng thớ cơ bắp chắc nịch.

Triệu Vĩ Hàng nhập cuộc rất nhanh chóng, “Thế này hả?” Thả Hỷ vòng tay qua nách của Vĩ Hàng, ôm trọn lấy anh. Cô nằm đè lên người anh, sát tới nỗi chẳng thể nhìn thấy khe hở nào giữa hai người cả.

“Bây giờ?”

Thả Hỷ định rút người ra nhưng đã muộn mất rồi.

“Á! Triệu Vĩ Hàng, anh đừng có mà suốt ngày đè lên tay người khác như thế chứ!” Tay Thả Hỷ bị đè xuống giường tê cứng, chỉ còn cách cắn cho anh ta một cái cho bõ tức.

“Em hôm nay nhiệt tình thật đấy, tiếp tục đi.” Triệu Vĩ Hàng không hề để ý đến chuyện đó, Thả Hỷ vốn dĩ chẳng dư thừa sức lực gì, hơn nữa lại đang ở tư thế đó, nếu anh chú ý, cô không thể cắn trúng được.

“Cục!” Vừa thấy Thả Hỷ ngước đầu lên, Triệu Vĩ Hàng đã đoán được ý định của cô, khi cô há miệng lao tới, anh khẽ tránh người sang một bên, đầu Thả Hỷ cộc vào hõm vai của Vĩ Hàng, không cắn được anh mà hai hàm răng cô lại va vào nhau đau điếng.

“Triệu Vĩ Hàng, sao anh lại làm vậy!” Thả Hỷ giả bộ như muốn khóc. Cô là như vậy, mới chịu thiệt thòi một chút đã gơ móng vuốt muốn làm sư tử, khi bị chèn ép lại biến lại thành mèo, rất biết lái theo tình huống.

“Lần này không được tránh đâu đấy!”

“Ừ, không tránh.”

Thả Hỷ nheo mắt lại nhìn thật kỹ, suy nghĩ xem bên trái hay bên phải, cuối cùng quyết định sẽ cắn phía bên trái, như vậy anh ta sẽ đau hơn vì bên trái gần tim mà. Nhìn bộ dạng chắc chắn không né tránh của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ bỗng thay đổi ý định, cô mỉm cười đắc ý, “Cho anh chọn đấy, em cắn đây, đây, hay đây?” Ngón tay Thả Hỷ cứ chỉ chỗ từng điểm từng điểm trên người Triệu Vĩ Hàng.

Triệu Vĩ Hàng hơi sững lại rồi để mặc cô đùa giỡn. Nhưng chỉ được một lát, anh đã không chịu được. Thả Hỷ cứ nhẹ nhàng chỉ khắp nơi trên người anh, mang đến cảm giác buồn buồn ngứa ngứa. Triệu Vĩ Hàng gơ tay ra, tự nguyện cho Thả Hỷ cắn. Nhưng Thả Hỷ lại không cắn, ngón tay cô vẫn đùa giỡn trên người anh. Triệu Vĩ Hàng vốn có máu buồn. Nhưng những người có máu buồn, ban đầu thường cố gắng chịu đựng vì không muốn bị người khác phát hiện ra điểm yếu. Anh có thể khống chế được biểu hiện của mình nhưng không thể khống chế được thần kinh, trong khi đó, Thả Hỷ lại càng cố tình trêu đùa anh. Nhìn bộ dạng của Triệu Vĩ Hàng, trong lòng Thả Hỷ dấy lên một cảm giác vui thích vì chiến thắng.

Triệu Vĩ Hàng tất nhiên không để Thả Hỷ đắc ý lâu, anh nhanh chóng chiếm lại thế thượng phong. Thả Hỷ bị đè chặt xuống, chỉ có thể lúc lắc đầu mà kêu la: “Triệu Vĩ Hàng, Triệu Vĩ Hàng, anh đúng là tiểu nhân, lấy thịt đè người.”

“Cố Thả Hỷ, em mắng anh nhiều rồi nhé, cứ chờ đấy.”

Thả Hỷ cũng vì những lúc ở bên Vĩ Hàng như thế này mà cảm thấy thoải mái, tuy nhiên, cô cũng không biết rằng, bản thân mình đang thực sự hưởng thụ điều gì, chẳng phải thái quá cũng như bất cập hay sao. Việc đó vốn không hấp dẫn đến nỗi khiến cô ham mê nhưng quả thực mỗi khi làm chuyện đó, cảm giác của cô luôn thoải mái, ngoài chuyện rất mệt ra. Có lẽ cũng chính bởi nguyên nhân này, ban đầu Thả Hỷ thường không hứng thú nhưng khi đã nhập cuộc, cô thường quên đi bản thân để chìm đắm trong niềm vui khoái lạc.

Sau trận mây mưa đó, Thả Hỷ chỉ còn biết cảm ơn, cảm ơn đã nương tay để cô còn chút sức lực để ngủ tiếp.

Sáng sớm, Triệu Vĩ Hàng đưa Thả Hỷ đi làm, lúc Thả Hỷ xuống xe, Triệu Vĩ Hàng bỗng nói một câu: “Cố Thả Hỷ, em quả thực rất nhiều công năng đấy, ha ha.” Sau đó liền phóng xe vụt đi, bỏ lại Thả Hỷ trợn tròn mắt đứng đó. Có thể bởi vì hôm nay là một ngày nắng đẹp hiếm có của mùa đông, hay cũng bởi vì cuối cùng cô đã phát hiện ra rằng, trước giờ, Triệu Vĩ Hàng không hề gây áp lực cho cô. Một cuộc sống như vậy, nếu cô còn khóc lóc than phiền rằng sẽ bị cô giáo Hoàng mắng cho tơi bời mất thôi.

Bước vào văn phòng, Thả Hỷ phát hiện ra mọi người đều tụ tập ở chỗ chủ nhiệm khoa, “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

“Quy hoạch mới của thành phố đã ban bố rồi, một số khu dân cư bị dỡ bỏ để làm đường. Ái chà, tiếc là không phải khu nhà mình!” Đó là câu than vãn của thầy giáo Trương, một thầy giáo đã có tuổi trong khoa. Thầy Trương làm việc ở đây đã vài chục năm rồi, tính tình rất ôn hòa, rất quan tâm đến những đồng nghiệp trẻ, chỉ có điều hơi kỹ tính, riêng về chuyện tiền lương lúc nào cũng rất rạch ròi.

“Ồ.” Người bên cạnh chen vào, nếu phải dỡ bỏ thì chắc là khu nhà của Chỉ Túc, “Cho cháu xem với.”

“Hả? Sao lại có cả Tiểu khu Hoa Viên?”

Buổi trưa, Thả Hỷ được gặp lại cả nhà Tần Mẫn Dữ. Mấy năm không gặp, bố của Tần Mẫn Dữ đã “phát tướng” hơn xưa, tuy nhiên vẫn giữ nụ cười đôn hậu ấy, cô Dương cũng rất niềm nở, thân mật. Thật không hiểu nổi Tần Mẫn Dữ giống ai, chẳng có chút hoà đồng nào cả.

Vì Thả Hỷ chỉ được nghỉ trưa hai tiếng nên họ cùng nhau ăn mỳ rồi đi xem khu tái định cư mới. Tiểu khu Hoa Viên cũ của họ vốn ở vị trí trung tâm, vì vậy khu tái định cư mới cũng được bố trí ở địa điểm không đến nỗi tồi. Hơn nữa, khu tái định cư cũng đã được xây xong, nếu nói đến việc chọn lựa, cũng chỉ phải suy nghĩ đến vấn đề vị trí và bố cục của căn hộ mà thôi.

Tần Mẫn Dữ thì cho rằng, những căn hộ này đều là loại vừa và nhỏ, nếu chuyển đến đây cũng chẳng có ý nghĩa thay đổi gì lớn lắm. Chỉ bằng đăng ký một căn hộ có vị trí thật đẹp để đầu tư thì tốt hơn. Thả Hỷ lại không nghĩ vậy, cô ngược lại rất thích những căn hộ ở tiểu khu trên đường Lãnh Sơn. Nhân viên kinh doanh của khu nhà dẫn họ đi xem một loạt những căn hộ có tầng gác lửng, điều đặc biệt là mỗi ngăn gác lửng đó đều có một cửa sổ rất lớn, trực tiếp với bên ngoài. Cánh cửa sổ đó được làm bởi ba tấm kính lớn, kết thành hình tam giác. Ánh nắng mặt trời có thể xuyên qua lớp kính đó, tràn ngập vào căn phòng. Thả Hỷ ngay lúc đó đã muốn đổi sang căn hộ này, cô quá thích nó, cảm giác như một căn phòng ở trong mơ vậy.

Tần Mẫn Dữ không tán thành, “Cửa sổ như vậy rất không thực dụng. Mùa đông, tuyết sẽ rơi phủ kín trên mái kính, nếu mưa to gió lớn, em sẽ cảm thấy sợ, hay là cứ đi xem thêm đã.” Thả Hỷ lúc đó cũng cảm thấy anh nói có lý, nhưng khi đi xem những căn nhà khác, cô chẳng có chút cảm tình nào. Thích thì cũng thích rồi, chẳng có lý do gì cả, có thể còn điều này điều kia chưa hợp lý nhưng cô cũng đã thích rồi.

* * *

Chuyện nhà cửa, Thả Hỷ chỉ nghĩ ngợi vài hôm rồi tạm gác lại ngay. Những căn hộ mà họ đã đi xem, hầu như mới chỉ hoàn thành phần thô, nếu muốn hoàn thiện và trang hoàng theo ý muốn, có lẽ cũng phải mất một khoản tiền lớn. Hơn nữa, căn hộ của bà nội là một căn hộ nhỏ, nếu muốn đổi một căn hộ nhỏ mới khác có khi vẫn còn phải đóng thêm tiền ấy chứ.

Thả Hỷ kiểm tra lại tài khoản tiết kiệm của mình, muốn sở hữu một căn nhà xem ra cũng rất khó khăn. Về vấn đề tiền nong, cô và Triệu Vĩ Hàng đều phân ra rất rõ ràng. Mỗi tháng Triệu Vĩ Hàng luôn đưa cô một khoản tiền sinh hoạt, mọi hoá đơn tiền điện, tiền nước, tiền điện thoại... do anh ta tự đóng, Thả Hỷ cũng không phải lo chuyện đó. Vì vậy, Thả Hỷ cũng không biết được Triệu Vĩ Hàng mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền, dù sao số tiền anh ta đưa hàng tháng, ngoài việc đi chợ, mua thức ăn và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày vẫn còn thừa ra rất nhiều. Nhưng mặc dù vậy, cộng với số tiền hàng tháng Thả Hỷ kiếm được, dồn cả hai năm lại, tiết kiệm lại vẫn không đủ so với con số mà cô nhắm tính khi cần đổi nhà của bà.

Thực ra, hồi mới kết hôn, Khúc Văn Phương có đưa cho Thả Hỷ một khoản tiền, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô lại trả cho Triệu Vĩ Hàng. Lúc đó, Thả Hỷ cảm thấy rằng, kết hôn như vậy, không nên bình thản đón nhận ý tốt của các bậc phụ huynh, cô luôn cảm thấy có gì đó hơi áy náy. Triệu Vĩ Hàng lúc đó cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ nhận lại, xem qua một chút rồi vút vào ngăn bàn. Trước khi bố mẹ đi Mỹ, cũng để lại cho Thả Hỷ một món tiền, phòng khi cô gặp khó khăn, nhưng không hiểu tại sao, Thả Hỷ cũng không bao giờ có ý định dùng đến khoản tiền đó.

Vì vậy, một Cổ Thả Hỷ chưa từng phải chi tiêu khoản gì đó quá lớn, luôn cảm thấy mình rủng rỉnh trong túi, từng mạnh mẽ tuyên bố đợi khi nào Chỉ Túc tốt nghiệp sẽ mời cô ấy đi du lịch đến bất cứ nơi đâu mà cô ấy thích. Giờ đây, chỉ vì chuyện một căn hộ nhỏ lại khiến cô xoay sở không kịp như vậy.

Bởi vì Thả Hỷ chưa từng đi xa nên cô rất hy vọng được đi du lịch một nơi nào đó, một thành phố hiện đại và xa lạ nào đó. Nói ra có thể rất nhiều người không tin, trong xã hội hiện đại, một cô gái hơn hai mươi tuổi mà lại chỉ quanh quẩn ở một thành phố, nơi đã được sinh ra và lớn lên. Hồi còn học Đại học, cũng có một lần nhóm bạn, trong đó có cả Tần Mẫn Dữ định rủ nhau đi Đại Liên chơi một tuần. Thả Hỷ còn nhớ, để chuẩn bị cho lần đi chơi đó, cô đã mua một chiếc túi nhỏ, có thể luôn đeo bên mình để đựng tiền, điện thoại hay chứng minh thư nhân dân... Nhưng sau đó, vì bố mẹ không đồng ý, Thả Hỷ không được đi, Tần Mẫn Dữ cũng không đi nữa. Hồi đó, bố mẹ Thả Hỷ quản lý cô rất chặt chẽ, tuy bố mẹ không phản đối dữ dội nhưng thái độ lại rất kiên quyết.

Lại sắp tới giáng sinh rồi, bố mẹ vừa gọi điện về, nói là kỳ nghỉ này cũng không về nước được, họ sẽ tới Hong Kong để tham gia giảng dạy một khoá học ngắn. Bố mẹ hy vọng Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng có thể qua đó thăm họ vào trước hoặc sau tết dương lịch, bởi vì bố mẹ chưa chắc sẽ ở đó đến tết âm lịch.

Nghe giọng mẹ nói lúc đó, Thả Hỷ biết rằng mẹ rất mong cô có thể đến Hong Kong, dù sao thì cũng hai năm rồi, cả nhà họ chưa được gặp nhau. Cứ mỗi lần tới kỳ nghỉ dài, mẹ đều mong Thả Hỷ qua thăm họ, tuy nhiên, cứ nghĩ tới việc làm hộ chiếu, xin visa... Thả Hỷ lại thấy ngại rồi cứ lần lữa cho tới tận hôm nay. Khi nói chuyện với mẹ, Thả Hỷ cũng chưa nhận lời ngay, chỉ nói là để xem tình hình thế nào. Lễ giáng sinh đúng vào lúc sinh viên đang thi học kỳ. Mặc dù nói rằng công việc của mình cũng không quan trọng lắm, nhưng nếu xin nghỉ vào lúc đó, rõ ràng là gây thêm phiền hà cho đồng nghiệp. Không những thế, Triệu Vĩ

Hàng cũng chưa chắc đã có thời gian rồi.

Thực ra, Thả Hỷ có chút không cảm thấy thoải mái khi sống cùng bố mẹ, mặc dù sau khi bố mẹ về nước, cả nhà họ đã sống cùng nhau một thời gian dài. Tuy vậy, cô vẫn luôn cảm thấy mình như một người khách sống trong nhà của bố mẹ. Nếu cùng là tâm lý làm khách, thì Thả Hỷ vẫn thích sống trong ngôi nhà của mình hơn, ít nhất cũng có một người bên cô là Triệu Vĩ Hàng, mà cô cũng là chủ nhân của ngôi nhà này. Không giống như bố mẹ, ít nhiều gây cho cô cảm giác là người thừa thãi.

“Triệu Vĩ Hàng, trước kỳ nghỉ giáng sinh, anh có rồi không?”

“Sao vậy?”

“Bố mẹ em sẽ đến Đại học Hong Kong giảng dạy một thời gian, bố mẹ mời chúng ta sang đó chơi vài ngày.”

“Dạo này đang phải bàn giao công việc, không biết đến lúc đó có thời gian không.”

“Bàn giao công việc?”

“Ồ, sang năm anh sẽ đi học bồi dưỡng ở trường Đảng khoảng ba tháng.”

“Trường Đảng á?”

“Thời gian học không ngắn cũng không dài nhưng vẫn phải bàn giao công việc, vì dù sao cũng toàn công việc có tính chuyên môn cao.”

“Học ở nơi khác à?” Thả Hỷ cảm thấy không hiểu, cần gì phải bàn giao công việc cơ chứ, học bồi dưỡng ở Trường Đảng chẳng phải vốn chỉ là hình thức thôi sao.

Triệu Vĩ Hàng nhìn Thả Hỷ, “Bà Triệu ơi, anh đi học ở Trường Đảng trung ương, hiểu chưa?”

Thực ra, Triệu Vĩ Hàng cũng đang do dự nên đi hay không đi. Mặc dù đi học bồi dưỡng đồng nghĩa với việc sẽ được thăng chức, tuy nhiên có thể sẽ bị điều đến một thành phố hoặc huyện thị nhỏ nào đó để rèn luyện. Chắc chắn là không có khả năng được ở lại thành phố này. Yêu thích công việc hiện tại là một chuyện, chính thức bước chân vào quan lộ, từng bước từng bước đi lên lại là một chuyện khác. Bây giờ là thời điểm quan trọng, cả với anh và với bố anh.

“Ồ.” Cách gọi bà Triệu phát ra từ miệng Triệu Vĩ Hàng, không hiểu tại sao lại rất thân mật, khiến đầu óc Thả Hỷ lại rối bời lên, những điều đã chuẩn bị trước để nói giờ lại quên hết sạch.

Nghĩ ngợi một lúc, Thả Hỷ mới nhớ ra câu mình đang muốn hỏi, “Sang năm đi, cụ thể là lúc nào?”

“Mùng ba tháng một đến nhập học.” Cũng vì mới nhận được thông báo, lại vẫn còn một tháng để chuẩn bị, vì vậy Triệu Vĩ Hàng chưa nói với Thả Hỷ.

Thả Hỷ nhắm tính thời gian, xem ra Triệu Vĩ Hàng không thể cùng cô đi Hong Kong được rồi. Kết quả này chẳng phải là vẫn như những lần trước sao. Tuy vậy, Thả Hỷ vẫn cảm thấy hơi buồn, không muốn đi và không thể đi, cũng có thể vẫn còn có khoảng cách.

Triệu Vĩ Hàng thấy Thả Hỷ ngồi im lặng hồi lâu không nói năng gì, chỉ đoán rằng cô đang nhớ bố mẹ. Mặc dù anh rất ít khi thấy Thả Hỷ liên lạc với bố mẹ, cũng không mấy khi thấy cô nhắc tới họ, nhưng như vậy không có nghĩa là tình cảm không sâu sắc. Triệu Vĩ Hàng cũng từng nghe anh họ nói, tình cảm của bố mẹ Thả Hỷ rất bền chặt, cả hai đều là những người tốt. Nhưng cho dù là kết hôn với Thả Hỷ, hay khi họ ra nước ngoài, anh không thấy Thả Hỷ hay bố mẹ cô có những biểu hiện gì quá khích cả, cũng có thể những người trí thức thường sống nội tâm chẳng.

“Dù sao cũng còn thời gian, cứ chuẩn bị cả hai phương án đi. Đầu tiên đăng ký với một công ty du lịch, làm visa đi Hong Kong. Nếu lúc đó, anh có thời gian, chúng ta sẽ đến đó hai ngày, em cũng được gặp bố mẹ một chút. Nếu anh không có thời gian, em đi một mình, đi cùng đoàn, về cùng đoàn, thời gian nghỉ bên đó thì em đến gặp bố mẹ. Anh sẽ sắp xếp mọi việc cho em.”

“Nếu anh không đi, em cũng chẳng đi.” Câu nói của Thả Hỷ đã khiến Triệu Vĩ Hàng cảm thấy ngạc nhiên.

“Anh không biết rằng anh lại quan trọng đến thế đấy!”

Không hiểu tại sao, Thả Hỷ luôn cảm thấy người ngoài rất dễ nói chuyện với bố mẹ mình. Còn nhớ hồi mới đăng ký kết hôn xong, lần đầu tiên cô đưa Triệu Vĩ Hàng về ra mắt bố mẹ, trong trường hợp đường đột như vậy, Triệu Vĩ Hàng và bố mẹ cô vẫn có thể nói chuyện rất thoải mái. Bố mẹ cô cũng nhanh chóng chấp nhận chàng rể này, hầu như chẳng có chút vướng mắc nào cả. Nhưng bản thân cô lại luôn cảm thấy bố mẹ rất khách khí với cô, vì vậy, nếu có Triệu Vĩ Hàng đi cùng, mọi người có khi lại cảm thấy thoải mái hơn, bố mẹ cô hình như cũng rất thích anh ta.

Ngày lễ Nô en ngày càng đến gần, mẹ thường xuyên gọi điện hỏi xem hai vợ chồng có thu xếp đi Hong Kong nghỉ được không. Thả Hỷ đành phải nói, e rằng không đi được, bởi vì dường như Triệu Vĩ Hàng đã quên chuyện này, bản thân cô cũng không tiện xin nghỉ làm. Mẹ hình như cũng hơi thất vọng, chỉ nói là đành chịu vậy, mọi người ai cũng bận rộn mà.

Nghe mẹ nói vậy, Thả Hỷ lại cảm thấy hơi áy náy. Một người phụ nữ mạnh mẽ như mẹ, khi nói ra những câu như vậy chắc cũng đang buồn lắm. Vì vậy, Thả Hỷ quyết định sẽ mua ít quà, gửi sang cho bố mẹ. Trước giờ, Thả Hỷ chỉ biết vui vẻ tiếp nhận quà của bố mẹ gửi về từ nước ngoài nhưng dường như chưa bao giờ mua quà cho họ. Như vậy xem ra cũng có phần không hiểu thuận lăm. Bố mẹ không thiếu thứ gì là một chuyện, nhưng bản thân cô lại không nghĩ đến việc mua quà cho bố mẹ, xem ra cũng có phần hơi quá đáng. Lớn như thế này rồi mà Thả Hỷ thấy mình dường như vẫn chưa hiểu biết lắm.

“Chỗ đó sau này sẽ xây một chiếc cầu vượt rất cao, có tới ba bốn đường vòng ấy chứ.”

“Bao giờ thì dỡ bỏ ạ?”

“Chắc cũng chỉ vài tháng nữa thôi, trong này đã nói rất rõ rồi, công tác dỡ bỏ đã được bắt đầu, có vài khu tái định cư mới để mọi người lựa chọn, cũng có thể lấy tiền bồi thường theo giá nhà đất của thành phố.”

Thả Hỷ chậm chậm đi về phía chỗ ngồi của mình, cô còn đang dự định sẽ về dọn dẹp căn nhà cũ của bà, thì thoáng qua đó trò chuyện với bà cho vui. Bây giờ thì hết rồi, không biết là quyết định phê duyệt của vị lãnh đạo nào nữa. Mọi kỷ niệm của thời thơ ấu, mọi kỷ vật liên quan tới bà nội đã bị xóa đi một cách phũ phàng như vậy đó.

Không kịp cả sưởi ấm đôi tay đang lạnh cóng, Thả Hỷ vội gọi điện thoại tới nhà Tần Mẫn Dữ.

“Cô Dương à, là cháu, Cố Thả Hỷ đây.” Vừa nghe thấy giọng Thả Hỷ, cô Dương liền nói ngay tới việc phải đi dời, nghe ý tứ câu nói, xem ra họ cũng chẳng muốn chuyển đi chút nào. Những người đã có tuổi rồi, họ thường muốn ở đâu yên đó, hơn nữa rất nhiều họ hàng của họ đều sống gần đó, cuộc sống đang rất tiện lợi.

“Muộn nhất thì bao giờ phải dọn đi hả cô?” Thấy cô Dương nghỉ lấy hơi, Thả Hỷ vội thêm vào một câu.

“Cũng chưa biết nữa, hôm qua cô cũng mới đọc được thông báo. Nhưng cháu cũng nên thu xếp về dọn dẹp một chút, có không muốn chuyển thì cuối cùng cũng phải chuyển thôi. Tối hôm qua cả cô và chú đều không ngủ được, suốt đêm chỉ nghĩ tới chuyện này thôi.”

“Vâng, thế cô chú định mua nhà khác hay là dọn đến nơi tái định cư được chỉ định sẵn ạ?”

“Cái này cũng chưa quyết định, nếu dọn đến khu tái định cư, còn có cơ hội cùng hàng xóm cũ ở gần nhau. Nhưng Tần Mẫn Dữ nói là sẽ lái xe đưa cô chú đến khu tái định cư đó xem nhà cửa, môi trường như thế nào rồi mới quyết định. Nó thì cứ muốn nhân cơ hội này mua cho cô chú một căn nhà mới. Thả Hỷ này, hay là cháu cùng đi xem nhé!”

“Dạ thôi, cô Dương ơi, không phải phiền hà đâu ạ, cháu còn phải làm việc.”

“Buổi trưa anh sẽ qua đón em, em cứ ở trường đợi anh nhé!” Giọng của Tần Mẫn Dữ bỗng từ đâu đây bên kia truyền đến tai Thả Hỷ.

“Chắc là em không đi đâu, em cũng chưa hẳn cần tới nhà mới.” Thả Hỷ nghĩ một lát rồi trả lời.

“Có nhà của mình rồi, bên này không thềm để ý nữa?” Tần Mẫn Dữ im lặng một lát rồi mới nói.

“Không phải, không phải vậy. Em vẫn thấy rằng mùi ở nhà mới không phải là mùi của nhà bà nội nữa rồi.” Ngay từ khi còn nhỏ, Thả Hỷ đã phát hiện ra rằng mỗi nhà có một mùi khác nhau, cô thích nhất là mùi ở

nhà bà nội. Cũng có thể cô lớn lên ở đó và đã cảm thấy thân quen rồi. Thả Hỷ rất thích mùi hương của đồ gỗ đã cũ.

Tần Mẫn Dữ cũng đã bớt căng thẳng hơn, “Thả Hỷ, chẳng có gì là tồn tại mãi mãi cả, ngay cả đạo lý đó mà em cũng không hiểu sao?”

Đúng vậy, ngay cả con người cuối cùng cũng sẽ mất đi, căn nhà thuộc về vật sở hữu bên ngoài, mùi của bà, lưu giữ trong ký ức là được rồi, như vậy, nó mới mãi mãi không bị mất đi

Thả Hỷ hẹn Đinh Chỉ Túc đi mua sắm. Thả Hỷ cũng chẳng có nhiều sự lựa chọn khác, ngoài Hoàng Ngải Lê ra thì cũng chỉ có Đinh Chỉ Túc. Rút kinh nghiệm những lần trước, khi rủ Hoàng Ngải Lê đi cùng, mặc dù nói là đưa Thả Hỷ đi mua sắm nhưng đến lúc về, thường là Thả Hỷ về tay không còn cô giáo Hoàng kia tay xách nách mang rất nhiều đồ mua được. Hình như chẳng có gì là không hợp với cô giáo Hoàng, chẳng có gì mà cô giáo Hoàng lại không cần cả. Ngược lại với Hoàng Ngải Lê, Chỉ Túc thì lại vô cùng giản dị, trước đây một phần là do vấn đề kinh tế, còn bây giờ, cô ấy dường như cũng chẳng cần quá nhiều quần áo bởi vì ngày nào cũng phải mặc đồng phục của bác sĩ. Mỗi lần cùng Thả Hỷ đi mua sắm, Chỉ Túc nhiều nhất thì cũng chỉ đi xem giày, ngoài ra, những thứ khác, cô không quan tâm lắm. Vì vậy, lựa chọn Chỉ Túc đi cùng là thích hợp nhất.

“Theo cậu thì tớ nên mua gì?”

“Mua cho người lớn tuổi, tớ chẳng có kinh nghiệm.”

Đinh Chỉ Túc thẳng thắn từ chối câu hỏi cần phải suy nghĩ làm tổn thương đầu óc này. Đối với Chỉ Túc, việc cô đồng ý đi cùng đã là may lắm rồi. Vừa làm trợ lý mổ cho giáo sư, phải đứng suốt năm tiếng đồng hồ, nếu không phải vì cũng đã lâu không gặp nhau thì Chỉ Túc không đời nào chịu lê đôi chân mỏi rã rời của mình để đi lang thang mua sắm cùng Thả Hỷ.

Bởi vì đang là mùa đông, hàng hoá bán ra đều phục vụ ủa này. Những thứ đó lại không phù hợp để gửi cho bố mẹ bên Hong Kong. Sau khi chọn lựa một hồi, Thả Hỷ quyết định mua ẹ một chiếc khăn quàng bằng lông cừu và mua cho bố một hộp khăn mùi xoa. Thả Hỷ tiện thể mua luôn quà cho bố mẹ chồng, cũng là hai món quà như vậy. Mua xong, hai cô ra bưu điện để gửi sang Hong Kong, còn món quà của bố mẹ chồng, Thả Hỷ định đến Tết dương lịch sẽ mang sang tặng.

Mời Chỉ Túc ăn một bữa thịnh soạn, Thả Hỷ muốn dùng hành động thực tế để tỏ lòng cảm ơn bạn. Sau đó cô xách thành quả của chuyến mua sắm, vui vẻ đi về nhà.

“Triệu Vĩ Hàng, anh lại đây xem này!” Thả Hỷ cũng giống như bao cô gái khác, mỗi khi mua được thứ gì ưng ý, thường rất hứng thú mang ra khoe.

Cô bày những thứ vừa mua được lên mặt bàn trà.

“Cái gì thế này?”

“Quà! Quà của bố mẹ em thì đã gửi bưu điện rồi, còn đây là quà cho bố mẹ anh.”

Trước giờ, mỗi lần Thả Hỷ qua nhà bố mẹ chồng, nhiều nhất thì cũng chỉ mua hoa tươi hoặc hoa quả, chưa bao giờ mua quà như thế này. Qua lần gọi điện ẹ thông báo việc cô đã gửi quà cho hai người, Thả Hỷ cảm nhận thấy rằng ai cũng thích được nhận quà, thích nhận được sự quan tâm. Bởi vì giọng của mẹ cô trong điện thoại có vẻ rất xúc động, điều đó khiến Thả Hỷ bối rối tới độ không biết nên nói tiếp câu gì. Sau khi cúp điện thoại xuống, một cảm giác ấm áp lâng lâng trong lòng, xua tan cả sự giá lạnh của mùa đông.

Triệu Vĩ Hàng chỉ liếc mắt một cái, ứng phó bằng một câu, “Rất đẹp!”

Ngữ điệu quá lạnh nhạt, Thả Hỷ thấy rõ rằng anh ta chẳng coi việc đó ra gì. Thái độ đó kéo tuột cả hứng thú của Thả Hỷ, còn khiến cô cảm thấy mình làm những việc thừa thãi.

“Triệu Vĩ Hàng, anh đừng suốt ngày như vậy được không!”

“Làm sao?”

“Em không biết nguyên nhân nào khiến anh và bố mẹ anh trở nên xa cách như vậy, tuy nhiên, ít nhất anh cũng cần thể hiện sự quan tâm và tôn trọng tối thiểu đối với bố mẹ mình chứ!”

Cuối cùng, Triệu Vĩ Hàng cũng buông quyển sách đang cầm trên tay xuống, “Có điều gì chỉ bảo nào?”

Thả Hỷ thấy tắc nghẽn nơi cổ họng. Thực ra, quan hệ giữa cô và bố mẹ của mình cũng không hẳn đã thắm thiết, gần gũi. Hôm nay mới tiến thêm được một bước nữa đã dạy bảo người khác. Ngoài từ hí hứng đắc ý ra, e rằng cũng chẳng có cách giải thích nào thuyết phục hơn.

Thả Hỷ gấp chiếc khăn quàng lại, nhét luôn cả hộp khăn mùi xoa vào túi giấy, “Thôi được, quà thì em cũng mua rồi, đi hay không đi tùy anh, tặng hay không tặng cũng tùy anh luôn.”

Triệu Vĩ Hàng quả là một con người cực kỳ nguyên tắc, cực kỳ cá tính, điều này không thể không khiến Thả Hỷ phải khâm phục. Anh ta cứ bỏ mặc cái túi đựng quà đó ở chỗ Thả Hỷ để, ai đến khi đi Bắc Kinh anh ta cũng không hề đụng tới.

Tất nhiên, chuyến du lịch Hong Kong của hai vợ chồng cuối cùng cũng không thực hiện được. Sau khi bàn giao công việc, Triệu Vĩ Hàng lại bị điều đi họp ở ngoại tỉnh, mãi đêm trước Tết dương lịch mới về nhà. Vì vậy, sau khi bất đồng ý kiến từ việc tặng quà, hai người cũng chẳng có dịp gặp mặt nhau, càng không có dịp chuyện trò. Cứ như vậy, Triệu Vĩ Hàng lại vội vội vàng vàng chuẩn bị hành lý đi Bắc Kinh.

“Triệu Vĩ Hàng, anh lại đây xem này!” Thả Hỷ cũng giống như bao cô gái khác, mỗi khi mua được thứ gì ưng ý, thường rất hứng thú mang ra khoe.

Cô bày những thứ vừa mua được lên mặt bàn trà.

“Cái gì thế này?”

“Quà! Quà của bố mẹ em thì đã gửi bưu điện rồi, còn đây là quà cho bố mẹ anh.”

Trước giờ, mỗi lần Thả Hỷ qua nhà bố mẹ chồng, nhiều nhất thì cũng chỉ mua hoa tươi hoặc hoa quả, chưa bao giờ mua quà như thế này. Qua lần gọi điện ẹ thông báo việc cô đã gửi quà cho hai người, Thả Hỷ cảm nhận thấy rằng ai cũng thích được nhận quà, thích nhận được sự quan tâm. Bởi vì giọng của mẹ cô trong điện thoại có vẻ rất xúc động, điều đó khiến Thả Hỷ bối rối tới độ không biết nên nói tiếp câu gì. Sau khi cúp điện thoại xuống, một cảm giác ấm áp lâng lâng trong lòng, xua tan cả sự giá lạnh của mùa đông.

Triệu Vĩ Hàng chỉ liếc mắt một cái, ứng phó bằng một câu, “Rất đẹp!”

Ngữ điệu quá lạnh nhạt, Thả Hỷ thấy rõ rằng anh ta chẳng coi việc đó ra gì. Thái độ đó kéo tuột cả hứng thú của Thả Hỷ, còn khiến cô cảm thấy mình làm những việc thừa thãi.

“Triệu Vĩ Hàng, anh đừng suốt ngày như vậy được không!”

“Làm sao?”

“Em không biết nguyên nhân nào khiến anh và bố mẹ anh trở nên xa cách như vậy, tuy nhiên, ít nhất anh cũng cần thể hiện sự quan tâm và tôn trọng tối thiểu đối với bố mẹ mình chứ!”

Cuối cùng, Triệu Vĩ Hàng cũng buông quyển sách đang cầm trên tay xuống, “Có điều gì chỉ bảo nào?”

Thả Hỷ thấy tắc nghẽn nơi cổ họng. Thực ra, quan hệ giữa cô và bố mẹ của mình cũng không hẳn đã thắm thiết, gần gũi. Hôm nay mới tiến thêm được một bước nữa đã dạy bảo người khác. Ngoài từ hí hứng đắc ý ra, e rằng cũng chẳng có cách giải thích nào thuyết phục hơn.

Thả Hỷ gấp chiếc khăn quàng lại, nhét luôn cả hộp khăn mùi xoa vào túi giấy, “Thôi được, quà thì em cũng mua rồi, đi hay không đi tùy anh, tặng hay không tặng cũng tùy anh luôn.”

Triệu Vĩ Hàng quả là một con người cực kỳ nguyên tắc, cực kỳ cá tính, điều này không thể không khiến Thả Hỷ phải khâm phục. Anh ta cứ bỏ mặc cái túi đựng quà đó ở chỗ Thả Hỷ để, ai đến khi đi Bắc Kinh anh ta cũng không hề đụng tới.

Tất nhiên, chuyến du lịch Hong Kong của hai vợ chồng cuối cùng cũng không thực hiện được. Sau khi bàn giao công việc, Triệu Vĩ Hàng lại bị điều đi họp ở ngoại tỉnh, mãi đêm trước Tết dương lịch mới về nhà. Vì vậy, sau khi bất đồng ý kiến từ việc tặng quà, hai người cũng chẳng có dịp gặp mặt nhau, càng không có dịp chuyện trò. Cứ như vậy, Triệu Vĩ Hàng lại vội vội vàng vàng chuẩn bị hành lý đi Bắc Kinh.

8. Chương 13-14

Tường rào trái tim

Hành trình đến Bắc Kinh, bức tường của Vạn Lý Trường Thành dường như đã chạy tới trái tim của cả Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng, ngăn cách giữa quá khứ và hiện tại, ngăn cách luôn cả hai người.

* * *

Triệu Vĩ Hàng đi Bắc Kinh được vài hôm, Thả Hỷ và Đinh Chỉ Túc lại rủ nhau đi ăn và nói chuyện phiếm. Đang ba hoa, Chỉ Túc bỗng nói: “Cố Thả Hỷ, có phải lần trước cậu nói với tớ là cái cô gái đi ăn trưa cùng Triệu Vĩ Hàng cũng đi Bắc Kinh rồi?”

Thả Hỷ há hốc miệng, “Ừ, đến cả chuyện đó mà cậu cũng nhớ được cơ à?”

“Cậu không nghĩ tới mới là không bình thường ấy chứ!”

Thả Hỷ lắc lắc đầu, “Cô giáo Ngô đi Bắc Kinh lâu rồi, nói thực là nếu cậu không nhắc tới, tớ cũng chẳng nhớ đến chuyện đó.”

“Trời ạ, s cậu lại kém cảnh giác đến vậy. Liệu hai người có ngấm ngầm hẹn hò nhau ở đó không cơ chứ!” Đinh Chỉ Túc vốn không định hù dọa Thả Hỷ, nhưng thái độ lập lờ, lạnh lùng của cô lại khiến người khác vô cùng đau lòng. Triệu Vĩ Hàng lại không phải chỉ đi vài ngày mà đi tới vài tháng. Nếu chỉ đơn thuần xét theo góc độ y học, một người đàn ông rất dễ bị chinh phục cả về tâm lý lẫn sinh lý. Không những thế, có thể Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch trước đây đã có nhiều kỷ niệm sâu nặng, nếu không nhắc nhở Thả Hỷ, Chỉ Túc cũng cảm thấy không yên tâm.

“Chắc là không đâu nhỉ?” Thả Hỷ cũng chỉ dám nói vậy, trong lòng cô cũng đang thắc thỏm không yên. Dù s cũng phải xa nhau ba tháng, nếu cứ theo tần suất sinh hoạt của hai vợ chồng trước đó, yêu cầu Triệu Vĩ Hàng chung thủy với cô dường như là không thể, đặc biệt lại ở gần một phụ nữ xinh đẹp như Ngô Hoạch. Cứ nghĩ ngợi như vậy, Thả Hỷ có cảm giác giữa hai vợ chồng cô đã hay sẽ xảy ra chuyện gì đó động trời lắm.

Nếu là vài tháng trước đây, Thả Hỷ sẽ không để ý đến chuyện này, có thể cô còn thật lòng chúc phúc và tán thành tình yêu của họ. Dù s, cô và Triệu Vĩ Hàng cũng không có tình cảm gì sâu sắc, không nhất thiết cứ phải sống với nhau. Vả lại, mấy tháng trước đây, tâm trí cô cũng còn đang vương vấn những kỷ niệm xưa cũ.

Tuy nhiên, thời gian này, nhìn vào hành động của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ biết rằng anh ta đã quyết tâm cắt đứt mọi chuyện trong quá khứ. Sự kiên quyết đó mang lại cho Thả Hỷ một hy vọng vào cuộc hôn nhân của hai người.

Hơn hai mươi ngày trước khi Triệu Vĩ Hàng đi Bắc Kinh, hôm nào Vĩ Hàng về nhà ăn tối, Thả Hỷ lại cố gắng làm nhiều món ngon cho anh ăn, cô luôn cảm thấy lo lắng khi Vĩ Hàng phải ăn ở bên ngoài. Nấu xong rồi, ngồi nhìn anh ăn, Thả Hỷ lại lo không biết anh có thích ăn không, có hài lòng không. Thực lòng mà nói, Thả Hỷ không hề thích lần xa cách chẳng ngắn mà cũng chẳng dài này. Cô đã phát hiện ra rằng, cô không nhớ rời xa anh.

Đêm trước hôm Triệu Vĩ Hàng đi Bắc Kinh, Thả Hỷ không tài nào ngủ được. Đợi khi Triệu Vĩ Hàng ngủ nhẹ, cô liền mở mắt, ngấm nhìn một Vĩ Hàng đang ngủ say. Trước đây, Thả Hỷ rất ít khi chú ý tới khuôn mặt của anh mỗi khi ngủ, bây giờ ngấm nhìn anh khi ngủ, cô cảm thấy rất thú vị. Khi Triệu Vĩ Hàng ngủ say, khuôn mặt anh không đến nỗi nghiêm nghị như ban ngày, hai môi khép nhẹ nhẹ, cặp lông mày cũng không cau có dính vào nhau nữa. Thả Hỷ khẽ dựa sát vào anh, cơ thể ấm áp mang lại cảm giác vô cùng thoải mái, nếu như trước đây, cô sớm cảm nhận được điều này thì có lẽ cũng đã cảm thấy có chút hạnh phúc rồi.

Khi ra sân bay tiễn anh, bố mẹ chồng Thả Hỷ cũng có mặt. Một năm có khi ba đến năm tháng cả nhà họ không gặp nhau nhưng dù s vẫn cùng ở trong một thành phố. Vì vậy, Triệu Vĩ Hàng đi Bắc Kinh lần này, ít

nhiều cũng khiến bố mẹ anh nhớ và lo lắng. Bố mẹ đến dặn dò vài câu, nhắc Triệu Vĩ Hàng đến đó cứ yên tâm học hành, rồi không đợi anh làm xong thủ tục đã ra về trước. Trước khi về, mẹ chồng còn nói thêm với Thả Hỷ: “Buổi tối hôm nào rỗi rãi, qua nhà ăn cơm, mẹ cũng thường chỉ ở nhà một mình.”

Nước mắt của Thả Hỷ lại cứ thế rơi xuống.

Triệu Vĩ Hàng cũng không ngờ được rằng, vì việc anh đi học bồi dưỡng lần này khiến Thả Hỷ khóc lóc thổn thức. “Những chi phí cần thiết ở nhà, anh đã đóng trước rồi, em cũng không phải lo lắng quá. Bất cứ ai đến cũng không được mở cửa cho vào. Nếu cảm thấy lo lắng thì cứ gọi điện cho cảnh sát. Những số điện thoại quan trọng thường dùng, anh dán phía trong hộp điện thoại, rất dễ nhìn thấy.”

“Em nhất thiết cứ phải ở nhà à?” Thực ra Thả Hỷ cũng hy vọng có thể dọn đến ở nhà bà nội một thời gian. Ở đó, hàng xóm đều quen biết hết, căn hộ lại nhỏ, cô sẽ không cảm thấy run sợ. Hơn nữa, nơi đó cũng sắp phá đi rồi, chẳng còn căn nhà cũ để nhớ về bà nữa. Trước đây vẫn cảm thấy còn nhiều thời gian, vẫn cảm thấy bà dường như đang ở đó, đeo chiếc chìa khoá lên cổ, cảm giác như lúc nào cũng có thể về nhà. Nhưng chẳng còn lâu nữa, chiếc chìa khoá cô luôn đeo trên cổ kia không thể mở cánh cửa để về nhà cũ nữa rồi.

“Nếu em thật sự cảm thấy lo sợ thì dọn đến ở nhà Chỉ Túc vậy, nhớ mở điện thoại để tiện liên lạc nhé.” Triệu Vĩ Hàng cũng chưa biết lịch học của khoá bồi dưỡng này. Nếu lịch học không bận lắm, đành rằng không thể về nhà mỗi cuối tuần thì cũng có thể nửa tháng về nhà một lần. Tuy nhiên, việc này còn phải chờ đến nơi xem tình hình cụ thể thế nào, không thể nói trước với Thả Hỷ được.

Khi máy bay cất cánh, Thả Hỷ vẫn ngồi ở phòng chờ. Cô không biết tiếng động cơ bay vút qua đầu mình có phải chuyển bay của anh không nhưng vẫn hướng mắt ra phía ô cửa kính, nghiêng đầu đứng nhìn một hồi lâu.

Triệu Vĩ Hàng đến Bắc Kinh, tình hình không giống tưởng tượng ban đầu của anh. Lịch học hàng tuần được sắp xếp dày đặc. Mỗi cuối tuần lại có buổi nói chuyện của những học viên các lớp cấp khác. Họ đều là những lãnh đạo cấp của các tỉnh và thành phố lớn, bài nói chuyện của họ đều là những kinh nghiệm từ thực tế, vì vậy không thể bỏ qua được, mà cũng không dễ dàng bỏ qua. Ngày nào đi học cũng phải điểm danh, kỷ luật lớp học không khác gì hồi còn học phổ thông.

Thả Hỷ không biết rằng, rốt cuộc, Triệu Vĩ Hàng bận rộn như thế nào, lời nhắc nhở của Đinh Chỉ Túc giống như một chiếc gai nhọn đâm vào trái tim cô, càng cố che lấp nó đi càng thấy đau. Cùng với thời gian, cái gai đó không chịu mất đi mà thậm chí còn lớn dần lên, đau đớn khiến người ta không thể không chú ý tới nó. Cũng vì lời nhắc nhở đó, Thả Hỷ không dọn đến ở nhà bà nội nữa, cô ngày nào cũng về nhà của mình, chờ đợi những cuộc điện thoại thưa thớt của Triệu Vĩ Hàng. Dường như ở nhà của mình, giữ nhà của mình cũng là đang níu giữ anh vậy.

Cuối học kỳ, các môn thi cũng được hoàn tất. Bản đánh giá kết quả học tập cho sinh viên của Ngô Hoạch cũng được gửi chuyển phát nhanh về từ Bắc Kinh. Cẩm phong bì chuyển phát nhanh đó trên tay, Thả Hỷ hạ quyết tâm, cho dù thế nào cô cũng phải đến Bắc Kinh một lần. Nhìn thấy tận mắt rồi, hoặc là sẽ yên tâm hơn, hoặc là sẽ rời xa luôn.

Trong thời gian này, một việc lớn nữa cũng xảy ra, đó là quyết định thành lập công ty riêng của Tần Mẫn Dữ. Sau vài tháng gấp rút chuẩn bị, Tần Mẫn Dữ quyết định thành lập công ty vào dịp đầu năm mới. Công ty mới thành lập nên cũng không lớn lắm, ngoài một cô bé được tuyển làm nhân viên văn phòng ra, còn lại là vài lập trình viên hay kỹ sư gì đó. Hôm khai trương công ty, Thả Hỷ và Chỉ Túc cùng tặng anh một lẵng hoa. Công ty của Tần Mẫn Dữ đặt trụ sở ngay tại khu khoa học kỹ thuật của các trường Đại học trong thành phố nên rất gần với Đại học C. Khi Thả Hỷ đến, vừa đúng lúc họ đang đốt pháo chào mừng.

“Chúc mừng anh!” Thả Hỷ đứng cạnh Tần Mẫn Dữ, hét lên rất to.

Anh gật gật đầu.

“Tần Mẫn Dữ, anh nhất định phải thành công, nhất định phải hạnh phúc.” Câu nói này, Thả Hỷ lại nói rất khẽ. Cô thật lòng cầu chúc cho anh thành công.

Khi Thả Hỷ thật sự đặt chân tới Bắc Kinh, bấy giờ đã là đầu tháng hai, tết âm lịch cũng đã đến gần. Trước khi đi, Thả Hỷ đã cân nhắc kỹ thời gian, cô sẽ ở lại Bắc Kinh chơi vài ngày, sau đó có khi lại có thể cùng

Triệu Vĩ Hàng trở về nhà ăn tết.

Thả Hỷ đi tàu hoả tới Bắc Kinh, Chỉ Túc đã mua vé giúp cô, khi tiễn cô ra ga, cô ấy còn không quên dặn dò Thả Hỷ không được tiếp chuyện với người lạ. Thả Hỷ đứng nhìn Chỉ Túc đang sắp xếp hành lý trên tàu cho cô, “Cậu cứ làm như tớ là trẻ con không bằng!”

“Cậu còn không bằng trẻ con ấy chứ! Cậu thử xem xem, có đứa trẻ con nào chưa hề đi chơi xa b giờ, ngay cả tàu hoả cũng chưa từng được đi cơ chứ?”

“Thôi, được rồi, cậu về đi, không còn sớm nữa đâu, cảm ơn nhiều nhé!” Chỉ Túc nói thế làm Thả Hỷ cảm thấy hơi mất mặt.

Định Chỉ Túc chẳng hề chú ý tới điều đó, “Vây tớ không đợi tàu chạy nữa nhé, cậu đi đường cẩn thận đấy, gặp được Triệu Vĩ Hàng rồi nhớ báo cho tớ một tiếng.”

“Ồ.” Ngày mai, khi anh tới đón mình, không biết tình hình sẽ thế nào. Khi tiễn anh đi, mình đã khóc lóc thổn thức, đến khi gặp nhau rồi, liệu có chạy tới ôm hôn, có giống như trong phim không nhỉ?

Tuy nhiên, hôm qua, lúc gọi điện thông báo giờ tàu chạy tới Bắc Kinh cho Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ dường như không cảm thấy có gì đó vui vẻ trong giọng nói của anh, anh chỉ hỏi: “Mấy giờ tới?”

“Được rồi, anh sẽ đi đón.”

Khi đặt chân xuống ga Bắc Kinh, một mình đứng giữa nơi xa lạ, rộng mênh mông này, cô không thể không hoang mang quay nhìn khắp nơi. Thả Hỷ là người đầu tiên xuống tàu nhưng không tài nào nhìn thấy hình bóng của Triệu Vĩ Hàng. Cô quên không nói với anh số toa cô ngồi, bây giờ thì không biết phải đứng đây đợi hay đi ra ngoài đợi nữa. Gọi điện thoại cho anh, cũng không gọi được.

Cuối cùng, dòng người đông đúc cũng tản về nhiều hướng. Sân ga trở nên vắng vẻ, trơ ra một mình Thả Hỷ đứng đó, hai tay ôm túi xách. Trong lúc hoang mang, Thả Hỷ nghĩ rằng, nếu quả thực không gặp được Triệu Vĩ Hàng, cô sẽ lên tàu quay về ngay lập tức. Là người đầu tiên xuống tàu, giờ lại bơ vơ đứng đây một mình, gió lạnh thổi tới khiến cô cảm giác hai má mình không còn là của mình nữa. Bên tai cô vang lên nhiều giọng địa phương khác nhau, chẳng có giọng nói nào thân thuộc cả.

“Cố Thả Hỷ, s lại đứng ở đây?”

Cuối cùng thì giọng của Triệu Vĩ Hàng cũng vang lên bên tai cô, Thả Hỷ còn đang không dám tin vào đôi tai đang cứng đờ vì lạnh của mình. “Sao giờ anh mới tới?” Mặc dù rất ít khi cáu giận nhưng Thả Hỷ cũng không giấu nổi vẻ bực dọc, “Không muốn em đến thì nói là không muốn, không đến đón được thì nói là không đến được, anh để em đứng phoir gió ở đây nửa tiếng đồng hồ rồi, thành tâm thật đấy!” Nếu không phải là lông mày lông mi đều đã đóng băng vì lạnh quá, chưa biết chừng Thả Hỷ lại đứng khóc lóc ngay tại đây cũng nên.

“Em cũng chẳng nhìn xem chỗ em đang đứng nữa!” Triệu Vĩ Hàng cũng đang toát mồ hôi vì chạy đi tìm Thả Hỷ. Chỗ Thả Hỷ đang đứng là chân cầu thang của lối vào ga. Khi đứng đó, Thả Hỷ cũng do dự đôi chút nhưng khi nhìn thấy rất nhiều người đi từ trên cầu thang xuống, cô lại nghĩ có lẽ Triệu Vĩ Hàng cũng đi đường đó, vì vậy mới ngơ nghe đứng đó đợi.

“Chỗ em đứng làm s nào, anh nói đi, chỗ đó làm s nào!” Thả Hỷ hét lên mấy câu, thấy mọi người xung quanh đang quay ra nhìn cô, cô vội quay người, đi về hướng đoàn tàu mà cô vừa bước xuống.

“Em đi đâu đấy?” Triệu Vĩ Hàng ngăn cô lại, giật lấy túi xách trên tay cô.

Thả Hỷ cũng chẳng tranh giành với anh làm gì, đồ trong túi xách phần lớn là mang tới cho anh. Trước hôm đi, cô còn ghé qua nhà bố mẹ chồng, ông bà cũng chuẩn bị cho anh một ít đồ, tất cả đều để hết trong đó. “Cũng gặp được anh rồi, trong túi toàn đồ chuẩn bị cho anh, em đi về đây.” Nói xong, Thả Hỷ lại bước tiếp.

Triệu Vĩ Hàng nhận thấy ngay nếu không xin lỗi, không dỗ dành, hôm nay khó mà giữ Thả Hỷ ở lại, anh vội vòng tay ôm lấy cô, “Cố Thả Hỷ, chỉ còn một tiếng nữa thôi, tám giờ anh phải vào lớp rồi, đừng gây chuyện nữa được không.” Trong mỗi câu nói của anh, đều ẩn chứa sự cầu khẩn rồi.

“Ai gây chuyện? Chẳng phải là anh trách mắng em trước hay s.” Giọng nói của Thả Hỷ cũng phần nào đỡ căng thẳng hơn.

“Xin lỗi, tại anh không thống nhất chỗ gặp nhau với em trước. Không phải là anh trách em, tại anh lo lắng quá thôi!”

Khi đi đón Thả Hỷ, ông bạn cùng phòng người Hồ Bắc còn đùa Vĩ Hàng một câu, “Đúng là vợ chồng trẻ, mới xa nhau vài ngày đã tự tìm đến rồi!”

Hôm qua, khi nghe điện thoại của Thả Hỷ, cúp máy xuống rồi, Triệu Vĩ Hàng mới từ từ tin rằng những lời Thả Hỷ vừa nói là thật, cô muốn đến Bắc Kinh thăm anh. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, mối quan hệ vợ chồng của họ trước đây, nào đã tới mức keo sơn gắn bó đâu.

Suốt quá trình học bồi dưỡng, không một học viên nào được phép nghỉ bên ngoài trường. Vì vậy, Triệu Vĩ Hàng đành phải thuê một phòng nghỉ ở khách sạn Di Hoà Viên, gần trường anh cho Thả Hỷ. Quả thực có thể ở bên cô ấy b lâu, tất cả phải lựa theo tình hình vậy.

Tất nhiên, tất cả những việc đó, Triệu Vĩ Hàng không thể giải thích ngay với Thả Hỷ được. Hơn nữa, vừa mới tới đã căng thẳng, đành phải đưa người về trước đã, sắp xếp ổn thoả rồi tính tiếp.

Gần tới tám giờ rồi, thủ tục nhận phòng cũng đã làm xong, Thả Hỷ cũng có vẻ đã vui hơn một chút.

“Anh phải về trường đây, buổi trưa anh sẽ quay lại. Em có bạn bè nào ở Bắc Kinh không? Anh sợ sẽ không đưa em đi chơi khắp nơi được, nếu có bạn đưa đi chơi thì tốt, nếu không, để anh đăng ký một tua du lịch trong ngày cho em.”

Thả Hỷ đẩy Triệu Vĩ Hàng ra cửa, “Anh về trường nhanh lên, không phải lo cho em đâu, hôm nay em sẽ không đi đâu cả. Lần đầu tiên đi tàu hoả, thích quá nên suốt đêm không ngủ được.”

Thả Hỷ cũng cảm thấy mình hơi vô lý, những chuyện vặt vãnh không đâu vào đâu thì lại để ý. Vì chuyện nhỏ tí ban nãy mà khiến hai người đều bực dọc. Có lẽ Triệu Vĩ Hàng đã nể tình mình vượt qua hàng nghìn cây số để đến thăm chồng nên mới bỏ qua như vậy, trong lòng anh ấy có khi cũng đã bị tổn thương rồi.

Triệu Vĩ Hàng bận rộn thế mới tốt, Thả Hỷ nằm trên giường trong phòng nghỉ suy nghĩ, anh bận rộn, có nghĩa là không có thời gian để liên lạc với Ngô Hoạch. Vì vậy, Thả Hỷ cứ nằm cười một mình trên giường, mãi tới buổi trưa, khi Triệu Vĩ Hàng quay lại, niềm vui đó vẫn chưa mất đi.

Triệu Vĩ Hàng vừa bước vào phòng đã ôm chầm lấy Thả Hỷ. Buổi học sáng hôm nay, trong đầu anh toàn hình bóng của Thả Hỷ. Việc Thả Hỷ tới thăm anh cũng khiến anh trở thành tâm điểm trên đùa của mọi người. Vĩ Hàng lại cảm thấy rất vui và hứng khởi.

“Anh làm gì vậy?” Thả Hỷ phát hiện ra tay của Triệu Vĩ Hàng không chịu để yên chút nào, bây giờ là buổi trưa, cô thậm chí còn chưa ăn sáng nữa là.

“Thế em đến để làm gì?” Chưa nói hết câu, Triệu Vĩ Hàng đã tới tấp hôn Thả Hỷ. Ban sáng, sự giận dữ của Thả Hỷ đã khiến Triệu Vĩ Hàng muốn được ôm hôn cô rồi. Giờ đây ham muốn đã trở thành hiện thực, anh cảm thấy điều đó thật ngọt ngào.

Ban đầu, Thả Hỷ không phản ứng lại, kệ Vĩ Hàng tự do hành động, sau đó, phản ứng từ nụ hôn ấy cũng khiến toàn thân cô dần dần nóng lên.

Đối với Thả Hỷ, nụ hôn cũng có thể so sánh được. Hồi còn ở bên Tần Mẫn Dữ, hai người còn chưa có kinh nghiệm gì, lại không ăn ý lắm, vì vậy không thể nói nụ hôn đó hấp dẫn hay không, chỉ biết rằng hôn là phải như vậy. Còn Triệu Vĩ Hàng thì lại khác, anh ngang ngạnh hơn nhiều, dù Thả Hỷ muốn hay không muốn, mỗi lần hôn cô, Vĩ Hàng dường như đang muốn nuốt chửng cô vào trong bụng vậy.

Thả Hỷ không phải là muốn đẩy anh ra nhưng quả thật cô chẳng còn chút hơi nào cả. Triệu Vĩ Hàng cuối cùng cũng chịu buông cô ra, nhưng chỉ đợi cô hít thở một vài cái rồi lại tiếp tục hôn. Lần này, nụ hôn lại nhẹ hơn, ấm áp hơn, dường như chỉ khẽ chạm nhẹ, khẽ mơn man rồi lại buông ra.

Khi anh buông ra, Thả Hỷ không kiềm chế được lại vươn người ra, lần này đến lượt cô chủ động lôi anh vào cuộc. Sau đó, mũi tên đã phóng ra thì khó mà lấy lại được.

Khi Thả Hỷ đói tới nỗi để nguyên trạng thái như thế nằm cuộn tròn trong chăn thì Triệu Vĩ Hàng đã quần áo chỉnh tề, chuẩn bị quay về trường học tiếp.

“Anh vừa gọi đồ ăn rồi, lát nữa sẽ có người mang lên, em phải ăn một chút đấy.”

Thả Hỷ nhắm mắt lại, không buồn nói gì cả. Cô tự nhiên lại cảm thấy rằng mình tự tìm tới đây, đưa tận nơi cho người ta hưởng thụ, nhưng điều khiến cô không muốn thừa nhận, đó là cô lại can tâm tình nguyện làm vậy. Bị Triệu Vĩ Hàng chiếm đoạt mạnh mẽ như vậy, tất cả mọi sự mệt mỏi, đói khát đều tạm thời không được tính đến, chỉ cần phục vụ anh ta là xong.

“Mệt lắm hả? Em nghỉ đi một lát, buổi tối anh lại đến.”

Triệu Vĩ Hàng vừa đi được một lát thì có người bê đồ ăn lên. Thả Hỷ rất muốn ngấu nghiến ngay đồng đồ ăn đó nhưng vừa ăn được vài miếng, dạ dày đã có chút thức ăn để làm việc, cô lại chẳng muốn ăn nữa. Bản thân cô bỗng đứng lại giống như đến để nộp mạng cho Triệu Vĩ Hàng chứ không phải đến để dò xét nữa. Thả Hỷ cảm thấy mình không còn là mình nữa rồi.

Buổi chiều, Thả Hỷ cầm tấm bản đồ của khách sạn lên, xem xét nghiên cứu một hồi rồi lấy bút ra khoanh những điểm cần đến lại: Trường Thành, Cố Cung, Thiên Đàn, Di Hoà Viên, Ung Hoà Cung, Hương Sơn, Bắc Hải, vườn thú Bắc Kinh, công viên thế giới... Thả Hỷ còn muốn đến thăm quan trường Đại học Q, xem nơi đã từng ghi lại ước mơ và kỳ vọng của cả cô và Tần Mẫn Dữ. Cũng có thể giờ đây Tần Mẫn Dữ đã rũ bỏ được ước mơ và kỳ vọng ngày xưa, nhưng Thả Hỷ vẫn cảm thấy rằng, ôm mối ân hận, tiếc nuối lúc đó, không phải chỉ có một mình anh.

Khi Triệu Vĩ Hàng quay lại khách sạn, đã hơn sáu giờ tối. Vừa bước vào phòng, anh liền nhìn thấy Thả Hỷ đang ngủ say, một tay cầm tấm bản đồ, tay kia còn đang cầm chiếc bút. Triệu Vĩ Hàng cầm tấm bản đồ lên xem, dường như Thả Hỷ đã sắp xếp xong lịch trình thăm quan của mình. Những nơi cô lựa chọn để đến, đều là những nơi yên tĩnh, cũng có thể điều đó liên quan tới môi trường làm việc của cô chăng.

Nói như vậy nhưng không phải không có ngoại lệ. Sở thích của Ngô Hoạch lại rất hiện đại, cô ấy thích sự kết hợp giữa thương mại và cổ điển. Ở Bắc Kinh, ở tại nơi anh và Ngô Hoạch đã từng yêu nhau, lại có thời gian từng sống chung với nhau, nếu nói không nhớ tới kỷ niệm cũ cũng thật khó. Đặc biệt là trong thời gian học bồi dưỡng, lịch trình học tập và nghỉ ngơi rất điều độ, điều đó luôn giành cho anh một không gian để suy nghĩ và hoài niệm. Mặc dù không phải lúc nào cũng nhớ tới những kỷ niệm đó nhưng từng sự việc trong quá khứ vẫn thi thoảng hiện về trong anh.

“Cố Thả Hỷ, em đến thật đúng lúc.”

Ngày tham quan đầu tiên, Thả Hỷ quyết định sẽ đi Di Hoà Viên bởi vì nơi đó khá gần khách sạn. Hay nói theo cách của Triệu Vĩ Hàng, nếu chẳng may cô bị lạc thì cũng tiện đường để đi tìm. Vhi đã có phần quen với đường xá, Thả Hỷ sẽ đi bằng xe buýt, mỗi ngày một thắng cảnh, chuẩn bị chút đồ ăn trong túi, vừa đi vừa ngắm cảnh, quả thực cũng rất thú vị.

Thời gian đó, không phải mùa du lịch nên giá vé rất rẻ, người cũng không đông. Thả Hỷ lại dư thừa thời gian, những lúc đi đến các địa điểm tham quan, cô lại chậm rãi đi theo một đoàn du lịch nào đó, nghe hướng dẫn viên kể vài câu chuyện rồi về kể cho Triệu Vĩ Hàng nghe. Khả năng diễn thuyết của Thả Hỷ không được tốt lắm. Nhưng bù lại, cô lại thường quan sát rất tỉ mỉ và tưởng nhớ rất rõ những chi tiết nhỏ đó.

Nơi mà Thả Hỷ cảm thấy thích nhất là Ung Hoà Cung. Thực ra cô cũng không phải người mê tín lắm, nhưng khi tới Ung Hoà Cung, vẫn thành kính chấp tay lễ bái. Thả Hỷ không cầu khẩn gì cả, chỉ đơn giản là chấp tay lễ bái. Bởi vì cung điện mặc dù không được tu sửa mở rộng nhưng không khí bên trong rất nghiêm trang, quả giống với không khí thần bí trong những cung vua xưa kia, điều này còn hấp dẫn Thả Hỷ hơn cả thành Cố Cung to lớn kia.

Còn về các công viên, Thả Hỷ thích nhất là Bắc Hải, nơi đó quả thực rất yên tĩnh, non nước hữu tình, phong cách vô cùng độc đáo. Còn Di Hoà Viên hay Viên Minh Viên lại đem đến cho Thả Hỷ cảm giác một công viên hiện đại, bên trong có rất nhiều cụ già rồi rãi tập thể dục, điều này khiến Thả Hỷ liên tưởng tới khu vui chơi ngay gần nhà của mình.

Vườn bách thú, bách thảo, công viên thế giới, theo Thả Hỷ, chơi ở đó một ngày vẫn chưa đủ. Hơn nữa, Thả

Hỷ lại thường phải đi một mình, cô luôn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó. Đi mỗi rồi, Thả Hỷ dừng lại gửi tin nhắn cho Đinh Chỉ Túc, chia sẻ niềm vui với cô ấy một chút. Hồi còn học Đại học, Chỉ Túc cũng đã đến Bắc Kinh một lần, xem những tấm ảnh cô ấy chụp mang về, cũng toàn là cảnh ở Thiên An Môn, Cố Cung... Vì vậy, mỗi khi đến những địa điểm nào có trong những tấm hình đó, Thả Hỷ lại cố gắng nhờ ai đó chụp giúp mình một kiểu để mang về so sánh với ảnh của Chỉ Túc, để cô ấy thấy Bắc Kinh đã thay đổi như thế nào.

Cuối tuần, Triệu Vĩ Hàng cũng có thời gian rỗi để đi chơi cùng Thả Hỷ. Mượn người quen một chiếc xe, Triệu Vĩ Hàng đưa Thả Hỷ đi chơi Bát Đạt Lĩnh. Vạn Lý Trường Thành từng sừng sững hiện ra trong lớp tuyết trắng, người đến tham quan hôm đó cũng không nhiều.

“Triệu Vĩ Hàng, s em cứ cảm thấy Vạn Lý Trường Thành không hề hùng vĩ?”

“Em đã quen nhìn những công trình kiến trúc hiện đại nên có thể không thấy được sự hiếm có của nó.”

“Em lại thấy Trường Thành mang lại cho người ta cảm giác đau thương, dưới chân thành là xác của không biết b người vô tội.”

“Mạnh Khương Nữ hả? Đó chẳng qua cũng chỉ là một truyền thuyết. Hơn nữa, cũng không phải là đoạn Trường Thành này, đoạn thành này là do đời nhà Minh tu sửa lại.”

“Cũng có thể. Hai hôm nay đã xem quá nhiều di tích cổ, luôn cảm thấy có chút thương cảm.”

“S lại thương cảm, cảm khái một chút vua chúa đời xưa, cũng không cần phải thương cảm quá như thế chứ.”

“Bởi vì toàn nhìn thấy sự suy sụp.”

“Sâu sắc đến thế kia à?”

“Anh cười em à? Cười đi.” Thả Hỷ tỏ ra bất cần, đi vọt lên trước, không tranh luận với người không văn hoá.

“Có thích chỗ này không?”

“Ừm, thích, rất thích.”

“Những thứ em nhìn thấy, chỉ là một phần của Bắc Kinh thôi. Đây là một thành phố đa nguyên hoá, khi đã hiểu hết nó rồi thì chưa chắc đã thích nó.”

“Anh đã biết hết rồi?”

“Cố Thả Hỷ, hồi học Đại học, anh sống ở đây bốn năm, có phải là biết nhiều hơn em không?”

“Anh học Đại học ở Bắc Kinh à, trường nào vậy?”

“Đại học Q.”

“Thật á!” Thả Hỷ quay hẳn người lại nhìn Triệu Vĩ Hàng, hình như trước khi đi xem mặt, anh họ cũng đã nhắc tới chuyện này nhưng lúc đó cô không để ý lắm. Hoá ra, những nhân vật xung quanh mình đều là c nhân cả. “Trường của anh, sau khi tốt nghiệp, chẳng phải hầu hết đều đi nước ngoài hay s, s anh lại chịu về xây dựng quê hương vậy?”

“Anh cũng đã từng định ra nước ngoài.”

“Đi Đức?” Nghĩ đến Ngô Hoạch, Thả Hỷ bỗng buột miệng hỏi vậy.

“Ừ.”

“Nhưng sau đó s lại không đi nữa?”

“Chuyện dài lắm, đi rồi, lại quay lại.” Rõ ràng là Triệu Vĩ Hàng không muốn nói nhiều. Họ leo lên thành một lúc, nhờ vài người chụp giúp vài kiểu ảnh, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đi về.

Chuyến đi tới Trường Thành đã khiến Thả Hỷ hiểu thêm nhiều về con người Triệu Vĩ Hàng. Nhưng ngược lại, mối quan hệ giữa hai người lại trở nên xa cách và khách khí. Dường như những bức tường thành đó đã

chạy tới trái tim của cả Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng, ngăn cách giữa quá khứ và hiện tại, ngăn cách luôn cả hai người.

Chị hát em nghe

Ngô Hoạch nói: “Mình đã chẳng còn tư cách để yêu cầu anh quay lại nữa rồi”.

Tuy nhiên, Thả Hỷ không biết rằng, trong cuộc hôn nhân của cô và Triệu Vĩ Hàng, rốt cuộc có điều gì khiến anh không thể quay lại được.

* * *

Thả Hỷ ở lại Bắc Kinh chơi thêm hai ngày nữa. Cô đi đến các trung tâm mua sắm để ngắm nhìn và mua quà ọi người. Lần này đến Bắc Kinh, may mắn nhất là không bị lạc đường, nếu không, chắc chắn sẽ gây thêm nhiều phiền hà cho Triệu Vĩ Hàng. Mỗi ngày đến thăm vợ hai lần xem ra cũng không thuận tiện lắm. Vì vậy, khi Thả Hỷ tỏ ý muốn về, Triệu Vĩ Hàng cũng không có ý giữ cô ở lại.

Khi đưa Thả Hỷ ra ga, Triệu Vĩ Hàng chỉ nói: “Một tuần nữa anh sẽ về ăn tết.”

Thả Hỷ gật gật đầu, tỏ ý đã biết rồi. Thực ra, kết cục của những ngày ở Bắc Kinh như vậy, đối với việc anh về nhà ăn tết, Thả Hỷ cũng chẳng kỳ vọng gì nhiều. Mối quan hệ giữa hai người dường như đang rơi vào một vòng tròn kỳ lạ, tiến một bước lại lùi hai bước.

“Triệu Vĩ Hàng?” Anh vừa ra khỏi buồng tàu, Thả Hỷ ngồi xuống giường của mình trên tàu bỗng một tiếng gọi vọng tới.

Bởi vì sắp đến tết âm lịch, lượng người đi bằng tàu hỏa tăng đột biến, Thả Hỷ chỉ mua được vé giường cứng. Cô cũng không muốn nhờ Triệu Vĩ Hàng mua hộ, cũng không đặt vé ở khách sạn mà mua vé ở một quầy bán vé bên đường. Như vậy, Thả Hỷ còn có cơ hội gặp được người quen trên tàu. Gặp được hay không, theo cô, đó đều là ý trời. Thả Hỷ bước ra khỏi khoang nằm, quả nhiên, Ngô Hoạch và Triệu Vĩ Hàng đang đứng đó.

“Cô giáo Ngô, trùng hợp quá nhỉ?” Thả Hỷ bước lại gần hai người, cũng đã sắp tới giờ tàu chạy, nếu cứ nhìn nhau như thế này, e rằng Triệu Vĩ Hàng không xuống nổi tàu mất.

Triệu Vĩ Hàng nắm tay Thả Hỷ một cái rồi gật đầu chào Ngô Hoạch, “Hai người nói chuyện nhé, anh phải về trường đây.”

Ngô Hoạch nhìn theo Triệu Vĩ Hàng cho tới khi anh xuống tàu mới quay lại hỏi Thả Hỷ: “Bạn biết bọn mình quen nhau chứ?”

Thả Hỷ không trả lời, bởi vì bản thân Ngô Hoạch cũng không muốn cô trả lời gì cả. Cô ấy dường như đã chờ đợi rất lâu để có dịp được nói chuyện với Thả Hỷ vậy.

Đoàn tàu từ từ chuyển bánh, bên ngoài, Triệu Vĩ Hàng vẫn đang đứng trên sân ga nhưng không giơ tay vẫy. Giường của Ngô Hoạch ở vị trí đối diện với giường của Thả Hỷ, Ngô Hoạch quả thực không có ý định buông tha cô, dường như đang đợi Thả Hỷ mở miệng hỏi vậy.

Thả Hỷ phải thừa nhận rằng, cô rất hứng thú với chuyện cũ của hai người bọn họ. Nhưng chính vì có hứng thú nên lại càng không muốn biết. Biết hết mọi tiểu tiết thì có ích lợi gì, tình yêu của họ có vĩ đại, có thể lượng đến mấy thì cũng đã s nào? Nếu dồn mọi chuyện vào đầu cô, phỏng có ích gì? Có chăng cũng chỉ là sự bực bội, là sợi dây vô hình ngăn cách giữa hai vợ chồng cô mà thôi. Hơn nữa, mối quan hệ của vợ chồng cô giờ đây không thể sai một bước, nếu sai một bước thì hố ngăn giữa hai người sẽ càng sâu thẳm thẳm. Bởi vì ngọn lửa rầu rĩ đã bắt đầu nhen nhóm trong gia đình cô. Vì vậy, Thả Hỷ cố gắng nín nhịn, nhất quyết không chịu mở miệng.

“Anh ấy vẫn đeo chiếc đồng hồ đó.” Ngô Hoạch bỗng nói.

Thả Hỷ không tỏ vẻ chú ý lắm.

Ngô Hoạch giơ cánh tay của mình lên, chỉ cho Thả Hỷ xem mặt đồng hồ đeo phía trong lòng bàn tay. Dễ dàng nhận thấy rằng, đồng hồ của Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch là một cặp. “Chiếc đồng hồ này, mình đeo nó đã gần mười năm rồi. Những lúc đau lòng nhất cũng không nỡ bỏ nó đi.”

“Mình và Triệu Vĩ Hàng là bạn học hồi cấp ba, nhưng hồi đó, anh ấy dường như cũng không chú ý đến mình. Thật đấy, anh ấy là người không hay chú ý tới những việc vặt vãnh xung quanh. Khi đi học chỉ chú ý vào học, khi vui chơi thể thao thì chỉ tập trung làm sao để chiến thắng, không yêu đương, không quan tâm tới đám bạn gái xung quanh.”

“Ngay từ đầu, mình đã bị anh ấy hút hồn. Mặc dù Triệu Vĩ Hàng cũng giống như những bạn trai khác, đều ở độ tuổi chưa lớn hẳn và cũng chẳng còn bé nữa, nhưng khi đứng giữa các bạn khác, anh ấy luôn nổi trội hơn hẳn. Một lần, bọn họ chơi đá bóng, không may bóng bay thẳng vào người mình làm mình ngã ra đất. Mình bèn ôm đầu và ngồi lên quả bóng, nhất định không chịu trả quả bóng lại.” Ngô Hoạch bỗng nhoeo miệng cười: “Lúc đó, mình cũng không biết rằng mình cũng là một nữ sinh rất ngang ngược.”

Thả Hỷ yên lặng lắng nghe, càng nghe càng thấy bị lôi cuốn. Hóa ra mỗi tuổi thanh xuân đều là một câu chuyện, cho dù không phải ai cũng nhớ đến nó.

“Sau đó, đám con trai đứng vây xung quanh mình, luôn miệng xin lỗi, chẳng bạn nào dám lấy lại quả bóng cả. Triệu Vĩ Hàng bỗng túm chặt cánh tay mình, kéo mình đứng lên, lấy chân đá quả bóng ra rồi buông tay mình xuống. Anh ấy chỉ đại vào một bạn bảo đưa mình tới trạm xá kiểm tra rồi tiếp tục chơi bóng, không hề nói với mình nửa tiếng.”

“Có thể cũng do anh ấy không thêm quan tâm, cũng chẳng thêm để ý tới mình, nhưng lại rất tỉ mỉ, chu đáo đã làm mình mê hoặc. Mình chỉ biết rằng, sau khi anh ta quay người đi chơi bóng, mình đã hạ quyết tâm phải chiếm lĩnh anh, không thể để anh tùy tiện bỏ mặc mình ở đó, không để cho anh ta dễ dàng quay lưng lại với mình.”

truyenky.vn

“Mình đã rất cố gắng để tiếp cận anh ấy, gần gũi anh ấy, tìm hiểu về anh ấy. Anh ấy đỗ vào trường Đại học Q. Thành tích học tập của mình không được tốt như anh ấy, nhưng mình điền hết mọi nguyện vọng xét tuyển đều là những trường Đại học ở Bắc Kinh, với hy vọng luôn được ở gần anh ấy. Lúc đó, mình cũng không biết anh ấy dự định bao giờ thì yêu, nhưng mình hy vọng, khi anh ấy bắt đầu muốn yêu, mình đã có thể luôn ở bên anh ấy.”

Triệu Vĩ Hàng cũng không ngờ được rằng, vì việc anh đi học bồi dưỡng lần này khiến Thả Hỷ khóc lóc thổn thức. “Những chi phí cần thiết ở nhà, anh đã đóng trước rồi, em cũng không phải lo lắng quá. Bất cứ ai đến cũng không được mở cửa cho vào. Nếu cảm thấy lo lắng thì cứ gọi điện cho cảnh sát. Những số điện thoại quan trọng thường dùng, anh dán phía trong hộp điện thoại, rất dễ nhìn thấy.”

“Em nhất thiết cứ phải ở nhà à?” Thực ra Thả Hỷ cũng hy vọng có thể dọn đến ở nhà bà nội một thời gian. Ở đó, hàng xóm đều quen biết hết, căn hộ lại nhỏ, cô sẽ không cảm thấy run sợ. Hơn nữa, nơi đó cũng sắp phá đi rồi, chẳng còn căn nhà cũ để nhớ về bà nữa. Trước đây vẫn cảm thấy còn nhiều thời gian, vẫn cảm thấy bà dường như đang ở đó, đeo chiếc chìa khoá lên cổ, cảm giác như lúc nào cũng có thể về nhà. Nhưng chẳng còn bao lâu nữa, chiếc chìa khoá cô luôn đeo trên cổ kia không thể mở cánh cửa để về nhà cũ nữa rồi.

“Nếu em thật sự cảm thấy lo sợ thì dọn đến ở nhà Chỉ Túc vậy, nhớ mở điện thoại để tiện liên lạc nhé.” Triệu Vĩ Hàng cũng chưa biết lịch học của khoá bồi dưỡng này. Nếu lịch học không bận lắm, đành rằng không thể về nhà mỗi cuối tuần thì cũng có thể nửa tháng về nhà một lần. Tuy nhiên, việc này còn phải chờ đến nơi xem tình hình cụ thể thế nào, không thể nói trước với Thả Hỷ được.

Khi máy bay cất cánh, Thả Hỷ vẫn ngồi ở phòng chờ. Cô không biết tiếng động cơ bay vút qua đầu mình có phải chuyển bay của anh không nhưng vẫn hướng mắt ra phía ô cửa kính, nghiêng đầu đứng nhìn một hồi lâu.

Triệu Vĩ Hàng đến Bắc Kinh, tình hình không giống tưởng tượng ban đầu của anh. Lịch học hàng tuần được sắp xếp dày đặc. Mỗi cuối tuần lại có buổi nói chuyện của những học viên các lớp cấp khác. Họ đều là những lãnh đạo cấp của các tỉnh và thành phố lớn, bài nói chuyện của họ đều là những kinh nghiệm từ thực tế, vì vậy không thể bỏ qua được, mà cũng không dễ dàng bỏ qua. Ngày nào đi học cũng phải điểm danh, kỷ luật lớp học không khác gì hồi còn học phổ thông.

Thả Hỷ không biết rằng, rốt cuộc, Triệu Vĩ Hàng bận rộn như thế nào, lời nhắc nhở của Đinh Chỉ Túc giống như một chiếc gai nhọn đâm vào trái tim cô, càng cố che lấp nó đi càng thấy đau. Cùng với thời gian, cái

gai đó không chịu mất đi mà thậm chí còn lớn dần lên, đau đớn khiến người ta không thể không chú ý tới nó. Cũng vì lời nhắc nhở đó, Thả Hỷ không dọn đến ở nhà bà nội nữa, cô ngày nào cũng về nhà của mình, chờ đợi những cuộc điện thoại thưa thớt của Triệu Vĩ Hàng. Đường như ở nhà của mình, giữ nhà của mình cũng là đang níu giữ anh vậy.

Cuối học kỳ, các môn thi cũng được hoàn tất. Bản đánh giá kết quả học tập cho sinh viên của Ngô Hoạch cũng được gửi chuyển phát nhanh về từ Bắc Kinh. Cầm phong bì chuyển phát nhanh đó trên tay, Thả Hỷ hạ quyết tâm, cho dù thế nào cô cũng phải đến Bắc Kinh một lần. Nhìn thấy tận mắt rồi, hoặc là sẽ yên tâm hơn, hoặc là sẽ rời xa luôn.

Trong thời gian này, một việc lớn nữa cũng xảy ra, đó là quyết định thành lập công ty riêng của Tần Mẫn Dữ. Sau vài tháng gấp rút chuẩn bị, Tần Mẫn Dữ quyết định thành lập công ty vào dịp đầu năm mới. Công ty mới thành lập nên cũng không lớn lắm, ngoài một cô bé được tuyển làm nhân viên văn phòng ra, còn lại là vài lập trình viên hay kỹ sư gì đó. Hôm khai trương công ty, Thả Hỷ và Chỉ Túc cùng tặng anh một lẵng hoa. Công ty của Tần Mẫn Dữ đặt trụ sở ngay tại khu khoa học kỹ thuật của các trường Đại học trong thành phố nên rất gần với Đại học C. Khi Thả Hỷ đến, vừa đúng lúc họ đang đốt pháo chào mừng.

“Chúc mừng anh!” Thả Hỷ đứng cạnh Tần Mẫn Dữ, hét lên rất to.

Anh gật gật đầu.

“Tần Mẫn Dữ, anh nhất định phải thành công, nhất định phải hạnh phúc.” Câu nói này, Thả Hỷ lại nói rất khẽ. Cô thật lòng cầu chúc cho anh thành công.

Khi Thả Hỷ thật sự đặt chân tới Bắc Kinh, bảy giờ đã là đầu tháng hai, tết âm lịch cũng đã đến gần. Trước khi đi, Thả Hỷ đã cân nhắc kỹ thời gian, cô sẽ ở lại Bắc Kinh chơi vài ngày, sau đó có khi lại có thể cùng Triệu Vĩ Hàng trở về nhà ăn tết.

Thả Hỷ đi tàu hỏa tới Bắc Kinh, Chỉ Túc đã mua vé giúp cô, khi tiễn cô ra ga, cô ấy còn không quên dặn dò Thả Hỷ không được tiếp chuyện với người lạ. Thả Hỷ đứng nhìn Chỉ Túc đang sắp xếp hành lý trên tàu cho cô, “Cậu cứ làm như tớ là trẻ con không bằng!”

“Cậu còn không bằng trẻ con ấy chứ! Cậu thử xem xem, có đứa trẻ con nào chưa hề đi chơi xa b giờ, ngay cả tàu hỏa cũng chưa từng được đi cơ chứ?”

“Thôi, được rồi, cậu về đi, không còn sớm nữa đâu, cảm ơn nhiều nhé!” Chỉ Túc nói thế làm Thả Hỷ cảm thấy hơi mất mặt.

Định Chỉ Túc chẳng hề chú ý tới điều đó, “Vây tớ không đợi tàu chạy nữa nhé, cậu đi đường cẩn thận đấy, gặp được Triệu Vĩ Hàng rồi nhớ báo cho tớ một tiếng.”

“Ồ.” Ngày mai, khi anh tới đón mình, không biết tình hình sẽ thế nào. Khi tiễn anh đi, mình đã khóc lóc thổn thức, đến khi gặp nhau rồi, liệu có chạy tới ôm hôn, có giống như trong phim không nhỉ?

Tuy nhiên, hôm qua, lúc gọi điện thông báo giờ tàu chạy tới Bắc Kinh cho Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ dường như không cảm thấy có gì đó vui vẻ trong giọng nói của anh, anh chỉ hỏi: “Mấy giờ tới?”

“Được rồi, anh sẽ đi đón.”

Khi đặt chân xuống ga Bắc Kinh, một mình đứng giữa nơi xa lạ, rộng mênh mông này, cô không thể không hoang mang quay nhìn khắp nơi. Thả Hỷ là người đầu tiên xuống tàu nhưng không tài nào nhìn thấy hình bóng của Triệu Vĩ Hàng. Cô quên không nói với anh số toa cô ngồi, bây giờ thì không biết phải đứng đây đợi hay đi ra ngoài đợi nữa. Gọi điện thoại cho anh, cũng không gọi được.

Cuối cùng, dòng người đông đúc cũng tản về nhiều hướng. Sân ga trở nên vắng vẻ, trơ ra một mình Thả Hỷ đứng đó, hai tay ôm túi xách. Trong lúc hoang mang, Thả Hỷ nghĩ rằng, nếu quả thực không gặp được Triệu Vĩ Hàng, cô sẽ lên tàu quay về ngay lập tức. Là người đầu tiên xuống tàu, giờ lại bơ vơ đứng đây một mình, gió lạnh thổi tới khiến cô cảm giác hai má mình không còn là của mình nữa. Bên tai cô vang lên nhiều giọng địa phương khác nhau, chẳng có giọng nói nào thân thuộc cả.

“Cố Thả Hỷ, s lại đứng ở đây?”

Cuối cùng thì giọng của Triệu Vĩ Hàng cũng vang lên bên tai cô, Thả Hỷ còn đang không dám tin vào đôi tai đang cứng đờ vì lạnh của mình. “Sao giờ anh mới tới?” Mặc dù rất ít khi cáu giận nhưng Thả Hỷ cũng không giấu nổi vẻ bực dọc, “Không muốn em đến thì nói là không muốn, không đến đón được thì nói là không đến được, anh để em đứng phơi gió ở đây nửa tiếng đồng hồ rồi, thành tâm thật đấy!” Nếu không phải là lông mày lông mi đều đã đóng băng vì lạnh quá, chưa biết chừng Thả Hỷ lại đứng khóc lóc ngay tại đây cũng nên.

“Em cũng chẳng nhìn xem chỗ em đang đứng nữa!” Triệu Vĩ Hàng cũng đang toát mồ hôi vì chạy đi tìm Thả Hỷ. Chỗ Thả Hỷ đang đứng là chân cầu thang của lối vào ga. Khi đứng đó, Thả Hỷ cũng do dự đôi chút nhưng khi nhìn thấy rất nhiều người đi từ trên cầu thang xuống, cô lại nghĩ có lẽ Triệu Vĩ Hàng cũng đi đường đó, vì vậy mới ngơ nghe đứng đó đợi.

“Chỗ em đứng làm s nào, anh nói đi, chỗ đó làm s nào!” Thả Hỷ hét lên mấy câu, thấy mọi người xung quanh đang quay ra nhìn cô, cô vội quay người, đi về hướng đoàn tàu mà cô vừa bước xuống.

“Em đi đâu đấy?” Triệu Vĩ Hàng ngăn cô lại, giật lấy túi xách trên tay cô.

Thả Hỷ cũng chẳng tranh giành với anh làm gì, đồ trong túi xách phần lớn là mang tới cho anh. Trước hôm đi, cô còn ghé qua nhà bố mẹ chồng, ông bà cũng chuẩn bị cho anh một ít đồ, tất cả đều để hết trong đó. “Cũng gặp được anh rồi, trong túi toàn đồ chuẩn bị cho anh, em đi về đây.” Nói xong, Thả Hỷ lại bước tiếp.

Triệu Vĩ Hàng nhận thấy ngay nếu không xin lỗi, không dỗ dành, hôm nay khó mà giữ Thả Hỷ ở lại, anh vội vòng tay ôm lấy cô, “Cố Thả Hỷ, chỉ còn một tiếng nữa thôi, tám giờ anh phải vào lớp rồi, đừng gây chuyện nữa được không.” Trong mỗi câu nói của anh, đều ẩn chứa sự cầu khẩn rồi.

“Ai gây chuyện? Chẳng phải là anh trách mắng em trước hay s.” Giọng nói của Thả Hỷ cũng phần nào đỡ căng thẳng hơn.

“Xin lỗi, tại anh không thống nhất chỗ gặp nhau với em trước. Không phải là anh trách em, tại anh lo lắng quá thôi!”

Khi đi đón Thả Hỷ, ông bạn cùng phòng người Hồ Bắc còn đùa Vĩ Hàng một câu, “Đúng là vợ chồng trẻ, mới xa nhau vài ngày đã tự tìm đến rồi!”

Hôm qua, khi nghe điện thoại của Thả Hỷ, cúp máy xuống rồi, Triệu Vĩ Hàng mới từ từ tin rằng những lời Thả Hỷ vừa nói là thật, cô muốn đến Bắc Kinh thăm anh. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, mối quan hệ vợ chồng của họ trước đây, nào đã tới mức keo sơn gắn bó đâu.

“Chị cũng đã thành công rồi.”

“Đúng vậy, một thành công ngoài sự tưởng tượng.” Ngô Hoạch lại nhoén cười, cô không có ý khoe khoang sự thân mật giữa cô và Triệu Vĩ Hàng, chỉ bởi vì cô gặp một nút thắt và cần có người giúp cô tháo gỡ nút thắt đó.

“Sau khi tốt nghiệp Đại học, mình đã không đợi anh ấy mà làm thủ tục sang Đức. Thời gian mình ở Đức, Triệu Vĩ Hàng có sang thăm một lần, sau khi anh ấy về nước không lâu thì mình nhận được tin anh ấy đã kết hôn.”

Thả Hỷ ngả người dựa hẳn ra phía sau, nếu được, cô cũng muốn đắp thêm một tấm chăn nữa. Bấy giờ đã là đêm khuya, hai khách ở giường trên đã ngủ say. Tiếng của Ngô Hoạch vẫn đều đều vọng lại bên tai, tuy nhiên, mỗi lời cô ấy nói như một mũi kim đâm vào lòng Thả Hỷ.

“Cô giáo Cố, có thể gọi bạn là Thả Hỷ được không?”

“Tất nhiên là được rồi.”

“Mình rất thích cái tên của bạn, cũng rất quý mến bạn, điều này trước đây mình chưa từng nghĩ đến. Triệu Vĩ Hàng quả có cặp mắt tinh tường.”

“Thả Hỷ, bạn cần phải đề phòng mình. Bởi vì mình luôn muốn tìm bạn để nói chuyện, bởi vì mình không quên được Triệu Vĩ Hàng. Mặc dù chuyện đã qua lâu rồi, mình trở về tụy cũng đã muộn, nhưng mình vẫn

không thể nào quên được anh ấy. Trừ phi bạn có thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy, nếu không, mình sẽ đòi lại Triệu Vĩ Hàng.”

Trong tình huống như thế này, cần phải nói gì, cần phải biểu hiện như thế nào? Thả Hỷ cảm thấy mình lẽ ra cần phải suy nghĩ và chuẩn bị về điều này từ lâu rồi. Khi thực sự phải đối mặt với tình huống như vậy, Thả Hỷ mới biết rằng, bản thân cô chỉ luôn là một người lính bại trận mà thôi.

“Chị nói chuyện với tôi chỉ để nhắc nhở tôi cần đề phòng chị?”

“Mình có tốt như vậy không?” Ngô Hoạch lại cười, “Triệu Vĩ Hàng là một cục sắt, ở bên cạnh anh ấy, mình cũng chẳng phát huy được tác dụng gì, đành đợi bạn ra tay vậy.”

“Vậy s chị còn đi Bắc Kinh?” Thả Hỷ cảm thấy hứng thú với sự thẳng thắn của Ngô Hoạch, nhưng những lời cô nói lại như đang trêu đùa cô ấy.

“Lúc đó mình quả thực đã nhụt chí nản lòng. Thực ra, mình cũng chẳng muốn thay đổi điều gì cả. Về nước chỉ muốn xem mọi chuyện như thế nào, xem anh ấy sống có tốt không. Nếu anh ấy không hạnh phúc, mình có thể thừa cơ tấn công vào, chẳng phải sẽ rất dương dương tự đắc hay s? Tuy nhiên, Triệu Vĩ Hàng rốt cuộc vẫn là Triệu Vĩ Hàng, anh ấy không ỉnh một cơ hội nào cả, không thể biết được anh ấy có hạnh phúc hay không? Giờ đây, cuộc sống của anh ấy đã chẳng liên quan gì tới mình nữa rồi. Dù rằng trước đây đã từng gắn bó với nhau như vậy.”

“Vì vậy, lại một lần nữa mình ra đi. Mỗi lần, khi phát hiện ra sự việc nằm ngoài dự liệu, vượt quá phạm vi chịu đựng của mình, mình thường chọn cách ra đi. Vì vậy, mình mới bị mất anh ấy. Vì vậy, mình chẳng cảm thấy ảm ức gì cả, không có gì đáng để oán thán. Khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, mình mới quay lại. Thả Hỷ, mình rất thật lòng, mình chỉ muốn biết một điều rằng, bạn có yêu Triệu Vĩ Hàng không, hai người sống có thực sự hạnh phúc không?”

“Cô giáo Ngô, chị bảo tôi phải nói thế nào bây giờ?”

“Cứ gọi mình là Ngô Hoạch, như thế có được không?”

“Được, Ngô Hoạch. Chị cũng biết rằng, cuộc hôn nhân của chúng tôi không được xây dựng trên cơ sở tình yêu. Vì vậy, vấn đề yêu hay không yêu, tôi cũng chưa từng nghĩ tới. Còn về hạnh phúc, đúng, hạnh phúc,” Thả Hỷ bỗng cảm thấy tắc nghẹn nơi cổ họng, “Cảm giác của tôi không thể thay thế cho anh ấy được. Tôi không biết tiêu chuẩn về hạnh phúc của chị như thế nào, nhưng xem ra, nếu theo tiêu chuẩn của chị, tôi e rằng khó có thể khiến chị hài lòng.”

“Thả Hỷ, bạn luôn khiến mình cảm thấy ngạc nhiên. Đúng vậy, có thể với mình, lúc nào mình cũng cảm thấy sẽ khiến anh ấy hạnh phúc hơn. Tuy nhiên, cơ hội đó đã qua rồi, còn có cách nào khác đây. Triệu Vĩ Hàng không phải là người thích quay đầu nhìn lại. Hơn nữa, mình cũng chẳng còn tư cách để yêu cầu anh ấy quay lại nữa rồi.”

Triệu Vĩ Hàng là người như thế nào, Thả Hỷ cũng không dám nói là đã hiểu hết về anh. Cô chỉ biết rằng, trong cuộc hôn nhân của họ vẫn chưa có những điều khiến anh không thể quay đầu lại. Thả Hỷ cũng không biết có nên vui mừng vì điều này hay không nữa.

Buổi nói chuyện đêm đó, rốt cuộc cũng chẳng có ý nghĩa thực tế gì. Sau khi hai người tỉnh giấc, đều cảm giác như vừa trải qua một giấc Nam Kha. Đối với chuyện của Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch, Thả Hỷ cũng chỉ biết thêm được chút xiu. Tết đến, Triệu Vĩ Hàng được về nghỉ một tuần, nhưng công việc xã giao quá nhiều, cả hai lại đều cố tình né tránh, vì vậy, cuộc sống chung giữa hai người dành trọn cho những hành động thực tế, hầu như chẳng có sự gì lưu lại về ngôn ngữ cả.

Thay đổi lớn nhất trong cuộc sống của Thả Hỷ e rằng chính là việc Ngô Hoạch đã coi Thả Hỷ như một người bạn thân, thường xuyên tới rủ cô đi chơi. Cho dù Triệu Vĩ Hàng được nghỉ ở nhà có vài hôm, cô ấy cũng không ngần ngại khi rủ Thả Hỷ đi chơi cùng.

“Không phải ghen tị thì chắc cũng có âm mưu gì đó.” Đinh Chỉ Túc bình luận.

“Ai cơ?”

“Cả hai người bọn cậu chứ ai, thật chẳng biết hai người chơi thân với nhau như vậy thì có ý nghĩa gì. Sau này chắc hai người định gọi nhau là chị em, cùng chung một chồng?!”

“Làm gì có chuyện đó!” Đúng vậy, sau khi Triệu Vĩ Hàng lại lên Bắc Kinh học được một tháng, Ngô Hoạch đã hoàn toàn chinh phục được Thả Hỷ. Cô ấy sống rất có phong cách, hiểu biết rộng, lại rất biết hưởng thụ cuộc sống. Ngô Hoạch đã lái xe đưa Thả Hỷ đi chơi hầu hết các địa danh có phong cảnh đẹp gần thành phố. Ngô Hoạch đã giúp Thả Hỷ nhìn thấy thêm một thế giới khác, một cuộc sống khác. Thả Hỷ cảm nhận được rằng Ngô Hoạch là một cô gái mạnh mẽ, hoàn toàn có thể tự quyết định cuộc sống của mình. Cô ấy luôn sống một cách vô cùng vui vẻ và tự do.

Ngô Hoạch còn rất thích tụ tập bạn bè. Trong mỗi buổi tụ họp như vậy, Thả Hỷ đã được gặp lại Tần Mẫn Dữ rất nhiều lần, thậm chí còn gặp cả Kiều Duy Nhạc nữa. Xem ra, với những người biết rõ mọi chuyện, chắc nghĩ cả Thả Hỷ và Ngô Hoạch đều đang có vấn đề.

“Mấy người là giáo viên nên chắc cũng nhàn rồi nhỉ!” Thả Hỷ đang ngồi trên sofa nhà Ngô Hoạch. Bữa tiệc này được tổ chức nhằm chúc mừng nhà mới của cô ấy, vì vậy, khách khứa, bạn bè đều đến khá đông. Thả Hỷ ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Kiều Duy Nhạc, anh ta đang bê tới cho cô một cốc nước cam.

“Cũng tạm tạm. Vây nghĩ cũng kết thúc rồi. Nhưng cũng có thể nói rằng những nhân viên ngành giáo dục như bọn em, hết giờ làm việc là hết việc, có thể coi là thoải mái một chút.”

“Anh chỉ tiện thể hỏi một câu mà em có thể trả lời nhiều như vậy. Quả nhiên là lợi hại, có phải những người làm giáo viên đều có khả năng ăn nói không nhỉ?” Kiều Duy Nhạc phá lên cười ha hả.

“Tiểu Kiều, làm gì vậy?” Một người tiến về phía họ, vỗ vỗ lên vai Kiều Duy Nhạc.

Thả Hỷ suýt nữa thì phì ngậm nước cam đang ngậm trong miệng ra. Nếu Hoàng Ngải Lê mà biết được, người tình trong mộng của cô ấy được người khác gọi là Tiểu Kiều chắc sẽ tức phát điên lên mất.

“Đang nói chuyện với cô bạn nhỏ đây!” Câu nói này lại khiến Thả Hỷ ân hận rằng ban nãy đã không phun ngậm nước cam đó vào người anh ta. Ai là cô bạn nhỏ cơ chứ? Nếu xét theo mối quan hệ với Triệu Vĩ Hàng, anh ta dù sao cũng còn phải gọi cô là “chị dâu” mới đúng chứ!

“Cảm ơn, cô bạn nhỏ không có thời gian chơi với anh.” Thả Hỷ đặt cốc nước cam vào tay Kiều Duy Nhạc, “Tiểu Kiều, anh có khi phải đi tìm Chu Du mà chơi đi!” Trong tràng cười của mọi người xung quanh, Thả Hỷ lặng lẽ rời khỏi vị trí đó.

“Cố Thả Hỷ, bạn gặp rắc rối rồi đấy.” Ngô Hoạch bước lại gần thì thầm.

“S nào?”

“Kiều Duy Nhạc rất ghét ai mang tên mình ra làm trò cười. Anh ta thù dai lắm đấy.” Ngô Hoạch giải thích.

“Tiểu Kiều cũng chẳng phải tên tôi đặt cho anh ta,” Thả Hỷ tỏ vẻ không để ý tới điều đó, “Oan có đầu, nợ có chủ, ai gọi anh ta như vậy thì đi mà tìm người ấy.”

“Gọi là Tiểu Kiều cũng không sao, ẩn ý thì không được.”

“S bụng dạ anh ta đen tối vậy, muốn mọi người cũng bị đen tối theo hay sao?!” Thả Hỷ nói xong, còn bật cười thành tiếng. Vừa hay lúc đó, mọi người cũng đang yên lặng, vì vậy, tiếng cười châm chọc của Thả Hỷ đã khiến những người đứng quanh đó đều giật mình.

Kiều Duy Nhạc bước lại gần, vẫn khuôn mặt đó nhưng có vẻ không tự nhiên lắm, “Người khác thì anh không rõ, nhưng hình như em đang đắc ý lắm.” Thả Hỷ nhớ lại lời của Ngô Hoạch, dù thế nào thì anh ta cũng không có ý tốt.

“Không phải là em muốn cười anh,” Hồng rồi, càng giải thích càng thấy rắc rối, “Thực ra, em không có ý cười nhạo anh,” vẫn là những lời giải thích không rõ ràng, “Thôi, Kiều tiên sinh, em chẳng có ý gì đâu, anh đại nhân đại lượng, bỏ quá cho.”

“Không sao, đừng nghe bọn họ hù dọa, đừng để bụng làm gì.” Kiều Duy Nhạc dường như cũng không có ý gây khó dễ cho cô, thái độ cũng rất nhẫn nại. Nhưng câu tiếp theo lại khiến trái tim của Thả Hỷ giật thót,

“Thừa nhận mình là cô bạn nhỏ rồi hả?” Cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này, cứ nhìn cái cách anh ta phản công, rõ ràng là người đầy một bụng âm mưu rồi.

“Ồ, đại nhân thì không chấp lỗi của kẻ tiểu nhân, để em rót thêm cho anh.” Thả Hỷ giắt lấy chiếc ly trên tay anh ta, nhân cơ hội đó tìm cách nhanh chóng rút lui. Thể hiện rõ sự yếu đuối vốn là sở trường của Thả Hỷ, nếu thấy không chống đỡ được, cô luôn tìm cách rút lui.

Tuy nhiên, buổi tối hôm đó, Kiều Duy Nhạc nhất định không chịu buông tha cho Thả Hỷ, cái đó được gọi là chăm sóc một cách ân cần chu đáo. Điều đó khiến Thả Hỷ nghĩ rằng, anh ta như một con hồ li đội lốt lông cừu, dù bị người ta đâm thủng rồi vẫn lột tiếp lớp da hồ li và nói, “Cái này mới là đạo cụ.” Sau đó lại có thể đội lại lớp lông cừu đó.

Vì vậy, Thả Hỷ rút khỏi bất kỳ hình thức đối kháng nào. Kiều Duy Nhạc ân cần tiếp đón, vô vui vẻ tiếp nhận. Tuy nhiên, sự ân cần của Kiều Duy Nhạc, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được. Anh ta không vội vã nhưng dường như lúc nào cũng đoán được tám đến chín phần suy nghĩ của người đối diện, rồi lại đích thân giúp đỡ họ, ánh mắt không ngừng nhìn họ một cách đầy ẩn ý, quả rất khiến người ta cảm thấy khó chịu. Suốt buổi tối hôm đó, theo lời của Ngô Hoạch, Thả Hỷ và Kiều Duy Nhạc đã công kích nhau vô cùng ác liệt.

Tan tiệc, Kiều Duy Nhạc đương nhiên đòi bằng được đưa Thả Hỷ về. Trên đường, cả hai cùng im lặng để cân bằng lại tâm trạng. Đều là những người không dễ gần, diễn kịch như vậy cũng đủ mệt rồi.

Thả Hỷ xuống xe, Kiều Duy Nhạc gọi với theo, “Đợi chút đã!”

“Có điều gì chỉ giáo vậy?”

“Mặc dù câu này không đến lượt anh hỏi, nhưng, em và Ngô Hoạch chơi với nhau như vậy là có ý gì?”

Thả Hỷ thở dài. Quả nhiên, ai cũng nghĩ cô đang có mưu đồ gì đó, nếu không, s bống dừng đến nhà bạn gái cũ của chồng phô trương thanh thế làm gì! “Đã biết là không nên hỏi mà vẫn còn hỏi!” Thả Hỷ không thêm để ý đến anh ta nữa. Cô muốn lên nhà ngay, trên nhà còn b nhiều quần áo chưa giặt, hai hôm nữa là Triệu Vĩ Hàng về rồi.

“Anh chỉ cảm thấy rằng, cả hai chưa chắc đã thoải mái.”

“Có thể em nói hơi khó nghe, anh đã coi em như trẻ con thì cũng đừng trách nhé. Anh thích Ngô Hoạch thì tự đi mà theo đuổi, chạy đến chỗ em mà thể hiện sự anh hùng hảo hán làm gì!” Thả Hỷ bống cảm thấy bức tức. Mấy hôm nay, cô luôn cảm thấy bức bối. Đinh Chỉ Túc thì luôn miệng thuyết giáo, Triệu Vĩ Hàng thì lạnh nhạt, giờ lại thêm một ông trọng tài nữa. Cô có muốn làm ọi việc rồi tung như thế này đâu.

Thả Hỷ cũng không biết Ngô Hoạch đang nghĩ gì, có muốn chia rẽ vợ chồng cô hay không, cô chỉ cảm thấy thực sự yêu quý con người của Ngô Hoạch. Cứ cho là cô ấy có mục đích khác, Thả Hỷ vẫn đồng ý làm bạn với cô ấy. Hơn nữa, mối quan hệ qua lại giữa hai cô hiện nay, căn bản là chẳng liên quan gì hay nhắc nhở gì tới Triệu Vĩ Hàng. Mặc dù, có vẻ như đang cố ý lừa mình dối người,[P1] nhưng tất cả đều xuất phát từ sự chân thành. Trong việc khiến ối quan hệ của hai cô trở nên thắm thiết, Thả Hỷ là người hoàn toàn bị động. Nếu như phải luận tội, cô cũng chỉ phải chịu phần nhỏ trách nhiệm mà thôi.

Nếu nói rằng việc Thả Hỷ và Ngô Hoạch trở thành bạn bè là khó hiểu thì cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này còn khó hiểu hơn. “Em nhớ là anh vẫn chưa từ chối Hoàng Ngải Lê mà, trên danh nghĩa, anh vẫn là bạn trai đang tìm hiểu cô ấy, vì vậy, theo em, anh nên chú ý tới lời nói và hành động của mình thì hơn!”

“Có Thả Hỷ.” Kiều Duy Nhạc dường như vẫn muốn nói thêm điều gì đó bèn đứng chắn trước mặt Thả Hỷ. Thả Hỷ lại muốn đẩy anh ta ra. Hai người đứng rất sát nhau, không những thế lại còn giằng giằng co co. Thả Hỷ thấy mình đang ở trong một tư thế rất khó xử mà không thể chỉ đơn giản là có thể giải thích bằng lý lẽ.

“Có Thả Hỷ?” Là giọng của Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ nhân lúc Triệu Vĩ Hàng và Kiều Duy Nhạc đang đứng nhìn nhau bèn vội vã chạy lên lầu. Cô cũng không biết phải giải thích như thế nào. Thôi, để họ tự giải quyết với nhau vậy.

Một lát sau, Triệu Vĩ Hàng xách va li hành lý bước vào nhà.

“Tiểu Kiều nói em đã uống rượu nên cảm thấy khó chịu?”

Thả Hỷ trợn tròn mắt, cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này quả là lắm mưu nhiều kế. Bản thân cô không hề đụng tới một giọt rượu, vậy mà anh ta dám nói dối, ai thèm hùa theo âm mưu của anh ta cơ chứ.

“Em không uống rượu, là do anh ta uống say rồi.”

Thả Hỷ bước tới đỡ hành lý cho chồng, “S anh lại về hôm nay, đã ăn cơm chưa?”

“Ăn một chút trên máy bay rồi, cũng không đói lắm.” Triệu Vĩ Hàng không chịu để cô chuyển chủ đề nhanh chóng như vậy, “Thật sự không uống rượu?”

Thả Hỷ đứng trước mặt Triệu Vĩ Hàng, “Không tin, anh thử xem!” Dù rằng không uống rượu nhưng mùi trên người cô, quần áo, đầu tóc cô chắc cũng không dễ chịu lắm. Căn phòng đó rất đông người, lại thêm khói thuốc lúc nào cũng nồng nặc.

Quả nhiên, Triệu Vĩ Hàng vừa ngửi tóc cô đã đẩy cô về phía nhà tắm, “Nhường em đây, em tắm rửa trước đi.”

Triệu Vĩ Hàng đẩy từ phía sau lưng, Thả Hỷ bỗng quay người lại, ôm chầm lấy anh, “Triệu Vĩ Hàng, hoan nghênh anh đã trở về nhà!” Càng tiếp xúc với Ngô Hoạch, Thả Hỷ càng cảm thấy Triệu Vĩ Hàng không bị cô ấy cướp đi quả là kỳ tích.

Cho dù vì nguyên nhân gì, một cô gái tốt và hấp dẫn như Ngô Hoạch mà Triệu Vĩ Hàng không hề động lòng, không hề động chạm tay chân, điều này không thể không khiến Thả Hỷ nhìn anh với một con mắt khác. Triệu Vĩ Hàng đứng yên cho Thả Hỷ ôm một lúc, “Hoan nghênh vì điều gì?”

“Bởi vì em phát hiện ra rằng anh rất vĩ đại.”

“Hả?” Triệu Vĩ Hàng bật cười, “Thế là thế nào?”

“Điều vĩ đại chính là vĩ đại tới nỗi chỉ có thể cảm nhận thôi.” Thả Hỷ cọ cọ khuôn mặt mình vào ngực anh, cô bỗng cảm thấy những việc đụng chạm da thịt đó, giờ đây lại được cô thực hiện một cách rất tự nhiên. Cũng có thể do cô cảm thấy nguy cơ từ phía Ngô Hoạch, nhưng những lời tán dương vừa rồi đều xuất phát từ tấm lòng của Thả Hỷ.

“Vẫn liên tục đi chơi với Ngô Hoạch hả?” Triệu Vĩ Hàng vốn định tìm cơ hội khác để nói chuyện, nhưng sự ảnh hưởng của Ngô Hoạch quá lớn, Thả Hỷ đã bị cô ấy làm thay đổi phần nào, dù rằng sự thay đổi đó chưa hẳn đã xấu. Tuy nhiên, nếu giữa hai vợ chồng luôn có cảm giác về sự xuất hiện của người thứ ba thì tuyệt đối không phải là một việc tốt.

“Ừm, cô ấy đối với em rất tốt.” Thả Hỷ chỉ biết nói sự thật.

“Nếu anh nói rằng, anh hy vọng em sẽ không thân thiết với cô ấy, em có tôn trọng ý kiến của anh không?”

Thả Hỷ nghĩ một lát, “Anh có thể cho em biết lý do không?” Thả Hỷ cần có một lý do, cô thấy mình không kiên định được như Triệu Vĩ Hàng, không thể khước từ sự thân mật đầy thiện ý của Ngô Hoạch.

“Thôi, đi tắm đi!” Hôm nay không phải ngày thích hợp để nói về chuyện này, còn rất nhiều việc khác quan trọng hơn phải làm.

9. Chương 15-16

Mộng khó thành, hận khó quên

Rõ ràng là đang đứng trước đầu sóng ngọn gió vẫn miễn cưỡng giữ được bộ mặt bình thản. Cố Thả Hỷ bắt đầu chờ đợi một cơn sóng lớn nữa qua đó, thà rằng để nó xóa đi tất cả, còn hơn phải mang trong mình một trái tim khắc khoải chờ đợi.

* * *

Sau khi Triệu Vĩ Hàng trở về nhà, không cần anh phải nhắc thêm, Thả Hỷ cũng tự động từ chối mọi lời mời đi chơi của Ngô Hoạch. Cô không còn đi chơi với Ngô Hoạch và đám bạn kia nữa. Chỉ thi thoảng tình cờ gặp nhau ở trường vào buổi trưa, hai người lại cùng nhau đi ăn cơm. Ngô Hoạch thường dẫn Thả Hỷ tới những quán ăn rất đặc biệt, hương vị cực kỳ độc đáo và hấp dẫn.

Đôi khi, nhìn Ngô Hoạch, Thả Hỷ lại cảm thấy buồn. Một cô gái xinh đẹp, biết hưởng thụ cuộc sống như vậy lại không có được người mình yêu, không được sống trọn đời với người mà mình vẫn mong muốn. Vì vậy, Thả Hỷ không tránh khỏi việc bị lay động, không xác định được lập trường của mình một cách rõ ràng. Phải chăng trong cuộc hôn nhân này, hoàn toàn không cần tới lập trường của cô? Nghĩ đến đó, Thả Hỷ lại càng buồn hơn.

Đầu xuân, thời điểm mà Thả Hỷ phải nói lời chia tay với căn nhà cũ của bà càng đến gần. Cô vẫn chưa quyết định được phải làm thế nào. Chuyện này có lẽ cũng phải hỏi qua ý kiến bố mẹ. Mẹ thì có ý bảo cô lấy tiền đền bù, có thêm nhà nữa cũng chẳng ở hết được, mà đã không ở được còn nhọc công chăm nom.

“Triệu Vĩ Hàng, anh còn nhớ căn nhà của bà nội mà em đã nói tới không?”

“Có.”

“Sắp tới, ở đó phải dỡ bỏ, theo anh, em nên mua một căn nhà khác hay lấy tiền đền bù.”

“Hỏi ý kiến anh à? Nếu mua nhà mới, có thể dùng để đầu tư, nếu ngại phiền hà thì lấy tiền đền bù.”

“Còn đồ đạc của bà thì làm thế nào? Còn cái giường ngủ của em hồi bé nữa chứ.” Thả Hỷ không chỉ muốn biểu đạt những điều đó. Tuy nhiên, với Triệu Vĩ Hàng, không chỉ dùng một câu ngắn gọn là có thể diễn đạt hết được.

“Hay là mua một căn nhà để đựng đồ cũ? Những thứ có nhiều ý nghĩa thì dọn về đây.”

“Ồ.”

Họ càng bàn bạc, Thả Hỷ càng mong muốn được nghe những ý kiến khác để suy tính cùng mong muốn của mình. Cô cũng muốn có một căn nhà của riêng mình. Khi ở với bố mẹ, rồi lấy Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ chưa bao giờ có cảm giác muốn có một không gian riêng ình. Căn nhà có gác xép đó đã khiến Thả Hỷ động lòng. Căn nhà mới của Ngô Hoạch cũng giúp Thả Hỷ biết được thế nào là căn nhà của riêng mình theo đúng ý nghĩa. Không có phòng đọc sách giống như phòng làm việc, không có phòng ngủ giống như quầy bar, không có quy định gì hết, tất cả đều được tuân theo sở thích của chính mình.

Gần đây, Thả Hỷ rất hay về nhà bà, chẳng phải là muốn hay không muốn mua nhà mới mà đồ đạc ở đây cũng cần giải quyết gấp. Tiểu khu Hoa Viên đang như một cái chợ ngoài trời. Những hôm thời tiết đẹp, mọi người thường đem đồ đạc không dùng tới nữa ra rao bán. Khách đến mua thường là người ở nơi khác. Mặc dù cũng chẳng bán được nhiều tiền nhưng cả chủ và khách đều luôn cảm thấy vui vẻ. Thả Hỷ cũng định bụng cuối tuần sẽ tới góp vui.

Đến trước cửa nhà bà, cửa nhà Tần Mẫn Dữ cũng đang mở toang, cô Dương đang bê thứ gì đó ra ngoài.

“Để cháu giúp một tay, chuyển đi đâu ạ?” Bữa trưa còn chưa ăn nên vẫn còn nhiều thời gian.

Dưới sự chỉ đạo của cô Dương, Thả Hỷ và chú Tần khiêng chiếc tủ tường xuống chỗ họ đã đặt sẵn. Chỗ đó là đường ra vào khu tập thể nên khách tới mua cũng rất dễ quan sát.

“Có bán được nhiều không ạ?” Thả Hỷ cũng không vội lên nhà, cô đứng dưới đường nói chuyện với cô Dương một lát.

“Ồ, hôm qua, cô bán được bàn học, giá sách cũ của Tần Mẫn Dữ rồi.”

Thả Hỷ cũng biết chiếc bàn học và cái giá sách đó. Chúng thường được đặt cạnh nhau. Mặt bàn được làm bằng gỗ hồ đào. Nghe nói là loại gỗ đó rất quý. Giá sách và bàn học đó đều là những đồ vật thân thiết trong nhà cô Dương, vậy mà họ đều bán đi. Thả Hỷ quả thực cũng không ngờ tới điều này. Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ đầu chạm đầu, bò ra trên bàn học để làm bài tập dường như mới là chuyện của ngày hôm qua. Ký ức, nếu không chạm tới thì không phải lúc nào cũng nhớ tới, nhưng những thứ để có thể chạm tới ký ức lại không còn nữa, liệu những ký ức ấy có tìm lại được không?

Bỗng nhiên, một chiếc BMW rất quen dừng ngay trước mặt. Tần Mẫn Dữ bước xuống xe, hướng về phía Thả Hỷ gật đầu chào rồi quay sang nói với mẹ: “Con đã bảo để trưa con về rồi bê xuống, sao bố mẹ lại tự bê vậy?”. “Không phải,” giọng cô Dương có vẻ ảm ức: “Bố mẹ chỉ định bê ra ngoài hành lang để tiện dọn dẹp trong nhà, kết quả là gặp Thả Hỷ, nó bèn giúp bố mẹ khiêng xuống đây.”

“Một mình Thả Hỷ bê á?!” Tần Mẫn Dữ nhìn Thả Hỷ, không nói thêm câu nào nữa.

“Cơm nấu xong rồi, về nhà ăn thôi! Thả Hỷ, cháu cũng về ăn luôn, ở đây không còn việc gì nữa đâu. Nhanh lên, chiều còn phải đi làm nữa.” Chẳng kịp phản ứng gì, cả hai đều bị đẩy lên xe. Thả Hỷ mỉm cười, Tần Mẫn Dữ có một người mẹ tuyệt vời, luôn hết lòng vì con cái, không nỡ để con vất vả, mà chỉ muốn con về được ăn uống ngon miệng hơn.

Cơm canh vẫn ngon như ngày xưa, Thả Hỷ đã ăn hết một bát mà vẫn muốn ăn nữa. Tần Mẫn Dữ giạt lấy bát trên tay cô, xới thêm một bát nữa.

“Em không ăn được nhiều như vậy đâu.” Thả Hỷ cảm thấy bối rối, cô quả thực rất muốn ăn nhưng nếu ăn hết hai bát thì chính bản thân cô đã lập được kỷ lục của chính mình rồi.

Tần Mẫn Dữ chẳng nói chẳng rằng, chỉ cầm lấy bát cơm, san bớt một nửa vào bát của mình, “Thế này được chưa?”

Không thể kìm chế được, mắt Thả Hỷ bỗng đỏ lên. Hồi còn học Đại học, khi hai người đi ăn cơm, cô thường lo Tần Mẫn Dữ ăn không đủ no nên thường nhờ anh ăn giúp phần cơm của mình. Lúc ấy, anh cũng thường xuyên hỏi câu này. Thả Hỷ cố gắng hết sức để kìm nén bản thân nhưng rốt cuộc vẫn bị rớt hai giọt nước mắt. Cô vội đón lấy bát cơm, bê lên ăn, lén lấy tay lau nước mắt. Hôm nay sao vậy, sao lại đa cảm như thế này.

Tần Mẫn Dữ vừa buông đĩa xuống, Thả Hỷ vội đứng lên thu dọn. Hôm nay không phải là ngày để đối diện với anh, không được rung động nhất thời, tuyệt đối không thể làm điều gì ngốc nghếch. Tần Mẫn Dữ đứng trước cửa nhà bếp, “Cố Thả Hỷ, không phải dọn dẹp nữa, anh có chuyện muốn nói với em.”

Thả Hỷ rất cảnh giác, “Chuyện gì vậy?”

“Lại đây!” Tần Mẫn Dữ nói xong bèn bước về phòng mình trước.

Phòng của anh, giờ đây đang rất bừa bộn. Thả Hỷ đưa mắt nhìn xung quanh, dường như chẳng có chỗ nào để đặt chân cả.

“Ngồi đây này.” Tần Mẫn Dữ chỉ tay vào chiếc giường của anh, bản thân anh thì ngồi lên đồng sách vở sát tường.

Thả Hỷ nhìn chiếc giường, lần trước, khi đến đây, cũng nhìn thấy chiếc giường này, nhưng lúc đó chưa biết rằng nơi đây sắp bị dỡ bỏ, tâm trạng lúc ấy khác hẳn với tâm trạng lúc này. Đêm hôm đó, sáng sớm hôm đó, trong tình cảnh hỗn loạn ấy, đến ga trải giường màu gì, Thả Hỷ cũng không còn nhớ nữa. Tuy nhiên, chiếc giường này luôn là một kỷ vật có ý nghĩa đặc biệt đối với Thả Hỷ.

Thả Hỷ không biết lần đầu tiên của những người khác có để lại nhiều kỷ niệm đẹp không, nhưng một điều dễ nhận thấy là, lần đầu tiên của cô, ngoài ký ức vụn vặt không trọn vẹn ra, ngay cả hiện trường cũng sắp bị phá bỏ. Cuối cùng, căn bản là nó không tồn tại nữa rồi.

“Có chuyện gì anh nói đi, em còn phải qua nhà bà dọn dẹp đồ đạc.”

“Lát nữa anh sẽ giúp em, vội gì cơ chứ.”

Tần Mẫn Dữ cũng không dài dòng, anh nói luôn: “Cố Thả Hỷ, em không nên thân thiết quá với Ngô Hoạch.”

“Tại sao?” Thả Hỷ không thể hiểu nổi. Triệu Vĩ Hàng đã nói vậy, Tần Mẫn Dữ lại cũng nói vậy. Hai người chẳng phải đã từng hoặc đang có mối quan hệ rất tốt với Ngô Hoạch hay sao, tại sao sau lưng cô ấy lại nói những lời như vậy?

“Ngô Hoạch kết thân với em, bất kể diễn biến như thế nào, nhưng cô ấy chỉ hướng tới một kết quả duy nhất, đó là Triệu Vĩ Hàng.” Tần Mẫn Dữ vẫn nhìn thẳng vào Thả Hỷ và nói: “Nếu em không muốn ly hôn, hãy tránh xa cô ấy một chút. Ngô Hoạch là người không đơn giản, nếu việc gì không có khả năng thành công, cô ấy sẽ không chịu làm đâu.”

“Khi còn học ở Harvard, Ngô Hoạch chỉ là học sinh học ké vào lớp để học nâng ột năm, nhưng cuối cùng cô ấy đã dành được suất học bổng cao nhất của năm đó. Trong mối quan hệ của cô ấy, chỉ có hai thái cực, một là rất thân thiết, hai là cực kỳ xa lạ hoặc là thù địch. Trong quan niệm của cô ấy, không có mối quan hệ nào lập lờ ở giữa hai thái cực đó cả. Anh không bình luận nhiều về cô ấy bởi vì dù sao cô ấy cũng là bạn anh. Anh chỉ có thể nói rằng, việc anh nhắc nhở em giữ khoảng cách với cô ấy chỉ vì muốn tốt cho em thôi.”

Thả Hỷ rất muốn hỏi lại anh, “Anh cũng muốn tốt cho em?” Nhưng cô lại không dám. Cô vừa không có lý do để hỏi anh lại không đủ dũng khí để nghe anh trả lời. Vì vậy, cô chỉ chăm chú lắng nghe rồi hứa rằng sau này sẽ chú ý. Thực ra, trong lòng cô cũng đã đơn phương chấm dứt mọi mối quan hệ với Ngô Hoạch rồi. Có yêu mến cô ấy như thế nào cũng không đáng để mạo hiểm với cuộc sống của mình, vì vậy, có lẽ tránh xa cô ấy vẫn tốt hơn.

Thả Hỷ cũng không hiểu sao những người xung quanh cô lại đều phản đối cách nghĩ của cô. Khi Triệu Vĩ Hàng nói ra điều đó, bản thân cô không tuân theo một cách vô điều kiện nhưng những lời của Tần Mẫn Dữ lại khiến cô không chút do dự.

Sau đó, Tần Mẫn Dữ quả thật sang giúp cô dọn đồ, dọn dẹp hết những dấu tích còn lại của thời thơ ấu. Lúc đó, cả hai đều chìm trong yên lặng.

Cuối cùng, khóa cửa xong, cả hai cùng bước xuống lầu, Tần Mẫn Dữ bỗng nói: “Anh cũng đã nghĩ đến việc rời xa nơi đây, nhưng không nghĩ rằng sẽ rời xa như thế này.”

“Ở đây tốt như thế, sao lại nghĩ đến chuyện chuyển đi?”

“Ở đây tốt á? Sao chẳng thấy em quay về mấy?” Tần Mẫn Dữ đi trước, cất giọng nói trong khi chẳng buồn quay đầu lại.

Thả Hỷ cũng không muốn tranh luận, dù thế nào, bản thân cô cũng chưa nghĩ đến chuyện sẽ rời xa nơi đây. Tuy nhiên, về lại nơi đây, sẽ mở lại ngăn ký ức đau buồn đó, nó khiến cô phải rất lâu mới lấy lại được thăng bằng. Cảm giác đó đâu được đơn giản, thoải mái như lúc này.

Tần Mẫn Dữ đột nhiên dừng bước, Thả Hỷ không kịp thu chân về, cô vấp vào người anh “Ái!”

Tay Thả Hỷ bám vào vai anh, định dựa vào đó cho khỏi ngã, nhưng cánh tay của Tần Mẫn Dữ đã kịp đưa ra, nhẹ nhàng ôm ngang người cô, “Cố Thả Hỷ, cho dù em có về đây hay không, nơi đây vẫn mãi mãi là đường lùi của em..

Thả Hỷ gỡ tay anh ra, chui người ra khỏi vòng tay đó. Đi xuống trước, cô quay đầu lại nhìn anh, “Tần Mẫn Dữ, cẩn thận cái tay anh đấy.” Thả Hỷ lại cố kìm nén thêm một lần nữa, nuốt vội câu nói có thể làm tổn thương anh đang chực tuột ra khỏi miệng lại. Cũng giống như rất nhiều lần của bốn năm về trước, cô lại cố gắng nín nhịn. Thả Hỷ luôn cảm thấy rằng, có rất nhiều câu nói, nếu nói thẳng quá, không những không thu lại được mà còn hủy hoại tình cảm vốn có từ bao nhiêu năm nay. Cho dù tình cảm đó đối với Tần Mẫn Dữ, không biết nó có quan trọng hay không nhưng với cô, cô cần phải gìn giữ nó. Vì vậy, khi đối diện với Tần Mẫn Dữ, Thả Hỷ thường chịu cảnh bị lép vế.

Tần Mẫn Dữ đưa Thả Hỷ về trường. Suốt dọc đường đi, Thả Hỷ luôn cố gắng tìm chuyện gì đó để nói. Cô rõ ràng không muốn làm anh mất vui nhưng vì câu nói ban nãy mà nét mặt của Tần Mẫn Dữ đã khang khác.

“Tần Mẫn Dữ, kia là xe gì thế, đẹp quá!”

“LAMBORGHINI, Gallardo.” Tần Mẫn Dữ biết trình độ tiếng Anh của Thả Hỷ không cao nên nói luôn cả tên dịch sang tiếng Trung.

“Lambor, chẳng phải là điệp viên 007 sao?” Thả Hỷ cảm thấy tên gọi đó rất quen thuộc, ngay lập tức huy động trí nhớ rồi tự liên tưởng. “Trời ạ, em không biết là họ cũng sản xuất xe hơi, xem ra đây là mẫu mã mới đây.”

Đúng lúc đó, xe của Tần Mẫn Dữ dừng trước lối vào khoa, Tần Mẫn Dữ mỉm cười nói, “Đúng, đó là do Sylvester Stallone thủ vai.”

Thả Hỷ thấy nụ cười của anh đầy ẩn ý nhưng cô cũng không biết anh đang cười vì điều gì. Thả Hỷ thắc mắc bước lên cầu thang, vừa hay gặp Hoàng Ngải Lê, “Điệp viên 007 là do ai diễn vậy?” Thả Hỷ vội túm lấy Hoàng Ngải Lê, cô ấy hay đi xem phim, nhất định sẽ biết rất rõ.

“Sao tự nhiên lại hỏi cái đó?”

“Em bỗng nghĩ tới chuyện đó, nhất thời không nhớ ra ai cả.”

“Em hỏi những diễn viên trước đây á? Thế thì chị cũng không nhớ nổi. Chỉ nhớ mỗi Pierce Brendan Brosnan, anh ta đóng nhân vật này tương đối nhiều.”

Thả Hỷ lắc đầu, “Không phải diễn viên đó, không phải, mà anh ta đóng nhân vật nào?”

“Có phải Bond không?” Hoàng Ngải Lê cũng bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

“Thế còn Lambor, có phải do Sylvester Stallone thủ vai không?”

“Chắc là vậy, toàn là phim hành động của nam giới, chị cũng không hay xem lắm. Em bị ai kích động mà hỏi thế hả?”

Thả Hỷ tự vỗ vỗ vào đầu, trách ai bây giờ, chẳng phải chỉ tại mình hay sao, không hiểu còn làm ra vẻ hiểu biết, chả trách khiến Tần Mẫn Dữ phải phì cười. Chắc chắn trên đường về, anh ấy còn đang cười mình đây. Nghĩ đến đó, cô lại tự cười một mình.

Đang định đi, Hoàng Ngải Lê vội ngăn cô lại, “Chị tìm em suốt cả buổi trưa, em đi đâu vậy?”

“Có chuyện gì không?”

Hoàng Ngải Lê làm ra vẻ rất bí mật, “Tối nay, Kiều Duy Nhạc mời chị tới dự sinh nhật.”

Thả Hỷ có phần ngạc nhiên, “Thế mà chị lại ăn mặc đơn giản như vậy sao?” Cô giáo Hoàng vốn rất lãng mạn, mỗi lần hẹn hò với bạn trai đều mặc váy dài, kèm theo một chiếc khăn lụa bay phấp phới, trông cũng khá bắt mắt. Theo lời của cô ấy, có nghĩa là phải làm sao để mình phụ nữ hơn những người phụ nữ khác. Mặc dù Thả Hỷ cũng cảm thấy rằng Hoàng Ngải Lê mặc như thế rất đẹp nhưng cô vẫn cảm thấy có chút gì đó quá trịnh trọng.

“Ừ, anh ấy cũng vừa nói với chị, chị vẫn chưa kịp chuẩn bị. Hay là tối nay, em bảo chồng em đến đó trước, em về nhà chuẩn bị với chị nhé?”

“Em còn chưa có dự định sẽ đến đó!” Sinh nhật anh ta thì có liên quan gì tới cô cơ chứ. Mặc dù Tần Mẫn Dữ cũng đã nói, mọi lời nhắc nhở đều vì muốn tốt cho cô nhưng ấn tượng của cô về Kiều Duy Nhạc vẫn không thể nào tốt hơn được.

“Sao em lại có thể không đi, anh ấy nói rồi, bảo chị mời em. Chị mời em, em có dám không đi không?!” Hoàng Ngải Lê dường như không đợi Thả Hỷ trả lời, cô nói luôn: “Hết giờ làm gặp nhau ở cổng nhé!”

Không phải là Hoàng Ngải Lê vẫn đang si tình, mấy tháng nay, Kiều Duy Nhạc dùng dằng không trả lời dứt khoát, Ngải Lê cũng biết giữa hai người chắc sẽ không có kết quả gì. Vì vậy, gần đây, cô cũng đã đi xem mặt vài đám khác, tuy nhiên, bọn họ đều kém Kiều Duy Nhạc. Vì vậy, khi Kiều Duy Nhạc gọi điện lại, Ngải Lê không thể không động lòng.

Buổi chiều, Triệu Vĩ Hàng cũng gọi điện tới, nói là Kiều Duy Nhạc muốn mời hai vợ chồng tới dự sinh nhật. Thả Hỷ đương nhiên là không thể từ chối. Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Vĩ Hàng đưa Thả Hỷ tới giới thiệu với bạn bè. Những người bạn đó Thả Hỷ cũng đã biết thông qua Ngô Hoạch nhưng ý nghĩa của buổi

gặp này hoàn toàn khác. Thả Hỷ cũng chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, cô hẹn Triệu Vĩ Hàng về nhà đón mình. Không phải chỉ mình Hoàng Ngải Lê phải trang điểm, xem ra, cô cũng cần thiết phải làm việc đó.

Hết giờ làm, sau khi tạm biệt Hoàng Ngải Lê, Thả Hỷ vội chạy về nhà. Đầu tiên, cô thoa một lớp phấn mỏng, sau đó lôi hết quần áo hợp với mùa này để lên giường, trong đó đương nhiên là có mấy bộ hàng hiệu của mẹ gửi cho cô. Thả Hỷ cầm lên mặc thử, cô cứ có cảm giác như đang mặc nhờ quần áo của người khác vậy, trông chẳng tự nhiên chút nào. Trong khi đó, những bộ cô đã quen mặc lại không thích hợp để đi dự tiệc. Không nên ăn mặc long trọng quá, như thế sẽ rất giả tạo, nhưng cũng không thể ăn mặc tùy tiện được. Thật là một vấn đề nan giải đối với Thả Hỷ.

“Sinht nhật của Kiều Duy Nhạc, có gì mà phải chau chuốt thế chứ?” Triệu Vĩ Hàng bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng. Có lẽ vì đang mãi thử quần áo nên Thả Hỷ không biết anh đã về.

Thả Hỷ suy nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Chẳng phải cũng vì anh hay sao, Ngô Hoạch chẳng phải cũng sẽ đến đó.” Nói xong, Thả Hỷ lại cảm thấy ân hận. Tuy nhiên, rõ ràng là bạn bè của Triệu Vĩ Hàng đều có mặt ở đó, ít nhiều cũng sẽ đem cô ra so sánh. Mặc dù không đến nỗi nghiêm trọng như xảy ra chiến tranh nhưng nếu biểu hiện của cô không tốt, anh ấy chẳng phải cũng mất mặt hay sao.

“Vĩ anh á?” Triệu Vĩ Hàng dường như đang rất vui nên đùa lại cô, anh bước lại gần chiếc giường, tiện tay chọn lấy hai cái, “Mặc bộ này đi!”

Đó là một chiếc áo màu gạo trắng và một chiếc váy dài màu cà phê nhạt. Cả hai đều rất đơn giản nhưng rất ấn tượng, chúng đều là đồ của mẹ mua cho cô, đó cũng không phải là phong cách ăn mặc thường xuyên của Thả Hỷ. Trên ngực áo còn thêu hoa văn rất đẹp. Tuy nhiên, Thả Hỷ cứ có cảm giác khi mặc vào, cô sẽ già thêm mấy tuổi.

“Mặc thử xem nào.” Triệu Vĩ Hàng nhìn cô giục giã.

Thả Hỷ gạt đầu, anh ấy cảm thấy đẹp là được rồi. “Vậy thì mặc bộ này vậy, anh có phải thay quần áo không?”

Triệu Vĩ Hàng nhìn lại mình một lượt, “Anh thì có gì mà phải thay, cứ mặc thế này được rồi.”

“Vậy anh ra ngoài đợi em.” Không phải là cô chưa thay quần áo trước mặt Triệu Vĩ Hàng bao giờ, nhưng chiếc áo này hơi mỏng, phải thay cả áo lót. Đã lâu rồi, cô không mặc đồ mỏng như thế này, nếu đứng trước mặt Triệu Vĩ Hàng, coi bỏ từng cái rồi lại mặc vào e rằng cũng hơi bất tiện.

Triệu Vĩ Hàng cười cười, “Trong ngăn kéo có sợi dây chuyền, em nhớ đeo vào nhé.”

“Ồ.” Anh vừa nhắc xong, Thả Hỷ mới nhớ ra, cần phải đeo nhẫn cưới vào. Vợ chồng thì cũng phải ra dáng vợ chồng một chút chứ. Nhưng vì tính hay quên, sợ làm rơi mất nên Thả Hỷ thường không đeo nhẫn cưới. Chỉ mỗi mình Triệu Vĩ Hàng là lúc nào cũng đeo nhẫn cưới trên tay.

Ăn mặc chỉnh tề, Thả Hỷ quả đã biến thành một người khác. Không thể không công nhận rằng, bộ đồ đó rất hợp với cô. Chân của Thả Hỷ rất dài, vì vậy khi mặc chiếc váy dài đó, ưu điểm trên người cô càng được lộ rõ. Nhưng khi đứng trước gương, Thả Hỷ lại thở dài, tốn công chải chuốt như vậy, cô vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối, khí chất thuộc loại trung bình, nếu đem so sánh với Ngô Hoạch thì quả còn kém rất xa.

So sánh như vậy khiến Thả Hỷ cảm thấy mình xấu đi rất nhiều. Cô có phần hơi nhụt chí, muốn mặc lại những bộ quần áo thường ngày, trở về đúng với bản thân sẽ tự tin hơn một chút.

“Xong chưa?” Tiếng của Triệu Vĩ Hàng vọng lại, sau đó cánh cửa được mở ra và anh bước vào.

Triệu Vĩ Hàng đứng sau lưng Thả Hỷ, ngắm nhìn cô qua gương, “Được, rất hợp với em.” Triệu Vĩ Hàng hôn nhẹ lên gáy cô, “Nhìn rất hấp dẫn.”

Nghe lời bình luận của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ lại cảm thấy rất thoải mái. Ít nhất thì anh cũng không dùng một từ không hợp với cô, đó là từ xinh đẹp.

“Được rồi, đi thôi!” Triệu Vĩ Hàng vòng tay lại, chìa ra trước mặt Thả Hỷ, Thả Hỷ nhẹ nhàng bám vào đó, “Đi thôi!”

Quả nhiên, bữa tiệc sinh nhật của Kiều Duy Nhạc được tổ chức ở Thu Uyển, nơi có biệt danh là nhà hàng “đệ nhất thành phố”. Chất lượng phục vụ và đồ ăn ở đó rất nổi tiếng.

“Bao trọn nhà hàng này, quả là hơi phô trương.” Thả Hỷ khê bĩu môi. Cô cảm giác những hộ trợ phú thường có thói quen vung tiền qua cửa sổ. Vốn đã không ưa Kiều Duy Nhạc, Thả Hỷ lại càng có thành kiến với việc này.

“Đừng nói lung tung. Đây đều là sản nghiệp của nhà cậu ấy. Chỉ cần cậu ta ở trong nước, năm nào sinh nhật cũng được tổ chức ở đây.” Triệu Vĩ Hàng khê nhắc nhở cô.

Thả Hỷ lè lưỡi. Đây là nhà hàng mà tạp chí hay nhắc đến nhất. Thi thoảng lại có vài món ăn mới ở đây được giới thiệu trên báo. Nhìn màu sắc và cách bài trí trên món ăn, quả khiến người ta nhìn mà phát thèm. Cô và Chỉ Túc đã nhiều lần rủ nhau tới đây thưởng thức, nhưng không hiểu sao, mỗi lần đi ngang qua đây, nhìn hai cánh cửa gỗ to lớn, hai cô lại cảm thấy ngán ngại. Có lẽ bởi vì nhà hàng lại nằm sâu trong khu vườn, nó đem lại cho người ta cảm giác quá thần bí chẳng. Hai cô dường như không phù hợp với những nơi quá rộng rãi, sáng lạng. Chỉ Túc đã từng bình luận, nơi đây giống như khung bố rừng xanh, chẳng thích hợp để ăn uống chút nào. Tất nhiên, những lời bình luận của cô ấy chỉ là đứng từ ngoài nhìn vào mà thôi.

“Em đúng là có tâm trạng của con cáo nhìn chòm nho, không ăn được lại chê nho xanh.” Thả Hỷ hào phóng thừa nhận. Cô rất muốn sẽ có dịp đưa Chỉ Túc vào bên trong của Thu Uyển để nhìn ngắm những ánh đèn rực rỡ này.

“Nhà Kiều Duy Nhạc còn kinh doanh gì vậy, chắc nhiều tiền lắm.”

Triệu Vĩ Hàng bật cười, “Cũng được, người trong nhà họ, chẳng bao giờ để tâm đến chuyện tiền bạc.”

Thả Hỷ lại thở dài, cô bỗng thấy thương Kiều Duy Nhạc. Kinh tế giàu có thì đã sao nào, chẳng phải chuyện tình cảm cũng không mấy thuận lợi đó thôi? Người mình yêu lại không yêu mình, xem ra đó cũng là nỗi đau của không ít người.

“Thả Hỷ, Tiểu Kiều là bạn rất tốt của anh, em phải đối xử với cậu ấy tốt một chút.”

“Anh nhắc nhở em muộn mất rồi, em đã sớm đắc tội với anh ta, em khiến anh ta chán rồi đi tìm Chu Du chơi rồi.” Thả Hỷ nói xong lại cười. Mặc dù cô không mấy thiện cảm với Kiều Duy Nhạc nhưng cứ nghĩ tới anh ta, cô lại thấy vui vui.

Thả Hỷ vừa ôm lấy cánh tay Triệu Vĩ Hàng vừa nói. Cô cũng không quên quan sát xung quanh, làm quen một chút với quang cảnh, lần sau còn đưa Chỉ Túc tới.

Triệu Vĩ Hàng bỗng dừng bước, “Ồi, chúc mừng sinh nhật!” Anh chìa món quà đã chuẩn bị ra trước mặt.

Thả Hỷ vội quay người lại, vẫn không thể đoán được điều gì sau bộ mặt của Kiều Duy Nhạc. Nhưng những người sau lưng anh ta đang nhìn Thả Hỷ một cách rất ngạc nhiên.

Thả Hỷ cúi vào người Triệu Vĩ Hàng một cái, tất cả đều tại anh khiến cô lỡ nói ra những câu vừa rồi. Lần này quả là xấu hổ quá, dù sao cũng đang đến dự tiệc sinh nhật của người ta. Thả Hỷ lại một lần nữa phải phát huy tinh thần AQ để tự động viên mình, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, cô nở một nụ cười tươi tắn, “Happy birthday!”

Kiều Duy Nhạc vẫn giữ nguyên bộ mặt cười ban nãy, “Cảm ơn!” Anh chìa tay ra, “Quà của anh đâu?”

Thả Hỷ chỉ vào gói quà của Triệu Vĩ Hàng ban nãy, “Bọn em cùng tặng anh đấy.”

“Ồ, cái gì vậy?” Anh ta vẫn cười và chỉ nhằm câu hỏi vào cô.

Thả Hỷ nhìn Triệu Vĩ Hàng, hy vọng anh có thể giải vây cho cô, nhưng Triệu Vĩ Hàng chỉ đứng nhìn Thả Hỷ và cười, rõ ràng là có ý để cô tự ứng phó rồi.

“Một chút tấm lòng, mong anh hãy nhận lấy.” Thả Hỷ đành phải trả lời cho đúng phép lịch sự.

Kiều Duy Nhạc vẫn không chịu buông tha, “Một chút tấm lòng là gì vậy?”

“Surprise, phải để đến tối, tự anh mở ra xem mới được.” Thả Hỷ thấy Triệu Vĩ Hàng đã phỏ mặc ình trả lời, cô đành bạ đầu nói đấy. Nói xong còn làm ra vẻ như anh em thân mật, vỗ vỗ vào vai Kiều Duy Nhạc rồi kéo Triệu Vĩ Hàng đi vào bên trong. Kiều Duy Nhạc cũng đành kết thúc trò đùa tại đó.

Thả Hỷ vừa bước vào phòng tiệc đã bị Hoàng Ngải Lê túm chặt. Ngoài Thả Hỷ ra, cô ấy chẳng quen biết ai ở đây cả. Triệu Vĩ Hàng vốn định đưa Thả Hỷ đi giới thiệu một vòng nhưng cũng không nỡ để Hoàng Ngải Lê phải đứng một mình nên anh cũng đành để hai cô lại với nhau, còn anh đi tìm mấy người bạn để nói chuyện.

“Cô giáo Ngô kia, Ồ , bạn trai của cô ấy thật đẹp trai!” Thả Hỷ đang đứng quay lưng về phía cửa, nghe vậy liền quay người lại. Người mà Ngô Hoạch đang khoác tay bước vào phòng tiệc chính là Tần Mẫn Dữ. Nhìn Tần Mẫn Dữ, Thả Hỷ lại có cảm giác anh như một Đảng viên hoạt động bí mật, thân xác đang ở đây nhưng tâm hồn lại đang ở tận nơi xa xôi kia. Nhớ lại những lời anh nói với cô buổi trưa nay, Thả Hỷ tin rằng tâm hồn anh vẫn đang hướng về phía mình. Anh chỉ nương nhờ tạm bên cạnh Ngô Hoạch mà thôi. Khi đã tự khẳng định như vậy, Thả Hỷ lại tự cười một mình.

“Em cười gì vậy?” Hoàng Ngải Lê đang rất rầu rĩ. Hôm nay cô đã tốn không ít công sức để chải chuốt, kết quả là vừa bước vào nhà hàng, Kiều Duy Nhạc đã rất chân thành và nhiệt tình nói với cô rằng: “Hy vọng hôm nay em sẽ chơi rất vui vẻ, anh đã mời rất nhiều bạn.” Ý nghĩa của câu nói đó là hy vọng cô có thể tìm kiếm bạn trai ở đây. Hoàng Ngải Lê lúc đó chỉ có thể vừa vút bỏ mối tình đơn phương ngắn ngủi của mình vừa lưu ý một chút tới những người xung quanh. Phải thực tế lên, cuộc sống đã dạy cô điều đó.

“Em có cười đâu, chị nhìn nhầm rồi.” Thả Hỷ nhất quyết không chịu thừa nhận. Với khả năng buôn chuyện của Hoàng Ngải Lê, Thả Hỷ cảm thấy tốt nhất là nên kín miệng một chút thì tốt hơn.

Mọi người đã đến khá đông đủ, màn chào hỏi, hỏi thăm cũng đã được diễn ra. Kiều Duy Nhạc tiến lại gần chiếc piano đặt ở góc phòng rồi ngồi xuống.

“Ba mươi tuổi, tôi phát hiện ra rằng, tôi không còn mơ mộng nữa. Vì vậy, mong ước của tôi bây giờ là tìm kiếm sự mơ mộng đó.” Nói xong, những âm thanh du dương được vang lên từ đôi bàn tay đang đưa một cách rất khéo léo của Kiều Duy Nhạc. Đó là điệu nhạc sôi sục, dào dạt, tràn đầy màu sắc rực rỡ, cảm xúc khi thì dồn nén xuống, lúc lại trào dâng lên, khi đến cao trào, tất cả như muốn vỡ òa ra. Một người ngoại đạo, chỉ biết đánh giá một khúc nhạc nghe hay hoặc không hay như Thả Hỷ mà cũng cảm thấy sóng lòng cuộn dâng khi nghe bản nhạc đó.

“Khúc hoang tưởng tùy hứng của Chopin.” Tiếng đàn vừa dứt, trong tiếng vỗ tay vang dội, Hoàng Ngải Lê không quên giải thích. Cô vốn là Thạc sĩ chuyên ngành lịch sử nghệ thuật, vì vậy có thể coi là một nửa trong nghề. “Bản nhạc này rất khó, mặc dù anh ấy chơi không hoa mỹ lắm nhưng rất giàu cảm xúc, thể là đã tuyệt vời lắm rồi.”

“Ồ.” Tay của Thả Hỷ vẫn đang đặt lên ngực. Cảm xúc dâng trào khi nghe khúc nhạc ban nãy vẫn chưa lắng xuống. Trong tiếng đàn của Kiều Duy Nhạc, Thả Hỷ nghe được sự đau thương bị dồn nén lại, rồi lại nghe thấy nhu cầu được tuôn trào. Trong nỗi buồn u uất đó lại có sự thanh thoi, nó khiến người ta khi chìm đắm vào cảm xúc đó thì khó mà hồi tâm được.

“Có thích không?” Kiều Duy Nhạc không biết từ lúc nào đã tiến lại gần, Hoàng Ngải Lê nhanh nhẩu trả lời: “Anh chơi hay quá, kỹ thuật và cảm xúc đều rất tuyệt vời.”

“Ồ.” Thả Hỷ trả lời một cách thật thà. Cô không hiểu lắm nhưng thực sự rất thích bản nhạc đó. Ngay lúc này, Thả Hỷ cũng phải thừa nhận rằng, ở một vài phương diện nào đó, Kiều Duy Nhạc quả là một cao nhân. Suy cho cùng, không phải ai cũng có những sở thích tao nhã và sang trọng. Nó đòi hỏi phải có một tâm hồn và một sự rèn luyện khổ cực từ khi còn bé, không chỉ đơn thuần là muốn học làm sang.

“Triệu Vĩ Hàng chơi còn hay hơn anh.” Kiều Duy Nhạc buông lại một câu rồi bỏ đi. Thả Hỷ nhìn theo sau lưng anh ta, con người này cái gì cũng tốt, chỉ có điều rất thích nhúng tay vào chuyện nhà người khác. Triệu Vĩ Hàng như thế nào cũng không cần anh ta phải báo cáo với cô, đúng là nhiều chuyện!

Hướng mà Kiều Duy Nhạc đi đến là chỗ Triệu Vĩ Hàng, Ngô Hoạch và cả Tần Mẫn Dữ đang đứng nói chuyện. Xem ra, không cần Thả Hỷ phải đi nghe ngóng, nếu có chuyện gì, cái anh chàng Tiểu Kiều kia nhất định sẽ kể lại cho cô nghe.

Thả Hỷ quay sang hướng khác, kéo tay Hoàng Ngải Lê tiến về phía bàn bày thức ăn. Mặc dù mục đích đến dự sinh nhật không phải là để ăn uống cho no nhưng việc ném thử những món ngon ở đây lại là chuyện cần thiết phải làm.

“Thả Hỷ, lại đây một chút!” Triệu Vĩ Hàng chưa bao giờ gọi cô một cách thân mật như vậy. Lời gọi đó khiến Thả Hỷ cảm thấy lưng mình vừa tê vừa ngứa. Trước mặt Ngô Hoạch, có cần phải đóng kịch như thế không?

Quả nhiên, khi Thả Hỷ vừa đến gần, Triệu Vĩ Hàng liền vòng tay ôm cô, “Cố Thả Hỷ, vợ tớ.” Đứng xung quanh đó, ngoài Ngô Hoạch, Tần Mẫn Dữ và Kiều Duy Nhạc ra còn rất nhiều bạn bè khác của Triệu Vĩ Hàng. “Từ trước tới giờ chưa có dịp để giới thiệu với mọi người. Hôm nay, mượn buổi tiệc sinh nhật của Kiều Duy Nhạc, chính thức giới thiệu với các bạn.”

Hình như Triệu Vĩ Hàng rất có uy lực đối với đám bạn bè, Thả Hỷ đoán được điều đó thông qua thái độ của mấy người bạn. Bọn họ đều gọi cô là chị dâu và đều niềm nở hỏi han. Thảo nào lần trước, khi gặp mặt ở nhà Ngô Hoạch, bọn họ tuy cũng rất yêu quý Ngô Hoạch nhưng cũng không hề coi thường Thả Hỷ. Không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật mà. Bọn họ đều rất tôn trọng Triệu Vĩ Hàng. Chỉ cần Triệu Vĩ Hàng thừa nhận điều gì đó, bọn họ cũng sẽ không có ý kiến gì khác.

Ngô Hoạch vẫn đứng yên, cố gắng giữ thái độ điềm tĩnh, tuy nhiên, nụ cười không còn được rạng rỡ, xinh đẹp như mọi ngày nữa. Triệu Vĩ Hàng quả là không để cho người ta một lối thoát, chỉ thấy người mới cười, ai biết người xưa khóc.

“Thả Hỷ, mình cũng phải gọi bạn là chị dâu hả?” Ngô Hoạch hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

Thả Hỷ vội lắc đầu, “Cứ gọi tôi là Thả Hỷ được rồi. Mọi người đừng quá khách sáo, cứ gọi tôi bằng tên cho tiện.”

Tần Mẫn Dữ đang đứng đó bỗng lên tiếng, “Thả Hỷ.”

“Ồ.”

“Thả Hỷ.”

“Hả?” Cách gọi ấy của anh, giống như là hai người đã có ý với nhau từ trước. Nhưng trong tình huống có hàng chục cặp mắt đang tò mò như thế này, nếu cứ tiếp tục gọi như vậy, e rằng giông bão cũng sẽ nổi lên mất.

Rất may, tiếng nhạc đã kịp thời vang lên, một sân khấu nhỏ được dàn dựng phân tán sự chú ý của mọi người. Ai nấy đều chọn lựa bạn nhảy để cùng khiêu vũ.

Triệu Vĩ Hàng cũng vòng tay ra hiệu mời Thả Hỷ, anh kéo Thả Hỷ vào giữa sân khấu, khi bị kéo đi, Thả Hỷ còn kịp nhìn thấy Kiều Duy Nhạc đang nhìn trừng trừng vào Tần Mẫn Dữ, còn anh lại đang cúi đầu xuống.

Thả Hỷ chỉ cần đứng đưa hoặc xoay chuyển theo Triệu Vĩ Hàng, vì vậy, mặc dù chưa từng khiêu vũ nhưng cô vẫn ứng phó được.

Lần thứ ba dẫm phải chân Triệu Vĩ Hàng, anh rút cuộc không chịu nổi nữa, “Chuyên tâm một chút đi.”

Thả Hỷ nảo nề thở dài, cúi thấp đầu nhìn xuống chân mình. Là do chúng không tuân lệnh, cô biết phải làm thế nào bây giờ. Đầu Thả Hỷ khi cúi xuống vừa hay chạm vào ngực Triệu Vĩ Hàng. Nếu nhìn từ ngoài vào, trông họ thật tình tứ. Duy chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra mà thôi.

Diễn kịch, hóa ra cuộc sống là luôn luôn phải diễn kịch. Rõ ràng là những người không hợp nhau, lại cứ phải ở bên nhau, lại còn phải nói rằng không thể xa rời nhau. Tất nhiên, không loại trừ cả việc Ngô Hoạch đưa Tần Mẫn Dữ đến dự buổi tiệc sinh nhật. Nhưng Tần Mẫn Dữ sao vậy, anh mơ mơ màng màng gọi tên cô làm gì cơ chứ?

Thả Hỷ quay đầu nhìn về phía Tần Mẫn Dữ đứng ban nãy, Triệu Vĩ Hàng bèn đưa tay ấn đầu cô xuống khiến mặt cô lại áp sát vào người anh, “Đừng nhìn nữa, người ta đi từ lâu rồi.”

“Đi rồi?” Thả Hỷ không kiềm chế được và quay nhìn ra phía cửa. Tần Mẫn Dữ đi rồi, còn Ngô Hoạch, cô ấy cũng đi cùng sao?

“Ừm, anh ta và Ngô Hoạch cùng đi rồi.” Triệu Vĩ Hàng giải đáp thắc mắc cho cô.

“Thật à, sao lại ra về như vậy?”

“Thất vọng à?” Triệu Vĩ Hàng cúi xuống, ghé sát vào tai Thả Hỷ.

“Anh thấy thế à?” Thực ra, cảm giác này rất phức tạp. Trong cuộc sống, nếu mọi chuyện đều đơn giản, Thả Hỷ sẽ cảm thấy dễ thích ứng. Nhưng giờ đây, rõ ràng là đang đứng trước đầu sóng ngọn gió, điều miễn cưỡng nhất là phải duy trì thái độ điềm tĩnh.

Triệu Vĩ Hàng không nói thêm gì nữa. Nhảy hết bản nhạc đó rồi bỏ mặc mình Thả Hỷ để đi gặp mấy người bạn cùng uống rượu và tán gẫu. Hoàng Ngải Lê cũng đang có một chàng trai ở bên cạnh, nhìn họ trò chuyện vui vẻ, Thả Hỷ thấy rằng quyết định không qua đó làm phiền là vô cùng sáng suốt.

Thả Hỷ liếc nhìn xung quanh, giờ đây cô cũng chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ tới chuyện ăn uống nữa. Tốt nhất là nên tìm một góc nào đó ngồi nghỉ ngơi thư giãn một chút. Nhưng ông trời lại không chiều lòng người, Thả Hỷ phát hiện ra rằng, Kiều Duy Nhạc dường như cũng định đến chỗ cô định ngồi nghỉ. Thả Hỷ bèn tiến về phía bàn ăn, lấy một chiếc đĩa, gấp chút thức ăn rồi bắt đầu nhấm nháp.

“Hương vị thế nào?”

Thả Hỷ vừa cắn một miếng bánh ga tô, trong miệng đang còn đầy bánh. Cô nuốt miếng bánh rồi mới chậm rãi nói: “Rất ngon, cảm ơn vì đã chiêu đãi.” Vốn dĩ không quen với những lời nói khách sáo nhưng đối với Kiều Duy Nhạc, Thả Hỷ thấy mình cũng phải thể hiện một chút. “Em tự lo được, anh cứ bận việc của mình đi.”

“Hôm nay em đến đây, anh rất cảm ơn. Chuyện xảy ra lần trước, anh quả là thất lễ quá, mãi không có dịp gặp em để xin lỗi. Anh thực sự xin lỗi.” Giọng của Kiều Duy Nhạc rất chân thành, dường như mọi sự sán đón trong buổi tối hôm nay của Kiều Duy Nhạc đối với Thả Hỷ chỉ để nói điều này.

“Không sao đâu, anh cũng muốn tốt cho em mà.” Thả Hỷ nói với một thái độ hết sức điềm tĩnh và cũng rất chân thành. Đã là bạn tốt của Triệu Vĩ Hàng, cũng không nên trở thành thù địch làm gì.

“Sao em lại cho rằng anh thích Ngô Hoạch?” Kiều Duy Nhạc hỏi Thả Hỷ.

Thả Hỷ nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Ban đầu, chỉ là trực giác mách bảo. Suy nghĩ kỹ một chút, là do cô ấy rất hiểu anh. Anh chịu để những điểm xấu của mình cho cô ấy biết, lẽ nào không phải vì cô ấy đối với anh rất đặc biệt hay sao?” Thích một người, không phải chỉ khoe khoang những điểm tốt với người ấy, phải cùng nhau chia sẻ những điều thầm kín, như vậy mới thực sự gần gũi.

“Cố Thả Hỷ, em cũng không đơn giản.” Kiều Duy Nhạc không ngờ mình lại bị cô gái này nhắm trúng tim đen. Xem ra là đã đánh giá thấp cô ấy rồi.

“Cũng chẳng có gì cao siêu đâu, trước đây, em cũng chẳng để tâm khi người ta nói mình khờ khạo rồi.” Đây là một kiểu tâm lý phó mặc, Thả Hỷ cũng phải dần dần mới nhận thức được nó.

Kiều Duy Nhạc muốn nói điều gì đó xong lại thôi. Thả Hỷ mỉm cười, cô biết rằng anh ta cũng đoán được, người ta mà cô nói là Tần Mẫn Dữ. Kiều Duy Nhạc và cô hôm nay quả đúng là nói ít mà hiểu nhiều rồi.

Kiều Duy Nhạc đưa cho Thả Hỷ một ly rượu, “Uống chút đi, chúc cho tình bạn mãi mãi gắn bó.” Bản nhạc đang vang lên đó cũng chính là bài “Tình hữu nghị mãi mãi bền lâu.”

Bộ phim “Waterloo Bridge”, lần nào xem Thả Hỷ cũng khóc. Hồi học cấp ba, nhà trường hay phát vé xem phim vào những kỳ nghỉ. Bộ phim “Roman Holiday”, Thả Hỷ cũng đã xem không biết bao nhiêu lần. Bản nhạc “Tình hữu nghị mãi mãi bền lâu” lại càng mang đến cho cô cảm giác đau buồn.

“Kiều Duy Nhạc, tình bạn cũng không thể nào mãi mãi gắn bó được.” Thả Hỷ chỉ than thở một cách ngẫu nhiên, nhưng đối với Kiều Duy Nhạc, câu nói đó như một mũi tên bắn trúng nhiều đích.

“Anh biết, anh biết.” Uống đến lúc đó, Kiều Duy Nhạc đã ngà ngà say. Câu nói của Thả Hỷ như đã mở một cánh cửa cấm nào đó trong trái tim anh, “Mộng khó thành, hận khó quên. Người không buồn thì cũng không thích nghe. Cố Thả Hỷ, em cũng là một cô gái tuyệt vời.”

Thả Hỷ không đáp lại. Giờ đây, Kiều Duy Nhạc cũng không cần cô phải nói gì. Hai người cùng bê vài cốc rượu, tìm một góc khuất, anh một ngụm, tôi một ngụm, cùng nhau nâng ly, cùng uống rượu, cùng suy nghĩ về chuyện của mỗi người. Ngồi uống rượu với anh ta như thế này, không thể không nói là duyên phận kỳ lạ. Rốt cuộc, đâu là con người thật, đâu là con người giả của anh ta. Đối diện với một người đang trầm ngâm uống rượu như vậy, Thả Hỷ cũng không thể hiểu nổi. Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng liên quan gì tới cô, Kiều Duy Nhạc vẫn chính là Kiều Duy Nhạc đó thôi.

Căn gác xếp, đường lùi

Cố Thả Hỷ, anh muốn em cũng yêu em, từ đầu cho tới giờ, đều chỉ yêu anh, em thay đổi như thế nào đây?

* * *

Buổi tối hôm đó, Thả Hỷ uống nhiều tới nỗi say mềm cả người. Cô không biết và cũng không nhớ nổi mình đã về nhà bằng cách nào. Theo lời của Hoàng Ngải Lê kể lại, khi cô ấy nhìn thấy Thả Hỷ, Thả Hỷ đang ôm cốc rượu trong lòng, nằm duỗi dài trên sofa ngủ. Còn Kiều Duy Nhạc cũng gục đầu lên tay sofa, cất giọng ngáy vang. Chiếc bàn nhỏ bên cạnh hai người toàn là ly rượu rỗng.

“Cố Thả Hỷ, đừng nói là chị không nhắc nhở em, chồng em khi nhìn thấy cảnh hai người nằm ngủ, mắt anh ta như muốn phun ra hàng trăm tia lửa ấy.” Thực ra, Hoàng Ngải Lê cũng có phần hơi phóng đại. Lúc đó, Triệu Vĩ Hàng không hề nói gì, chính vì anh không nói gì nên Hoàng Ngải Lê chỉ có thể nhìn và mô tả lại đôi mắt của anh.

Thả Hỷ ngồi bò cả người lên mặt bàn, đầu cô đang đau dữ dội. Tối qua, Thả Hỷ đã làm Triệu Vĩ Hàng mất mặt. Từ sau lần cùng Tần Mẫn Dữ ấy, Thả Hỷ không hề đụng tới một giọt rượu nữa, vì vậy, bây giờ khi uống vào lại càng dễ say. Uống một chút vào rồi, sau đó lại uống thêm bao nhiêu nữa, bản thân Thả Hỷ cũng không nhớ nổi. Thả Hỷ đưa hai tay lên ôm đầu. Sao trí nhớ của cô lại tồi tệ như vậy.

Nửa đêm, dạ dày đau dữ dội, lật người trở mình vài cái, thấy mình vẫn đang mặc quần áo của ngày hôm qua. Quay sang bên cạnh, không thấy Triệu Vĩ Hàng. Thả Hỷ bò dậy ra phòng khách rót nước uống, cô giật bắn người khi nhìn thấy một người đang yên lặng ngồi đó. Phòng khách không bật đèn, ti vi đang mở nhưng không có tiếng. Ánh sáng từ màn hình hắt vào mặt người đó trông càng mờ ảo, thần bí.

Nhưng men rượu đã làm cho phản ứng của Thả Hỷ chậm lại, vì vậy cô không hét lên mà chỉ căng mắt nhìn thật kỹ, là Triệu Vĩ Hàng.

“Sao vẫn chưa ngủ à?”

Triệu Vĩ Hàng không thềm để ý đến cô. Thả Hỷ tiến về phía bàn, rót nước uống. Sau đó lại vào phòng thay quần áo, rửa ráy qua quýt rồi lại chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm khi tỉnh dậy, Triệu Vĩ Hàng đã đi từ lúc nào.

“Chị đi ăn trước đi, tí nữa em ăn sau.” Sau khi từ chối được Hoàng Ngải Lê đang đến để rủ đi ăn trưa, Thả Hỷ lại ngồi thừ ra ghế. Bây giờ cô còn lòng dạ nào mà ăn với uống nữa.

Thả Hỷ cầm điện thoại gọi cho Vĩ Hàng.

“A lô?”

“Em đây.”

“... ..”

“Tối qua em sai rồi, em đã uống nhiều quá, anh chắc cũng không ngủ được phải không?” Thả Hỷ mặc dù cảm thấy giờ đây cô đang quá nhún nhường nhưng trong buổi gặp gỡ với bạn bè của anh, bản thân cô lại uống say như vậy cũng chẳng phải là một thành tích oanh liệt gì. Thảo nào mà anh chẳng rất tức giận. Vì vậy, Thả Hỷ thấy mình cần phải dũng cảm nhận lỗi.

“Được rồi.”

“Trưa nay mình cùng đi ăn cơm nhé, được không anh?” Thả Hỷ gục đầu xuống bàn, vắn vẹo eo một chút, làm như vậy dạ dày cô cũng thoải mái hơn, đầu óc cũng đỡ choáng váng hơn. Kết quả của sự nhún nhường đó lại là một vẻ uể oải.

“Anh có việc.” Triệu Vĩ Hàng trả lời rất dứt khoát.

“Ồ. Vậy buổi tối về sớm một chút nhé. Thôi, anh làm việc đi.” Cô vừa nói xong, điện thoại ở đầu dây bên kia đã cúp xuống.

Dù thế nào thì cũng phải ăn cơm, nhưng khi vừa đứng dậy, Thả Hỷ bỗng thấy đầu óc quay cuồng, hoa mắt chóng mặt, cô lại ngồi xuống ghế. Biết thế vừa nãy nhờ Hoàng Ngải Lê mua hộ thứ gì đó để ăn. Giờ cô ấy đang ở trong nhà ăn, có gọi điện thoại cũng chưa chắc đã nghe thấy. Thôi, đành gọi cơm hộp vậy. Mặc dù rất ghét ăn cơm hộp nhưng trong tình huống này, đành phải đối phó vậy thôi.

Đang định nhấc điện thoại lên gọi, chuông điện thoại di động lại vang lên, màn hình hiện lên một số máy lạ.

“A lô, xin chào, tôi là Cố Thả Hỷ.” Thả Hỷ cố gắng lấy lại tinh thần.

“Tình tảo quá nhỉ, xem ra chỉ có mỗi mình anh tự làm tự chịu rồi.” Bỗng nhiên lại là giọng của Kiều Duy Nhạc.

“Ra ngoài đi, anh đưa em đi uống chút canh.”

“Em không đi đâu, em chẳng muốn nhúc nhích chân tay chút nào.” Trong hoàn cảnh này, khoảng cách giữa mối quan hệ của họ như được thu hẹp lại, Thả Hỷ không còn cảm thấy ghét Kiều Duy Nhạc nữa.

“Anh đang ở trước cửa tòa nhà của khoa em, em xuống đây đi, nếu chóng mặt quá thì bò xuống, kiểu gì cũng xuống được mà.”

“Anh mới phải bò xuống ấy!” Thả Hỷ túm lấy túi xách, nhắm hướng cầu thang đi xuống.

Sau khi ngồi vào xe của Kiều Duy Nhạc, ngó bộ dạng tiều tụy của anh ta, Thả Hỷ lại cảm thấy đồng cảm. Cô ngả người thư giãn trên chiếc ghế bên cạnh. “Không đến Thu Uyển đâu nhé.” Nghĩ đến nơi đó, Thả Hỷ lại thấy nồng nặc mùi rượu.

“Em có muốn anh cũng chẳng dám đến đó nữa là.” Kiều Duy Nhạc vừa khởi động xe, Thả Hỷ vội giơ tay ngăn lại.

“Anh tỉnh rượu chưa đấy, hay là mình gọi taxi đi.”

Kiều Duy Nhạc cũng không dừng xe lại, “Đừng tiếc mạng sống quá thế, em có cẩn thận nữa thì cũng không tránh khỏi số phận đâu.”

Kiều Duy Nhạc quả đã đưa Thả Hỷ đi ăn một bữa ngon miệng. Mọi mệt mỏi do men rượu từ tối qua đã giảm đi rất nhiều. Nhưng khi vừa về khoa, Thả Hỷ đã bị Hoàng Ngải Lê chặn ngay trước cửa.

“Cố Thả Hỷ, em và Kiều Duy Nhạc có chuyện gì vậy?” Hoàng Ngải Lê nhất quyết hỏi cho bằng được: “Đừng nói với chị là không có chuyện gì nhé, tối qua cùng uống rượu, hôm nay anh ấy lại hỏi chị số điện thoại của em, hai người cùng đi rồi lại cùng về.”

Thấy Thả Hỷ định mở miệng, Hoàng Ngải Lê vội ngắt lời cô: “Cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này không hề đơn giản đâu, em cẩn thận, đừng bị anh ta lừa vào tròng đấy.”

Thả Hỷ vội ngậm miệng lại, những gì cần nói cô ấy cũng đã nói rồi. Bây giờ, Hoàng Ngải Lê đã trở thành một cô gái rất sáng suốt, cũng tốt, Thả Hỷ đỡ tốn công giải thích nữa.

Chờ mãi mới hết giờ làm, suốt buổi chiều đó, Thả Hỷ đã tự hứa không biết bao nhiêu lần, cô thề rằng từ nay về sau sẽ không chạm tới một giọt rượu nào nữa. Vừa hết giờ làm, Thả Hỷ lao vội ra chợ. Cô định sẽ mua một con gà về hầm canh, uống vào người sẽ ấm lên một chút. Buổi trưa đi ăn cùng Kiều Duy Nhạc, nước canh đó quả đã khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hầm canh xong, rau đã thái xong, cơm cũng đã nấu chín, chỉ chờ Triệu Vĩ Hàng về là có thể xào rau rồi dọn cơm. Tuy nhiên, Thả Hỷ cũng không chắc chắn được lúc nào Triệu Vĩ Hàng sẽ về đến nhà.

Đợi đến chín giờ tối, không chịu được nữa, Thả Hỷ đành múc một bát canh, đứng ở cửa bếp, uống từng ngụm từng ngụm một. Uống canh xong, Thả Hỷ bật to bếp để xào rau. Cô đã chán ngán với sự suy đoán, chán ngán sự chờ đợi, càng chán ngán phải chờ đợi trong thấp thỏm.

Bọn họ, những người được coi là cao nhân ấy thì có gì phi thường nào? Hơi một chút là vứt người ta sang một góc, để người ta tự phải hủy diệt bản thân, đã thế lại còn cho rằng như thế là đang ban ơn cho người khác. Bất cứ chuyện gì xảy ra, ai lo việc người ấy, khi nào bình tĩnh lại rồi nói sau. Nhưng, Thả Hỷ không kiềm chế được, cô lại thở dài, khi đã bình tĩnh lại rồi thì còn gì để nói nữa đây.

Dọn thức ăn ra bàn, Thả Hỷ vừa ngồi xuống xới một bát cơm thì Triệu Vĩ Hàng về đến nhà. Thả Hỷ đang ngồi quay lưng ra cửa, thấy vậy định quay người lại nhưng rồi lại ngồi yên. “Ăn chưa?”

“Vừa ăn xong.” Quả nhiên, Triệu Vĩ Hàng đi vào phòng ngủ. Lạnh nhạt là cách đối xử của anh. Thả Hỷ lại thở dài. Hôm nay, cô thấy mình đã thở dài quá nhiều rồi.

Ăn cơm xong, vào phòng ngủ, Triệu Vĩ Hàng đã ngủ từ lúc nào. Thả Hỷ ngồi xuống cạnh giường, nhìn anh ngủ một lúc rồi mới đứng dậy lấy quần áo đi tắm. Cô rất muốn gọi anh dậy, hỏi xem điều gì đã khiến anh không vui, rốt cuộc là anh bị cớ gì vì lý do gì. Cứ theo kiểu dở sống dở chết như thế này, chẳng phải muốn dồn người khác vào chân tường hay sao.

Buổi chiều, chẳng còn việc gì nữa, Thả Hỷ bèn về sớm. Cô đến thăm nhà của bà. Đồ đạc ở đây, thứ nào cần vứt bỏ cũng vứt rồi, cần bán cũng bán rồi, chỉ còn vài thứ cần chuyển về nhà nữa thôi. Căn phòng vốn không to, đồ đạc đã dọn hết đi rồi nay lại càng trống trải. Dường như bây giờ có thể nghe được cả tiếng vọng của mình khi nói chuyện trong phòng nữa. Giờ đây, cũng chỉ có nơi này khiến cho Thả Hỷ cảm thấy mình được hít thở một cách thoải mái nhất.

Chiến tranh lạnh với Triệu Vĩ Hàng đã kéo dài một thời gian. Trong thời gian đó, không phải Thả Hỷ không cố gắng. Cô đã thử mọi cách để khiến anh vui lên. Nhưng thái độ của Triệu Vĩ Hàng, căn bản là vẫn không thêm để ý tới cô, anh cũng không cho cô cơ hội, cũng chẳng giải thích gì. Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn như vậy nhưng sự thân mật, gần gũi giữa hai vợ chồng đã không còn nữa rồi.

Một lần, lúc nửa đêm, Thả Hỷ bỗng nhiên tỉnh dậy. Cô thấy Triệu Vĩ Hàng đang nhìn mình, cái nhìn đó khiến cô tỉnh ngủ hẳn.

“Anh là ai?”

“Hả?”

“Anh là ai?” Anh đưa tay lại, ấn rất mạnh vào mặt cô.

Lần này, Thả Hỷ ngoan ngoãn trả lời, “Triệu Vĩ Hàng.” Cô còn đợi xem anh nói thêm câu gì đó nhưng anh đã xoay người, quay lưng về phía cô rồi ngủ tiếp. Thả Hỷ chồm người sang nhìn anh, cô không xác định được là anh đang tỉnh hay đang ngủ mơ nữa. Sáng sớm, Triệu Vĩ Hàng lại giữ thái độ lạnh nhạt như bình thường. Anh làm ra vẻ không biết gì tới chuyện đêm qua và đương nhiên là không giải thích gì cả.

* * *

Trên tay Thả Hỷ là chồng báo cũ, giở ra xem, tờ nào cũng bị cắt mất vài trang, đó là do bà nội cắt cho cô. Quyển vở lưu những trang báo bị cắt đó, gần đây Thả Hỷ mới phát hiện ra. Quyển vở đó bà làm khi cô còn học phổ thông, mỗi bài đều được phân loại theo đúng chủ đề học ở trên lớp. Mặc dù đã nhiều năm, những trang giấy đã ố vàng, những bài văn đó đã không còn tính giáo dục với Thả Hỷ của bây giờ nữa rồi nhưng cô vẫn dành một ngày để đọc lại chúng. Sau đó, cô cất giữ quyển vở cẩn thận. Trên đời này, người yêu quý cô nhất có lẽ chính là bà nội.

Gom đồng báo cũ lại, Thả Hỷ định bụng đem xuống tầng bán. Lần trước, khi đem vứt bỏ mấy món đồ cũ, Thả Hỷ bị cô Dương mắng suốt. Cũng đúng thôi, người thu gom đồ cũ lúc nào cũng túc trực ở đây, chỉ cần gọi một tiếng là họ lên tận nhà ngay, thế mà cô còn đem vứt đi, chẳng trách bị mắng là phải.

Đồng báo đó không nặng nhưng xếp lại cũng thành một chồng rất cao. Với chiều cao của Thả Hỷ, khi xách lên, chồng báo đó vẫn còn chạm xuống đất. Thả Hỷ đành dùng hai tay ôm ngang chồng báo, tuy nhiên, khi

đi xuống vẫn không thoải mái lắm. Đang trong lúc đứng tần ngần giữa cầu thang, không biết phải làm thế nào thì Tần Mẫn Dữ xuất hiện. Anh liếc nhìn Thả Hỷ một cái rồi xách chồng báo cũ, đi xuống tầng trước.

“Cô Dương nói, hai ngày nữa nhà anh sẽ chuyển đi. Chỗ Tân An Viên đó cũng rất tốt, ở đó rất thoải mái.” Thả Hỷ cũng mới biết tin nhà họ sẽ chuyển đến đó. Khu dân cư ấy vừa có nhà cao tầng lại vừa có khu nhà riêng, gần núi gần nước, phong cảnh rất đẹp. Trên truyền hình hay những tấm biển quảng cáo bên đường liên tục quảng cáo về khu Tân An Viên đó.

“Ồ, anh mua một ngôi nhà, có một cái vườn nhỏ, hai ông bà có thể trồng trọt gì đó. Mùa hè thì có thể ngồi đó chơi cờ.”

“Tốt quá. Chắc tốn rất nhiều tiền?”

“Mua trả góp.”

Đưa người thu mua cân báo, nhận tiền, Tần Mẫn Dữ nhét số tiền đó vào tay Thả Hỷ. “Thế còn căn hộ có tầng gác xép của em, mua chưa?”

“Làm gì có tiền mà mua. Em cũng chẳng biết mua để làm gì. Chỉ vì ý thích của mình mà phải tiêu tốn nhiều tiền thế quả cũng không đáng.”

Tần Mẫn Dữ lắc đầu, “Nhà cửa là chuyện lớn, em không để ý cũng là chuyện bình thường. Còn chồng em, anh ta cũng không để ý à?”

“Anh ấy không biết em muốn mua thêm nhà, anh ấy cũng thấy là không cần thiết phải mua thêm.”

“Thế còn em, rốt cuộc là có muốn mua hay không?”

“Muốn thì cũng muốn.” Thả Hỷ áp a áp ứng: “Nhưng với em thì việc mua nhà cũng không thực tế lắm.”

“Muốn mua là được rồi, cứ để đây anh lo cho.”

Thả Hỷ vội xua tay, “Sao lại làm phiền anh được, anh còn bận bao nhiêu chuyện, từ việc nhà tới việc công ty.”

“Em không tin anh à?” Tần Mẫn Dữ cũng biết mình nói mà chưa suy nghĩ kỹ, nhưng đã nói ra rồi thì không thể để cô ấy từ chối được.

“Không phải vậy.” Cô chưa bao giờ không tin anh, chỉ cảm thấy rất phiền hà. Thả Hỷ biết dạo này Tần Mẫn Dữ bận tới nỗi ngay cả buổi tối cũng không kịp về nhà nghỉ ngơi.

“Không phải là được rồi. Em chỉ cần đợi để ký hợp đồng rồi nhận chìa khóa là xong.” Tần Mẫn Dữ vẫy vẫy tay chào rồi đi luôn, bỏ lại Thả Hỷ tần ngần đứng đó một mình.

Tần Mẫn Dữ đã nói là làm được. Chưa đầy hai tuần sau đó, anh đã đưa Thả Hỷ đi xem nhà, ký hợp đồng rồi làm thủ tục giao nhận. Thả Hỷ đã có một căn nhà có gác xép cửa kính tam giác của riêng mình. Không những thế, điều khiến Thả Hỷ vô cùng ngạc nhiên là khi đổi căn nhà cũ của bà lấy căn nhà mới, cô vẫn còn dư ra một khoản tiền, đủ để hoàn thiện và trang trí cho căn nhà mới. Thật không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Tần Mẫn Dữ đã làm được điều đó.

“Chìa khóa cứ để anh giữ cho, em muốn trang trí nội thất như thế nào thì chọn đi.” Tần Mẫn Dữ đưa cho Thả Hỷ một quyển tạp chí.

Thả Hỷ nhận lấy tờ tạp chí, “Việc này em tự lo được.”

“Anh sẽ tìm người hoàn thiện và lát gạch cho em, việc còn lại em tự lo.”

“Cái này thế nào?” Thả Hỷ chỉ vào một tấm hình chụp căn phòng với gam màu xanh nhạt làm chủ đạo. “Em thích căn gác xép sơn màu xanh nhạt, trên đó treo một chiếc đèn chùm. Trên nền trải một tấm thảm và bày một chiếc sofa cao hơn tấm thảm một chút thôi.”

“Gác xép của em dùng để nằm à?” Tần Mẫn Dữ chêm vào một câu.

“Thông minh!” Thả Hỷ đưa tay quệt một cái vào mũi Tần Mẫn Dữ.

Căn hộ này vốn thiết kế gồm có hai phòng ngủ và hai sảnh rộng. “Phòng ngủ của em phải sơn màu tím, phòng khách màu vàng nhạt.”

“Còn phòng làm việc?”

“Em cần phòng làm việc làm gì? Bố trí thành phòng ngủ của khách là được rồi. Có thể tiếp đón Chỉ Túc mỗi lần tới chơi. Ồ, phòng ngủ của khách cũng sơn màu xanh nhạt.”

“Em có thể đến đây ở mấy ngày mà còn nghĩ tới chuyện mời khách tới chơi nữa.”

Thả Hỷ bỗng nhiên nín bật, cô ôm quyển tạp chí vào lòng, ngả người ra phía sau nhìn Tần Mẫn Dữ, “Tần Mẫn Dữ, cảnh tượng đó hình như đã xuất hiện rồi. Những lời anh vừa nói, hình như em đã nghe anh nói rồi.”

“Làm gì có chuyện đó?”.

Sao lại không có chuyện đó, bốn năm gần bó với nhau, đã từng có bao nhiêu mơ ước ấy chứ! Cho dù lúc ấy hai người chưa hề có những dự tính cụ thể cho tương lai chung nhưng ít nhiều trong lòng cô cũng có những mơ ước. Khoảnh khắc vừa rồi hình như trước đây nó đã từng xuất hiện.

Mặc dù Tần Mẫn Dữ giúp cô hoàn thiện căn nhà nhưng Thả Hỷ vẫn thường xuyên đến đó xem tiến độ hoàn thiện, xem căn nhà của chính cô đang thay đổi từng ngày. Cô xin được của Hoàng Ngải Lê rất nhiều giống cây mọc rủ xuống về treo đầy các góc phòng, nghe nói làm vậy cũng giúp không khí trong lành hơn, tránh được ô nhiễm. Thả Hỷ cũng không hay gặp Tần Mẫn Dữ ở căn nhà mới nhưng theo lời các bác thợ nói, sáng sớm nào anh cũng tới đó.

Phụ trách phần ốp lát là một bác thợ già. Mọi công việc đều khoán trắng nên bác ấy cứ từ từ mà làm. Viên gạch nào trước khi lát xuống cũng phải căng dây, trước khi đặt gạch còn nhắc nhắc vài cái, dẫn đo, suy tính hồi lâu rồi mới đặt xuống.

Ban đầu, Thả Hỷ cảm thấy người thợ mà Tần Mẫn Dữ tìm này thật chăm chỉ, nhưng khi đợi đến hai tháng mà bác ấy vẫn chưa ốp lát xong, cô bắt đầu thấy sốt ruột. “Bác ơi, còn bao lâu nữa thì xong?”

“Viên gạch nào cũng phải ốp lát chắc chắn, không vội được, không vội được.” Bác ấy quả thật không tỏ ra vội vã. Nhưng nếu chưa ốp lát xong, tất cả những công việc hoàn thiện sau đó đều phải dừng lại. Đặc biệt là khu nhà cũ đã sắp đến ngày dỡ bỏ, nếu ở đây chưa xong, đồ đạc cũng không chuyển vào được.

“Tương đối là được rồi.” Thả Hỷ tỏ ra hết kiên nhẫn.

Bác thợ già đó bỗng nhìn Thả Hỷ mỉm cười rồi nói: “Con gái thì không cần lo lắng quá, cứ để mình cậu ấy lo lắng là được rồi.” Rõ ràng là bác ấy coi Tần Mẫn Dữ và Thả Hỷ là một cặp đôi rồi.

Thả Hỷ đã quen với việc vào mỗi buổi trưa và sau giờ đi làm về, cô lại qua nhà mới nhìn ngắm một hồi. Tuy nhiên, cô cứ cảm thấy căn nhà vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào cả.

“Mùi gì vậy?” Gần đây, mấy căn hộ tầng dưới bắt đầu trát tường, lăn sơn. Thả Hỷ ngày nào cũng lên lên xuống xuống vài lần, không những phải ngửi mùi đó mà còn mang theo thứ mùi đó về nhà. Triệu Vĩ Hàng ngửi thấy nhưng cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Thả Hỷ rất muốn kể chuyện về căn nhà mới cho Triệu Vĩ Hàng nhưng mãi vẫn không có cơ hội.

Căn nhà mới chưa mua được bao lâu, Triệu Vĩ Hàng đã được cử đi làm phó thị trưởng ở thành phố J, phụ trách mảng xây dựng. Thành phố J là một thành phố cấp huyện, thuộc sự quản lý của thành phố cô đang ở nên cách nhà cũng gần. Nếu ngày nào cũng lái xe đến đó làm thì cuộc sống của vợ chồng cô cũng không bị xáo trộn nhiều lắm. Nhưng Triệu Vĩ Hàng lại quyết định mỗi tuần về nhà một lần, những ngày khác ở tại khu nhà khách của ủy ban.

Đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh, anh cũng chẳng thêm đếm xỉa gì tới Thả Hỷ. Mỗi cuối tuần về nhà, mục đích của anh chỉ là lấy vài đồ dùng, lấy thêm vài bộ quần áo... Thực ra, dần dà rồi cũng chẳng còn gì để lấy nữa. Quần áo anh thường mặc, đồ đạc anh thường dùng đều được anh mang đi cả rồi. Mỗi lần thu dọn nhà cửa, nhìn tủ quần áo với dần đi, sách trong phòng làm việc cũng với dần đi, Thả Hỷ bỗng lo sợ một ngày nào đó, Triệu Vĩ Hàng cũng sẽ biến mất, không bao giờ quay trở lại nữa.

“Ồ, cái đó,” Thả Hỷ dẫn đo một hồi, “Đó là mùi sơn tường. Em mua một căn hộ nhỏ ở khu tái định cư đường Lãnh Đông. Căn hộ có một tầng gác xép nhỏ, đang trong giai đoạn hoàn thiện.” Nói đến căn nhà của mình, Thả Hỷ có cảm giác cô như là một người mẹ, đang nói về đứa con của mình vậy. Cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô còn tràn đầy nhiệt huyết, liếc nhìn Triệu Vĩ Hàng, chỉ cần anh hỏi thăm một câu, cô sẽ kể cho anh nghe những câu chuyện về căn nhà đó.

“Ồ đó có tốt không?”

“Rất tốt.” Thả Hỷ không muốn nói cụ thể rằng tốt ở điểm nào, cô cảm thấy không tiện khi chia sẻ điều đó. Ban đầu, chỉ là yêu thích. Sau đó mới cảm nhận được rằng, mỗi cô gái đều có giấc mơ được làm công chúa. Tầng gác đó như căn phòng của các nàng công chúa trong truyện cổ ngày xưa. Họ ngồi trong căn gác đó, chờ đợi hạnh phúc đến một cách vô cùng hạnh phúc.

“Tốt đến thế kia à?” Triệu Vĩ Hàng vẫn ngồi đó, mắt nhìn xa xăm, căn bản là không cần nghe Thả Hỷ trả lời, “Với em, hình như chỗ nào cũng tốt hơn ở đây thì phải.” Ánh mắt của Triệu Vĩ Hàng vô cùng đơn độc, giọng nói cũng không bớt vẻ tiêu điều.

Cái đêm Thả Hỷ uống say mềm đó, khi Triệu Vĩ Hàng ôm cô dậy, cô luôn miệng lải nhải dù giọng cô lúc đó rất nhỏ, “Đừng gọi em như vậy, đừng gọi em.”

Triệu Vĩ Hàng chỉ cảm thấy cánh tay mình tê đi, dường như đang muốn vứt bỏ cô xuống đất. Cô ấy đang nhớ tới ai, Tần Mẫn Dữ ư, nhớ thì cứ nhớ, bỗng nhiên lại để anh biết làm gì. Điều đó chỉ khiến trái tim anh thêm đau đớn mà thôi.

Còn với Cố Thả Hỷ, bản thân anh đã để ý tới cô từ bao giờ vậy? Có thể, từ sau cái ôm của cô khi anh về nhà; cũng có thể là từ những ngày phải ở một mình trên Bắc Kinh; lại có thể từ sau cái đêm lái xe đi tìm mà không gặp cô ấy... Tất cả những cảm xúc đó đều không đến cùng một lúc nhưng nếu có thể, anh vẫn muốn không có một hình bóng nào xen vào giữa hai người. Với anh, cuộc sống như vậy mới phần nào dễ chịu hơn.

Nào ai biết được rằng, Triệu Vĩ Hàng đã thực sự lưu tâm đến những cảm xúc đó, anh không muốn chia sẻ cùng người khác. Nếu đã muốn là phải muốn toàn bộ. Vì vậy, anh đã nghĩ, xa cách có lẽ sẽ dịu bớt phần nào cảm xúc đó. Anh cũng không muốn thừa nhận những việc đã khiến anh phải đau lòng. Cố Thả Hỷ, cô ấy đơn giản tới mức không che giấu nổi cả cảm xúc của bản thân mình.

Nhưng đêm xuống, khi đã trấn tĩnh lại, anh lại bất giác nằm ngấm nhìn Thả Hỷ, anh muốn xem xem trong đêm tối như vậy, trong giấc mơ, cô ấy sẽ nghĩ về ai.

Công việc bận rộn đã giúp Triệu Vĩ Hàng có cơ hội lẩn trốn cảm xúc. Nhưng sự xa cách đó dường như chỉ có mình Triệu Vĩ Hàng phải gánh chịu. Nhiều hôm công việc bận tới khuya, Triệu Vĩ Hàng lại bất giác lái xe về nhà. Anh muốn xem cô có khóa cửa nhà rồi đi đâu không. Về nhà thăm cô ấy, lại sợ cô ấy biết được. Thậm chí, Triệu Vĩ Hàng còn không dám mở cửa phòng ngủ. Cố Thả Hỷ vẫn là Cố Thả Hỷ, cô ấy không hề hay biết chuyện anh về thăm. Triệu Vĩ Hàng quả là không biết nên giận hay nên vui vì cô ấy nữa.

“Những lúc anh không có nhà, em lại bận việc nhà mới phải không? Nhanh thật đấy, mọi việc xong rồi chứ?”

“Chưa xong được. Tần Mẫn Dữ không biết kiếm đâu ra một bác thợ, mỗi việc ốp lát gạch mà bác ấy cũng làm một cách tỉ mỉ như đang nghiên cứu vệ tinh vậy, bọn em đang đợi bác ấy lát tới viên gạch cuối cùng đây.”

Triệu Vĩ Hàng đứng phắt dậy, “Bọn em? Bọn em nào? Em nói rõ cho anh xem nào, sao lại là bọn em!”

Thả Hỷ cũng cảm thấy hoang mang, quả thực, cô đã không nghĩ nhiều đến thế. Mặc dù ban đầu, Thả Hỷ cũng cảm thấy không yên tâm khi Tần Mẫn Dữ đến giúp cô việc hoàn thiện căn nhà, nhưng sau đó, thời gian anh xuất hiện ở căn nhà đó không trùng với cô. Mỗi sáng, anh chỉ qua đó sắp xếp công việc cho ổn thỏa rồi đi ngay, không hề gây phiền phức gì cho cô cả, thậm chí cũng không cho cô cơ hội để liên tưởng tới bất cứ chuyện gì. Mặc dù đám thợ cũng đôi lần trêu đùa Thả Hỷ nhưng cô đều giải thích rõ ràng với bọn họ rằng Tần Mẫn Dữ chỉ là một người bạn. Vì vậy, Thả Hỷ cảm thấy mình rất trong sạch, thậm chí, khi nói chuyện đó với Triệu Vĩ Hàng, cô thấy mình cũng không nhất thiết phải giữ ý quá.

“Tần Mẫn Dữ chỉ giúp em mua nhà và hoàn thiện. Nhà anh ấy cũng đang hoàn thiện nên tiện thể giúp một tay. Em nói bọn em là chỉ tiện mồm nói vậy thôi, chẳng có ý gì khác đâu.” Mặc dù biết rằng nói như vậy, Triệu Vĩ Hàng cũng khó mà chấp nhận nhưng bản thân Triệu Vĩ Hàng cũng không thể hiểu nổi mối liên hệ giữa cô và Tần Mẫn Dữ. Mối quan hệ đó không thể thân mật hơn nhưng cũng không thể mất đi. Ngay cả bây giờ, một câu cảm ơn, Thả Hỷ cũng không cần nói với Tần Mẫn Dữ bởi mối quan hệ đó khiến cô không nhất thiết phải khách sáo như vậy.

Với Tần Mẫn Dữ, mặc dù đã có những kỷ niệm khó quên nhưng họ đều không nhắc tới chuyện đó hay nhắc tới cái đêm hôm đó. Mọi chuyện đều đã qua, giờ đây, họ coi nhau như những người bạn thực sự.

“Cố Thả Hỷ, có phải em cho rằng mình hoàn toàn vô tội và quá ngay thẳng không? Cái gì em cũng cho là đã rõ ràng, quan hệ trở nên tồi tệ là do người khác gây nên, đau lòng thì cũng là do người ta tự chuốc lấy, có đúng như vậy không?” Trong mắt Triệu Vĩ Hàng, một cơn bão đã được hình thành, chỉ cần chớp một cái, e rằng trời sẽ rung, đất sẽ chuyển mất.

Thả Hỷ không biết phải giải thích như thế nào, cũng không biết phải an ủi anh ra sao. Cô vẫn cứ hy vọng anh sẽ nổi cáu, cả hai sẽ cãi nhau một hồi còn hơn là cứ yên lặng như những ngày qua. Nhưng đến khi anh thực sự nổi cáu rồi, Thả Hỷ lại thấy mình chỉ có thể đứng ngây ra đó. Cô không đủ dũng khí để đáp trả lại sự bức bối của anh.

“Anh hiểu nhầm em rồi.” Thả Hỷ bất giác đưa tay với lấy chiếc gối tựa, định ôm vào lòng cho đôi tay đỡ trống trải liền bị Triệu Vĩ Hàng giạt lấy chiếc gối, vứt sang một bên.

“Được, anh cho em một cơ hội, anh hiểu nhầm em như thế nào?”

Thả Hỷ có cảm giác mình đang đứng trên bục giảng, trước ánh mắt của rất nhiều người để trả lời câu hỏi. Cô càng muốn trả lời đúng, càng muốn trả lời tốt thì đầu óc cô càng trống rỗng.

“Em, em chẳng làm việc gì có lỗi với anh cả.” Thật không dễ dàng gì để tìm được lý do thanh minh, Thả Hỷ vội trả lời.

“Tại sao anh lại bức tức, vì phẩm hạnh của em?! Em thử nói xem, em đã làm gì để không có lỗi với anh nào?” Thái độ bức bối của Triệu Vĩ Hàng lại dần chuyển sang bi thương, “Cố Thả Hỷ, trong lòng em không có cái nhà này, cũng không có...” Triệu Vĩ Hàng đã kịp dừng lại, anh không muốn nói từ “anh” và cũng không dễ nói ra từ đó. “Vì vậy, có lỗi, không có lỗi cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Có đấy, em có đấy!” Thả Hỷ không dám cảm thứ gì khác, cô chỉ cố dựa lưng vào sofa rồi giải thích: “Mặc dù em mua nhà mới nhưng điều đó không có nghĩa là em không để ý tới cái nhà này. Anh xem, anh nhận công tác ở thành phố J, em không đến nhà Chỉ Túc ở, chẳng phải là vẫn luôn ở nhà đợi anh hay sao? Còn nữa, còn lần Ngô Hoạch mới về nước, em nhìn thấy hai người đi ăn cùng nhau, em cũng không tra hỏi anh. Lúc đó em đã phát hiện ra rằng căn nhà này rất quan trọng, đúng vậy, đối với em, nó rất quan trọng. Mặc dù em không biết phải làm như thế nào để nó tốt hơn nhưng em không hề muốn hủy hoại nó.”

Lời đã nói ra được, Thả Hỷ cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, những lời cô nói đã bắt đầu có lý lẽ. “Vì vậy, em luôn tự nhủ rằng mình không được để ý đến chuyện khác nhiều quá. Mọi việc cứ để nó thuận theo tự nhiên. Nhưng sau đó, chẳng phải em đã cất công đến Bắc Kinh thăm anh hay sao. Em cũng đã rất cố gắng để vì cái nhà này.”

“Triệu Vĩ Hàng, em cũng thừa nhận rằng, em không được rõ ràng rành mạch như anh và em cũng khó kìm nén được cảm xúc của bản thân. Nhưng, nếu anh nói với em, anh muốn em đối xử như thế nào với Tần Mẫn Dữ, em cũng sẽ nghe theo. Anh không thể chỉ dựa vào cảm giác của mình, suy nghĩ của mình mà vội phán xét em.”

“Chúng ta còn phải sống với nhau đến hết cuộc đời kia mà, em có gì không phải, anh nói đi, em sẽ thay đổi.”

Thả Hỷ càng phân tích rành mạch, có tình có lý, trái tim của Triệu Vĩ Hàng càng lạnh giá. Lưu tâm và yêu là hai phạm trù khác hẳn nhau. Hóa ra, bản thân anh đã yêu cô. Trong những ngày tháng sống chung với nhau, anh đã dần dần yêu cô, yêu một Cố Thả Hỷ chẳng biết ăn nói cho ra đầu ra đuôi nhưng lại khiến người ta cảm thấy hấp dẫn này. Hóa ra, nguyên nhân của sự nổi cáu cũng chỉ vì anh hy vọng cô cũng yêu anh, chỉ là ý muốn thăm dò của anh. Tình yêu, mặc dù không phải là sự nhiệt tình cuồng loạn, nhưng cũng

không thể đơn giản thay đổi là được. Cố Thả Hỷ, anh muốn em cũng yêu anh, từ trước đến giờ đều chỉ yêu anh, em sẽ thay đổi như thế nào đây?

Cơn giận dữ của Triệu Vĩ Hàng đã đốt cháy tấm màn dày đặc ngăn cách giữa hai người. Mặc dù vẫn không biết sẽ phải cố gắng thay đổi như thế nào nhưng Thả Hỷ cũng đã hiểu vì sao Triệu Vĩ Hàng lại nổi giận. Cô tránh xa khu vực bão tố và tự nhủ phải hết sức cẩn thận.

Trước hết, không thể thường xuyên tới căn nhà mới nữa. Đó chẳng phải là khu vực bão tố là gì. Dù sao, phần công việc ở đó, Tần Mẫn Dữ cũng đã sắp xếp ổn thỏa. Những việc sau đó, đợi sóng yên biển lặng rồi tính tiếp. Thả Hỷ chỉ cảm thấy không vui vì trước đó đã dự định khi việc hoàn thiện tạm ổn sẽ dẫn Chỉ Túc tới chơi, giờ đây việc ấy cũng đành phải tạm gác lại rồi.

Nghĩ lại khoảng thời gian gần đây, Thả Hỷ thấy mình quả thực có rất nhiều việc đã quá thờ ơ, không, phải nói rằng những việc cô làm đều không đủ, vì vậy mới khiến Triệu Vĩ Hàng tức giận. Phải làm thế nào, Thả Hỷ vẫn chưa nghĩ được cách giải quyết, tạm thời chỉ biết quan sát thái độ của anh mà làm theo, sau đó nhẹ nhàng an ủi vậy.

Một lần nữa, Thả Hỷ lại dùng hành động thực tế để thể hiện sự trung thành với tổ ấm này. Vì gần đây hay nghiên cứu những tạp chí trang trí nội thất nên Thả Hỷ cũng rút ra được nhiều điều. Căn nhà của hai người không phải không đẹp nhưng nó hơi cứng nhắc, không có nét đặc sắc, không đem lại cho người ở cảm giác ấm cúng mỗi khi quay về. Trước đây, cô cũng không hề để tâm đến điều này, vì vậy cũng không nghĩ đến chuyện thay đổi. Giờ chính là lúc cần cô thể hiện bản lĩnh.

Cuối cùng, điều này là quan trọng nhất. Phải làm thế nào để Triệu Vĩ Hàng cố gắng thu xếp về nhà hàng ngày. Nếu cứ để anh tự do ở bên ngoài thì mọi dự định của cô, mọi cố gắng của cô cũng chỉ là con số không.

Nhưng Triệu Vĩ Hàng dường như vẫn không chịu hòa hợp với cô. Hôm đó, sau khi nổi giận, anh liền lái xe đi luôn. Giờ đây anh cũng ghé thăm lắm rồi, quyền hạn có trong tay, lại sẵn có nhà khách để ở. Lúc nào không vui là có thể vứt bỏ mọi thứ để ra đi, không muốn về nhà thì cũng chẳng về nữa.

Vỡ kịch vượt qua ngàn dặm để tìm chồng, Thả Hỷ cũng đã diễn một lần rồi. Bây giờ mà diễn lại, e rằng cũng chẳng có hiệu quả. Hôm đó, cô cũng đã nhận là đã sai rồi, cũng đã đủ cả màu sắc chua, cay, mặn, ngọt, nghĩ được thế nào cũng đã nói ra hết rồi. Lúc anh bỏ đi, Thả Hỷ còn đứng chắn ở cửa dù rằng với tương quan sức vóc của hai người như cô, Triệu Vĩ Hàng chỉ cần gạt tay một cái là cô đã ngã sang một bên. Nhưng cô thực sự không muốn anh ra đi. Khuôn mặt của Triệu Vĩ Hàng lúc đó còn tệ hơn khi anh nổi giận. Mặc dù vậy, Triệu Vĩ Hàng vẫn không thêm để ý đến cô, đưa tay đẩy cô sang một bên rồi bước ra ngoài.

10. Chương 17-18

Nộp vũ khí đầu hàng

Thói quen, chỉ cần vài ngày là có thể hình thành, nhưng muốn vứt bỏ nó, e rằng lại cần đến một quá trình. Giờ đây, Triệu Vĩ hàng muốn rời xa Cố Thả Hỷ nhưng những lúc rời xa đó lại không hết mong ngóng. Anh cảm thấy bản thân mình giờ đây cũng có chút gì đó bất thường.

* * *

Tối qua là cuối tuần, Triệu Vĩ Hàng cũng không về nhà. Thả Hỷ một mình ngồi ở nhà, cô cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

“Chỉ Túc, Chỉ Túc, cậu dạy tớ cách giả vờ ốm đi!” Đến giờ phút này, Thả Hỷ lại phải nhờ bạn trợ giúp.

“Cậu làm sao vậy!” Tiếng của Chỉ Túc rất nhỏ, gần đây vừa phải trả lời phản biện, vừa phải viết báo cáo, lại còn công việc ở bệnh viện, Chỉ Túc không còn thì giờ đâu mà tán chuyện phiếm cả.

“Cậu dạy cho tớ cách gì đó để giả vờ ốm, bệnh tình rất nặng nhưng không phải uống thuốc, không phải tiêm gì cả.”

“Cố Thả Hỷ, cậu nhàn rồi quá phải không? Không có bệnh lại giả vờ bị bệnh, nghĩ thêm việc cho tớ đấy à!” Chỉ Túc bước ra khỏi phòng trực mới cất giọng nói chuyện thoải mái với Thả Hỷ được.

“Nhanh lên, có cách nào không vậy, giờ tớ đang rất cần bị ốm.”

“Cậu muốn làm gì vậy?”

“Triệu Vĩ Hàng tức giận bỏ đi rồi.” Thả Hỷ không nói Triệu Vĩ Hàng vì cô mà tức giận, không phải cô muốn trốn tránh trách nhiệm mà cô chỉ lo rằng nếu Chỉ Túc tra hỏi kỹ ra, biết mọi chuyện liên quan tới Tần Mặc Dữ thì không khéo một người nữa lại bị giận lây.

“Muốn giả vờ ốm để lừa anh ta về? Cố Thả Hỷ, cậu bây giờ lợi hại thật đấy!” Đinh Chỉ Túc không hề có ý châm chọc, cô cũng cảm thấy giở một chút thủ đoạn, đối với Thả Hỷ cũng không hẳn là một việc xấu. “Thì cậu cứ nói là bị sốt cao, cảm thấy rất lạnh, trong nhà có thuốc gì không?”

“Chẳng biết nữa, lâu lắm tớ chẳng ốm đau gì. Cậu không thể nghĩ ra loại bệnh gì có hàm lượng kỹ thuật cao hơn à, cái đó rất giống như giả vờ, rất dễ bị phát hiện.”

“Xem cậu kia, lại còn bệnh gì có hàm lượng kỹ thuật cao nữa chứ. Sốt cao là được rồi. Bảo anh ta về nhà mua thuốc cho cậu.”

“Nếu anh ấy không về thì sao?”

“Không về thì tính sau, cậu cứ gọi thử xem đã. Tớ phải đến thăm khám ột bệnh nhân, tí nữa nói chuyện sau nhé.”

Thả Hỷ nằm lên giường, đắp chăn lại. Mặc dù bây giờ đã gần giữa mùa hè nhưng đắp một tấm chăn mỏng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

“A lô,” Thả Hỷ cố cất giọng thều thào, “Triệu Vĩ Hàng, em bị sốt rồi.”

“... ..”

“Triệu Vĩ Hàng?”

“Anh đang họp.” Thả Hỷ không thể đoán nổi tâm trạng của anh qua giọng nói đó.

Thả Hỷ nhắm mắt lại, cố gắng tìm kiếm một cảm giác bị bệnh, chính là trận ốm hồi mới kết hôn, rất nhanh, cảm giác yếu ớt đã tìm thấy cô, “Triệu Vĩ Hàng, anh có về được không?”

Thả Hỷ nghe thấy tiếng anh kéo ghế, mở cửa bước ra ngoài. “Sốt thì đi khám bệnh đi, thế Đinh Chỉ Túc đâu?” Giọng của anh không được thoải mái lắm.

“Cô ấy bận phẫu thuật.”

Triệu Vĩ Hàng cau mày lại, buổi họp hôm nay rất quan trọng, nó liên quan tới một dự án thầu, là một trong những hạng mục quan trọng của thành phố. Vì phải mời một số chuyên gia đến họp bàn nên buổi họp phải bố trí vào cuối tuần. Anh chủ trì cuộc họp, vừa mới bắt đầu, quả thực không thể gọi về là về ngay được.

“Bao nhiêu độ?”

“Đạ?”

“Anh hỏi em sốt bao nhiêu độ?” Triệu Vĩ Hàng đang rất sốt ruột, đầu dây bên kia, Thả Hỷ lại cứ ập a ập ứng. “Được rồi, để anh bảo mẹ qua đó xem sao, em cứ làm theo lời mẹ là được.”

“Không cần đâu.” Câu nói từ chối còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng Thả Hỷ thì Triệu Vĩ Hàng đã cúp điện thoại rồi.

Thả Hỷ còn đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng, không biết phải làm thế nào thì tiếng chuông cửa đã vang lên. Khúc Văn Phương đã đến rồi.

Mẹ chồng cô vẫn đứng ngoài cửa, “Đi thôi, nhìn con sốt kìa, mặt mũi đỏ lựng lên rồi. Để mẹ đưa đến viện, xe đang đợi dưới kia.”

Thả Hỷ khẽ liếc qua gương, vì quá lo lắng và cuống quýt nên mặt cô quả có đỏ lên thật. “Mẹ, mẹ vào đây đã, vào trong nhà rồi nói.” Thả Hỷ vừa kéo vừa đẩy, cuối cùng mẹ chồng cô cũng chịu đi vào.

“Mẹ, à, ờ, thực ra, con không bị ốm.” Lần này thì mặt Thả Hỷ lại đỏ bừng bừng, đầu óc nóng như đang lên cơn sốt thật.

“Ồ,” mẹ chồng ngồi xuống ghế, mắt bỗng sáng bừng lên, quay sang hỏi Thả Hỷ: “Không bị ốm, hay là con có bầu?”

Thả Hỷ mềm nhũn cả chân, cô cũng phải ngồi xuống ghế mới giữ được bình tĩnh, sức tưởng tượng của mẹ chồng cô quả là lợi hại. “Không phải đâu, mẹ, con không có bầu, tuyệt đối không thể có thai được.” Nhìn vẻ mặt bán tín bán nghi của mẹ chồng, cô vội vàng giải thích rồi nhấn mạnh một chút.

“Thế con...?”

“Triệu Vĩ Hàng cuối tuần cũng không về nhà, thế nên con đành...” Thả Hỷ chỉ có thể nhận lỗi. “Con xin lỗi.”

Khúc Văn Phương khẽ hắng giọng, “Thật quá hồ đồ! Hôm nay Triệu Vĩ Hàng có việc rất quan trọng, con lại còn không biết điều, lại làm phiền nó. Nó biết con bị ốm, lo lắng như vậy thì còn chủ trì cuộc họp làm sao được?” Mẹ chồng có vẻ không vui nhưng cũng không đến nỗi quá tức giận. Khi Triệu Vĩ Hàng gọi điện cho bà, rõ ràng là đã không còn thái độ lạnh nhạt nữa rồi. Đã bao lâu rồi Triệu Vĩ Hàng không chủ động gọi điện ẹ, đã bao lâu rồi nó mới gọi mẹ một cách thân thiết như vậy? Mặc dù Triệu Vĩ Hàng cũng chỉ vì vợ mới nhớ đến người mẹ này, nhưng những lúc gấp rút như vậy, biết nghĩ đến mẹ cũng khiến bà được an ủi phần nào.

Vì vậy, bà cũng chẳng muốn trách mắng Thả Hỷ làm gì, chỉ hỏi cô: “Thế bây giờ con định thế nào?”

Vừa nói đến đó, Triệu Vĩ Hàng lại gọi điện ẹ, Khúc Văn Phương vội nghe điện thoại, “Ừ, mẹ đến rồi, Thả Hỷ...” Khúc Văn Phương nhìn về phía Thả Hỷ.

Thả Hỷ nghe thấy nhắc đến tên mình, vội giơ tay lên ra hiệu, nhờ mẹ chồng giúp đỡ. Nếu để Triệu Vĩ Hàng biết cô giả vờ ốm thì mọi chuyện sẽ rất rắc rối.

“Nhiệt độ cũng hơi cao, mẹ vừa mua thuốc đến rồi, Thả Hỷ uống thuốc rồi, đang nằm nghỉ. Ồ, mẹ sẽ ở đây xem tình hình như thế nào, nếu không hạ sốt sẽ đưa đi viện.”

Thở một hơi dài, kết cục của một lần giở thủ đoạn là như vậy đấy.

“Mẹ, mẹ cứ về đi, con không sao đâu. Còn về Triệu Vĩ Hàng, con sẽ tự giải thích với anh ấy.” Thả Hỷ ấp a ấp úng, để mẹ chồng phải bắt gặp sự việc ngày hôm nay, ngoài việc xin lỗi ra, cô chỉ biết tự trách bản thân mình. Đầu óc cô, đúng như lời Chỉ Túc đã nói, để nó nghỉ ngơi lâu quá rồi, mỗi lần động não suy nghĩ một chút là lại bị rối tung cả lên.

“Hôm nay cũng chẳng có việc gì.” Khúc Văn Phương nói xong còn buông túi xách trên tay xuống, dường như vẫn muốn ngồi lại thêm chút nữa.

“Ồ, vậy mẹ uống chút gì nhé, hay ăn chút hoa quả?”

“Không cần đâu, ngồi nói chuyện một chút thôi. Hình như trong nhà có sự thay đổi?”

“Vâng, thực ra cũng không thay đổi gì nhiều. Con chỉ mua thêm vỏ bọc ngoài cho ghế sofa, mua thêm vài tấm thảm, thay rèm cửa và mua thêm mấy bức tranh. Con thay đổi cách trang trí một chút cho đồng nhất.”

“Con tự làm à? Con và Triệu Vĩ Hàng cãi nhau à?”

“Vâng,” với kinh nghiệm công tác trong hội phụ nữ từng ấy năm, những việc như thế này, chỉ cần liếc một cái là bà cũng nhìn ra chân tướng sự việc. Vì vậy, Thả Hỷ cũng không muốn giấu giếm, “Tuần trước, anh ấy không được vui vẻ lắm. Con cứ tưởng cuối tuần này không về nhà là vì còn đang tức giận chứ không biết là anh ấy bận.”

“Chuyện của hai đứa, mẹ cũng không hỏi nhiều làm gì.” Thả Hỷ chưa nói xong thì mẹ chồng đã xen vào: “Đã nghĩ đến chuyện con cái chưa?”

Mới chỉ có hai người mà suốt ngày cãi vã, làm gì đã tính đến chuyện con cái được.

“Chưa ạ, để quan hệ vợ chồng hòa thuận rồi tính sau.”

“Cái đó con không cần phải quá lo lắng. Triệu Vĩ Hàng nói rằng hợp xong sẽ về nhà. Xem ra nó cũng rất lo cho con.”

Mặt Thả Hỷ lại đỏ bừng lên, không biết phải nói như thế nào nữa, chẳng lẽ lại khen mẹo vật của mình?

“Chuyện kết hôn của hai đứa, ban đầu mẹ rất không tán thành. Nó quá vội vàng, hai đứa lại không hề yêu nhau. Giờ xem ra sống chung cũng khá ổn. Có cãi nhau cũng đừng làm to chuyện, như thế sẽ tổn thương đến tình cảm.” Mẹ chồng nói như đang tâm sự: “Có những việc, có khi mẹ đã làm sai. Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như nó lại không sai nữa.”

Nói là chẳng có việc gì nhưng vừa ngồi được một lát, mẹ chồng Thả Hỷ lại có điện thoại gọi đi. Trước khi mẹ chồng ra về, Thả Hỷ vội tìm mấy món đồ cô mua cho họ từ hồi giáng sinh, “Mẹ, con mua ẹ và bố chút quà nhưng cứ quên không mang sang.” Đưa ẹ chồng, Thả Hỷ lại bổ xung thêm một câu, “Mấy thứ đó mua vào mùa đông, bây giờ e rằng cũng chưa dùng được.”

Khúc Văn Phương mở ra xem qua một lượt, “Mẹ rất thích, cảm ơn con.” Bà vỗ vào đầu Thả Hỷ một cái rồi mới đi ra. Hôm nay mẹ chồng cô hết sức thân mật.

Sau khi mẹ chồng về, Thả Hỷ cứ đứng ngồi không yên trong nhà. Triệu Vĩ Hàng tưởng rằng cô đang ngủ nên cũng không gọi về nhà, còn cô, đương nhiên là không thể gọi cho anh. Dù biết là bất cứ lúc nào anh cũng có thể về nhà nhưng lại không biết chính xác lúc nào. Cảm giác bồn chồn đó quả thực rất khó chịu. Chỉ cần nghe thấy tiếng xe dưới tầng, Thả Hỷ lại chạy ra cửa sổ ngó xuống. Cứ đi đi lại lại như vậy cả một buổi chiều, cuối cùng, Thả Hỷ mệt quá, đành nằm xuống sofa rồi ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Thả Hỷ cảm thấy càng ngủ càng nóng, như đang bị thiêu đốt giữa sa mạc vậy, vô cùng khó chịu. Khi mở mắt ra cô thấy mình đang ngủ trên giường, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trên người đắp tới 2 cái chăn, muốn đập chăn ra cũng thấy khó khăn.

Thả Hỷ ngồi dậy bước ra ngoài, quả nhiên Triệu Vĩ Hàng đã về, anh đang lúi húi nấu cơm trong bếp. Động tác của anh rất thành thực, trông cảnh anh đứng làm bếp thật đẹp. Hôn nhân cũng có những bữa cơm thật lãng mạn. Bất kể lúc chuẩn bị nấu, lúc đang ăn hay lúc dọn rửa, tất cả đều chứa đựng tình cảm và sự quan tâm dành cho nhau.

Bây giờ Thả Hỷ cũng chẳng cần giả vờ ốm nữa rồi. Mồ hôi vã ra như tắm, cộng với việc đã lâu không uống nước, cô cảm thấy mình rõ ràng đang bị thiếu nước, cần phải bổ sung ngay lập tức.

” Triệu Vĩ Hàng“, cô cất giọng gọi, đợi anh quay lại rồi làm ra vẻ nịnh nọt ”trông hấp dẫn quá, bao giờ mới được ăn hả anh?“ Bây giờ, món gì đối với Thả Hỷ cũng là sơn hào, hải vị, hơn nữa không biết Triệu Vĩ Hàng đang hầm món gì mà thơm thế.

Triệu Vĩ Hàng chỉ lạnh lùng liếc cô 1 cái: ” Mặc thêm áo vào đi, vừa hạ sốt xong, cẩn thận kéo cảm lạnh“

” Ồ, em thay quần áo xong đã được ăn ngay chưa?“

” Em cứ nằm nghỉ một lát, anh xối cơm xong sẽ gọi“

Thả Hỷ vừa bước vào phòng vừa tùm tùm cười. Cô vội liếc vào gương, giơ tay ra hiệu thắng lợi với chính bản thân mình. Xem ra mưu kế của cô đã thành công rồi Thả Hỷ chọn lựa mãi mới quyết định mặc bộ quần áo ngủ bằng lụa. Áo lót bên trong là áo 2 dây, quần dài, bên ngoài là một áo lụa dài nữa. Nhìn từ ngoài vào sẽ thấy rất nhiều áo, nhưng lại không quá bó sát người, mặc vào lúc này là rất hợp lý.

Triệu Vĩ Hàng nấu canh nấm, anh mua chỗ nấm đó từ một người hái nấm trên núi ở thành phố nên nấm rất thơm và ngon. Thả Hỷ đang thiếu nước nên uống liên tục mấy bát canh liền. Cho đến khi Triệu Vĩ Hàng thấy ngạc nhiên về động tác của cô, Thả Hỷ mới dừng lại và bắt đầu ăn cơm. Một bát vẫn chưa no, Thả Hỷ lại xối thêm một chút cơm nữa, cô quên mất rằng người ốm thường không cảm thấy ngon miệng.

” Đói lắm à?”

” Ồ, ngủ quên mất, cả ngày chẳng ăn uống gì”

” Đã uống thuốc gì rồi?”

“Dạ”

” Uống thuốc gì rồi thì cũng đừng uống nữa, trên đương về, anh đã đến bệnh viện mua cho em ít thuốc. Ăn cơm xong nhớ uống thuốc rồi hãy đi ngủ”

“Ồ”. Không biết là không bị ốm mà uống thuốc thì có ảnh hưởng gì tới sức khỏe không. Thả Hỷ lại hồn nhiên nghĩ, anh ấy nhất định sẽ không nhìn mình uống thuốc, cứ cầm vài viên, sau đó vứt đi là được.

“ Triệu Vĩ Hàng, cuộc họp của anh hôm nay rất quan trọng phải không, đã hết bận chưa?”

Nghĩ đến chuyện ngày hôm nay Vĩ Hàng lại cảm thấy đau đầu. Đây vốn là một hạng mục quan trọng, tài liệu của các gói thầu không khác nhau là mấy nhưng các chuyên gia lại không thống nhất được ý kiến. Họ đều là những bậc đức cao vọng trọng nên Triệu Vĩ Hàng không thể tự mình ra quyết định được, nhưng nếu để họ tiếp tục thap luận như vậy, e rằng cuộc họp mấy ngày cũng chưa có kết quả. Trong khi đó, Triệu Vĩ Hàng lại đang lo tình hình ở nhà, cuối cùng, anh chỉ còn cách tập trung các ý kiến đó lại, dung hòa một chút, chọn ra 1 phương án sát thực nhất. Tất nhiên không phải ai cũng hài lòng với kết quả như vậy, tuy nhiên, với lập trường của anh, chỉ có thể làm vậy mà thôi. Trên thực tế cũng chẳng có việc gì hoàn hảo cả.

“ Vẫn tốt, em không cần bận tâm đến công việc của anh”. Triệu Vĩ Hàng chợt nghĩ ra vị trí của anh ở Ủy ban ít nhiều có sự thay đổi. anh vẫn chưa có dị dạn dò Thả Hỷ, cô ấy quá dễ bị người ta lôi kéo mua chuộc, điều này quả thực rất phiền phức.

“ Cố Thả Hỷ, địa vị của anh bây giờ rất nhạy cảm. Dần dần sẽ có người tìm gặp em để nhờ vả. Lúc đó em nhất định không được nhận lời. Công việc của anh không liên quan gì tới em, tới nhà mình. Vì vậy em đừng bao giờ hỏi han công việc của anh, hiểu không?”

Thả Hỷ yên lặng suy nghĩ hồi lại rồi nói: “ Triệu Vĩ Hàng, bọn họ liệu có tìm đến tận nhà mình không?”

“ Cũng có thể”

“ Vậy em phải làm thế nào?không được mở cửa à?”

“ Em chỉ cần nhớ rằng, không cần quan tâm tới ai, không nhận bất cứ món quà gì là được rồi”

“ ờ, em biết rồi, nếu quả thực có người đến đây, em sẽ nói mình chỉ là người giúp việc, không được phép mở cửa, cũng không có quyền quyết định”. Cố thả Hỷ cũng có cao kiến của mình.

Triệu Vĩ Hàng lại không chấp nhận được sự hài hước đó của Thả Hỷ. Đối với việc cô ấy phủ nhận thân phận để tránh phiền hà, cảm giác duy nhất của anh lúc đó là thất vọng,

Cố gắng kiềm chế cảm xúc, Triệu Vĩ Hàng vẫn rót nước và lấy thuốc cho Thả Hỷ: “ Đây, uống đi rồi đi nghỉ”

Triệu Vĩ Hàng đứng chắn ngay trước mặt, Thả Hỷ nhận cũng không được, mà không nhận cũng chẳng xong. Cô run run chìa tay ra đón mấy viên thuốc, trong đó có cả thuốc long đờm. Cái anh chàng Triệu Vĩ Hàng này kể cũng liều, dám cho cô uống thuốc một cách tùy tiện như thế này đây

“ Em có khả năng bị dị ứng với penicilin”

“Không phải penicillin. Mà là erythocin. Thôi uống thuốc đi còn đi nghỉ”

Uống xong thuốc này vào rồi lại mất ngủ cũng nên. Thả Hỷ nắm chặt mấy viên thuốc trong tay, như thể đang muốn nghiền nát chúng ra. Không được, không thể uống mấy viên thuốc này được.

Thả Hỷ đón lấy cốc nước. “ anh cứ đi rửa bát đi, Chỉ Túc nói rằng sau khi ăn 30ph mới được uống thuốc. Em đợi thêm chút nữa rồi sẽ uống”.

Nhìn thấy Triệu Vĩ Hàng đi vào bếp. Thả Hỷ liền đặt cốc nước xuống đi vào phòng ngủ. Cô nhìn quanh quất 1 hồi, cuối cùng đem vớt thuốc vào bồn cầu. Nhưng cô xả nước mấy lần mà một viên thuốc vẫn cứ nổi lên, không chịu chìm xuống, chết rồi, phen này ông trời muốn trút giận lên đầu cô đây.

Cố Thả Hỷ, em đang làm gì vậy?”

Câu nói đó khiến Thả Hỷ giật bản mình, cô vội quay người ngồi luôn xuống bồn cầu: “ Sao a lại vào đây, e đang đi vệ sinh”

Triệu Vĩ Hàng đang bê cốc nước ban nãy nói: “Anh nghĩ là em muốn nằm nghỉ nên mang nước vào cho em. Bây giờ xúm ra em cũng không cần nữa rồi”. Thả Hỷ ăn mặc chỉnh tề như vậy mà ngồi trên bồn cầu, nếu Triệu Vĩ Hàng không nhận ra cô đang giả bộ, thì quả là ngớ ngẩn. “ Cố Thả Hỷ, mỗi ngày em lại mang đến cho anh một bất ngờ đấy, đã thế còn biết giả thủ đoạn, biết nói dối nữa chứ”

Thả Hỷ vội túm lấy Triệu Vĩ Hàng lúc ấy đang định quay ra: “ Vậy anh nói xem, em phải làm thế nào. Em gọi điện cho anh, anh không nghe máy, em nhắn tin cho anh nhiều tới nỗi máy của anh cũng bị nổ tung vì quá tải, anh cũng không chịu về nhà. Em nói dối như vậy cũng đâu có nghiêm trọng quá, chẳng qua cũng chỉ là một mẹo nhỏ thôi mà.”

“ Anh chịu em rồi, còn nói là vì anh nữa. Thấy anh cuống quýt lái xe về, thấy anh vứt bỏ công việc lại, về nhà nấu cơm cho em có phải em rất đắc ý không? Cố Thả Hỷ, em thật chẳng biết phải trái gì cả!”. Triệu Vĩ Hàng nắm chặt cốc nước, định ném xuống đất, nhưng sau đó anh chỉ hắt nước trong cốc đi rồi đặt nó xuống. Triệu Vĩ Hàng quay đầu bước ra, khuôn mặt vẫn lạnh lùng vô cảm.

Triệu Vĩ Hàng cũng không biết vì sao mình trở nên kỳ cục như vậy. Cô ấy tìm cách gọi mình về, hà tất phải để ý xem có phải vì nhớ mình hay không, có phải vì muốn thay đổi hay không, có phải mọi việc cô ấy làm đều xuất phát từ tấm chân tình hay không? Chỉ cần cô ấy phải suy nghĩ, phải tìm cách liên lạc với mình, như thế chẳng phải được rồi hay sao? Không được, như vậy vẫn chưa đủ, hoàn toàn chưa đủ. Cố Thả Hỷ thì có gì xuất sắc nào, Triệu Vĩ Hàng vẫn hỏi bản thân mình tại sao mỗi lần cô ấy không chú ý tới anh, anh lại đau khổ, khó chịu như vậy?

Cả tuần vừa rồi Thả Hỷ liên tục gửi tin nhắn cho anh, hết hỏi thăm lại báo cáo tình hình ở nhà. Mặc dù không nhắn tin trả lời nhưng mỗi tin nhắn đó đều được Vĩ Hàng đọc đi đọc lại. Đợi đến khi có tin nhắn mới, anh mới xóa tin nhắn cũ đi. Hàng ngày đi làm về Thả Hỷ cũng thường gọi điện cho anh. Triệu Vĩ Hàng cũng quen với việc giờ đó lại để điện thoại ở chế độ rung, khi Thả Hỷ gọi tới, anh lại ngồi yên lặng nhìn 3 chữ “ Cố Thả Hỷ” hiện lên trên màn hình cho tới khi cô cúp máy mới thôi. Tối hôm qua, khi Thả Hỷ không gọi điện thoại, Triệu Vĩ Hàng chỉ có thể để điện thoại trên mặt bàn, cứ vài phút lại ngó vào đó một lần. Thói quen chỉ cần vài ngày là có thể hình thành nhưng nếu muốn vứt bỏ lại cần cả 1 quá trình dài.

Giờ đây, Triệu Vĩ Hàng muốn dời xa Cố Thả Hỷ nhưng những lúc dời xa ấy lại mong ngóng chờ đợi cô. Bản thân anh cũng thấy mình có chút gì đó bất thường. Đúng, chính vì điều bất thường đó mà khi biết tin Thả Hỷ bị ốm, anh đã không che giấu nỗi sự quan tâm của mình, nhẹ nhàng bế cô vào giường, chọn tấm chăn dày nhất để đắp cho cô, thấy chân tay cô còn thò ra ngoài lại tìm 1 chiếc chăn khác để không bị thò ra nữa. Chính vì điều bất thường đó mà khi đắp cho Thả Hỷ 2 tấm chăn rồi, anh vẫn còn sợ cô bị lạnh,ngồi đó trông cô suốt 2h đồng hồ.

Tuy nhiên trong suy nghĩ của Triệu Vĩ Hàng phụ nữ là đám người tự lợi nhất. những thứ mà họ yêu quý thì như châu, như ngọc, cái gì cũng có thể thỏa hiệp được, cũng có thể cống hiến, còn nếu họ không yêu thì mọi thứ chỉ như rác rưởi. Khi còn yêu Ngô Hoạch, Triệu Vĩ Hàng đã trải qua quá trình đó. Anh thực sự không còn hứng thú để lặp lại 1 tình yêu không chắc chắn lần nữa.

“Triệu Vĩ Hàng anh đừng đi!” Thả Hỷ chạy vội tới ngăn không cho Vĩ Hàng mở cửa. Cô ôm chặt lấy anh nói: “ Em biết việc lần này, cả những lần trước nữa, đều do e không đúng. A đừng đi, a mà đi thì cũng không thể trừng phạt e được”.

“ Ai cần trừng phạt e”. Triệu Vĩ Hàng quả thực ko hề có suy nghĩ đó. A cũng biết rằng bỏ đi ko phải là cách giải quyết tốt. Tuy nhiên a phải bình tĩnh lại để xác định rõ bản thân mình đang muốn gì, sau đó mới có thể đối diện với Thả Hỷ.

“ Nếu ko a có thể bắt e viết kiểm điểm. Cũng có thể bắt em làm việc nhà, dung lao động tay chân để giầy vò e, ko, để cải tạo e. A cũng có thể nắn e, e sẽ ko cãi lại đâu. Chỉ xin a đừng lạnh lùng như vậy, e cũng ko muốn a bỏ đi. A thử nghĩ xem, e còn chỗ nào chưa đúng, nếu có thể sửa chữa, e nhất định sẽ nghe theo” , Nghe Thả Hỷ huyền thuyên 1 hồi, Triệu Vĩ Hàng quả thực cũng chẳng biết nên đi hay ở.

Thấy Triệu Vĩ Hàng đã có vẻ nguôi ngoai phần nào, Thả Hỷ bèn kéo a quay vào. Làm tan rã quân địch, còn chiêu nào hiệu quả hơn chiêu mỹ nhân kế nữa! Chiêu thức này, Thả Hỷ phải tốn 1 tuần mới nghĩ ra được, cũng ko biết rằng đối với Triệu Vĩ Hàng chiêu thức này có hiệu quả hay ko. Từ trước tới giờ Thả Hỷ chưa có cơ hội chủ động thực hiện nó, bản thân cô cũng không biết phải bắt đầu ntn thì tự nhiên, vì vậy trong lòng cô đã thầm nhủ nếu ko đến vạn bất đắc dĩ sẽ ko dùng đến chiêu thức đó.

Tình cảnh bây giờ khiến Thả Hỷ ko thể chần chừ dc. Cô đẩy Triệu Vĩ Hàng , ấn a ngồi xuống giường. “ Sao trong phòng nóng thế nhỉ?” Cô nghĩ câu nói đó sẽ khiến ccoo cởi áo khoác ngoài 1 cách tự nhiên nhưng Thả Hỷ lại rút nhầm dây buộc, khiến nút thắt càng siết chặt. Chẳng lẽ lại tự chui khỏi áo? Đúng là làm lỡ mất cơ hội rồi. Hơn nữa, nút thắt đó ở trước ngực, chẳng biết phải cởi thế nào cho phải.

Triệu Vĩ Hàng vốn ko nhìn Thả Hỷ nhưng đợi mãi ko thấy cô nói câu nào bèn ngẩng đầu lên nhìn, thì ra cô đang đánh vật với cái áo. “Lại đây”

“Dạ”

“Bảo e lại đây”

Thả Hỷ tiến lại gần rồi ngồi xuống giường, Triệu Vĩ Hàng đưa tay cởi nút thắt 1 cách tự nhiên, đây chẳng phải là trong họa có phúc hay sao?

Cởi bỏ dc lớp áo ngoài Thả Hỷ vội vòng tay ôm cổ Triệu Vĩ Hàng , áp sát vào người a :” Triệu Vĩ Hàng, a có tha thứ cho e ko?”

“ Vừa muốn tha thứ lại vừa ko muốn tha thứ”

“ Thế là thế nào?”

“ Tha thứ rồi mới dc hưởng lợi, nhưng chỉ có ko tha thứ thì mới có lợi”

“ Cố Thả Hỷ “

“ Sao vậy”

“ Đừng cười nữa, chỗ này có tê ko?” Triệu Vĩ Hàng đưa tay lên day day lên mặt Thả Hỷ

Thả Hỷ cũng đưa tay lên day day vào mặt mình: “ Ko tê, khi a cười thì má bị tê à?” Thả Hỷ là ra vẻ đã hiểu: “ Vì vậy, a mới ko hay cười đúng ko”

Triệu Vĩ Hàng ko để ý tới câu hỏi của cô: “ Chỗ đó ko tê, thế còn chỗ này?”

Anh hôn lên môi Thả Hỷ

Thả Hỷ hồn hển đẩy Triệu Vĩ Hàng ra: “ đã biết người ta mệt lại còn...” Cô ko biết rằng, ánh mắt mơ mơ màng màng vì ngái ngủ của cô giờ đây lại vô cùng hấp dẫn.

“ Vui ko, e có vui ko, Cố Thả Hỷ ?”. a kéo đầu Thả Hỷ ngả vào ngực mình khẽ hỏi.

“ Có” Dù ko dc về vang lấm nhưng rốt cuộc vẫn giữ dc a ở nhà hay sao?

Vui là dc rồi, Triệu Vĩ Hàng thả lỏng cơ thể, mọi cảm xúc của a cũng dc thả lỏng. Cần gì phải để ý xem cô ấy yêu a hay ko yêu a, a yêu hay ko yêu cô ấy, cô ấy vui, a cũng cảm thấy vui là dc rồi, những chuyện khác nghĩ nhiều cũng có ý nghĩa gì đâu? Trong sự mệt mỏi xen lẫn hài lòng, Triệu Vĩ Hàng đã nghiệm ra rằng, trong cuộc sống, đôi khi con người ta suy nghĩ dần vật, so đo tính toán quá nhiều về tình yêu nhưng khi gần gũi nhau ntn lại thấy những dần vật đó thừa thãi,

“ Triệu Vĩ Hàng sau này a cố gắng về nhà thường xuyên nhé, đừng để e phải ở nhà 1 mình”. Thấy tâm trạng Triệu Vĩ Hàng đã khá lên nhiều Thả Hỷ liền nói. Dù sao cô cũng phải nắm lấy cơ hội này để mqh 2 người dc tiến triển.

“Được” Triệu Vĩ Hàng trả lời 1 cách hào phóng, mặc dù điều đó có nghĩa là a phải thường xuyên lái xe về nhà vào lúc nửa đêm rồi hôm sau lại phải đi sớm.

“Triệu Vĩ Hàng lúc a nói “Được” trông a rất đẹp trai”

“Cố Thả Hỷ, a đã buông súng đầu hàng rồi, e ko cần phải cho a đi tàu bay giấy nữa đâu”

“Ko dc, e phải cho a lịm đi vì sung sướng đẽ sau này, nếu e còn phạm lỗi, a sẽ ko tức giận như thế nữa”

Cứ thoải mái đi! Triệu Vĩ Hàng nhắm mắt lại, trong lòng a tràn ngập hình ảnh của Cố Thả Hỷ, bất kể là lúc nào, hình ảnh của cô vẫn đầy ắp trong a, còn cần gì những lời nói ngon ngọt nữa

HIỂU NHẦM

Cố Thả Hỷ muốn được ở chỗ tràn ngập ánh sáng mặt trời, nhưng lại bị ánh sáng đó thiêu đốt. Nó giống như việc Triệu Vĩ Hàng đối tốt với cô, cô hưởng thụ điều đó nhưng lại cảm thấy bồn chồn ko yên lòng.

Từ sau buổi tối hôm đó, ngày nào Thả Hỷ cũng làm nhiều món ăn ngon chờ Triệu Vĩ Hàng về ăn cơm. Triệu Vĩ Hàng cũng vì vậy cố gắng lái xe về nhà, ăn cơm với vợ rồi nghỉ ngơi. Mặc dù sang nào Triệu Vĩ Hàng cũng phải đi sớm nhưng 2 vợ chồng vẫn cùng ăn sáng, sau đó cùng nhau ra khỏi nhà, Thả Hỷ thì đi chợ sáng còn Vĩ Hàng đi làm. Hai người nhanh chóng thích ứng với nếp sống mới. Triệu Vĩ Hàng thì bận bịu với công việc còn Thả Hỷ lại bận bịu với việc nấu những món ăn ngon.

Triệu Vĩ Hàng thì thoảng vẫn phải đi công tác nhưng khi về lại được nghỉ thêm nửa ngày. Đó là những ngày hạnh phúc nhất của Thả Hỷ. Những hôm Triệu Vĩ Hàng được nghỉ, anh luôn ở nhà dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp lại đồ đạc, nấu những món ngon chờ Thả Hỷ về ăn. Nếu trùng với ngày nghỉ của Thả Hỷ, 2 người nếu ko nằm lười trên giường chuyện trò thì chiều tối cũng lái xe ra ngoài, tìm những quán ăn ngon để cùng thưởng thức.

“Triệu Vĩ Hàng, e cảm thấy cuộc sống của e bây giờ chỉ còn mỗi chuyện ăn uống”. Một lần Thả Hỷ bắt giắc ngồi than thở.

“Sao, ko thích thế à?”

“Chẳng phải là con người cần vươn tới những giá trị tinh thần cao hơn hay sao”. Đinh Chỉ Túc sắp tốt nghiệp rồi, vì vậy lúc nào cũng rất bận bịu. Công việc của Triệu Vĩ Hàng cũng rất có ý nghĩa. Chỉ có mình cô, hết ngày này sang ngày khác, dường như cuộc sống chẳng có chút giá trị gì cả.

“Vậy e muốn theo đuổi điều gì?”

“Chính vì ko biết phải theo đuổi điều gì nên e mới buồn chán”. Càng ngồi nghĩ ngợi, Thả Hỷ càng thấy mình chẳng có lý tưởng gì cả, Trước đây, Tần Mẫn Dữ chính là lý tưởng của cô, còn bây giờ Triệu Vĩ Hàng lại là tín ngưỡng của cô. cô bắt đầu tự chăm sóc việc ăn, mặc, ngủ, đi lại của Triệu Vĩ Hàng, hiểu rõ những ưu nhược điểm của a, quan tâm a nhiều hơn.

Nhưng khi toàn tâm toàn ý vào những chuyện đó, trong sự bận rộn ấy, Thả Hỷ lại cảm thấy dường như cô đang đi lạc đường.

“Có muốn học tiếp ko?” Triệu Vĩ Hàng phân tích giúp cô.

“E? Học tiếp? Thôi đi, đừng làm phiền các thầy cô giáo nữa”. Vài năm nữa thi lấy cái bằng thạc sỹ là đủ dùng rồi. Việc nhà, việc trường, việc gì cũng đã nhìn được tận cuối đường. Cuộc sống suốt đời chỉ như vậy thôi. Suy nghĩ đó mang lại cho Thả Hỷ 1 cảm giác bất ổn và 1 tâm trạng ưu tư.

Cuộc sống trước đây cũng giống như việc bay lượn không mục đích trên biển. Mặc dù không biết đâu là bờ, không biết còn phải trải qua bao sóng gió, nhưng trước sau vẫn có cảm giác cô không muốn khống chế nó. Trái tim của cô cứ bay lượn như thws, không cần trách nhiệm, cũng không cần gánh vác gì cả. giờ đây khi thực sự đã giương buồm trên 1 con thuyền, cô luôn cần ở bên Triệu Vĩ Hàng.

“ E không thích công việc hiện tại à?” Triệu Vĩ Hàng biết những lúc a vắng nhà, Thả Hỷ cảm thấy rất cô đơn. Vì vậy, nếu Thả Hỷ có tâm trạng gì, a đều rất chú ý.

“ Cũng tạm tạm, dù sao quanh đi quẩn lại cũng chỉ có những công việc như vậy”. Thả Hỷ cũng có phần mệt mỏi, làm công việc ấy đã 3 năm rồi, đương nhiên cô không còn hứng khởi như lúc ban đầu nữa.

Gần đây, mới có thêm 1 học viên lớp thạc sỹ tốt nghiệp ở lại trường, phụ trách công tác đoàn, lớn hơn Thả Hỷ vài tuổi. Cô gái này thuộc típ người đối lập với Thả Hỷ. Cô ấy rất hoạt bát, gặp người nào cũng có thể nói chuyện được. Vì Thả Hỷ phụ trách việc xếp lịch học cho sinh viên chính quy nên không liên quan gì nhiều đến cô ấy, cái cô học viên tên A Na đó, trước đây 1 điều cô giáo Cố, 2 điều cô giáo Cố, giờ còn chưa chính thức đi làm đã lôi cả tên của Thả Hỷ ra gọi 1 cách trực tiếp rồi.

Điều đó cũng có thể bỏ qua được, Thả Hỷ nghĩ, mặc dù thời gian làm việc của mình lâu hơn nhưng dù sao mình cũng ít tuổi hơn người ta, gọi nhau bằng tên cũng chẳng sao. Tuy nhiên cái cô giáo họ Diệp rất hay tìm cách khôn khéo nhờ vả người khác. Cô ấy thường xuyên nhờ Thả Hỷ giúp việc này, việc nọ nhưng sau đó lại nhận thành tích về phần mình. Mặc dù cũng chẳng phải những việc to tát nhưng lâu dần Thả Hỷ không tránh khỏi bực mình.

Một lần Hoàng Ngải Lê thấy chương mắt quá phải thốt lên: “ Cái cô Diệp A Na này quả thật chẳng biết điều chút nào, e ít nhiều cũng được coi là vợ quan chức, sao lại cứ để cô ấy bắt nạt thế được”. Hoàng Ngải Lê dù sao cũng rất có chừng mực, cô ấy chỉ ọi người trong khoa biết Thả Hỷ đã lấy chồng, còn việc Triệu Vĩ Hàng làm nghề gì, gia cảnh ra sao cô ấy tuyệt đối không nói ra. Có lẽ chính vì lý do đó mà Thả Hỷ mới bị người khác coi thường chẳng? Dù rằng quá trình công tác của Thả Hỷ không phải là ngắn nhưng vì tuổi còn nhỏ nên cô hay bị sai vặt.

“ Quan huyện thì cũng không bằng quan địa phương, chị hiểu không?”. Diệp A Na là học sinh cưng của hiệu trưởng, ở 1 góc độ nào đó, cô ấy chẳng phải cũng là 1 vị vua không ngai đấy thôi.

Hoàng Ngải Lê giờ đã có bạn trai, chính là anh chàng quen ở Thu Uyển hôm sinh nhật Kiều Duy Nhạc. Anh chàng đó làm việc ở Viện Thiết kế xây dựng, hôm đó đi cùng bạn tới dự sinh nhật chứ không than quen lắm với Kiều Duy Nhạc. Mặc dù 2 người mới đi lại với nhau chưa lâu nhưng xét các điều kiện có vẻ tương đồng nên đã đến giai đoạn bàn đến chuyện cưới xin rồi. Bạn trai Hoàng Ngải Lê là 1 người rất điềm đạm, Thả Hỷ cũng gặp rồi, cảm thấy 2 người rất hợp nhau.

“ Cuối tuần, trường mình tổ chức cho các giáo sư lão thành đi nghỉ suối nước nóng, e có phải đi cùng không?”

Chuyện này quả thực rất đau đầu. những giáo sư lão thành đó là những bậc đức cao vọng trọng, tuổi tác đều đã cao. Tổ chức cho họ đi du lịch trong ngày thì an toàn hơn nhưng họ sẽ cho rằng nhà trường không tôn trọng mình. Nếu tổ chức đi những nơi xa xa, trên đường đi ai nấy đều mệt mỏi, đến nơi rồi cũng chẳng chơi bởi được gì, lại cần có những người trẻ đi kèm để tiện bề chăm sóc, Vì vậy, nếu có 10 giáo sư thì ít nhất cũng có 5 người trẻ đi cùng.

Những hoạt động như vậy thường là cơ hội tốt để giao lưu kinh nghiệm và lĩnh hội trí thức nhưng mức độ nguy hiểm rất cao, thường xuyên phải đối phó với những tình huống bất ngờ. mỗi lần đi, Thả Hỷ đều mệt mỏi đến nỗi phải nghỉ mấy ngày mới lấy lại sức. Thả Hỷ đã tham gia các hoạt động như vậy 3 năm liền, lần này đáng ra tới lượt Diệp A Na đi, dù sao cô ấy cũng đặc chính thức được giữ lại trường nhưng khi quyết định được đưa xuống, trong danh sách đi lại có Thả Hỷ và Ngô Hoạch.

Những chuyện như thế này dù không muốn đi cũng rất khó để từ chối. Không những vậy, Thả Hỷ lại càng không muốn đi cùng Ngô Hoạch. Bởi vì chỉ có 2 cô là giáo viên nữ, lại còn phải ở lại đó 1 đêm. Giờ đây Thả Hỷ đang rất sợ là tổn hại tới sự hòa thuận vốn khó mới có được giữa cô và Triệu Vĩ Hàng. Nhưng cô không thể nói với Triệu Vĩ Hàng những lời như thế, vì vậy khi a hỏi về chuyến đi, Thả Hỷ chỉ trả lời qua quýt cho xong chuyện.

Triệu Vĩ Hàng ngược lại rất ủng hộ việc Thả Hỷ đi chơi cùng với đoàn. A chuẩn bị cho cô mấy loại thuốc hay dùng, còn cho cô số điện thoại của mấy người bạn ở đó phòng khi gặp chuyện bất trắc.

Thứ 7, những giáo viên đi theo phục vụ đoàn phải tập trung tại trường, sau đó đến từng nhà các giáo viên lão thành để đón họ, vì vậy mọi người phải đến từ rất sớm. Triệu Vĩ Hàng cho rằng đi sớm như thế không

an toàn vì đường phố còn rất vắng vẻ nên cũng dậy sớm lái xe đưa Thả Hỷ đến trường. Khi họ đến nơi, mới chỉ có mình Ngô Hoạch, cô ấy đang ngồi trên bậc đá lên xuống trước cổng trường, dáng vẻ vô cùng cô độc.

“ A về đi, những người khác chắc cũng sắp tới rồi”. Thả Hỷ phải thừa nhận rằng mình rất ích kỷ khi không muốn Triệu Vĩ Hàng xuống xe rồi chạy xuống chào Ngô Hoạch. Vừa thấy bóng dáng của Ngô Hoạch xa xa, Thả Hỷ đã cảm thấy 1 người đẹp ngồi trong khung cảnh hoang vắng như thế trông rất giống 1 bức tranh. Không biết khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, Triệu Vĩ Hàng sẽ cảm thấy như thế nào.

“ Ủ, đi đường cẩn thận nhé, đến nơi nhớ gọi điện cho a”

“ Vâng, a về ngủ thêm chút nữa đi. Lúc nào đến nơi e sẽ nhắn tin”

Tối hôm qua, mãi nửa đêm Triệu Vĩ Hàng mới về đến nhà, mới ngủ được khoảng 4 tiếng đã phải dậy. Mặc dù a cũng quen với việc đó nên thần thái trông cũng không đến nỗi mệt mỏi lắm, nhưng nếu cứ kéo dài như thế, lâu dần sẽ không tốt cho sức khỏe.

Triệu Vĩ Hàng không nói thêm gì nữa, chỉ đưa tay véo má Thả Hỷ 1 cái rồi giục cô xuống xe và lái xe về. Lúc đi qua chỗ Ngô Hoạch ngồi, a còn dừng xe lại, chào hỏi 1 câu nhưng Ngô Hoạch không đứng dậy cũng chẳng đáp lại câu chào. Đợi khi Thả Hỷ đến gần, cô ấy mới nói: “Hạnh phúc không? Hay chỉ là hạnh phúc ình xem thôi”.

Thả Hỷ coi như không nghe thấy gì, 2 người im lặng ngồi chờ mọi người đến đông đủ, bắt đầu 1 chuyến đi không tự nguyện và cũng không bình thường.

Vì đã đăng ký đi theo công ty du lịch nên Thả Hỷ cũng không phải chạy đi làm nhiều thủ tục lắm. Nhiệm vụ chính của Thả Hỷ và Ngô Hoạch là chăm sóc cho phu nhân của những vị giáo sư lão thành đó. Khi đi tắm ở suối nước nóng, 2 cô thường xuyên phải chú ý tới nhiệt độ và thời gian để đảm bảo cho những bậc tiền bối vui chơi 1 cách vui vẻ và an toàn.

Trong phòng thay đồ, phu nhân của giáo sư Tề bồng "Á" lên 1 tiếng.

Thả Hỷ vội chạy lại hỏi: “ Chuyện gì vậy ạ”

“ Tiểu Ngô, chỗ này bị sao vậy?” Vị phu nhân đó run run đưa tay chỉ vào ngực của Ngô Hoạch.

Thả Hỷ nhìn theo hướng tay chỉ, trên ngực của Ngô Hoạch có 1 vết sẹo dài màu đỏ. Mặc dù không gớm giếc lắm, màu sắc cũng nhạt đi nhiều nhưng dấu vết của sẹo còn rất rõ.

“ Mấy năm trước cháu phải làm 1 cuộc phẫu thuật”. Ngô Hoạch giải thích 1 cách đơn giản.

Trước khi nghỉ hưu, phu nhân của giáo sư Tề là 1 bác sĩ, bà xem kỹ vết sẹo rồi nói: “ Phẫu thuật ung thư vú phải không, mặc dù vẫn giữ được 2 bên vú nhưng bên trái và bên phải vẫn có sự khác nhau”. Ban đầu bà hoảng hốt là vì bà không ngờ rằng 1 cô gái xinh đẹp như vậy, lại có vết sẹo như thế trên người, nhưng bây giờ bà lại nói chuyện với Ngô Hoạch 1 cách rất chuyên nghiệp.

“Giữ được như vậy đã là tốt lắm rồi. Hồi đó cháu được phát hiện sớm, lại gặp được 1 bác sĩ giỏi, vì vậy mới giữ được cả 2 bên”.

“ Quả là không dễ dàng gì, kết quả những lần kiểm tra sau này thế nào?”

“ Dạ, kết quả của những lần kiểm tra sau này đều tốt, hồi đó cháu được phát hiện sớm mà”.

“ Sức khỏe mới là quan trọng! Còn học vấn ư, tạm ổn là được rồi”.

Dù thế nào Thả Hỷ cũng cảm thấy mình không thể im lặng mãi được. Vết sẹo của Ngô Hoạch hiện lên trên làn Diệp A Na trắng mịn của cô ấy quả thực khiến người jhacs động lòng. Khi cất tiếng Thả Hỷ còn thấy giọng mình hơi run run.” Có phải vì chị bị bệnh nên mới dờn xa Triệu Vĩ Hàng không?”

“ Có phải là quá ngốc nghếch không?”. Ngô Hoạch thay quần áo tắm nói tiếp: “ Hồi đó khi mới phát hiện mình bị bệnh, cứ nghĩ đến việc phải chung sống với Triệu Vĩ Hàng với 1 tấm thân bệnh tật như vậy, mình cảm thấy đau khổ đến chết đi được”.

“ Sau khi phẫu thuật xong sao chị không tìm gặp Triệu Vĩ Hàng? Anh ấy cũng không tìm gặp chị sao?”

“ Anh ấy tưởng mình đã đi Đức rồi. lúc đó khả năng bị tái phát rất cao, quả thực mình không dám nói, mình không thể rời xa anh ấy 2 lần được”. Ngô Hoạch quần khăn tắm vào người, tiếp tục: “ Cố Thả Hỷ, bạn thấy đấy, mình chỉ yếu đuối vậy thôi, những lúc nhớ anh ấy mình chỉ có thể ngồi khóc. Nhớ đừng nói với Triệu Vĩ Hàng chuyện này đấy, dù sao cũng là chuyện đã qua. Hơn nữa giờ có biết cũng chẳng thay đổi được gì. Đừng để a ấy cảm thấy áy náy trong lòng”. Ngô Hoạch nở 1 nụ cười gượng, dùng sự đau khổ để đổi lấy sự đồng cảm quả thực là 1 thủ đoạn hiệu quả. Nói xong Ngô Hoạch đi ra trước, bỏ lại 1 mình Thả Hỷ đứng ngơ ra đó. Đầu óc Thả Hỷ bỗng cảm thấy vô cùng hỗn loạn, không biết phải nghĩ đến điều gì thì tốt hơn.

Từ nhỏ đến giờ, chưa có người thân nào xung quanh Thả Hỷ mắc phải những căn bệnh nguy hiểm cả. Vì vậy dù đã từng trải qua cảnh sinh ly tử biệt nhưng những khái niệm như: nằm viện, di chứng,... đối với cô vẫn hết sức xa lạ. Đối với cô, những thứ đó chỉ như 1 danh từ, 1 bức tranh, biết thì có biết nhưng chẳng có chút liên quan gì.

Nhưng căn bệnh của Ngô Hoạch, Thả Hỷ lại biết rất rõ. Hồi cô mới cưới, Chỉ Túc cho cô mượn cuốn Cứu vớt bầu vú của tác giả Tẩn Thực Mẫn. Lúc đó Chỉ Túc nói cô nên đọc quyển sách này, bởi vì tác giả đã từng làm bác sĩ nên tiểu thuyết được viết rất thực tế, đề tài lại có liên quan tới sự hiểu biết về sức khỏe của phụ nữ. Chỉ Túc cho rằng Thả Hỷ cũng cần phải hiểu biết 1 chút về vấn đề này.

Trong lúc đọc Thả Hỷ có cảm giác như đang xem tiểu thuyết kinh dị, tìm lúc nào cũng đập thành thịch. Sau khi đọc xong 1 thời gian, tâm trí cô vẫn còn bị ám ảnh bởi căn bệnh đó. Cô còn lo sợ không biết mình có bị bệnh hay không. Cô thường đứng trước gương ngắm nhìn khuôn ngực của mình, tự sờ nắn, kiểm tra xem có gì bất thường không. Tâm trạng lo lắng đó kéo dài mãi tới đợt kiểm tra sức khỏe toàn trường, khi bác sĩ nói cô hoàn toàn khỏe mạnh, Thả Hỷ mới cảm thấy yên tâm phần nào nhưng cảm giác đó vẫn còn lưu lại trong tâm trí cô.

Thả Hỷ không biết Ngô Hoạch đã phải tự đối diện với mọi thứ như thế nào nhưng có thể tưởng tượng được rằng đó là 1 kết quả vô cùng khó khăn. Trong hoàn cảnh như vậy, cô ấy vẫn can đảm không nói cho Triệu Vĩ Hàng biết vì điều đó cần đến nghị lực và dũng khí. Nếu cô là Ngô Hoạch, cô sẽ như thế nào? Bản thân cô chẳng có mục đích gì mà phải can đảm chịu đựng, vì vậy chắc chắn cũng không kiên cường được như cô ấy. Có lẽ cô cũng chỉ biết khóc lóc và chịu đựng các cuộc phẫu thuật. Rồi từ đó cô sẽ không còn dám đứng trước gương, không dám cởi quần áo ở bất cứ nơi nào khác ngoài nhà mình, cô cũng sẽ từ chối mọi sự hỏi han của mọi người, ít nhất cũng bị tổn thương nhiều về mặt tâm lý. Nhưng tất cả điều đó chỉ là giả thuyết, còn việc Ngô Hoạch đã phải thực sự đối mặt với sự sống và cái chết, đối mặt với sự hoàn mỹ và tàn phế, đó mới là hiện thực tàn khốc.

Thả Hỷ không biết mình đã ở cùng Ngô Hoạch trong suốt 2 ngày đó như thế nào. Mặc dù giữa cô và Ngô Hoạch luôn bị ngăn cách bởi Triệu Vĩ Hàng nhưng sự yêu mến và mong muốn có thể thân thiết với nhau lại xuất phát từ tận đáy lòng. Dù rằng nói như vậy cũng hơi giả dối nhưng nếu không kể tới Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ vẫn luôn cảm thấy đồng cảm, lo lắng với những chuyện mà Ngô Hoạch đã phải chịu đựng. Thả Hỷ chưa nghĩ đến chuyện nếu Triệu Vĩ Hàng biết rõ điều này liệu cuộc hôn nhân của cô có bị ảnh hưởng không. Cô chỉ có thể nghĩ được rằng không biết cơ thể của Ngô Hoạch đã hoàn toàn khỏi bệnh chưa, cô ấy có còn phải chịu đựng bất kỳ sự đau đớn nào nữa không? Điều đó không có nghĩa là Thả Hỷ rất cao thượng, mà đó chỉ là thái độ mà Thả Hỷ cảm thấy cần phải có đối với 1 người bạn đang mắc bệnh.

Ngô Hoạch cũng không nhắc nhiều tới chuyện bệnh tật, cô vẫn đối xử với Thả Hỷ như trước đây nhưng Thả Hỷ lại vô cùng đau khổ. Cô bỗng hiểu ra dụng ý của Ngô Hoạch khi muốn tiếp cận với mình. Cô ấy chỉ muốn chia sẻ những sở thích của cô ấy và Triệu Vĩ Hàng cho Thả Hỷ biết. Như vậy, trong cuộc sống của Triệu Vĩ Hàng sẽ có 1 phần cố gắng của cô ấy, có 1 chút tấm lòng của cô ấy, áo 1 chút sắc màu mờ nhạt của cô ấy. Cũng giống như áng mây tím buổi chiều tà, nó quyến luyến nhưng không rời rắm phiền hà mà cứ lặng lẽ, mờ dần đi.

Khi về đến nhà, Thả Hỷ có cảm giác như mình bị ốm rất nặng, rất lâu sau vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Triệu Vĩ Hàng thấy cô không khỏe lại càng ân cần chăm sóc. Mối ngày Triệu Vĩ Hàng đều dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho Thả Hỷ rồi mới đi làm. Hôm nào về sớm anh thường mua thêm chút đồ, đồ dành Thả Hỷ ăn thêm 1 chút. Tuy nhiên càng cảm thấy Triệu Vĩ Hàng đối tốt với mình, càng cảm thấy hạnh phúc, Thả

Hỷ lại càng cảm thấy mình không nên hạnh phúc, cảm thấy mình như tu hú chiếm tổ của chim khách, cảm thấy mình đã tùy tiện chiếm đoạt hết những thứ thuộc về Ngô Hoạch.

Ôm trong lòng 1 mối tâm sự nhưng Thả Hỷ không biết chia sẻ cùng ai. Hôm đó Tần Mẫn Dữ gọi điện tới nói rằng ngôi nhà mới đã hoàn thiện xong, anh sẽ mang chìa khóa đến trả cho cô.

“ A cứ giữ lấy chìa khóa đã”. Thả Hỷ chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện nhà cửa nữa.

“ Gia đình e có chuyện gì à? Lâu lắm rồi không thấy e qua thăm nhà”, Tần Mẫn Dữ nghĩ 1 lát rồi mới trả lời.

“ Không gia đình e chẳng có chuyện gì cả”.

“ Hay là e có chuyện?”

Thả Hỷ ngập ngừng hồi lâu không trả lời.

“ Sao vậy?”, Tần Mẫn Dữ lại hỏi.

“ Không có chuyện gì đâu. Mặc dù nói không có chuyện gì nhưng nước mắt Thả Hỷ lại trào ra. Áp lực cô phải chịu mấy ngày gần đây quá lớn. Cô cũng biết rằng không nên rang buộc mọi chuyện vào bản thân nhưng quả thực cô đã lực bất tòng tâm.

“ A đang ở chỗ nhà mới của e, e qua đây chút đi”. Tần Mẫn Dữ nói xong bèn cúp điện thoại.

Thả Hỷ đắn đo 1 lát, cuối cùng cô vẫn quyết định đến đó. Dù sao cô cũng phải lấy lại chìa khóa và thể hiện 1 thái độ rõ ràng.

Thấy Thả Hỷ đến, Tần Mẫn Dữ chỉ im lặng nhìn cô hồi lâu. “ Ban nãy khóc vì chuyện gì? Hay là e đã biết chuyện gì rồi?”

Tần Mẫn Dữ đã giúp Thả Hỷ hoàn thành xong phần lát nền của ngôi nhà, Thả Hỷ ngồi bệt xuống đất nói: “ Có điều gì e nên biết nhưng lại không biết sao?”

Tần Mẫn Dữ không nói gì, a thấy mình đã hơi nhiều lời, quan tâm quá lại khiến mọi chuyện rối tung lên.

Thả Hỷ nhìn thẳng vào Tần Mẫn Dữ. “ A đã biết từ lâu rồi” cô khẳng định, “ A đã sớm biết bệnh của Ngô Hoạch vì vậy a mới nhắc nhở e không thể đấu nổi với cô ấy, có phải vậy không? A nói đi, có đúng như vậy không?”. Thả Hỷ cũng vừa hiểu ra, Tần Mẫn Dữ đối với cô không xa cách, không gần gũi, không lạnh nhạt nhưng cũng không thăm thiết, a bỗng quan tâm tới cô như vậy, chắc chắn phải có nguyên nhân của nó.

“ Đúng”. Tần Mẫn Dữ không muốn tranh luận, thực ra a cũng mới biết việc này. A nhắc nhở Thả Hỷ là hoàn toàn do trực giác mạch bảo. Lần trước khi tới nhà Ngô Hoạch đón cô ấy tới dự sinh nhật của Kiều Duy Nhạc, Tần Mẫn Dữ mới tình cờ biết được bệnh của Ngô Hoạch. Đó cũng là 1 trong những nguyên nhân quan trọng khiến a nhiệt tình với chuyện nhà cửa của Thả Hỷ như vậy.

Thả Hỷ hạ giọng xuống rất thấp. “ Đáng ra a phải nói cho e biết sớm, khi biết được chuyện đó, lẽ ra a phải nói với e luôn”. Lúc đó, cô có đặt mình nằm ngoài mọi chuyện hoặc rũ bỏ tất cả để lùi bước. Còn bây giờ Thả Hỷ đã cầm trên tay cây gậy giữ thăng bằng, đang đi trên 1 sợi dây mảnh, chỉ cần sơ sẩy 1 chút sẽ bị mất thăng bằng và ngã xuống. vốn dĩ có ngã xuống cũng chẳng có việc gì nghiêm trọng lắm nhưng cô vẫn muốn đi tiếp dù chỉ là rón rén từng bước một. Và nếu có ngã xuống, Thả Hỷ vẫn muốn nắm chặt cây gậy đó mà không buông tay ra.

“ Bệnh của cô ấy thì có liên quan gì tới e, e không cần biết chuyện đó”. Tần Mẫn Dữ muốn an ủi Thả Hỷ, nhưng vừa nói xong lại hỏi: “ Sao e lại biết được chuyện đó?”

“ Nhìn thấy vết sẹo của cô ấy”

“ Cô ấy tình cờ để e nhìn thấy à? “ Không phải Tần Mẫn Dữ đa nghi nhưng sự việc sao lại tình cờ đến vậy, vết sẹo đó nằm ở nơi không dễ thấy kia mà. Việc bản thân mình tình cờ biết được. a còn cảm thấy nghi ngờ, huống hồ là Thả Hỷ .

“ Ở trường tổ chức đi nghỉ ở suối nước nóng, e tình cờ nhìn thấy vết sẹo của cô ấy”. điều quan trọng là Ngô Hoạch bị bệnh thật. Còn về việc cô ấy có giả thủ đoạn hay không từ trước tới giờ Thả Hỷ chưa hề nghĩ tới.

“ Đừng có ngốc nghếch nữa”. Nhìn bộ dạng của Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ biết cô đang cần 1 chỗ dựa.

“ Tần Mẫn Dữ, a biết đấy, cuối cùng chắc e cũng phải dọn tới đây thôi”. Thả Hỷ dùng tay vẽ vài vòng xuống nền nhà, nhẹ nhàng lau lớp bụi đang bám trên sàn. Trước đây Thả Hỷ vẫn nghĩ rằng, căn nhà nhỏ này sẽ mang lại cho cô thật nhiều niềm vui, bây giờ cô mới hiểu rằng, nếu nó chỉ là chỗ dừng chân trong chốc lát thì có thể để lại niềm vui nhưng khi thực sự phải rời xa ngôi nhà hiện tại, căn nhà nhỏ này cũng sẽ chẳng khác gì những căn nhà khác, chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt cả. những thứ nó có thể mang lại cho cô hoàn toàn ít hơn so với những gì cô đã tưởng tượng.

“ A không biết”. Tần Mẫn Dữ không nói gì thêm, a biết rằng Thả Hỷ không nghe thấy a nói gì, giờ đây cô ấy không thể nghe hết những điều người khác nói. A để lại chìa khóa rồi ra về.

Thả Hỷ trèo lên gác xép, nền nhà trên đó cũng đã được hoàn tất. Cô nằm dài xuống nền, ánh mặt trời chiếu vào người cô, không chỉ nóng ấm mà còn khiến cô cảm thấy bỏng rát như đang bị thiêu đốt. Cô vừa muốn ở lại, vừa muốn rời xa vị trí đó. Cũng giống như thái độ của Triệu Vĩ Hàng dành cho cô, cô tiếp nhận và hưởng thụ nó nhưng lại luôn cảm thấy bồn chồn không yên.

“ Triệu Vĩ Hàng nếu e bị ung thư vú thì a sẽ thế nào?” Một hôm trên vô tuyến đang phát sóng chương trình quảng cáo thuốc, Thả Hỷ nhân cơ hội đó mà thăm dò ý tứ Triệu Vĩ Hàng

“ Huyền thuyên”. Triệu Vĩ Hàng đang ngồi đọc sách trên xa long không để ý tới những lời của Thả Hỷ.

“ E nói thật đấy, nghe nói căn bệnh này có xu hướng xuất hiện nhiều ở cả phụ nữ trẻ. Nếu e bị bệnh, a sẽ thế nào?”

Triệu Vĩ Hàng buông sách xuống: “ E suy nghĩ lung tung gì thế hả?”. phụ nữ quả thực thích chuốc phiền hà, không chịu sống 1 cuộc sống yên bình, cứ phải nghĩ đến cái này cái nọ mới cho rằng cuộc sống là phong phú, “ Có bệnh thì chữa, a còn có thể làm thaaee nào được nữa”.

“ Đó chẳng phải là 1 căn bệnh rất đặc biệt hay sao”. Thả Hỷ đưa tay chỉ vào ngực mình nói tiếp: “ Nếu như chỗ này bị cắt bỏ”, cô cảm thấy mình dùng từ rất chuyên nghiệp, “ a sẽ thế nào”

“ E bị đau ở chỗ nào à?”, Triệu Vĩ Hàng bắt đầu cảm thấy lo lắng

“ Không, e không sao. Chỉ bỗng nhiên nghĩ vậy thôi, a trả lời e đi”.

Triệu Vĩ Hàng đưa tay ôm Thả Hỷ vào lòng, hôn lên tóc cô, mang lại cho cô 1 cảm giác ấm áp, “ Chỗ đó là 1 phần trên thân thể e, nếu bị mất đi, đương nhiên là e sẽ cảm thấy không quen. Nhưng nếu mất đi chỗ ấy, mà vẫn giữ được e thì có gì phải tiếc cơ chứ”

Thả Hỷ vòng tay ôm Triệu Vĩ Hàng, cô biết, a sẽ không khiến cô thất vọng. cô không hiểu nổi, tại sao trước đây Ngô Hoạch lại có sự lựa chọn như vậy, tại sao cô ấy không cho trái tim đang yêu của a 1 cơ hội. Thả Hỷ có thể hiểu được tâm trạng cô ấy, nhưng cô không thể hiểu được tình yêu của Ngô Hoạch dành cho Vĩ Hàng. Cô luôn băn khoăn rằng, liệu Triệu Vĩ Hàng có tiếc nuối khi đánh mất quãng thời gian đã qua ấy không?

“ Triệu Vĩ Hàng , a tốt như vậy sao lại gặp thất bại trong tình yêu?”

“ Có thể là do a chưa đủ tốt”. Bất kể là giữa a và Ngô Hoạch đã có chuyện gì, Triệu Vĩ Hàng cũng không muốn kể cho Thả Hỷ biết. Khoe khoang hay hồi tưởng lại đều không cần thiết và a có nguyên tắc riêng của mình. Trong thâm tâm Triệu Vĩ Hàng, tình yêu phải đi liền với sự tôn trọng.

“ Sao 2 người lại chia tay nhau? E muốn nghe về chuyện của 2 người”. nếu như họ chia tay vì lý do bệnh tật, nếu thái độ a đối với gia đình này chỉ là trách nhiệm thì Thả Hỷ thấy chẳng còn lý do gì để níu kéo a nữa

“ A không phải là người biết kể chuyện, cũng chẳng có chuyện gì hay ho cả”. Triệu Vĩ Hàng cười nhạt: “Hay e kể chuyện của e cho a nghe”.

“ Chuyện của e? E không thể kể được” Thả Hỷ cảm thấy chuyện của cô là do cô tự nghĩ, tự tưởng tượng ra, tự làm 1 mình. Mặc dù những ngày tháng đó đầy áp kỷ niệm và bản thân cô khi nghĩ lại cũng không hề hối hận, nhưng trong con mắt của người khác, ít nhiều nó cũng có phần đau thương

“ Quên rồi à?”

“ Không biết”. không thể nghĩ ra không có nghĩa là đã quên, Tần Mẫn Dữ thì thoáng vẫn xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cảm giác trong mơ vẫn là sự xa cách. Hình ảnh của a trong giấc mơ vẫn giống hình ảnh thật ngoài đời nhưng cô vẫn không thể gần a hơn được.

Triệu Vĩ Hàng cầm tay Thả Hỷ, a phát hiện ra rằng gần đây, tâm trạng của cô không được tốt lắm. Có thể là Ngô Hoạch đã nói gì với Thả Hỷ chăng? Một chút kích động vừa phải đôi khi cũng tốt, có thể khiến Thả Hỷ để ý hơn đến gia đình này, lưu tâm hơn đến a, nhưng việc Thả Hỷ cứ chìm đắm mãi trong tâm trạng ấy lại không phải điều Triệu Vĩ Hàng mong đợi. Không phải Thả Hỷ đang kỳ kèo so sánh, mà cô đang suy nghĩ, đang tự dần vặt mình. Tuy nhiên điều này chẳng khác gì việc vạch ra giới hạn cho bản thân mình. Không biết đến bao giờ cô mới có thể tự giải tỏa cho bản thân.

“ Thả Hỷ “, Triệu Vĩ Hàng gọi tên cô 1 cách tự nhiên, “ những thứ đã qua hãy để cho chúng qua đi, câu chuyện cũng chỉ là câu chuyện mà thôi. Chúng ta hãy cùng bắt tay xây dựng hiện tại và tương lai. Quá khứ có thể ảnh hưởng đôi chút nhưng rồi cũng sẽ bị cái mới che lấp. việc kể lại chuyện cũ, hãy để đến khi bảy, tám mươi tuổi, dậy nắp quan tài rồi hãy bàn luận sau vậy”.

Nghe Triệu Vĩ Hàng nói vậy, Thả Hỷ càng cảm thấy không yên tâm. Người cùng anh xây dựng những cái mới và tương lai không phải là cô, vì cô không phải là 1 người không thể thiếu trong những quá trình đó. Bản thân cô có thể là sự lựa chọn nhưng có thể là sự nhầm lẫn hay sai lầm trong quá khứ của a. Bây giờ chỉ vì 1 tờ giấy đăng ký kết hôn nên a mới phải để tâm đến mình. Nhưng nếu kết hôn với người khác có lẽ a cũng sẽ làm như vậy.

Bệnh của Ngô Hoạch không phải là điểm nút của vấn đề mà vấn đề thực sự ở đây là trái tim cô đang bị dày vò.

11. Chương 19-20

Giờ đây Thả Hỷ cảm thấy rằng, tất cả mọi tình yêu trên thế gian này, trong mười cái thì cũng phải có đến tám, chín mối tình cầu chẳng được, ước chẳng thấy. Cho dù bạn có xuất sắc như thế nào thì về phương diện tình cảm, khi bạn đang yêu, vẫn cảm thấy mình nhỏ nhoi, không đáng kể.

Giờ đây, người mà Cố Thả Hỷ sợ gặp nhất chính là Ngô Hoạch. Có thể tránh được, cô đều tìm cách tránh né, nếu bắt buộc phải gặp mặt nhau, cô cũng chỉ chào hỏi một câu, tuyệt đối không nói thêm câu thứ hai. Thả Hỷ cảm thấy nếu nói thêm câu gì đó, cô khó có thể tránh khỏi lời xin lỗi. Cũng biết rằng giả bộ làm lơ cũng chẳng về vãng gì nhưng Thả Hỷ không đủ dũng khí để thừa nhận rằng, cô không thể trao trả lại Triệu Vĩ Hàng cho Ngô Hoạch. Dù cô ấy có lý do gì hết sức thuyết phục đi nữa thì Thả Hỷ cũng không thể chủ động rời xa anh. Tiến lên hay lùi bước thì vẫn là kết cục ấy, tuy nhiên, Thả Hỷ không muốn mình chủ động, hãy cứ để Triệu Vĩ Hàng tự quyết định vậy.

Buổi trưa, khi đang cùng Hoàng Ngải Lê đến nhà ăn ăn cơm, hai cô bỗng gặp Ngô Hoạch đang ngồi trên xe của Kiều Duy Nhạc. Hoàng Ngải Lê buông một câu: “Không biết tự trọng”, rồi bỏ đi trước, để mình Thả Hỷ đứng lại chào hỏi họ theo phép lịch sự.

“Đã lâu không gặp, hai người ra ngoài ăn à?” Thả Hỷ muốn kéo tay Hoàng Ngải Lê lại nhưng không dám, đành đứng ngáy ra đó vừa nhìn theo Ngải Lê vừa tìm cách ứng phó.

“Anh qua đây có chút việc, muốn mời hai người đi ăn cơm.” Có vẻ tâm trạng của Kiều Duy Nhạc đang rất tốt. “Lên xe đi”. Nói rồi, anh xuống xe, mở cửa cho Thả Hỷ.

“Không cần đâu, em đã hẹn với cô giáo Hoàng rồi, để hôm khác em sẽ mời mọi người.” Thả Hỷ vội lùi lại một bước rồi nghĩ thầm, cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này quả có chu đáo thật nhưng cô không thể không hiểu biết đến nỗi làm lỡ buổi hẹn hò của người ta.

“Đi thôi, bọn anh cũng vừa ở trong khoa ra nhưng không gặp em, đang định gọi điện cho em đấy.” Câu nói của Kiều Duy Nhạc khó mà phân biệt thật hay giả nhưng xem ra khá chân thành.

“Lên xe đi, lâu rồi cũng không có dịp ăn cùng nhau”, Ngô Hoạch cũng xuống xe, đứng bên cạnh Thả Hỷ nói.

Ngô Hoạch cũng đã có lời rồi, Thả Hỷ đành phải bước lên xe. Ngồi trên xe, Thả Hỷ chỉ yên lặng nghe hai người kia nói với nhau vài câu đơn giản, tuyệt đối không góp chuyện.

Kiều Duy Nhạc mời hai người đi ăn món Thái. Trước đây, Thả Hỷ chưa từng nếm đồ ăn của Thái nên lần này chỉ chuyên tâm vào việc thưởng thức, càng tránh được việc lỡ lời nói năng lung tung, chỉ cần âm ừ trả lời cho đủ là được rồi. Hai người bọn họ bỗng nhiên lại nói chuyện về Triệu Vĩ Hàng, cũng chẳng biết bọn họ đang nghĩ gì nữa. Đôi khi Thả Hỷ cũng thấy ngạc nhiên, cô rất ít khi thấy Triệu Vĩ Hàng đi chơi cùng bạn bè, hình như anh chẳng cần phải giao lưu để gắn kết tình bạn thì phải.

Ngô Hoạch ra ngoài nghe điện thoại, Kiều Duy Nhạc tiếp thêm thức ăn cho Thả Hỷ: “Em sao vậy, đến đâu cũng chẳng buồn ngẩng lên nữa”. Mặc dù số lần Thả Hỷ tiếp xúc với Kiều Duy Nhạc không nhiều nhưng cả cô và anh đều cảm thấy rất dễ thân thiết, khi nói chuyện không cần phải rào trước đón sau gì cả.

“Là do cô ấy muốn mời em, em nghĩ là anh cũng thích thế à!”, Kiều Duy Nhạc cũng không khách khí.

“Ồ”, Thả Hỷ lại thở dài. Có lẽ Ngô Hoạch cũng đã nhìn ra được những hành động, cử chỉ bất thường của cô.

“Hai người sao vậy?”

Thả Hỷ cầm khăn ăn lên, lau hai bên miệng, cũng may là đồ ăn Thái rất ngon, nếu không e rằng cô sẽ ăn mà chẳng biết mình đang ăn gì nữa. “Không có gì.” Chuyện của Ngô Hoạch, tốt nhất cứ để cô ấy quyết định xem có nên nói hay không.

“Giấu làm gì! Mời em ăn cơm, chẳng lẽ một câu nói cũng không có hay sao?”, Kiều Duy Nhạc vẫn kiên trì hỏi.

Thả Hỷ khẽ nghiêng rằng: “Anh có biết hồi trước vì sao họ chia tay nhau không?!”. Ngực khí của cô cũng không phải dùng để hỏi.

“Ồ? Em biết à?” Kiều Duy Nhạc chưa kịp nói thêm câu gì thì Ngô Hoạch bước vào, anh đành liếc mắt ra hiệu cho Thả Hỷ rằng chuyện này để sau hãy nói.

“Nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”, Ngô Hoạch hỏi.

“Không có gì!”, hai người cùng đồng thanh đáp.

“Bí mật ghê nhỉ!”, Ngô Hoạch mỉm cười, “Tháng sau lãnh sự quán sẽ mở một cuộc triển lãm, cần mình giúp đỡ một số việc. Lát nữa sẽ có xe tới đón, mình phải đi trước. Duy Nhạc, anh đưa Thả Hỷ về trường nhé”.

Ngô Hoạch nói xong liền đi ra cửa chờ xe và nhất định không đồng ý để Kiều Duy Nhạc ra đợi cùng.

Thả Hỷ bỗng nói: “Người ta không cho anh cơ hội đâu!”.

“Ngay cả em cũng nhận thấy điều đó à?”, Kiều Duy Nhạc làm ra vẻ thờ ơ. “Từ trước đến nay vẫn vậy mà, anh cũng quen rồi.”

“Em cảm thấy anh không thực sự theo đuổi người ta.” Nói xong, Thả Hỷ lại thấy mình hơi nhiều chuyện.

“Ngay từ hồi học cấp hai, anh đã quen biết cô ấy rồi.” Kiều Duy Nhạc mỉm cười nhưng Thả Hỷ lại cảm thấy nụ cười đó rất nhạt.

“Hồi đó, bọn anh tham gia một cuộc thi tiếng Anh, ai qua được vòng loại sẽ phải tập trung cùng luyện tập trong một tháng, sau đó tham gia vòng thi Quốc gia. Phát âm của cô ấy không phải chuẩn nhất nhưng cô ấy là người dám nói nhất. Mỗi lần đứng lên phát biểu, ánh mắt cô ấy sáng long lanh, trông rất xinh.”

“Bạn gái còn nhỏ như vậy mà anh cũng dám nhớ nhưng kia à.” Hồi học cấp hai, Thả Hỷ còn chưa có được sự điệu đà như vậy, lúc đó cô còn đang bị chìm ngập trong những lời mắng mỏ của Tần Mẫn Dữ.

“Thì cũng chỉ nhớ nhưng vậy thôi, cũng không dám có biểu hiện gì. Hồi đó Ngô Hoạch đánh đá lắm, ai đối đầu với cô ấy thì chỉ cảm chắc phần thua. Ngô Hoạch hồi đó cũng rất ghét anh.”

“Tại sao?”

“Ai mà biết được. Sau đó, khi cô ấy và Triệu Vĩ Hàng ở bên nhau, bọn anh có cơ hội gặp lại, cô ấy đã biến thành thổ trắng.”

Thả Hỷ mỉm cười, cô đã nhìn thấy cặp mắt đỏ hoe của Ngô Hoạch khi cô ấy khóc, đúng là giống thổ trắng thật. “Thế trước đó cô ấy là gì?”

“Trước đó à? Trước đó cô ấy là một con thổ trắng cải trang.” Câu nói của Kiều Duy Nhạc khiến Thả Hỷ nhớ lại ấn tượng của cô đối với anh ta, họ có sự tương đồng khi đánh giá người khác, thảo nào cũng dễ làm bạn hơn.

“Đúng rồi, sao bạn này em lại nhắc tới chuyện chia tay của bọn họ?”

Rõ ràng Kiều Duy Nhạc không hề biết chuyện gì. “Không có gì, em chỉ tò mò thôi. Em nghĩ là anh biết.” Mặc dù biết rằng mình chuyển chủ đề hơi khiên cưỡng nhưng cũng chỉ còn cách đó, bởi trong hoàn cảnh này, nếu nói ra mọi chuyện, không biết sẽ lại có những thay đổi gì.

“Hai người bọn họ chẳng ai nói gì.” Kiều Duy Nhạc nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Anh chỉ biết rằng, sau khi ra trường và đi làm một thời gian, Triệu Vĩ Hàng sang Đức nhưng chỉ đi có vài hôm đã thấy quay trở lại. Sau đó Triệu Vĩ Hàng kết hôn, anh có nhận được thiệp mời nhưng không tới dự.”

“Sao lại không đến? Triệu Vĩ Hàng kết hôn rồi, chẳng phải người vui sướng nhất là anh hay sao? Sao anh không sang Đức?”

“Vợ của bạn”, Kiều Duy Nhạc lắc lắc đầu.

Thả Hỷ ngạc nhiên tới độ há hốc cả miệng: “Anh đừng có nói với em rằng đến bây giờ anh cũng chỉ tự ôm nỗi nhớ mà thôi.”

Kiều Duy Nhạc lại gật đầu: “Anh cũng chẳng biết nữa.”

Thả Hỷ nói tiếp: “Bây giờ “vợ của bạn” là em cơ mà. Anh cũng chẳng phải là người nhìn ngoài thì thông minh nhưng bên trong thì ngu dốt chứ. Hơn nữa, thái độ của anh rất rõ ràng, đến em còn nhận ra được nữa là, nhưng sao hai người bọn họ đều giả bộ nhưng không biết vậy?!” Triệu Vĩ Hàng còn gười thiệu bạn gái cho anh ta nữa, bây giờ nghĩ lại, xem ra đã ức hiếp người quá đáng rồi.

“Bọn họ đều lo anh sẽ buồn chán, còn lo sau này không thể làm bạn với nhau nữa.”

Thả Hỷ nhìn Kiều Duy Nhạc như đang nhìn một quái vật. Có lúc, cô và anh ta quá giống nhau, đều ngây thơ một cách kỳ lạ.

Giờ đây Thả Hỷ cảm thấy rằng, tất cả mọi tình yêu trên thế gian này, trong mười cái thì cũng phải có đến tám, chín mối tình cầu chẳng được, ước chẳng thấy. Cho dù bạn có xuất sắc như thế nào thì về phương diện tình cảm, khi bạn đang yêu, bạn vẫn cảm thấy mình nhỏ nhoi, không đáng kể. Chẳng có gì là có thể chỉ tự mình nắm giữ được, bao gồm cả suy nghĩ của chính mình.

Sự nín nhịn của Kiều Duy Nhạc quả thực đã khiến Thả Hỷ choáng váng. Âm thầm suốt mười năm, nguyên nhân chỉ vì đó là vợ của bạn, xem ra cũng có phần “ngu trung” (trung thành một cách mù quáng). Thả Hỷ liên tục tự dẫn vật, rốt cuộc, cô có nên chủ động phá vỡ ô cửa sổ bằng giấy đó không.

Chiều hôm đó, bà Khúc Văn Phương gọi điện bảo Thả Hỷ qua lấy ít đồ. Triệu Vĩ Hàng rất ít khi về nhà nên mỗi lần qua đó, Thả Hỷ thường ở lại ăn cơm tối xong mới về. Nếu hôm nào Triệu Vĩ Hàng về sớm, anh sẽ qua đó đón cô về cùng. Hai ông bà cũng vì mong nhớ Triệu Vĩ Hàng nên mới gọi Thả Hỷ đến.

“Mẹ, mẹ có biết Ngô Hoạch không?”, Thả Hỷ mở lời trước. Mấy ngày nay cô mới nghĩ ra, nếu bản thân cô cứ ôm khư khư một nỗi lòng đó, xem ra cũng không ổn. Mẹ chồng vốn là người rất quan tâm tới sức khỏe, nếu bà biết Ngô Hoạch, chắc chắn cũng biết được chuyện cô ấy bị bệnh.

Mẹ chồng không để lộ thái độ gì: “Bạn học của Triệu Vĩ Hàng đúng không? Sao vậy?”.

“Cô ấy là người yêu cũ của Triệu Vĩ Hàng, còn bị bệnh ung thư nữa.”

Quả nhiên, thái độ của mẹ chồng không phải kinh ngạc nữa mà chuyển dần sang lúng túng, mất tự nhiên.

“Mẹ biết nhưng không nói với Triệu Vĩ Hàng?”

Mẹ chồng thở một hơi dài, bề cổ nước lên uống một ngụm, tay bà có vẻ run run.

“Hồi đó, hai đứa nói là sẽ cùng nhau đi Đức du học, mẹ không tán thành lắm. Với chuyên ngành của Triệu Vĩ Hàng thì đi Pháp tốt hơn nhưng vì nó thích, quyết tâm theo đuổi nên mẹ cũng không tỏ thái độ gì. Thả Hỷ, con cũng biết đấy, với tính cách của Triệu Vĩ Hàng, mẹ có can thiệp thì cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa, hai đứa nó còn dự định sẽ cưới trước khi ra nước ngoài. Lần mẹ đi dự họp ở Bắc Kinh, Triệu Vĩ Hàng đã chính thức giới thiệu Ngô Hoạch với mẹ, lúc đó mẹ mới biết rằng, chúng nó đã sống với nhau như vợ chồng ở đó.”

Mặc dù đã biết tình cảm của họ trước đây rất sâu đậm nhưng khi nghe mẹ chồng nói ra những điều ấy, Thả Hỷ cảm thấy như có ai đó đang bóp nát trái tim mình, Cô chẳng nói được lời nào nữa.

“Ngô Hoạch là một cô gái thông minh, xinh đẹp nhưng trông rất yếu đuối. Cả đời mẹ đã gặp rất nhiều cô gái khéo léo như vậy, cũng không hy vọng trong gia đình mình sẽ có một người như thế, lúc nào cũng phỏng đoán suy nghĩ của mình, lựa theo ý mình. Nhưng mẹ và bố con đã bàn với nhau trước là sẽ không can thiệp vào quyết định của Triệu Vĩ Hàng, vì vậy lúc đó mẹ cũng không phản đối.

Ngô Hoạch tự đến tìm mẹ hai lần, lần đầu tiên là thay Triệu Vĩ Hàng đến thăm mẹ. Lần thứ hai là khi có kết quả kiểm tra sức khỏe, cô ấy nói là muốn chia tay với Triệu Vĩ Hàng.”

Nói đến đây, xem ra bà Khúc Văn Phương đã bình tĩnh hơn rất nhiều. “Xét từ tận đáy lòng, mẹ không muốn Triệu Vĩ Hàng kết hôn cùng Ngô Hoạch, bởi vì dù chưa có những số liệu thống kê chứng minh rằng bệnh ung thư có thể di truyền nhưng nói chung là vẫn không tốt. Nhìn một cô gái trẻ phải đương đầu với một chuyện như vậy mẹ cũng thấy thương cảm. Lúc đó mẹ cũng nói rằng, hy vọng cô ấy sẽ sớm chữa khỏi bệnh để hai đứa sớm kết hôn.

Nhưng Ngô Hoạch không đồng ý. Ngô Hoạch nói rằng, trước đây mẹ cô ấy cũng bị ung thư vú, phải phẫu thuật cắt bỏ bộ ngực nhưng cuối cùng vẫn không giữ nổi tính mạng. Bố Ngô Hoạch chưa đợi đến hi mẹ cô ấy mất đã bỏ hai mẹ con mà đi. Cô ấy nói cô ấy rất tin tưởng Triệu Vĩ Hàng nhưng trước đây cô ấy đã từng tận tay chăm sóc mẹ, cô ấy không muốn để Triệu Vĩ Hàng phải trải qua cảnh đó. Cô ấy cho rằng, làm vậy sẽ hủy hoại hết những hồi ức đẹp. Mẹ cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của giới trẻ nữa. Lúc đó, Ngô Hoạch đã khóc và nói rằng, chính vì trong lòng còn nghĩ tới tình yêu nên mới cố gắng để tiếp tục sống. Nếu Triệu Vĩ Hàng ở bên cạnh cô ấy, cô ấy sẽ càng thấy đau khổ.

Lúc đó, mẹ cũng hồ đồ mà nhận lời Ngô Hoạch. Mẹ ra mặt phản đối chuyện của hai đứa, bắt Triệu Vĩ Hàng về thành phố này làm việc sau khi học xong. Còn về phần Ngô Hoạch, mẹ lo sắp xếp bệnh viện cho cô ấy ở Bắc Kinh rồi làm thủ tục phẫu thuật. Phẫu thuật xong thì đưa cô ấy sang Đức. Ngô Hoạch chỉ có một người đi là người thân duy nhất, cô ấy cũng là một đứa trẻ cô đơn.”

“Vì vậy mà Triệu Vĩ Hàng đã lạnh nhạt với bố mẹ?”

“Cũng không trách nó được vì lúc đó mẹ cũng có phần quá đáng, thủ đoạn gì cũng lôi ra ứng phó. Triệu Vĩ Hàng cũng không thể hiểu nổi vì lý do gì mà mẹ chia rẽ hai đứa chúng nó. Nhưng hai năm sau đó, Triệu Vĩ Hàng đã dò hỏi được trường học của Ngô Hoạch ở bên Đức rồi nó bỏ sang đó. Không hiểu sao, nó chỉ đi sang đó vài hôm đã quay về, rồi sau đó, hai đứa con làm đám cưới.”

Sao kết thúc câu chuyện lại dừng lại ở phía cô vậy, Thả Hỷ nhủ thầm nhưng chính cô là người gọi lại chuyện cũ của nhà người ta, vì vậy cũng không thể nói được gì. Thả Hỷ đáp thêm vài câu rồi ra về, trong lòng đã sớm định liệu mọi việc.

Buổi tối, Triệu Vĩ Hàng vừa bước vào đã cảm thấy không khí trong nhà ngột ngạt một cách khác thường.

“Sao không mở cửa sổ ra?” Triệu Vĩ Hàng đưa tay bật công tắc điện thì thấy Thả Hỷ đang nằm ngáy ra trên sofa.

“À, quên mất”, Thả Hỷ ngồi thẳng dậy, “Triệu Vĩ Hàng, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Được, nói đi.” Triệu Vĩ Hàng cất cặp rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh ngồi sang bên kia đi.” Thả Hỷ đẩy Triệu Vĩ Hàng. Không phải cô không muốn anh ngồi cạnh mình nhưng với tâm trạng hiện nay, cô sợ mình sẽ bất giác dựa vào anh. Như vậy sẽ càng khó nói ra câu chuyện mà cô đang không biết phải bắt đầu như thế nào này.

Triệu Vĩ Hàng không phản đối gì, anh ngồi sang ghế đối diện. Thả Hỷ nghiêm túc như vậy chắc vì có chuyện nghiêm trọng.

Thả Hỷ quyết định nói thẳng vào vấn đề chính: “Trước đây, Ngô Hoạch chia tay với anh là bởi vì cô ấy mắc bệnh ung thư vú. Mẹ cũng vì nhận lời đề nghị của Ngô Hoạch nên mới giả làm người ác chia rẽ hai người. Bây giờ cơ ấy cơ bản đã khỏe mạnh và trở về tìm anh. Không ai muốn nói ra chuyện đó có lẽ là bởi vì em, em đã chiếm vị trí đó”.

Khi nói, mắt Thả Hỷ không rời khỏi đôi bàn tay đang để lên đùi. Cô chỉ cảm thấy rằng máu trong người mình không còn chảy nữa mà đã dừng lại, đã đông đặc rồi.

Mãi một lúc lâu sau, Triệu Vĩ Hàng vẫn không nói gì. Thả Hỷ ngẩng đầu lên nhìn, anh vẫn đang ngồi ở ghế đối diện. Từ ánh mắt của anh, có thể thấy rằng anh đang cố gắng kiềm chế nhưng cảm xúc dường như vẫn đang cuộn cuộn dâng lên.

Thả Hỷ thở dài, cuối cùng cô vẫn thở dài, mỗi lần cố gắng thì cô đều phá vỡ hết mọi mơ ước. “Triệu Vĩ Hàng, anh không cần phải kiêng dè em đâu.” Trong giờ phút này, Thả Hỷ chỉ có thể nói được như vậy. Một khi trong lòng đã muốn anh từ bỏ cái cũ, xây dựng cái mới thì phải cho anh một không gian. Nếu cô cứ níu giữ lấy anh để anh lựa chọn thì đó là lừa dối tất cả kể cả mình.

Triệu Vĩ Hàng không nói gì, anh nhìn Thả Hỷ bằng ánh mắt lạnh lùng chưa từng có nhưng thực sự anh đang muốn cười phá lên. Những người phụ nữ xung quanh anh, họ đều lấy tiêu chuẩn của họ để quyết định cho anh, dùng phán đoán của họ để phán đoán thay anh. Mẹ đã như vậy, Ngô Hoạch cũng đã như vậy, giờ lại đến lượt Thả Hỷ! Họ cứ nói rằng họ suy nghĩ cho anh nhưng có ai biết được rằng rốt cuộc anh đang nghĩ gì, có ai thêm quan tâm đến đâu!

Đàn bà con gái, toàn là những người làm ra vẻ rộng lượng. Con giận lại bốc lên, anh càng lúc càng không kiềm chế được cảm xúc, nếu không to tiếng quát nạt thì sẽ bị ngọn lửa tức giận đốt cho cháy rụi mất. “Thế nào là không cần phải kiêng dè? Cô thử nói xem, phải chăng là cô muốn tôi ly hôn với cô, bắt đầu lại với Ngô Hoạch, hay là không cần để ý đến cô, cứ bắt cả hai tay?!” Vừa dứt lời, Triệu Vĩ Hàng xách cặp lên, mở cửa rồi lao ra ngoài. Anh cần phải bình tĩnh lại, nếu không ra khỏi nhà, ngoài những lời nói làm tổn thương nhau e rằng còn có thể lỡ tay làm bị thương người khác nữa.

Những chuyện đã qua đều chẳng liên quan gì tới Thả Hỷ nhưng Triệu Vĩ Hàng cảm thấy cần phải chia sẻ với cô những tâm sự của anh hiện nay thì mới có thể trở lại trạng thái cân bằng được. Lái xe đi lòng vòng một hồi, vẫn cảm thấy buồn bực, Triệu Vĩ Hàng quyết định về nhà.

Lái xe đến gần chỗ rẽ, chuông điện thoại bỗng vang lên. Triệu Vĩ Hàng giảm tốc độ, đưa tay với chiếc cặp, kéo khóa, định lấy điện thoại ra nghe, bỗng anh cảm thấy trước mắt sáng chói, sau đó là một sự va chạm lớn. Triệu Vĩ Hàng thấy đầu mình bị đập vào tấm kính chắn trước mặt, trước khi ngất đi, anh bỗng nghĩ rằng, hóa ra cảm giác này chính là lấy trứng chọi đá, đầu của mình hóa ra lại yếu ớt như vậy, mới đụng một

cái đã chảy máu; sinh mệnh hóa ra lại mỏng manh đến vậy, chỉ một lần sơ ý đã tiêu tan. Ân hận vẫn còn rất nhiều, những việc chưa làm cũng còn rất nhiều nhưng điều anh không yên tâm nhất là bố mẹ và Thả Hỷ. Yêu thương họ nhưng chưa chắc đã chăm sóc được họ. Chuông điện thoại vẫn đang reo. Triệu Vĩ Hàng dùng chút sức lực cuối cùng, ấn vào phím nghe rồi sau đó chìm vào hôn mê.

Đâm phải Triệu Vĩ Hàng là một chiếc xe container. Lái xe người ngoại tỉnh đó vốn đi nhằm đường, nhân lúc buổi tối đường vắng vắng về bèn quay xe ngược lại. Nếu Triệu Vĩ Hàng vẫn lái xe với tốc độ như trước, e rằng xe của anh đã đâm thẳng vào chiếc xe đó. May mà cả hai xe đều đang giảm tốc độ nhưng vì tài xế xe hàng đi sai luật nên khó tránh khỏi va chạm. Đương nhiên, tâm trí lơ đãng của Triệu Vĩ Hàng cũng là một trong những nguyên nhân gây ra tai nạn.

Người gọi điện thoại tới lúc đó là thư ký của Triệu Vĩ Hàng. Anh ta cũng vì có ý tốt, muốn nhắc Triệu Vĩ Hàng sáng mai có cuộc họp ở thành phố, không cần phải về thành phố J nữa, cứ ở nhà nghỉ ngơi rồi đi họp luôn. Khi điện thoại được nối, không thấy Triệu Vĩ Hàng trả lời, sau đó lại là giọng của một người ngoại tỉnh nghe điện thoại, hai người trao đổi với nhau vài câu, anh ta mới biết là tình hình đang nghiêm trọng. Rất may, thư ký của Triệu Vĩ Hàng cũng là người ở thành phố này nên rất thông thuộc đường sá. Anh ta nhanh chóng hỏi thăm địa điểm cụ thể xảy ra tai nạn, gọi xe cấp cứu, sau đó gọi điện thoại cho người nhà của Triệu Vĩ Hàng thông báo tin dữ.

Thả Hỷ nhận được điện thoại của mẹ chồng lúc đang đứng dưới sân chờ Triệu Vĩ Hàng quay về.

“Thả Hỷ? Con đến ngay bệnh viện tỉnh đi, Triệu Vĩ Hàng bị tai nạn rồi!” Bà Khúc Văn Phương không đợi cô trả lời đã cúp máy luôn.

“...” Chiếc điện thoại tuột xuống khỏi tay Thả Hỷ. Cô cúi xuống nhặt điện thoại lên rồi đút vào túi một cách vô thức. Đầu óc cô giờ đây chẳng còn nghĩ được gì nữa ngoài một mệnh lệnh duy nhất: gọi xe, đến bệnh viện.

Tới bệnh viện, vừa xuống xe, Thả Hỷ đã được thư ký của mẹ chồng đón vào bên trong. Bên ngoài cửa phòng phẫu thuật rất đông người, phải nhờ thư ký Vương, Thả Hỷ mới tìm được chỗ bố mẹ chồng đang chờ.

“Mẹ!”

“Cái con bé này, khóc lóc cái gì cơ chứ!” Thả Hỷ bấy giờ mới phát hiện ra rằng, nước mắt trên mặt cô đã đóng băng lại, hai vạt áo phía trước cũng ướt đẫm nước mắt.

Mẹ chồng kéo Thả Hỷ qua một bên, vỗ nhẹ vào lưng cô, an ủi: “Đừng lo lắng quá, mặc dù đang cấp cứu nhưng bác sĩ nói rằng không có nguy hiểm lớn, chắc lát nữa nó sẽ được chuyển ra thôi”.

Triệu Khắc Dương vốn rất kiệm lời đang đứng bên cạnh bỗng lên tiếng: “Nghe thư ký nói, Triệu Vĩ Hàng đã về nhà từ sớm, sao lúc đó còn lái xe ra đường làm gì?”.

“Vâng, anh ấy đã về nhà...”, những giọt nước mắt vừa mới ngăn được giờ lại thì nhau lẫn xuống má Thả Hỷ, “đều tại con không tốt, con đã nói vài câu khiến anh ấy bỏ đi...”. Cô chỉ có thể nghẹn ngào nói hết câu đó. Mặc dù biết rằng bây giờ không phải là lúc khóc lóc nhưng chỉ có nước mắt mới khiến Thả Hỷ vơi đi nỗi lo sợ sẽ mất Triệu Vĩ Hàng.

“Phá rồi!” Ông bố chồng vốn rất khách khí với cô đã không nén nổi tức giận, quay người đi ra phía cổng bệnh viện.

“Ông không đợi con ra à?”, mẹ chồng chạy theo hỏi.

“Không phải là chẳng còn việc gì hay sao, rùm beng hết lên bây giờ!” Ông Triệu Khắc Dương quay người đi rất nhanh, rõ ràng là không muốn ở lại. Cuối cùng Thả Hỷ cũng đã nhận ra, kiểu quay người của Triệu Vĩ Hàng được thừa hưởng từ ai.

“Con nói với Triệu Vĩ Hàng về chuyện của Ngô Hoạch phải không?” Về mặt của mẹ chồng cũng không được tốt lắm.

“Vâng.”

“Chuyện mà người khác gìn giữ trong bao nhiêu năm, con lại làm vỡ vỡ chỉ trong vài phút. chẳng lẽ cứ nhất định phải nói ra hay sao?!”

“Mẹ, con xin lỗi.” Thả Hỷ cảm thấy mình đã sai nên không dám cãi lại. Điều quan trọng nhất bây giờ là sự an nguy của Triệu Vĩ Hàng. Dùng việc này để dạy Thả Hỷ phải biết kiềm chế, cái giá phải trả e rằng cũng quá lớn.

Bà Khúc Văn Phương bước qua một bên rồi ngồi xuống, không nói thêm câu gì nữa.

Lúc đó, cửa phòng phẫu thuật được mở, Triệu Vĩ Hàng được đưa ra ngoài. Thả Hỷ theo sát giường bệnh, kiểm tra lại kỹ một lượt các vết thương trên người anh, dường như chỉ có phần đầu phải quấn băng, phần còn lại trên cơ thể vẫn còn nguyên vẹn.

Bác sỹ vừa đi vừa dặn dò: “Hiện tại, bệnh nhân không bị chảy máu bên trong và não bộ không bị tổn thương, vì vậy cũng không nguy hiểm lắm. Nhưng phải đợi đến khi bệnh nhân tỉnh lại, quan sát hành động, trạng thái ý thức của anh ấy thì mới tiến hành các bước chẩn đoán tiếp theo được. Những vết thương khác tương đối nhẹ, cũng mau lành thôi”.

“Lúc nào thì bệnh nhân sẽ tỉnh lại?”, bà Khúc Văn Phương hỏi. Đây cũng là câu Thả Hỷ đang muốn hỏi.

Bác sỹ nói một cách quả quyết: “Chắc anh ấy sẽ tỉnh lại ngay thôi, bởi vì khi khâu vết thương ở đầu, chúng tôi không dùng thuốc tê. Hai người hãy chăm sóc anh ấy cẩn thận, đừng để anh ấy có những cử động quá mạnh”.

Về đến phòng bệnh, khi đã sắp xếp ổn thỏa, bác sỹ dặn dò thêm vài câu nữa rồi đi ra. Triệu Vĩ Hàng vẫn chưa tỉnh lại. Bà Khúc Văn Phương bảo những người khác về nghỉ, không để ý gì tới Thả Hỷ nhưng cũng không bảo cô về.

Thả Hỷ ngồi xuống bên cạnh giường của Triệu Vĩ Hàng. Cô không còn khóc nữa, lúc này tự trách mình cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ cần anh khỏe lại, bảo cô đánh đổi bất cứ điều gì, cô cũng sẵn lòng.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Triệu Vĩ Hàng mới thực sự tỉnh lại. Theo lời giải thích của bác sỹ, sau khi bị hôn mê, Triệu Vĩ Hàng lại ngủ thêm một giấc nữa, vì vậy không nên lo lắng quá. Thả Hỷ và bà Khúc Văn Phương đã thức cả đêm để trông anh, mắt ai cũng đỏ ngầu lên.

Việc đầu tiên khi Triệu Vĩ Hàng tỉnh lại là nói rằng bản thân anh khi lái xe cũng sai, người lái chiếc container cũng đã kịp thời đưa anh đi cấp cứu, vì vậy không nên truy cứu trách nhiệm đến cùng làm gì. Những việc khác, anh đều không nhắc tới. Điều đó lại khiến Thả Hỷ lo lắng, không biết anh có mắc phải chứng bệnh mất trí nhớ hay không. Tuy nhiên, thái độ của anh đối với mẹ đã có những thay đổi rõ rệt. Mặc dù ít nhiều vẫn không được tự nhiên lắm nhưng anh đã chịu nhận sự chăm sóc và ý tốt của mẹ, đôi khi còn quan tâm bảo mẹ nghỉ ngơi một chút.

Tuy nhiên, đối với Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng lại không được khách khí như vậy. Khi cô ở bên cạnh chăm sóc cho anh, dù có nhẹ nhàng chu đáo như thế nào, anh cũng vẫn cảm thấy khó chịu nhưng nếu cô chỉ vắng mặt ở đó một lúc, anh lại càng khó chịu hơn, càng dễ nổi cáu hơn.

Bác sỹ nói rằng tình trạng sức khỏe của Triệu Vĩ Hàng đã chuyển biến rất tốt nhưng vẫn phải nằm viện thêm ba ngày nữa để quan sát. Sau này, khi nhìn thấy chiếc xe chở container, Thả Hỷ đã nhủ thầm, bị chiếc xe to như thế này đâm phải mà Triệu Vĩ Hàng vẫn giữ được tính mạng, trên đầu chỉ phải khâu mười mũi, quả là phải cảm ơn Bồ Tát, cảm ơn Thượng đế, cảm ơn tất cả các vị thần thánh. Mặc dù là một người theo chủ nghĩa thực dụng nhưng chỉ cần thần thánh phù hộ cho Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ cũng tự nguyện khấn vái khắp nơi, cảm ơn các vị thần linh.

Trong thời gian Triệu Vĩ Hàng nằm viện, ông Triệu Khắc Dương không hề lộ mặt, không nghe không hỏi. Mặc dù vậy, thông tin Triệu Vĩ Hàng nằm viện vẫn được truyền đi rất nhanh chóng. Phòng bệnh của anh lúc nào cũng nhộn nhịp. Hoa quả, hoa tươi để đầy phòng. Thả Hỷ đành phải mang bớt sang các phòng bệnh hoặc các phòng trực khác.

Hôm đó, bà Khúc Văn Phương đến trông cho Thả Hỷ về nhà nấu cơm. Khi cô chuẩn bị về, vẻ mặt của Triệu Vĩ Hàng không được tốt lắm. Trước mặt mẹ chồng, Thả Hỷ không tiện nói gì, chỉ có thể nói: “Em về nhà lấy canh cho anh rồi lại đến đây ngay thôi”. Nhưng nói xong câu đó, cô cũng cảm thấy dường như mình đang ám chỉ rằng anh không muốn để cô đi về vậy. Quả nhiên, Triệu Vĩ Hàng lập tức trở mình, nằm quay lưng về phía cô tỏ ý không hài lòng.

Thả Hỷ vừa bước ra cửa liền gặp ngay một thanh niên trẻ. “Xin hỏi, Phó Thị trưởng Triệu nằm ở phòng này phải không ạ?”

“Đúng rồi.”

“Chi là vợ anh ấy phải không, chào chị!” Người thanh niên trẻ đó hồ hởi bắt tay Thả Hỷ.

“Chào anh! Anh là ...?” Thả Hỷ đang vội về nhưng cũng không tiện tỏ thái độ là mình không muốn đứng đó nói chuyện.

“Tôi là một nhân viên dưới quyền Phó Thị trưởng Triệu. Tôi họ Phùng, chắc anh ấy chưa từng gặp tôi đâu ạ.”

“Ồ, vậy thì, anh ấy tỉnh lại rồi, anh vào thăm đi ạ! Giờ tôi phải về nhà nấu cơm.”

“Tôi đã đi đi lại lại mấy vòng rồi, quả thực không dám vào thăm. Chị cầm cái này về được không ạ? Chỉ là một lẵng hoa thôi, gọi là có chút tấm lòng.” Thái độ của anh thanh niên họ Phùng này rất thành thật, cảm giác như muốn lấy lòng cấp trên nhưng lại ngại không dám thực hiện.

“Bây giờ trong phòng không có ai, anh cứ vào đi, không sao đâu!”

“Thôi ạ, thôi ạ, để tôi lái xe đưa chị về nhé!” Anh ta đưa tay đỡ lấy chiếc cặp lồng trong tay Thả Hỷ, rảo bước đi trước, xem ra như vừa trút được một gánh nặng. Thả Hỷ không từ chối được đành phải để anh ta đưa về nhà, nhận lấy lẵng hoa rồi đi lên lầu. Ở bệnh viện nhiều hoa như thế vậy mà cô cũng không nghĩ đến chuyện mang mấy bó về nhà cắm. Tiểu Phùng trước khi ra về còn đưa cho Thả Hỷ một miếng bột biển cắm hoa đã được gói ghém cẩn thận, anh ta nói rằng khi nào hoa hơi héo thì có thể thay miếng cắm hoa khác.

Canh đã được hầm sẵn, vì vậy chỉ cần múc ra, cho vào cặp lồng giữ nhiệt là được. Cơm thì cũng được nấu bằng nồi cơm điện, chỉ cần vo gạo, đổ vào đó là xong. Thả Hỷ tranh thủ tắm gội, thay quần áo. Xong đâu đấy cũng mất nửa tiếng. Sau đó cô lại vội vàng gọi xe đến bệnh viện. Vừa đến cửa phòng bệnh, cô nghe thấy tiếng của Ngô Hoạch vọng ra từ bên trong.

“Kết quả kiểm tra mấy lần gần đây đều rất tốt, mọi thứ đều bình thường.”

“Vậy thì tốt”, giọng của Triệu Vĩ Hàng.

Bỗng có ai đó giật giạt vạt áo sau của Thả Hỷ, cô quay lại, là Kiều Duy Nhạc. Anh ta đang đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng, rồi kéo cô ra chỗ nghỉ phía cuối hành lang và ngồi xuống ghế.

“Hai người đến cùng nhau à?”, Thả Hỷ chỉ tay vào bên trong hỏi.

“Ồ, Triệu Vĩ Hàng nói là muốn uống cà phê, bảo anh đi ra ngoài mua.” Anh ta giơ túi xác đang cầm trên tay lên, lấy ra một cốc, đưa cho Thả Hỷ.

“Bây giờ Triệu Vĩ Hàng không được uống cà phê, anh ấy cũng không thích uống cà phê mà!”

“Vì vậy, chúng ta cùng uống, nói như vậy, là một cái có.” Kiều Duy Nhạc cũng lấy một cốc, đưa lên miệng uống một ngụm.

“Anh vẫn muốn như vậy sao?” Thả Hỷ có vẻ không vui lắm, Kiều Duy Nhạc kéo cô ra chỗ khác, chẳng phải là đang tác thành cho hai người kia hay sao? “Anh cam chịu làm vệ sĩ sau lưng Ngô Hoạch, luôn bảo vệ che chở cho cô ấy, những lúc cô ấy gặp nguy hiểm thì xông lên phía trước, trừ gian diệt ác? Tác thành điều hay điều đẹp cho người khác, vĩ đại đến thế kia à? Anh vĩ đại nhưng không có nghĩa là em cũng muốn vĩ đại!” Thả Hỷ đứng dậy nhưng Kiều Duy Nhạc lại kéo tay cô ngồi xuống chỗ cũ.

“Nếu muốn vào phá đám, sao em không vào ngay đi mà còn đứng ngoài nghe ngóng làm gì?” Kiều Duy Nhạc đứng trước mặt Thả Hỷ nói. Mọi lời nói, biểu lộ đều như đã có chủ tâm từ trước.

Quyết định cuối cùng của anh chắc sẽ không như vậy đâu! Hai ngày vừa rồi, Thả Hỷ cảm nhận rõ sự lưu tâm và dựa dẫm của Triệu Vĩ Hàng đối với cô. Cô đã trộm nghĩ rằng, có thể anh ấy cũng có phần yêu thương cô. Cô đang nghĩ ngợi mông lung thì Ngô Hoạch đã bước ra khỏi phòng bệnh, cô ấy thậm chí không cả quay đầu lại, cứ thế đi thẳng ra cổng.

Thả Hỷ đá vào chân anh chàng đang đứng trước mặt: “Anh còn không mau đuổi theo đi?”.

Kiều Duy Nhạc không để ý đến Ngô Hoạch, chỉ cúi người xuống, chống tay vào tay vịn của ghế: “Cố Thả Hỷ, sao em lại dễ tin người như vậy? Có phải anh nói gì em cũng tin không?”.

“Anh đã lừa em điều gì à?”, Thả Hỷ cảnh giác nhìn Kiều Duy Nhạc hỏi lại.

“Bây giờ trong con mắt của em, có phải anh là một kẻ ngây ngô khờ khạo không?”, Kiều Duy Nhạc không trả lời mà hỏi lại Thả Hỷ.

“Ồ!” Thả Hỷ không biết phải trả lời như thế nào, trong bụng cô luôn nghĩ Kiều Duy Nhạc rất vĩ đại, nếu có người đối tốt với cô như vậy, cô hẳn sẽ rất cảm động nhưng nhìn anh ta cứ lẻo đẻo phía sau Ngô Hoạch như vậy, cô lại cảm thấy tiếc cho anh ta. Nếu đem so sánh, Kiều Duy Nhạc luôn có vẻ gần gũi với cô hơn Ngô Hoạch, phải chăng bởi vì phụ nữ thường hay ghen tị lẫn nhau? “Làm gì có chuyện đó”, Thả Hỷ trả lời đại một câu rồi đẩy anh ta ra, đi về phía phòng bệnh của Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ còn chưa đi tới cửa phòng đã nhìn thấy Triệu Vĩ Hàng đang đứng ở hành lang, không biết có phải anh đi ra để nhìn theo Ngô Hoạch hay không, chỉ biết rằng giờ đây anh đang đứng nhìn Thả Hỷ và Kiều Duy Nhạc.

Kiều Duy Nhạc túm lấy tay Thả Hỷ, đẩy cô ra phía sau mình rồi nói: “Cà phê của cậu đây”.

Triệu Vĩ Hàng từ chối: “Hai người uống đi”.

Thả Hỷ vòng qua người Kiều Duy Nhạc, đứng xen vào giữa hai người họ, nói: “Không được uống vội, phải ăn cơm trước đã. Anh đói rồi phải không?”. Không biết để cốc cà phê trên tay vào chỗ nào, Thả Hỷ bèn đưa lại cho Kiều Duy Nhạc, “Anh bận thì cứ đi trước đi, em không tiễn”.

“Được thôi, vợ chồng hòa thuận nhé!” Kiều Duy Nhạc giơ chiếc túi đang xách trên tay lên, nói tiếp: “Làm tôi phải lái xe về tận Thu Uyển để mua cà phê, Triệu Vĩ Hàng, cậu đùa giỡn bạn bè đã đành, lại còn để vợ mình ức hiếp người khác, cứ nhớ lấy nhé!”. Kiều Duy Nhạc làm ra vẻ oán trách.

Thả Hỷ chưa đợi Triệu Vĩ Hàng trả lời đã để mấy túi xách trên tay xuống, quay người đá Kiều Duy Nhạc một cái. “Gi thế hả, lại còn lên mặt mắng người khác nữa. Bọn này nghe không hiểu đâu!

Triệu Vĩ Hàng không để lộ cảm xúc: “Đã là anh em rồi còn nói những lời đó làm gì, biết là vợ của tôi rồi thì phải tử tế hơn một chút chứ”. Bỗng nhiên, thái độ cầu anh thay đổi hẳn: “Hay cậu vào đây ăn với chúng tôi một chút đã rồi hãy về?”.

Câu nói đó chẳng phải là có ý đuổi khách hay sao, mặt của Kiều Duy Nhạc vừa đỏ lại vừa trắng. Từ nhỏ, Kiều Duy Nhạc và Triệu Vĩ Hàng đã lớn lên bên nhau, mối quan hệ hữu hảo giữa hai nhà không thể dùng một, hai câu là có thể kể hết được. Hồi Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch yêu nhau, Duy Nhạc cũng đang học tại Học viện Ngoại giao ở Bắc Kinh nên hề có dịp là bọn họ lại tụ tập với nhau. Đến khi Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch dọn ra ngoài ở, anh vẫn là khách thường xuyên của nhà họ. Anh cũng đã đoán rằng, Triệu Vĩ Hàng và Ngô Hoạch chắc chắn cũng hiểu tình cảm của anh dành cho Ngô Hoạch nhưng thái độ của hai người đó đối với anh trước sau vẫn vậy, họ càng đối tốt với anh, càng thân mật và không hề phòng gì anh thì anh lại càng cảm thấy mình hoàn toàn không có cơ hội. Vạch khởi điểm của khoảng cách đó dường như đã bắt đầu ngay từ buổi đầu tiên. Trong lòng Kiều Duy Nhạc, Ngô Hoạch vẫn là vợ của bạn nên Kiều Duy Nhạc đã không làm bất cứ điều gì vượt quá giới hạn cho phép. Cũng phải gần đây anh mới nhận ra điều này. Triệu Vĩ Hàng thì dường như đã có suy nghĩ từ trước, vì vậy mới giới thiệu bạn gái cho anh làm quen.

Kiều Duy Nhạc tạm nín nhịn, cuối cùng chỉ làm ra vẻ hờn dỗi nói: “Bữa trưa yêu quý của cậu, tôi đâu dám dùng, mà cũng không nỡ nhận tâm đâu!”. Trước đây, có một lần Kiều Duy Nhạc đến trường rủ Triệu Vĩ

Hàng đi ăn trưa, đúng lúc Ngô Hoạch mang cơm đến cho Vĩ Hàng, hai người bọn họ cũng nhường anh như vậy nhưng Duy Nhạc chỉ mua một chiếc bánh kẹp rồi cùng ăn với họ và nói một câu y hệt như thế. Sau đó, Triệu Vĩ Hàng còn mắng Duy Nhạc mãi là đã quá khách sáo.

Kiều Duy Nhạc cũng biết, lúc này mà nhắc lại câu nói đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhưng nhìn Triệu Vĩ Hàng đặc ý yên lặng ngồi uống canh như vậy, anh lại muốn công kích một chút.

Thả Hỷ dễ mềm lòng hơn, cô không nỡ để Kiều Duy Nhạc phải chịu trận nên múc thêm một bát canh: “Cơm nấu cho bệnh nhân hơi nát nên không dám mời anh, canh này hơi nhạt nhưng đã được hầm cả một ngày, rất bổ dưỡng đấy”.

Kiều Duy Nhạc đón lấy bát canh, uống một ngụm: “Mùi gì vậy, là lạ?”.

“Gà hầm đậu đen, bổ máu”, Thả Hỷ trả lời. Mấy hôm nay cô thường hầm những món canh bổ não cho Triệu Vĩ Hàng, hôm qua y tá trưởng vừa nhắc cô nên chú ý thêm những món ăn bổ máu vì dù sao lúc bị thương Vĩ Hàng cũng đã mất khá nhiều máu.

“Cái này, cái này chẳng phải là để cho phụ nữ dùng hay sao?” Thực ra mùi vị cũng không đến nỗi nào, chỉ có điều chưa nếm thử bao giờ nên thấy hơi lạ, Kiều Duy Nhạc không kiềm chế được lại húp thêm một ngụm nữa.

“Kiều Duy Nhạc, anh không nói thì em cũng không nhận ra, tính phụ nữ trong anh ngày càng lộ rõ đấy.” Thật khó mà không đấu khẩu với anh ta.

Đúng lúc đó, mẹ Triệu Vĩ Hàng bước vào. “Tiểu Kiều, cháu chưa về thì tốt quá, tiện thể cầm mấy giỏ hoa quả này về nhé!”

Kiều Duy Nhạc đứng dậy: “Cháu không lấy đâu, ở nhà ngoài cháu ra, chẳng có thêm một động vật sống nào, cầm về rất lãng phí, lại còn ô nhiễm môi trường, sau đó cháu lại phải dọn dẹp”.

“Biết nhà mình vắng vẻ còn không lo liệu sớm đi, đã hơn ba mươi rồi mà chẳng hiểu biết chút nào cả.” Bà Khúc Văn Phương vẫn luôn coi Kiều Duy Nhạc như con đẻ của mình, Duy Nhạc cũng biết lấy lòng phụ huynh hơn Vĩ Hàng nên bà thường quan tâm đến cả những chuyện riêng của anh.

“Cái này phải nói là Triệu Vĩ Hàng có phúc hơn.” Câu nói này đã chuyển chủ đề một cách thành công.

“Bị tai nạn còn có phúc cái nỗi gì.” Bà Khúc Văn Phương nhìn Triệu Vĩ Hàng, trong mắt bà tràn ngập tình yêu thương và nỗi lo lắng của một người mẹ dành cho con. Chuyện xảy ra lần này, quả thực đã khiến bà vô cùng lo sợ. Trước đây, bà chỉ muốn rèn giũa để con có chút bản lĩnh, như vậy mới có thể sống tốt hơn trong xã hội này. Giờ đây, thậm chí bà còn mong hai vợ chồng Vĩ Hàng sẽ dọn về nhà sống chung. Cuộc đời ngắn ngủi chỉ có vài chục năm, nếu cứ lạnh nhạt với nhau, bỏ qua những niềm vui của cuộc sống thì còn có ý nghĩa gì nữa.

“Đại nạn không chết, chắc chắn có phúc về sau.” Sau khi nói những lời khách sáo đó, Kiều Duy Nhạc bỗng trở nên nghiêm túc: “Sự việc cuối cùng giải quyết thế nào rồi a? Nếu hai bác không tiện ra mặt, cứ để cháu lo cho”.

“Thôi khỏi, Triệu Vĩ Hàng không muốn truy cứu trách nhiệm. Nó cũng không bị thương quá nặng. Còn cái cậu lái xe ngoại tỉnh đó, gia cảnh cũng khó khăn, hôm đó chỉ vì vội vàng nên mới xảy ra chuyện. Cảnh sát giao thông cũng chỉ yêu cầu phạt một khoản tiền rồi cho qua.”

“Vâng, dù sao cũng có thể coi là mình đã làm một việc tốt.” Kiều Duy Nhạc quả thực không hề nghi ngờ ý tốt của Triệu Vĩ Hàng. “Vậy cháu chẳng còn việc gì ở đây nữa rồi, đợi khi nào cậu ấy ra viện, cháu sẽ qua đón.” Nói xong, Kiều Duy Nhạc cúi xuống uống nốt bát canh rồi ra về.

“Thả Hỷ, con tiễn cậu ấy đi.” Mẹ chồng ra lệnh, dù có muốn hay không Thả Hỷ cũng phải đứng lên.

“Cho anh thêm bát nữa”, Triệu Vĩ Hàng bỗng nói.

Thả Hỷ vội bước lại gần: “Uống càng nhiều càng tốt. Cô y tá trưởng nói rằng lẽ ra em phải nấu canh này cho anh từ mấy hôm trước”.

Bà Khúc Văn Phương đành phải đứng dậy: “Đi, để bác tiễn cháu”.

Kiều Duy Nhạc đứng đó, hết nhìn Triệu Vĩ Hàng lại nhìn Thả Hỷ.

Bà Khúc Văn Phương và Kiều Duy Nhạc đi rồi, Thả Hỷ bèn ngồi sát lại bên giường Triệu Vĩ Hàng hỏi: “Ngô Hoạch thế nào rồi?”

Triệu Vĩ Hàng vẫn mãi ăn: “Hãy quan tâm đến những cái em cần quan tâm ấy, bớt lo nghĩ chuyện người khác đi”.

“Triệu Vĩ Hàng, giữa hai người chẳng phải đã có hiểu nhầm hay sao?”

“Không dò xét ngọn ngành mọi chuyện thì em không chịu được à?” Triệu Vĩ Hàng đưa tay lên bóp bóp đầu, có thể là do vết thương nên anh cảm thấy đau đầu, mặc dù cơn đau cũng không nghiêm trọng lắm.

“Anh đau đầu à? Thôi, em không hỏi nữa.”

“Lại gần đây.” Triệu Vĩ Hàng kéo Thả Hỷ sát vào lòng, ngả đầu lên vai cô, hơi ấm từ cơ thể cô có thể nhanh chóng xua tan sự đau đớn trong đầu anh.

“Thả Hỷ, chuyện của anh và Ngô Hoạch đã kết thúc rồi. Mặc dù đã có nhiều hiểu lầm, cũn đã có nhiều lỗi lầm. Mặc dù cũng đã từng ân hận, nhưng từ khi anh quyết định kết hôn với em, anh đã không nghĩ đến chuyện quay lại nữa rồi.”

“Triệu Vĩ Hàng, anh quả là tuyệt tình.” Anh không đồng ý để người khác có sai sót, thậm chí trong tình cảm anh cũng yêu cầu mọi việc phải thật hoàn mỹ, điều này khiến Thả Hỷ cảm thấy đau lòng. Sự vô tình của người đa tình, mặc dù đáng ghét nhưng cũng không mất đi sự ấm áp; sự vô tình của người vô tình, lại khiến người ta đau như cắt da cắt thịt, mãi mãi không thể nào quên được.

“Vậy em muốn anh phải làm thế nào? Em nói ra được anh cũng sẽ làm được”, Triệu Vĩ Hàng vẫn đang dựa lên vai cô nói.

Thả Hỷ cầm tay Triệu Vĩ Hàng, ngón tay cô cứ vôn về mãi trên mu bàn tay của anh. “Em cũng không biết nữa, Triệu Vĩ Hàng, em hy vọng anh sẽ chọn lựa cuộc sống mà anh vẫn hằng mong muốn nhưng em cũng không thể không đồng cảm với Ngô Hoạch. Cô ấy đáng ra cũng phải được hưởng hạnh phúc, cô ấy là một người tốt”.

“Thế còn em?”

“Em cũng chưa từng nghĩ tới.” Thả Hỷ cảm thấy bây giờ khônng phải lúc để nói ra những suy nghĩ của mình. Yêu anh, tiếp tục yêu anh quả thực khiến cô luôn cảm thấy lo lắng, luôn cảm thấy có nhiều áp lực. Thả Hỷ biết Triệu Vĩ Hàng cũng để ý đến cô, cũng không muốn rời xa cô nhưng sự quyến luyến có được do lâu ngày chung sống với nhau, cộng với tình yêu đơn phương từ phái cô liệu có được bền lâu?

“Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo”, Triệu Vĩ Hàng giơ tay chỉ chỉ vào chỗ trái tim của Thả Hỷ nói.

“Cố Thả Hỷ, anh nói để em biết”, Triệu Vĩ Hàng nắm chặt tay cô, “điều cần thiết bây giờ là em phải suy nghĩ về bản thân em, em không cần quá lo lắng cho chuyện của người khác, kể cả chuyện của anh. Bản thân em có một cuộc sống tốt đẹp, em mới có thể làm điều gì đó cho người khác. Anh chỉ cần em ở bên cạnh anh, đó là sự thật”.

“Vâng”, Thả Hỷ nhận lời. Giờ đây, cô quả thực cũng chẳng có yêu cầu hay mong muốn gì khác ngoài việc gia đình hòa thuận.

Chẳng có lần gặp lại, mãi mãi không thể coi là vui vẻ chia tay được.

Ngày hôm sau, bà Khúc Văn Phương đưa hai vợ chồng Thả Hỷ về nhà, dặn dò Triệu Vĩ Hàng nghỉ ngơi đến thứ Hai hãy đi làm rồi ra về. Mấy hôm nay, bà cũng chẳng ngó ngàng gì tới nhà cửa, công việc ở cơ quan cũng dồn lại, toàn tâm toàn ý lo cho Triệu Vĩ Hàng.

Trên bàn trà vẫn đặt lẵng hoa hôm qua Thả Hỷ mang về, bên cạnh đó là gói bột biển.

“Cái gì thế này?”, Triệu Vĩ Hàng hỏi.

“Ồ, em quên khuấy đi mất.” Thả Hỷ bước tới, lấy tay chỉnh sửa vài bông hoa rồi nói: “Là do một người họ Phùng ở cơ quan anh mang tới bệnh viện tặng, gặp em ở ngoài cửa, em bèn mang về nhà cắm”.

“Phùng à? Sao anh không biết ai họ PHÙNG ở cơ quan anh nhỉ?”

“Anh ta cũng nói là chưa chắc anh đã biết anh ta, nhân viên cấp phòng mà.” Thả Hỷ bận rộn thu dọn đồ đạc, không chú ý lắm tới chuyện đó.

“Còn cái gì nữa đây?”

“Bọt biển cắm hoa, để thay khi hoa đã bị héo.”

Hoa thì có thể tươi được bao lâu mà cần phải thay miếng xốp cắm cơ chứ? Nhắc lên xem thử, Triệu Vĩ Hàng thấy trọng lượng của gói giấy đó không giống như một miếng bọt biển. Anh mở gói giấy ra, bên trong quả nhiên là một tập tiền dày cộp.

“Cố Thả Hỷ, em lại đây xem này!”, Triệu Vĩ Hàng lớn giọng.

“Chuyện gì vậy, em đang giặt quần áo, anh đợi một chút nhé.”

“Em lại đây!” Triệu Vĩ Hàng không kìm chế được sự kích động, bây giờ là lúc nào cơ chứ! Bố anh không đến bệnh viện là có ý tránh mặt, mẹ anh phải luôn túc trực vì sợ có ai nhân cơ hội này làm chuyện gì đó, bởi vì Thả Hỷ không có kinh nghiệm, rất dễ bị mắc lừa nhưng cuối cùng chuyện này cũng đã xảy ra.

“Hả! Đây là cái gì vậy?”, Thả Hỷ tròn mắt há hốc miệng.

“Miếng bọt biển em nhận đây. Trọng lượng khác nhau nhiều như vậy, tại sao em không cảm thấy gì cả?”

“Em... lúc đó em đang xách cặp lồng, miếng bọt biển lại để trên cặp lồng cơm, nên em... em không có cảm giác gì cả.” Thả Hỷ biết mình đã sơ ý gây ra hóa lớn. “PHải làm thế nào bây giờ?”

Triệu Vĩ Hàng thở dài: “Còn biết làm thế nào nữa, ngày mai đi nộp cho công an”.

“Em có phải đến đó nói rõ mọi chuyện không, liệu có chuyện gì xảy ra không?”

“EM nhận những thứ này vào lúc nào?”

“Trưa hôm qua.”

“Xem ra vẫn còn kịp. Đừng lo lắng quá, sáng sớm ngày mai anh sẽ đi nộp. Là ai mang đến, anh cũng phần nào đoán ra được rồi.” Nhìn điệu bộ sợ hãi của Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng khó mà thốt ra được một câu trách mắng nào. Anh biết cô hoàn toàn không cố ý, hơn nữa, việc này không phải do anh hay gia đình anh tự chuốc lấy, chẳng qua chỉ là ý thức cảnh giác của cô ấy không cao, quả thực không thể trách cứ cô ấy được.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại cố định bang lên, Triệu Vĩ Hàng nhắc ống nghe lên: “Bố... Vâng... Cái gì ạ!... Vâng, con hiểu rồi. Bố, nhà con có chút chuyện...”. Nói xong câu đó, anh liền vào phòng làm việc nghe điện thoại, không để cho Thả Hỷ biết đang nói chuyện gì.

“Thứ đó bây giờ làm thế nào?”

“Con hiểu rồi. Bây giờ cũng chỉ còn cách như vậy, mình đã hoàn toàn bị động rồi.”

Thả Hỷ khuyu xuống nền nhà, mặt cô trở nên trắng bệch. Phán quyết sao lại đến nhanh như vậy, chỉ có điều đó không phải là phán quyết của Triệu Vĩ Hàng mà đó là phán quyết của cuộc sống. Là bài học do thực tế dạy cho cô. Bây giờ phải làm như thế nào đây?

Triệu Vĩ Hàng bước ra từ phòng làm việc, đầu anh vẫn đang quấn một dải băng trắng. Vĩ Hàng cầm gói đồ trên bàn, định đi ra cửa.

“Em cứ đợi ở nhà, lát nữa anh sẽ về.”

Thả Hỷ ngăn anh lại: “Em đi cùng anh, chỉ có em đã gặp người đó, chỉ có em mới có thể nói rõ hết mọi chuyện”.

Triệu Vĩ Hàng đứng im, dù đang trong những giờ phút vô cùng khẩn cấp nhưng xem ra anh vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, không hề bị hoảng loạn. “Anh không muốn em bị liên lụy vào chuyện này. Một mình anh đi là được rồi.”

“Thực tế là em không thể nào đứng ngoài được, em là người gây ra chuyện mà, đúng không?”

Triệu Vĩ Hàng hôn nhẹ lên má cô: “Cùng lắm thì em cũng chỉ là một người bị lợi dụng thôi. Ngoan nào, em cứ ở nhà đợi anh, việc điều tra này, em không cần tham dự”.

“Nhưng sao anh cứ phải đi vào lúc này cơ chứ! Vết thương trên đầu anh vẫn chưa khỏi hẳn, anh cần phải nghỉ ngơi.”

Triệu Vĩ Hàng đưa tay sờ lên vết thương: “Đỡ nhiều rồi, không sao đâu, không phải lo cho anh”. Triệu Vĩ Hàng suy nghĩ một chút, cũng nên cho Thả Hỷ biết sơ qua tình hình vì lần này anh đi, không biết bao giờ mới có thể về nhà.

“Hiện nay, đã có người tố cáo lên Ủy ban Kiểm tra Đảng, nói rằng bố đã lợi dụng lúc anh ốm để thu lợi bất chính.” Triệu Vĩ Hàng cũng biết rõ rằng chuyện lần này là do người ta có ý định hại gia đình anh, bên nhà bố mẹ đã đề phòng rất kỹ nhưng Thả Hỷ chính là một điểm yếu. Tình ngay lý gian, bây giờ khó mà nói trước điều gì. Bố anh là người có năng lực, có tài ăn nói nhưng tính tình cương trực thẳng thắn, khó mà làm hài lòng tất cả mọi người. Lúc này là lúc để xem bức tường đổ thì những người xung quanh sẽ dựng lên hay đập đổ luôn. Triệu Vĩ Hàng cho rằng, với số tiền trên tay, có thể thấy rõ một điều, bọn họ chỉ muốn lời bố anh xuống ngựa chứ chưa đến mức muốn bố anh phải chết. Vì vậy, cũng chưa có gì đặc biệt nghiêm trọng xảy ra.

“Tức là họ nắm chắc đường chuôi?”, Thả Hỷ chỉ vào những thứ trên tay Triệu Vĩ Hàng hỏi.

“Không hoàn toàn như vậy, đây chỉ là ngòi nổ thôi. Em yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Triệu Vĩ Hàng nói xong bèn vội vàng ra khỏi nhà, dù sao thời gian bây giờ cũng chính là mấu chốt quan trọng. Họ đã bị động lại bị mất thời gian, em rằng sẽ chẳng có chút cơ hội chiến thắng nào.

Thả Hỷ ở nhà một mình, cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người đã đưa mình lắng hoa đó nhưng càng nghĩ càng thấy mơ hồ. Thậm chí bây giờ mặt đối mặt, chưa chắc cô đã nhận ra người đó.

Thả Hỷ biết rằng, giờ đây cô không được làm bất cứ chuyện gì, không được nói bất kỳ điều gì vì cô càng nói càng sai, càng làm càng sai. Người ta đã lợi dụng cô để ra tay, khó mà nói trwoes được sẽ không có lần thứ hai. Cô quyết định sẽ ngồi yên ở nhà chờ đợi Triệu Vĩ Hàng quay về, dù có phải thức cả đêm cô cũng phải đợi.

Từ sau lúc Triệu Vĩ Hàng ra khỏi nhà, không khí trong nhà im ắng một cách khách thường, đến di động cầu Thả Hỷ cũng chẳng rung lên hồi chuông nào. Bên trường học biết chồng cô bị tai nạn nên cũng không gọi điện làm phiền. Mỗi ngày Thả Hỷ chỉ ăn một bữa cơm, cô chủ yếu tìm thứ gì đó còn lại trong tủ lạnh ăn tạm cho đỡ đói. Thời gian còn lại dành để đọc sách. Cô phát hiện ra rằng, chẳng có phương pháp nào hiệu quả hơn đọc sách, nó khiến cô có thể quên đi phần nào những chuyện đang xảy ra.

Thả Hỷ cứ chờ đợi như vậy suốt một tuần, không hề có tin tức gì từ phía Triệu Vĩ Hàng hay từ nhà chồng cô. Cô thử gọi điện liên lạc với mẹ chồng nhưng điện thoại ở nhà đều do chị giúp việc nghe, nói rằng không ai ở nhà cả, họ đã đi mấy hôm rồi mà vẫn chưa về. Điện thoại di động cũng tắt máy. Sức chịu đựng của Thả Hỷ đã đến giới hạn, cô bắt buộc phải biết chuyện gì đang xảy ra.

Thả Hỷ lật giở danh bạ điện thoại trong nhà, cuối cùng cô quyết định gọi ột người - Kiều Duy Nhạc.

Quả nhiên, đầu dây bên kia có người bắt máy.

“Kiều Duy Nhạc? Em là Cố Thả Hỷ.”

“Ồ, đợi chút nhé.” Bên cạnh anh ta dường như đang có rất nhiều người, âm thanh nghe rất hỗn loạn. Một lát sau, không gian xung quanh đã yên ắng, giọng của Kiều Duy Nhạc mới cất lên: “Có chuyện gì không?”

“Đã mấy ngày rồi Triệu Vĩ Hàng không về nhà, anh có biết anh ấy đang ở đâu không?”

“Chuyện này anh biết. Em cứ yên tâm đi, anh cũng đang nghĩ cách.” Thực ra, Kiều Duy Nhạc cũng chẳng có cách gì. Hoàn cảnh gia đình anh quả thực rất phức tạp. Bên nhà bố anh làm kinh doanh từ đời này sang đời khác, tiền của ế huề. Bên nhà mẹ anh trước Giải phóng cũng đã gác bút nghiên theo việc đao cung. Ông ngoại của anh hy sinh trong cuộc kháng chiến chống Nhật. Trong nhà có một cậu cũng hy sinh ở chiến trường Triều Tiên. Với địa vị của họ cũng không thể làm nên điều gì cả. Vả lại mối quan hệ trong giới chính trị lại hết sức bí hiểm.

Kiều Duy Nhạc cũng biết, chuyện của Triệu Vĩ Hàng, nếu không có người ủng hộ thì nhà anh không thể manh động được. Mặc dù hai gia đình có mối quan hệ tốt như vậy nhưng xem ra giờ đây cũng không thể giúp được gì. Ngay từ khi Triệu Vĩ Hàng bị cách ly để thẩm tra, anh đã đi liên lạc khắp nơi nhưng với khả năng của anh hiện nay, xem ra chỉ có thể nghe ngóng xem tình hình tiến triển như thế nào mà thôi, không thể làm gì để xoay chuyển tình thế được. Kiều Duy Nhạc đương nhiên không thể làm ngơ đứng nhìn Triệu Vĩ Hàng gặp nạn, huống hồ lại còn bị người khác hãm hại. Chỉ riêng việc Triệu Vĩ Hàng đã từng nhảy xuống sông cứu anh khỏi chết đuối, chỉ riêng tình bạn gắn bó bao nhiêu năm nay giữa họ cũng khiến Kiều Duy Nhạc không thể không tìm cách giúp gia đình Vĩ Hàng thoát khỏi khó khăn.

Kiều Duy Nhạc cũng đã đến tìm gặp bố anh nhưng ông chỉ nói rằng chuyện này chưa liên quan đến tính mạng, ông Triệu cần đường đi của người khác, cũng cần phải thuận theo thế sự thôi, điều đó tốt ọi người. Ông còn nói, là một nhà chính trị, ngoài khí chất chính trị ra còn cần có mưu lược và tầm nhìn xa trông rộng. Ông Triệu cũng nên về nghỉ rồi, phong cách làm quan cũ của ông không còn thích hợp với xu thế phát triển hiện nay nữa, nếu không, e rằng cũng sẽ liên lụy tới cả Triệu Vĩ Hàng.

Kiều Duy Nhạc biết, bố anh nói vậy cũng không phải không có lý nhưng tình hình hiện nay cách sẽ liên lụy tới rất nhiều chuyện khác. Nhà họ Triệu cứ chịu như vậy cũng không phải biện pháp hay. Chỉ có việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ tiêu tan đi thì mới là hành động khôn khéo.

“Không ai tìm em hỏi chuyện à?”, Kiều Duy Nhạc hỏi Thả Hỷ.

“Không, em vẫn luôn ở nhà nhưng không có ai tới tìm gặp cả. Tuy nhiên, Triệu Vĩ Hàng nói, em vốn chẳng biết gì cả. Thực ra, em là người gây nên mọi chuyện.” Vĩ mấy ngày hôm nay không được nói ra một lời nào, Thả Hỷ cứ nói đi nói lại mãi, chỉ sợ rằng lời nói không đủ để diễn đạt ý của mình.

“Em cứ ở nhà đợi anh, anh sẽ tới ngay, chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện.” Kiều Duy Nhạc có cảm giác, Thả Hỷ sẽ là đầu mối để hóa giải mọi chuyện.

Kiều Duy Nhạc đến nơi, chỉ nghe qua vài câu đã hiểu hết đầu đuôi câu chuyện.

Thả Hỷ nhìn mắt Kiều Duy Nhạc càng ngày càng sáng lên liền hỏi: “Anh có cách gì không, có cách gì để họ có thể về không? Vết thương của Triệu Vĩ Hàng còn chưa khỏi hẳn!”.

“Đừng lo lắng quá, họ chỉ bị gọi đến để hỏi chuyện, việc này rất bình thường, cũng thuộc phạm trù công việc thôi. Còn về vấn đề sức khỏe, ở đó càng tiện cho việc nghỉ ngơi của cậu ấy. Chỉ có điều, việc nhận hối lộ lại xảy ra không đúng lúc, có vẻ đập hát sinh vấn đề mới, cậu ấy cũng không thể nói rõ được.”

“Để em đến nói thử xem, việc này vốn chẳng liên quan gì tới Triệu Vĩ Hàng và bố mẹ anh ấy”, Thả Hỷ nói.

“Bây giờ em xuất hiện thì e rằng đã muộn. Người khác sẽ nghĩ em cố ý éo sự việc về phía mình, muốn nhận tội cho người thân.”

“Nhưng sự thật là athế mà.” Mặc dù Thả Hỷ biết Triệu Vĩ Hàng không muốn cô lộ diện nhưng dù sao họ cũng là người một nhà, sao lại không tránh khỏi liên lụy được.

“Đừng quá ngây thơ thế, cứ từ từ rồi tính.” Kiều Duy Nhạc đã nghĩ ra một kế nhưng phải thực hiện cụ thể như thế nào thì rất cần sự phối hợp của Thả Hỷ.

Cách của Kiều Duy Nhạc thực ra cũng không quá khó khăn. Anh chỉ cần Thả Hỷ ra mặt, tự nhận mình đã nhận số tiền đó nhưng do ai đưa đến thì không nói, chỉ nói rằng thấy để trước cửa nhà liền nhặt mang vào. Điều này rất quan trọng, Kiều Duy Nhạc lo rằng đối phương đã có biện pháp dự phòng. Ngộ nhỡ người ra tay kia có bất cứ liên quan gì tới công việc mà Triệu Vĩ Hàng phụ trách, chỉ cần Ủy ban Kiểm tra có ảnh chụp lại, hai bên sẽ lâm vào cảnh cùng chết. Thà rằng bỏ qua nguyên nhân bị hãm hại ngay từ đầu, với nguyên tắc đó, có thể hóa giải được mọi chuyện.

Vì vậy, bước thứ nhất, phải nói rõ rằng Triệu Vĩ Hàng và bố mẹ anh không biết gì về chuyện này. Như vậy, tính chất câu chuyện sẽ thay đổi, có thể nói sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bước thứ hai, cần phải nói rõ hơn nữa, Thả Hỷ cũng không biết rõ nguồn gốc của gói quà, càng không hề có chuyện ý thế vợ lãnh đạo mà nhận bất cứ món quà phi pháp nào. Bước này, Kiều Duy Nhạc có thể ngầm ngầm trợ giúp. Tuy nhiên, Thả Hỷ vẫn cần phải tự mình đối mặt với mọi chuyện, không thể dạy cô ấy nói từng câu được.

Việc đó vốn dĩ không khác sự thật là mấy. Vì vậy, khi bị hỏi đi hỏi lại, Thả Hỷ không hề có chút sơ suất gì. Giao nộp lại những chứng cứ đó xong, Thả Hỷ cũng được về nhà. Việc đó dễ dàng tới mức nằm ngoài sự tưởng tượng của cô.

“Dễ dàng như vậy, sao Triệu Vĩ Hàng lại không để em ra mặt?”, Thả Hỷ hỏi Kiều Duy Nhạc, cô cảm thấy rất khó hiểu. Ra khỏi nơi thẩm tra thì trời đã tối nhưng Kiều Duy Nhạc vẫn đứng bên ngoài đợi cô. Vừa gặp mặt, anh đã nói với Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng và bố mẹ anh ấy đã về nhà rồi.

“Bên ngoài đơn giản như thế nhưng bên trong có bao nhiêu uẩn khúc, làm sao em biết được.” Đến giờ Kiều Duy Nhạc cũng không dám chắc việc làm vừa rồi của mình có phải là một biện pháp tồi không, dù sao Triệu Vĩ Hàng cũng không hề cảm kích. Ban nãy gặp mặt, cậu ấy cũng chẳng muốn nói chuyện nhiều. Cũng đúng thôi, Cổ Thả Hỷ chính là mầm họa lâu dài, lúc nào cũng có thể bị lợi dụng. Chỉ cần sau này cô ấy và Triệu Vĩ Hàng còn liên quan với nhau, bọn họ sẽ phải luôn đề phòng mũi tên bắn lên.

Ý tứ của Triệu Vĩ Hàng thế nào, không phải là Kiều Duy Nhạc không biết nhưng bây giờ chẳng phải đã thoát nạn này rồi hay sao? Chờ đợi bao nhiêu ngày như vậy, cũng chẳng có ai ra mặt phá vỡ cục diện, ngoài việc tự cứu mình ra cũng chẳng còn cách nào nữa rồi.

“Kiều Duy Nhạc, chuyện này sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến Triệu Vĩ Hàng và bố mẹ anh ấy?” Mặc dù bọn họ đều nói rằng không phải lỗi tại cô nhưng Thả Hỷ biết rằng, nếu không phải do cô thì viên đạn đó đâu dễ bắn ra như vậy. Triệu Vĩ Hàng đã từng dặn dò cô rất kỹ lưỡng nhưng khi anh nằm viện, Thả Hỷ quả thực đã quá sơ ý, chẳng suy nghĩ được gì nhiều. Bây giờ, Thả Hỷ không chỉ tự trách mình mà còn hối hận rằng đã không làm tròn bốn phận của một người vợ, lúc nào cũng ngây ngây ngô ngô, chỉ làm vướng chân anh. Khi quyết định thừa nhận mọi việc, cô thậm chí còn chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ phải đi ngồi tù. Bản thân mình làm sai thì phải tự gánh chịu.

Kiều Duy Nhạc vừa lái xe vừa đắn đo suy nghĩ để nói ra câu này: “Ảnh hưởng cũng không rõ rệt nhưng nhất định là tiêu cực”. Đây vốn dĩ là một vụ án rắc rối, mức ảnh hưởng của nó lớn như thế nào, việc này nhạy cảm ra sao, không cần Kiều Duy Nhạc phải nói, Thả Hỷ cũng đã phần nào hiểu được.

“Em biết rồi”, Thả Hỷ gật đầu.

Xe dừng lại trước cửa nhà bố mẹ Triệu Vĩ Hàng, Kiều Duy Nhạc nhìn Thả Hỷ, nói: “Đừng quá khích, Triệu Vĩ Hàng rất lo cho em”.

“Kết quả như thế này, chẳng phải rất phù hợp với mong muốn của anh hay sao, Ngô Hoạch sẽ có cơ hội trở thành vợ của bạn một cách danh chính ngôn thuận còn gì.” Nhắc đến chuyện tình cảm, Thả Hỷ bỗng trở nên sắc sảo. Sự lo lắng, sợ hãi của Thả Hỷ trong mấy ngày gần đây đều là vì Triệu Vĩ Hàng. Nói xong, cô lại cảm thấy hơi ngượng ngùng: “Kiều Duy Nhạc, chuyện lần này, nếu là Ngô Hoạch, chắc chắn sẽ không phạm phải một lỗi ngốc nghếch như vậy đâu nhỉ?”.

Kiều Duy Nhạc mỉm cười: “Bọn họ đã rắp tâm làm việc xấu rồi, đừng đem chuyện đó ra tự trừng phạt bản thân nữa. Em và Ngô Hoạch không giống nhau, vì vậy thủ đoạn bọn họ dùng chắc cũng sẽ khác nhưng kết quả vẫn giống nhau thôi”.

“Anh đang an ủi em.”

”Dù anh không phải là người xuất gia nhưng cũng không bao giờ nói dối.“

„Cho dù thế nào, em cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Cảm ơn anh đã làm mọi việc cho gia đình em, nếu sau này có việc gì cần mà em có thể làm được, cứ gọi em nhé, đừng ngại!“ Quả thực, cô đang có cảm giác một ngày trên trời bằng nghìn năm dưới hạ giới, mấy ngày xa nhau mà như đã xa cách nhau cả một đời.

Chỉ có phòng khách trong nhà của bố mẹ Triệu Vĩ Hàng là sáng đèn, trước khi bước vào, Thả Hỷ cảm thấy thấp thỏm không yên.

Trong phòng khách có ba người, họ đều đang ngồi trên sofa, ông Triệu Khắc Dương và Triệu Vĩ Hàng đang hút thuốc, không ai nói với ai câu gì.

„Bố, mẹ, Vĩ Hàng, con về rồi“, Thả Hỷ lên tiếng trước.

Bố chồng dường như đã già thêm vài tuổi, dáng vẻ rất mệt mỏi. „Thả Hỷ, con lại đây ngồi một chút.“

Triệu Vĩ Hàng bỗng lên tiếng: „Bố, bố không phải nói gì cả, con không đồng ý“.

Ông Triệu Khắc Dương bỗng đưa tay đập xuống bàn: „Lão già này cũng không nói được mảy nữa rồi!“. Thả Hỷ sợ khiếp vía, cô vẫn nghe người khác nói rằng bố chồng cô rất nóng tính nhưng trước giờ cô chưa thấy ông nổi nóng bao giờ cả.

„Vĩ Hàng, giờ bố con đã chịu lui về rồi, con còn muốn thế nào nữa? Ông ấy nói gì, àm gì, chẳng phải đều vì con hay sao?“, giọng bà Khúc Văn Phương đầy vẻ trách móc.

„Bố, mẹ, có chuyện gì bố mẹ cứ nói đi ạ. Chuyện lần này đều do con đã sai“, Thả Hỷ vội vàng nói, cô đã chuẩn bị tâm lý trước rồi.

„Ban nãy bố mẹ đã bàn bạc, để con đi đâu đó một thời gian, bao giờ sống yên biển lặng thì con lại quay về“, bà Khúc Văn Phương nói.

„Vậy phải đi trong bao lâu? Còn công việc của con nữa, phải làm thế nào ạ?“

“Con và cô ấy sẽ cùng đi“, Triệu Vĩ Hàng lại xen vào.

“Mày không được đi.“

“Tại sao con lại không được đi? Đừng lấy lý tưởng hay sự nghiệp gì đó ra làm lý do với con. Đó là lý tưởng của bố, là sự nghiệp của bố, chẳng liên quan gì tới con cả!“

“Mày đúng là một thằng con bất hiếu!“ Ông Triệu Khắc Dương đứng dậy hét lên, bỗng ông đưa tay ôm ngực rồi từ từ khuỵu xuống.

Bà Khúc Văn Phương lập tức sai hai con đặt bố nằm xuống sofa, sau đó chạy đi lấy thuốc cho chồng ngậm rồi gọi xe cấp cứu.

“Triệu Vĩ Hàng, con liệu tình hình mà làm“, ông Triệu Khắc Dương được đưa đi cấp cứu, bà Khúc Văn Phương mệt mỏi quay lại nói với Triệu Vĩ Hàng. “Trước đây, vì chuyện của con và Ngô Hoạch, con giận mẹ gần ấy năm. Bây giờ vì chuyện của Thả Hỷ, con lại muốn trở mặt với bố mẹ sao? Trong lòng con, bố mẹ chỉ là người có cũng được, không có cũng chẳng sao phải không?“ Lần này, bà quả thực đã quá đau lòng nên mới có những lời trách mắng nặng nề với đứa con bà luôn yêu thương nhất này.

Giọng của bà Khúc Văn Phương càng ngày càng trầm xuống: “Bố con cũng có phần cố chấp, rất nhiều suy nghĩ, cách làm đều trái ngược với người khác. Ông ấy đã dấn tội với một vài người bạn lâu năm. Lần này, ông ấy phần nào nếm trải được thói đời ảm lạnh, giàu tìm đến, khó bỏ đi rồi, vì vậy, tâm trạng của ông ấy cũng không được tốt lắm. Mẹ cũng hy vọng lần này ông ấy sẽ chịu lui về, hai ông bà cùng nương tựa vào nhau lúc già nhưng vấn đề trước mắt là ông ấy phải được cứu sống, phải coi sức khỏe của ông ấy là quan trọng nhất“.

“Mẹ, con sẽ ly hôn với Triệu Vĩ Hàng“, Thả Hỷ nói rất nhỏ nhưng cũng rất cương quyết.

Từ lúc xảy ra chuyện cho đến giờ, Thả Hỷ không khóc một tiếng nào. Có khóc cũng chẳng giải quyết được điều gì, cô chỉ cảm thấy hận bản thân mình sao lại quá ngây thơ khờ khạo như vậy. Trái tim cô đang dần cạn khô mất rồi.

Thả Hỷ không phải không biết nỗi khổ tâm của bố mẹ chồng, cô có thể đến hỏi bố mẹ để một thời gian, chỉ ít thì cũng học thêm một tấm bằng nữa. Chỉ cần việc xảy ra lần này không bị ai lật lên soi xét lại, cô có thể nhanh chóng được trở về. Trước mắt, xem ra chỉ có cách giải quyết đó là tốt nhất. Tuy nhiên, không thể trình độ tiếng Anh thấp kém của Thả Hỷ, ở một môi trường toàn người lạ như vậy, cô chẳng biết mình

sẽ có thể làm gì. Cuối cùng thì cô cũng phải trở về. Qua nhiều chuyện xảy ra như vậy, Thả Hỷ đã nhận thấy một điều rằng, cô mãi mãi chỉ là một cô gái ngây ngô, nếu tiếp tục ở vị trí đó, cô có thể sẽ gây ra họa lớn hơn.

Gần đây, trong nhà liên tục xảy ra chuyện. Bố chồng, không sao là tốt rồi, nếu chẳng may ông ấy có mệnh hệ gì thì cho dù Thả Hỷ có quyết tâm sửa đổi đến mấy e rằng cũng đã quá muộn. Nhìn bố chồng bị đẩy vào phòng phẫu thuật, quyết định mơ hồ trong đầu cô ngày càng rõ rệt. Đây không phải là nơi phù hợp với cô, cô phải rời xa anh, nếu còn do dự sẽ liên lụy tới người khác mà cũng làm cô thêm tổn thương.

Bà ahúc Văn Phương nhìn hai vợ chồng Thả Hỷ, nói: “Chuyện đó, hai đứa tự lo liệu lấy”. Nói xong bà bèn bước qua một bên, ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại chờ đợi.

Thả Hỷ liếc sang Triệu Vĩ Hàng, anh chỉ nhìn chằm chằm vào cửa phòng phẫu thuật: “Để về nhà hãy nói!”.

Thả Hỷ cũng biết, cô chỉ là một người kém cỏi, gây ra mọi chuyện, không nghĩ đến chuyện sửa chữa lại chỉ muốn trốn chạy. Tuy nhiên, nhà họ Triệu không phải là nơi để cô rèn luyện, Triệu Vĩ Hàng không phải là huấn luyện viên của cô, họ không thể lần nào cũng xuê xoa, tha thứ cho cô được. Thả Hỷ cũng thừa nhận rằng mình đang tư lợi, cô không dám mạo hiểm bản thân nữa. Tương lai giống như một cái động không đáy, mặc dù bên trong đó đang có lời mời gọi cô nhưng lại khiến cô vừa nhìn đã cảm thấy khiếp sợ.

Triệu Khắc Dương bị lên cơn nhồi máu cơ tim nhưng do được cấp cứu kịp thời, thêm vào đó sức khỏe của ông cũng tốt nên sau vài tiếng phẫu thuật, ông nhanh chóng được đưa ra ngoài. Ca phẫu thuật rất thành công nhưng vẫn phải theo dõi ICU trong hai mươi tư giờ.

Bà Khúc Văn Phương đăng ký thêm một phòng nghỉ nữa, bà dự định sẽ ở luôn tại bệnh viện, không thêm để ý gì tới hai vợ chồng Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ cảm thấy rằng, trong hoàn cảnh này, việc cô rời khỏi đó mới là niềm an ủi duy nhất dành cho bà.

Thả Hỷ quay người bước ra ngoài, đứng ở hành lang đợi Triệu Vĩ Hàng.

Một lát sau, Triệu Vĩ Hàng đi ra, mặt mũi anh tối sầm lại.

Hai người im lặng đi về nhà, lại im lặng cùng ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ. Bởi vì lúc này, im lặng là điều tối cần thiết. Họ đang cần phải củng cố lại tin thần, cần phải chuẩn bị sức lực bởi mỗi ngày sau này đều có thể sẽ khó khăn vất vả hơn.

Nửa đêm, Thả Hỷ dường như nghe thấy bên mình có tiếng khóc đang bị kìm nén lại.

Trong bóng đêm, Thả Hỷ vòng tay ôm Triệu Vĩ Hàng, anh gục đầu vào ngực cô, nước mắt của anh chảy vào lòng, vào tim cô nóng bỏng. Trái tim cô dường như cũng đang bị khoét một lỗ hổng lớn.

Mãi tới khi anh bình tĩnh lại, Thả Hỷ vẫn không nói một câu nào, cô chỉ vỗ nhẹ nhẹ vào lưng anh.

Một lúc lâu sau, Triệu Vĩ Hàng đẩy cô ra.

“Anh đã đánh giá quá cao bản thân mình, anh không chăm sóc được cho em, ít nhất là vào lúc này, anh xin lỗi.”

“Anh đừng nói vậy”, Thả Hỷ đưa tay ra, ôm lấy anh. “Anh đã chăm sóc cho em suốt ba năm nay. Đáng ra em phải nói lời xin lỗi, nếu không phải do em, bố cũng không bị...”

“Không phải lỗi của em”, Triệu Vĩ Hàng cũng không nói tiếp được nữa, anh cảm thấy mỗi lần anh cố gắng để làm điều mình muốn thì đều gặp thất bại.

Vấn đề của anh là đã quá kiêu ngạo, càng để tâm lại càng sợ ném chuột vỡ đồ.

Kết quả là đã không giải quyết được việc lại còn gây rắc rối thêm. Con người anh đáng ra không thể làm những chuyện như vậy.

“Triệu Vĩ Hàng, chúng ta vui vẻ gặp nhau, vui vẻ chia tay nhé!”, Thả Hỷ cố gắng kiềm chế cảm xúc để mở lời trước.

“Chẳng có lần gặp lại, mãi mãi không thể coi là vui vẻ chia tay được.” Triệu Vĩ Hàng rút tay ra, châm một điếu thuốc rồi đưa lên miệng.

Giấc ngủ ngắn ngủi ban này, mặc dù sau đó lại khóc rồi trần trọc, ít nhiều cũng cho anh thêm chút sức lực để có thể tiếp tục suy nghĩ về mọi chuyện.

Thả Hỷ xoay xoay người, dựa vào Triệu Vĩ hàng.

“Xin lỗi.”

Thực ra, nếu nghĩ đến chuyện gặp lại thì cảm xúc cũng dễ chịu hơn nhiều.

Tuy nhiên, nếu chỉ hy vọng về điều đó một cách mơ hồ thì thà rằng coi như không có còn hơn.

Triệu Vĩ Hàng rất muốn nói rằng, chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa nhưng ngay cả một câu như vậy, anh cũng không nói ra được.

Cho dù là đang yêu nhưng nếu phải chọn lựa giữa sự sống còn của bố mẹ và hạnh phúc của bản thân mình, e rằng anh vẫn phải chọn điều đầu tiên.

Làm sao có thể thuyết phục một người đang trong tình trạng nguy cấp cần phải có sự trợ giúp của máy móc kia, làm sao có thể thuyết phục một người bố chỉ suy nghĩ vì con cái? Triệu Vĩ Hàng quả thực không thể mở miệng được.

Vì vậy anh đã chọn cách im lặng. Anh quyết định sẽ chịu mang tiếng một người chồng yếu đuối. Hãy để cho người ta tự lựa chọn những gì mà họ thấy hợp lý nhất.

“Triệu Vĩ Hàng, ngày mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục nhé.” Không ngờ cuối cùng vẫn đến lượt Thả Hỷ lên tiếng, thật là có đầu có đuôi.

Ngón tay của Thả Hỷ đang xoa xoa lên vết thương trên đỉnh đầu của Triệu Vĩ Hàng: “Em còn chưa biết vết thương của anh liên sẹo trông như thế nào, có xấu lắm không?”

“Lúc tháo chỉ, anh có xem qua gương, trông cũng không đến nỗi nào.”

“Triệu Vĩ Hàng”, Thả Hỷ gọi khẽ.

“Em nói đi.”

“Em đi rồi, hai bố con anh phải hòa thuận với nhau nhé!”, Thả Hỷ nói.

Bỗng nhiên, cô ngồi thẳng dậy: “Triệu Vĩ Hàng, anh ôm em đi, hãy ôm em một lần cuối cùng đi”.

Bắt đầu một cách tùy tiện, kết thúc một cách nhảm nhí nhưng quả thật Thả Hỷ không dám nghĩ rằng cô và Triệu Vĩ Hàng còn có thể làm điều gì khác.

Tuy nhiên, lúc này đây, cô rất muốn có được cảm giác ngọt ngào khi da thịt, hơi ấm của hai người sát lại gần nhau.

Triệu Vĩ Hàng kéo cô lại gần, ôm chặt cô vào lòng. Anh cắn chặt lên vai cô, nơi mà trước đây anh thường đặt lên những nụ hôn nhẹ nhàng.

Thả Hỷ chỉ khẽ kêu lên một tiếng, cô cũng cắn nhẹ lên tai anh.

Đau đớn chính là cách ghi nhớ tốt nhất.

Hai người bọn họ, không còn quyền được yêu, bởi tình yêu đối với bọn họ không còn đường lùi nữa.

Em như một ngôi sao mọc giữa bầu trời ban ngày, không phải là nó không đủ sáng mà đơn giản chỉ vì hào quang của nó đã bị ánh mặt trời che lấp mất rồi.

12. Chương 21-22

Chia ly

Rõ ràng vẫn là một Cố Thả Hỷ có phần ngây ngô nhưng không nản chí, vẫn là bóng dáng ấy, khuôn mặt ấy, nhưng tại sao trái tim của Tần Mẫn Dữ, mỗi khi gặp cô lại cao vút lên, lơ lửng trong không trung, mãi mãi treo ở đó.

Thủ tục ly hôn được hoàn tất một cách nhanh chóng, thuận lợi. Không ai muốn nói điều gì, so với việc kết hôn, chỉ xét về không khí bên ngoài cũng có phần nặng nề hơn. Sẽ có người rơi lệ, sẽ có người dằn vặt đau khổ nhưng phần lớn mọi người đều như tê dại. Ngay cả người đóng dấu vào sổ ly hôn cho họ trông cũng có phần thờ ơ.

Sau khi ra khỏi tòa án, Thả Hỷ lập tức vậy xe, cô không còn chỗ nào để đi, cũng không muốn gặp ai cả, cô chỉ có thể chờ về căn nhà có gác xép kia. Tần Mẫn Dữ nói đó là đường lùi mà bà nội và anh đã để lại cho cô. Thả Hỷ không hề ngoảnh đầu nhìn lại. Mặc dù không quay lại nhưng cô biết Vĩ Hàng vẫn đang đứng đó, theo dõi hình bóng của cô, không hề cử động.

Đối với Thả Hỷ, kỳ nghỉ hè lần này dường như kéo dài lê thê. Mỗi ngày cô đều dùng bút đánh dấu lên tờ lịch, để biểu thị một ngày đã qua đi những chuỗi ngày dài còn lại vẫn luôn khiến con người ta cảm thấy vô cùng nặng nề.

Cô cứ ở lì trên tầng gác đó, ban ngày nóng đến nỗi không thể làm được việc gì, cũng chẳng buồn ăn uống, chỉ có thể uống từng cốc, từng cốc nước lớn. Thời gian này, cô chỉ gặp một mình Đinh Chỉ Túc. Trước đây hai cô đã hẹn nhau kỳ nghỉ hè này sẽ cùng nhau đi chơi nhưng bây giờ Thả Hỷ gọi cho Chỉ Túc cũng chỉ muốn thông báo rằng mình không thể đi chơi cùng cô ấy được nữa. Giờ đây cô đang tự chống đỡ một cách yếu ớt, bản thân cô cũng không biết rằng khi nào thì mình sẽ ngã xuống.

Đinh Chỉ Túc đến thăm, nhìn Thả Hỷ rồi nói: “Chứng chán ăn, Cố Thả Hỷ, cậu phải chữa bệnh đi”.

“Không nghiêm trọng đến thế đâu, chẳng qua do thời tiết nóng bức nên mình không muốn ăn đấy thôi.”

“Vậy cậu thử nói xem, bữa gần đây nhất, cậu đã ăn gì nào,” giọng Đinh Chỉ Túc như đang nói chuyện phiếm. Thả Hỷ cũng đã nói với cô chuyện ly hôn nhưng chỉ là để giải thích lý do không đi chơi được và bảo cô là đừng quá lo lắng. Cụ thể nội tình sự việc như thế nào, Thả Hỷ không nói rõ, Chỉ Túc cũng không hỏi kỹ.

“Trong nồi vẫn còn cháo đấy, cậu có ăn một chút không?”

Bước vào bếp, mở vung nồi ra, Đinh Chỉ Túc bỗng trào nước mắt. Cháo ở trong nồi đã bốc mùi thiu, Chỉ Túc lại hy vọng Thả Hỷ chưa ăn thử cháo đó. Chỉ Túc không nói gì, cô đổ những thứ trong nồi đi, đóng gạo, hầm cháo, dù Thả Hỷ chỉ uống được chút nước gạo này thôi cũng tốt rồi.

“Được rồi đây, cố ăn một chút đi.” Cháo được nấu bằng nồi hầm nên chẳng mấy chốc đã có thể ăn được

Thả Hỷ ăn một thìa, rồi lại đặt bát cháo xuống, miệng cô vẫn đắng ngắt.

“Cố thêm chút nữa đi, không muốn ăn cũng phải ăn”, Chỉ Túc khuyên nhủ bạn. Cô không vội vàng đến ngay với Thả Hỷ, không phải vì cô không quan tâm tới bạn mà cô chỉ muốn để Thả Hỷ một mình tĩnh tâm suy nghĩ mọi chuyện. Dù sao, Thả Hỷ cũng cần có thời gian để xoa dịu vết thương lòng.

“Ồ cứ để đấy, nguội một chút tớ sẽ ăn, đang nóng quá.” Thả Hỷ buông bát xuống nhưng cho tới khi Chỉ Túc ra về, cô vẫn không bưng bát cháo lên.

“Cậu muốn cứ tiếp tục như vậy à? Muốn chết đói trong căn nhà mới rồi sau đó biến thành một bóng ma u uất à?” Đinh Chỉ Túc không muốn ép Thả Hỷ, cô chỉ muốn khơi ra chuyện gì đó để Thả Hỷ tranh luận lại. Chỉ Túc không muốn bạn mình cứ mãi chìm đắm trong yên lặng như vậy.

“Không sao đâu, tớ chỉ nghỉ ngơi thư giãn vài hôm, mặc dù ăn ít đi một chút nhưng cũng không thể chết đói được đâu. Đợi khi nào đi làm rồi lại đầu vào đấy thôi, công việc bận rộn chắc sẽ cần ăn nhiều hơn”.

Tuy nhiên, vào năm học mới, việc điều động công tác đã lật đổ hoàn toàn mong ước lấy công việc lấp chỗ trống trong cuộc sống của Thả Hỷ. Cô được điều động sang làm Bí thư chi đoàn khoa, chuyên quản lý sinh viên, còn công việc cũ của cô do Diệp A Na phụ trách. Tuy lần điều động này được coi như là một lần thăng chức cho Thả Hỷ, được hưởng mức đãi ngộ cao hơn nhưng cô vẫn không vui lắm. Làm bí thư chi đoàn khoa, giao lưu khác, phải liên lạc và tiếp xúc với tổ chức đoàn của các khoa, các trường khác. Việc này quả khó khăn với Thả Hỷ.

Nhưng khi Thả Hỷ còn chưa có biểu lộ gì về việc điều động công tác lần này thì Diệp A Na đã tỏ rõ sự không hài lòng. Theo A Na, trước đây cô ấy đã phụ trách công tác đoàn, lần này, đáng ra phải để cô ấy làm Bí thư chi đoàn khoa mới đúng, hơn nữa học lực của cô ấy rõ ràng khá hơn Thả Hỷ rất nhiều. Diệp A Na không vui, khi làm việc khó tránh khỏi những va chạm và thái độ không hòa nhã với Thả Hỷ. Những đồng nghiệp khác trong khoa vẫn cho là A Na còn trẻ con, đều nhường nhịn, không chấp nhặt cô ấy, vì vậy, Thả Hỷ cũng chẳng tiện nói thêm điều gì.

Một lần Thả Hỷ đến văn phòng khoa lấy bảng đánh giá kết quả học tập của sinh viên học kỳ trước, cô cần danh sách để bình bầu thi đua nhưng Diệp A Na vẫn nhất quyết nói rằng trước đây Thả Hỷ không bàn giao những thứ đó lại cho cô ấy. A Na còn nói thêm rằng rất nhiều tài liệu, hồ sơ trước đây do Thả Hỷ làm đều không đầy đủ. A Na đổ hết nên mọi trách nhiệm lên đầu Thả Hỷ. Bây giờ, Thả Hỷ mới nhận ra rằng đáng lẽ trước đây, mỗi tập hồ sơ, tài liệu cô đều phải copy lại, phòng khi không có người chịu hợp tác, còn có thể đưa ra tranh luận đúng sai

Diệp A Na còn chỉ vào máy tính trên bàn rồi nói với Thả Hỷ: “Cũng may là chị qua đây, nếu không tôi không biết phải tìm chị để nói gì nữa, rất nhiều dữ liệu đều không có trong máy tính. Chị bảo tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Không có những dữ liệu gì?” Mặc dù rất tức giận nhưng Thả Hỷ vẫn cố gắng kiềm chế. Cô cảm thấy bản thân đang có xu hướng chịu đựng sự ngược đãi. Việc nhần nhục chịu đựng dường như khiến tâm trạng cô cảm thấy dễ chịu hơn.

“Chị tự mà xem lấy” Diệp A Na đứng dậy nói tiếp: “Tôi vừa tiếp quản công việc, cụ thể thiếu cái gì, không có cái gì, tôi làm sao biết được.” Nói xong cô ấy bèn thu dọn đồ đạc bỏ về trước. 4

Thả Hỷ đành ngồi xuống ghế, kiểm tra lại những dữ liệu có trong máy tính. Các dữ liệu trong máy tính của cô đều được sắp xếp rất gọn gàng, cụ thể, tất cả đều được phân chia theo thời gian và chủng loại. Nếu Diệp A Na không giở trò gì đó thì không thể không tìm thấy tài liệu được.

Thả Hỷ mở ổ D, cảm thấy máy tính kêu ro ro một hồi, cái cô Diệp A Na này, không biết đã làm thế nào mà toàn bộ ổ D đã bị format, bên trong đó bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Các ổ khác cũng đều bị như vậy. Thả Hỷ có mọc thêm vài cánh tay nữa cũng không thể nhập lại kịp các dữ liệu đó.

Thả Hỷ ngồi yên đó, mãi lâu sau cô vẫn không biết phải giải quyết vấn đề như thế nào. Bây giờ, cô đã hiểu lý do tại sao Diệp A Na lại vội vàng vàng ra về trwoacs như vậy, có vẻ như cô ta cũng lo sợ điều gì đó. Bây giờ cũng chẳng phải lúc để quy kết trách nhiệm nữa, điều quan trọng là làm thế nào để tìm lại được những dữ liệu đã mất.

Thả Hỷ biết rằng, dữ liệu trong ổ cứng có thể khôi phục lại được nhưng cụ thể như thế nào, có thể khôi phục được bao nhiêu phần trăm thì cô không rõ lắm. Bây giờ đã hết giờ làm việc, các thầy cô giáo của khoa Tin học cũng đã về hết rồi.

“Cố Thả Hỷ, về thôi, chị cho em đi nhờ một đoạn”, giọng Hoàng Ngải Lê vang lên từ phía hành lang. Cô và anh chàng kỹ sư kia đang xây dựng một tổ ấm mới, thật trùng hợp là nhà mới của họ lại nằm trong khu nhà của Thả Hỷ. Sau lần tình cờ gặp nhau tại đó, biết Thả Hỷ đã ly hôn, hiện đang sống một mình, chỉ cần có cơ hội, Hoàng Ngải Lê lại đưa Thả Hỷ về. Hai người bọn họ đã mua xe, chiếc xe ấy bây giờ do Hoàng Ngải Lê tự lái.

Thả Hỷ bước ra ngoài, nói: “Em còn phải làm một chút việc, chị cứ về trước đi”.

“Chị sẽ đợi em.”

“Chị về trước đi, em còn phải tìm người tới giúp nữa.” Thả Hỷ cũng đã chán ngấy việc phải làm người thừa

giữa hai người bọn họ rồi. Chuyện tình yêu lần này của Hoàng Ngải Lê rất đơn giản, khi đi chơi với nhau, hai người chỉ giới hạn ở mức độ cầm tay, lại còn thường xuyên nói là đừng làm như vậy xấu hổ lắm khiến Thả Hỷ ngượng đến nỗi hận rằng không thể chui xuống một cái lỗ nào đó.

Thả Hỷ không để ý đến Hoàng Ngải Lê nữa, cô nhắc điện thoại gọi cho Tần Mẫn Dữ. Cô biết hai người bọn họ muốn đi cùng để giúp cô khuây khỏa. Tuy nhiên, sự giám sát chặt chẽ của Hoàng Ngải Lê lúc ban ngày và Đinh Chỉ Túc lúc tối khiến Thả Hỷ cảm thấy hơi khó chịu.

“A lô, Tần Mẫn Dữ phải không? Em, Cố Thả Hỷ đây.” Hoàng Ngải Lê thấy Thả Hỷ đang thực sự có việc bèn xách túi, vẫy vẫy tay ra hiệu chào Thả Hỷ rồi ra về.

“Anh đây, có việc gì không?” Đã mấy tháng nay họ không liên lạc gì với nhau, giọng của anh đầy vẻ xa lạ.

“Bên em có một chiếc máy tính bị format ổ cứng nhưng dữ liệu trong đó rất quan trọng, em muốn hỏi anh xem có cách nào khôi phục được không?” Điện thoại cũng đã được nối rồi, Thả Hỷ đành mở lời nhờ vả.

“Cái này e rằng phải tìm đến những công ty chuyên sửa máy tính”, Tần Mẫn Dữ trả lời.

“Vâng.” Anh đã từ chối dứt khoát như vậy, Thả Hỷ cũng không biết phải làm thế nào nữa.

Một lát sau, Tần Mẫn Dữ mới nói tiếp: “Còn việc gì nữa không? Anh đang có chút việc, lát nữa gọi lại cho em nhé”. Ngừng lại một lát, anh nói tiếp: “Cứ để yên máy tính ở đó, đừng động vào nhé”.

“Vâng.” Thả Hỷ buông điện thoại xuống, không biết ý anh là gì, có lẽ anh không yên tâm khi cô đụng vào máy tính chẳng.

Thả Hỷ khóa cửa văn phòng khoa lại rồi đi về phái văn phòng đoàn. Cô phải lên mạng tìm một số công ty sửa chữa máy tính, muộn nhất là sáng ngày mai cô phải giải quyết xong sự cố máy tính. Một số văn bản đã nộp lên trường, cô có thể mượn lại để copy. Tóm lại, tối nay cô sẽ rất bận rộn. Trải qua việc không có ai giúp đỡ, cô mới cảm nhận được rằng khi có người tự nguyện đưa tay ra giúp mình thì thật cảm động biết bao. Mặc dù Thả Hỷ không cần Diệp A Na phải cảm kích vì cô nhưng tự đáy lòng, Thả Hỷ cũng muốn giúp đỡ cho cô ấy.

Thả Hỷ tải hết những file đính kèm trong hòm thư điện tử của mình về máy tính cá nhân. Ba năm qua, những bản dữ liệu do chính tay cô thực hiện quả là không ít. Đại khái phân loại, chỉnh lý một chút, những văn bản dữ liệu chính đều có trong đó cả. Nếu chiếc máy tính kia quả thực không khôi phục lại được, vấn đề cũng sẽ không trở nên quá nghiêm trọng. Mấy danh sách kết quả học tập đó, rốt cuộc cũng có căn cứ để tra cứu lại. Mặc dù hơi tốn công một chút nhưng cũng không phải là không có cách cứu chữa.

Cảm thấy hơi mệt, Thả Hỷ tập vài động tác cho cổ, bắt đầu dò tìm địa chỉ trên mạng. Những công ty sửa chữa máy tính quảng cáo là có thể khôi phục ổ cứng, khôi phục dữ liệu quả không ít. Cô kích chuột vào từng địa chỉ một, có công ty còn cung cấp cả số điện thoại trực 24/24 nữa.

Sự mệt mỏi đã kéo từ cổ xuống đến lưng, Thả Hỷ bèn đứng dậy, chọn một công ty nhìn có vẻ chuyên nghiệp. Cô định gọi điện đến đó nhờ tư vấn một chút. Thả Hỷ vừa cầm điện thoại di động lên, chưa kịp bấm số thì chuông điện thoại đã vang lên, màn hình hiện lên chữ Tần Mẫn Dữ.

“A lô, em đây.”

“Đang ở đâu đấy?”

“Em đang ở trường.”

“Anh sẽ qua đó ngay.”

Thả Hỷ cầm điện thoại, đi xuống lầu đợi anh. Cô không muốn anh phải tìm lên tận văn phòng, cũng không muốn anh đứng ở hành lang gọi âm tên cô giống như Hoàng Ngải Lê.

Chẳng mấy chốc, xe của Tần Mẫn Dữ đã đến nơi. Nhìn thấy Thả Hỷ, anh bèn đỗ xe sát chỗ cô đứng. “Lên xe đi.”

Thả Hỷ đưa tay chỉ ra phía sau: “Máy tính ở trên kia”/

“Lát nữa xem máy tính sau, giờ đi ăn cơm đã.”

Thả Hỷ mở cửa xe, bước vào ngồi ngay ngắn trên ghế. “Muộn thế này rồi mà anh vẫn chưa ăn à?”

Tần Mẫn Dữ không trả lời cô mà hỏi lại: “Em ăn rồi à?”

“Ồ, em cũng chưa ăn, quên mất.”

“Muốn ăn gì nào?”

“Chẳng nghĩ ra được”, Thả Hỷ lắc đầu.

Tần Mẫn Dữ nhìn cô: “Anh đưa em đi ăn mì nóng nhé”.

Thả Hỷ bắt giác mỉm cười. Quả thực, nghe đến món đó, cô lại có chút cảm giác muốn ăn. Nghĩ đến bát mì nóng hổi, bụng cô thấy ấm áp hơn nhiều.

Tần Mẫn Dữ đưa Thả Hỷ tới một quán mì khá nổi tiếng. Quán này nổi tiếng với nước dùng đậm đà và sợi mì dai hấp dẫn, bao nhiêu năm nay, nồi nước hầm xương bò sôi liên tục trong suốt hai mươi tư giờ đã khiến hương vị của món mì trở nên độc đáo. Bước vào trong quán, ngửi mùi nước dùng, Thả Hỷ mới cảm thấy dạ dày mình đang biểu tình dữ dội.

“Hai mì thịt bò, bát to, nhanh lên nhé, cảm ơn!” Chưa đợi Tần Mẫn Dữ mở miệng, Thả Hỷ đã gọi xong hai suất, cô vội vã giục người phục vụ.

Tần Mẫn Dữ đưa thìa cho cô: “Đói thế cơ à?”

“Ồ.” Thả Hỷ quả thực không còn tâm trí đâu mà nói chuyện. Tay đón lấy đôi thìa, mắt nhìn theo hướng nhà bếp.

“Gọi món gì đó ăn trước đi.”

“Không cần, em không ăn được nhiều đến thế, lãng phí”, Thả Hỷ lắc đầu. Đây không phải là nơi cô thường xuyên lui tới vì mặc dù cũng là món mì nhưng giá cả ở đây đắt gấp mười lần so với những quán ăn bình dân khác. Lần trước đến đây, Thả Hỷ cũng đã tiêu tốn một khoản tiền không nhỏ để chúc mừng Chỉ Túc học tiếp lên thạc sĩ. Mặc dù lần đó, hai cô cũng chỉ gọi hai bát mì. Giá đắt tới nỗi Chỉ Túc còn gọi đùa Thả Hỷ là tiểu quý hào phóng.

Nhìn điệu bộ của Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ biết cô không thể ăn hết bát mì to đó. Cô cũng không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện khác. Đôi khi Thả Hỷ có những biểu hiện tham lam giống như một cô bé. Trước đây, sự tham lam ấy đã được áp dụng với anh, đáng tiếc là lúc đó, anh lại không biết trân trọng.

Cuối cùng, hai bát mì cũng đã được mang tới, Thả Hỷ uống một ngụm canh lớn, sau đó mới ăn từng miếng mì một. Tóc cứ tuột xuống khiến cô phải một tay ăn mì, một tay đỡ lấy mái tóc.

Bỗng nhiên, Tần Mẫn Dữ đưa tay ra, trong tay cầm một thứ gì đó, cột chặt mớ tóc của Thả Hỷ lại. Thả Hỷ đưa tay lên mái tóc của mình, hỏi: “Cái gì vậy?”

“Cặp tóc.”

“Em biết, chẳng phải là còn có hình gì đó sao?” Thả Hỷ nhẹ nhàng sờ lên chiếc cặp tóc, cảm thấy hơi mát, hình như là loại cặp có gắn hạt kim cương nhân tạo gì đó thì phải.

“Hoa sen bằng bạc”, Tần Mẫn Dữ trả lời.

“Ồ”, Thả Hỷ cũng chẳng biết hoa sen bằng bạc có hình thù như thế nào, từ trước tới giờ, chẳng có ai tặng hoa cho cô, vì vậy, cô cũng chẳng hiểu rõ về các loài hoa lắm. Cô ngạc nhiên hỏi anh: “Sao anh lại có những thứ của con gái thế này?”

Nếu Thả Hỷ ngẩng đầu lên, cô sẽ thấy nét mặt của Tần Mẫn Dữ lúc đó không được tự nhiên lắm. “Mua cho bạn gái.”

“Ồ, ha ha!”, Thả Hỷ bị sặc một chút nước canh, “anh có bạn gái rồi à? Từ khi nào vậy?”

Việc Diệp A Na là đồng nghiệp của Thả Hỷ, phải đợi khi gặp mặt nhau rồi Tần Mẫn Dữ mới được biết. Lúc đó, anh cũng chỉ biết thăm than thở, thế giới này sao lại nhỏ bé đến vậy.

Thả Hỷ ăn nốt miếng mì cuối cùng, không thể vì tin tức vừa rồi mà làm hỏng bữa ăn ngon này được. Cô uống mấy ngụm nước canh, tiêu hóa nốt thông tin đó. Không thể không thừa nhận, mặc dù biết rõ mình đã yêu Triệu Vĩ Hàng nhưng khi nghe Tần Mẫn Dữ nói về sự lựa chọn của anh, cô lại cảm thấy hơi kích động. Xem ra, giữa người với người, giữa con trai và con gái, tiêu chuẩn nhìn người quả là rất khác nhau. Thả Hỷ cố gắng kiềm chế bản thân để không nói ra những lời ghen tuông đố kỵ.

“Vậy càng tốt, chuyện chiếc máy tính càng cần phải giao cho anh, đó là việc trong nhà của anh.” Thả Hỷ thần nhiên như không, cầm tờ giấy ăn lên lau miệng. Cô vẫn chưa hoàn toàn tin được, hóa ra sở thích của Tần Mẫn Dữ lại là những cô gái như vậy. Vốn dĩ đã phải rất nỗ lực để duy trì mối quan hệ bạn bè này, giờ lại gặp phải cô bạn gái của anh như vậy, e rằng sau này sẽ gặp phải nhiều khó khăn trắc trở.

“Thế là thế nào?”, Tần Mẫn Dữ hỏi.

“Đó là máy tính trước đây của em nhưng bị bạn gái của anh format ổ cứng rồi.”

Tần Mẫn Dữ khẽ nhún mày: “Hóa ra, vì em muốn trở thành Lôi Phong nên mới chẳng thèm ăn cơm, cũng chẳng thèm về nhà phải không!”

“Cũng hơi thừa đúng không?!” Thả Hỷ tự cười nhạo mình. “chuyện chiếc máy tính đành phải nhờ anh vậy, sáng sớm ngày mai có thể xong không?”

“Để anh thử xem.” Tần Mẫn Dữ cũng không nói nhiều. “Bây giờ đi về trường lấy máy tính đã, sau đó anh sẽ đưa em về.” Vốn dĩ chỉ cần tháo ổ cứng ra là được, nhưng Tần Mẫn Dữ lại muốn mang cả cây máy tính về cho đỡ mất thời gian, anh cũng không muốn làm nhiều chuyện thừa thãi.

“Không cần đâu, để em tự gọi xe về!”

“Gọi xe?”

Nói xong câu đó, Thả Hỷ mới biết mình lỡ lời vì nhà cũ của cô gần trường như vậy, căn bản là không cần phải đi xe. Chuyện cô và Triệu Vĩ Hàng đã ly hôn, trước mắt chỉ có Hoàng Ngải Lê và Đinh Chỉ Túc biết. Thả Hỷ không có ý che giấu nhưng kín đáo một chút sẽ tốt hơn cho nhiều người. Giờ đây Thả Hỷ đang hận là không thể trở nên vô hình, biến mất hoàn toàn khỏi tầm nhìn của tất cả mọi người, để cắt đứt mọi tin tức lan truyền một cách vô tội vạ.

“Em chuyển về căn hộ ở đường Lãnh Đông rồi.” Nói xong, Thả Hỷ vội vàng bước vào xe, cô sợ Tần Mẫn Dữ sẽ hỏi thêm điều gì đó. Nếu anh hỏi nữa, Thả Hỷ e rằng mình sẽ khóc bởi vì những câu hỏi của anh chắc chắn sẽ khiến cô đau lòng.

Tần Mẫn Dữ cũng bước vào xe, ngồi vào chỗ. “Anh ta bắt nạt em?”

“Không phải vậy”, Thả Hỷ bỗng cảm thấy ghen ngào, “là do lỗi của em”.

“Lỗi của em!” Tần Mẫn Dữ quay gương chiếu hậu trong xe về phía Thả Hỷ, hỏi: “Em nhìn bộ dạng của mình bây giờ đi, là do em muốn chia tay mà lại ra nông nổi này à?!”

Thả Hỷ liếc nhìn bộ dạng của mình qua gương, đã lâu lắm rồi cô không soi gương. Trong gương là một Cố Thả Hỷ không còn khuôn mặt tròn trịa như trước đây, đôi mắt cũng to hơn một chút, sắc mặt trắng bệch, môi cũng trắng bệch, có vẻ giống một ma nữ. Thả Hỷ lại tự cười với mình: “Em thấy xinh hơn trước nhiều đấy chứ!”

Tần Mẫn Dữ khởi động xe, đi về hướng đường Lãnh Đông.

“Không đến trường nữa à?” Vẫn biết rằng lúc này không nên nói gì thì hơn nhưng Thả Hỷ không tự kiềm chế nổi. Cô không thể không nhắc anh, cái máy tính trống rỗng kia vẫn đang nằm ở đó chờ người đến sửa.

Tần Mẫn Dữ bỗng dừng xe, mở cửa bước ra ngoài. Thả Hỷ ngồi yên trong xe đợi rất lâu, vẫn không thấy anh quay lại.

Thả Hỷ do dự mở cửa xe, định bụng sẽ ra hỏi xem rốt cuộc anh có muốn đi tiếp hay không. Không ngờ bên ngoài cũng có người kéo mạnh cửa xe ra. Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Thả Hỷ không kịp buông tay, ngã nhào ra ngoài. Tần Mẫn Dữ đứng ngoài cửa xe, kịp thời đỡ lấy cô. Kết quả là tay của Thả Hỷ vẫn nắm vào chốt mở cửa, chân cô thì mắc trong xe, cả người cô đang rơi gọn trong lòng Tần Mẫn Dữ.

“Em biểu diễn xiếc đây à?”

“Mau đỡ em ngồi lên hay bước xuống đi!” Thả Hỷ cũng chẳng còn hơi sức đâu để tự đứng dậy được nữa, cô đành phải cầu cứu Tần Mẫn Dữ.

“Vậy em muốn lên hay muốn xuống?”, Tần Mẫn Dữ hỏi.

Khi Thả Hỷ còn đang nghĩ xem cách nào thì hợp lý hơn thì Tần Mẫn Dữ lại nói: “cuối cùng thì em cũng biết, không lên không xuống cảm giác như thế nào rồi chứ?”

Tần Mẫn Dữ bế Thả Hỷ, đặt cô ngồi trên mũi xe. Nhìn điệu bộ đang túm chặt lấy anh, vùng vẫy để ngồi xuống của Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ thấy sống mũi mình cay cay. Rõ ràng vẫn là cố Thả Hỷ có phần ngây ngô nhưng không nản chí, vẫn hình dáng ấy, nhưng tại sao trái tim của Tần Mẫn Dữ, mỗi khi gặp cô lại cao vút lên, lơ lửng trong không trung, mãi mãi treo ở trên đó

Hai tay Tần Mẫn Dữ đặt vào hai bên sườn của Thả Hỷ, nhìn thẳng vào mắt cô nhưng dường như anh đã quên hết những lời định nói ra rồi. Tần Mẫn Dữ ôm Thả Hỷ rồi dần dần siết chặt lại. Thả Hỷ có phần hoảng sợ, cô ngỡ rằng anh đang định hôn cô. Ánh mắt của Tần Mẫn Dữ ban này mang lại cho cảm giác vô cùng thân thuộc. Trước đây, anh vẫn hay như vậy, nhìn chằm chằm vào cô khiến cho cô có cảm giác như mình đã bị anh ta bắt gặp khi đang phạm phải một lỗi nào đó, sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, anh bỗng nhiên gắn chặt môi mình vào môi ướt của cô, tấn công một cách vô cùng mạnh mẽ và quyết liệt. Nụ hôn của anh lúc nào cũng đầy mê hoặc như vậy, luôn khiến Thả Hỷ phải tự giác đi theo tiết tấu và nhịp điệu của anh, khó có thể cưỡng lại được. Vì vậy, lần này, khi Tần Mẫn Dữ chỉ ôm lấy cô, cô khẽ thở phào, cũng không cảm thấy có điều gì bất ổn cả.

“Thả Hỷ...”

“Á!”

“Ừm”

“Thả Hỷ...”

“Hả?”

Thả Hỷ quay đầu lại: “Sao lại gọi em như vậy, lần đó, anh cũng gọi em như thế”

Tần Mẫn Dữ khẽ thở dài: “Anh đang gọi hồn “. Gọi hồn của Cố Thả Hỷ cũng là gọi luôn hồn của bản thân mình

Thả Hỷ đẩy anh ra, rõ ràng cô đâu đến nỗi hồn xiêu phách lạc. Đúng lúc đó, một chiếc xe phía trước mặt lao thẳng tới, bóp còi inh ỏi, ánh đèn pha của chiếc xe đó chiếu thẳng vào người Thả Hỷ khiến cô không thể nào mở mắt được. Người lái chiếc xe đó như đang muốn đâm thẳng vào cô vậy.

“Á!” Trong tiếng kêu thất thanh của Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ ôm lấy cô, nhảy tránh vào lề đường, cả hai ngã dúi vào bụi cây trong dải phân cách. Cành cây cào xước cánh tay của họ. Cảm giác đau rát nhói lên trong từng vết xước. Còn chiếc xe kia dừng sát mũi xe của Tần Mẫn Dữ trong tiếng còi đinh tai nhức óc.

Được sự bảo vệ của Tần Mẫn Dữ, Thả Hỷ không bị ngã đau nhưng cũng được một phen khiếp sợ. Cô cuộn tròn người lại, mãi vẫn không biết phải cử động chỗ nào trên người trước. Cuối cùng, Tần Mẫn Dữ phải đích thân đỡ cô đứng dậy. Anh nhìn Thả Hỷ từ trên xuống dưới một lượt xem có vết thương nghiêm trọng ngoài không, sau đó mới quay người định tiến về phía chiếc xe vừa đột ngột lao tới kia.

Lúc này cũng đã gần khuya, lượng xe cộ quay lại không nhiều, vì vậy cũng chỉ có vào ba người xúm lại xem. Bọn họ đều đoán rằng chắc người lái xe bất cẩn như vậy và cũng mãi mà không chịu xuống xe, chạy ra hỏi thăm người ta một câu. Cũng may là không ai bị thương.

Tần Mẫn Dữ đỡ Thả Hỷ đi về phía chiếc xe đó. Đến khi hai người đứng bên cạnh cửa xe, họ mới nhận ra, người đang ngồi im trong xe kia là Triệu Vi hàng. Vĩ đèn pha của xe rất chói mắt, cộng thêm ánh đèn đường chiếu vào nên không rõ biểu hiện trên khuôn mặt của Triệu Vi Hàng ra sao. Chỉ duy nhất có một điều dễ nhận thấy là Triệu Vi Hàng vẫn ngồi trên ghế, không hề nhúc nhích, mắt nhìn thẳng về phía Cố Thả Hỷ.

Xe của nhà mình, Thả Hỷ không thể không nhận ra. Cô chỉ khẽ liếc một cái là đã đoán ra mọi chuyện. Thả Hỷ cũng đứng ngậy ra đó, không hề cử động. Từ khi ly hôn đến giờ đã gần hai tháng rồi. Mặc dù Thả Hỷ biết Triệu Vĩ Hàng chưa chắc đã biết địa chỉ nhà mới của cô nhưng thỉnh thoảng cô vẫn đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đường. Trên đường đi về nhà cô cũng nhìn ngó xung quanh, vừa muốn nhìn thấy chiếc xe quen thuộc vừa sợ phải nhìn thấy nó.

Cũng vì lý do đó mà Thả Hỷ đã quen với Tô Thiêm Cơ. Trong khu nhà cô ở cũng có một người lái chiếc xe cùng hãng cùng màu sắc, kiểu dáng với xe của Triệu Vĩ Hàng. Mỗi lần chiếc xe đó phóng vượt qua Thả Hỷ, cô đều cố gắng nhìn chằm chằm vào biển số xe nhưng không thể nhìn rõ những con số đó. Những lúc như thế, cô lại cố gắng chạy đuổi theo để nhìn cho rõ biển số xe, hành động ấy lặp đi lặp lại nhiều tới nỗi có một lần, người chủ chiếc xe đó đã phải dừng xe lại, xuống hỏi han Thả Hỷ. Ý khá mất mặt nhưng cũng rất kín đáo. “Xe của tôi có gì đó không đúng à?”

“ Tôi nhận lầm người rồi, xin lỗi bạn”

“ Lần nào cũng nhận lầm người sao? Anh ta nợ tiền cậu hả?”

Nói xong cô ta bắt tay Thả Hỷ

Tô Thiêm Cơ nhìn bàn tay của Thả Hỷ, quay người về phía xe, nói: “Lên đi, tôi cho bạn đi nhờ một đoạn”. Ma xui quỷ khiến thế nào, Thả Hỷ lại đồng ý. Mặc dù mùi của chiếc xe này khác hẳn với mùi trên xe của Triệu Vĩ Hàng nhưng Thả Hỷ vẫn ngồi ở vị trí đó, tham lam ngắm nhìn chiếc xe vừa lạ vừa quen này. Sau đó, hai người còn gặp nhau thêm vài lần ở khu nhà ở. Chỉ cần có thời gian, Tô Thiêm Cơ lại rủ Thả Hỷ đi lượn vài vòng, lâu dần, hai người trở nên rất thân thiết

“ Cảm ơn cậu đã thường xuyên rủ tớ đi chơi”, Thả Hỷ nói

“ Đừng khách sáo, cậu chịu ngồi xe là nể mặt tớ rồi”. Tô Thiêm Cơ mang lại cho người đối diện cảm giác lạnh lùng, hoàn toàn trái ngược với Đinh Chỉ Túc vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại sôi nổi. Với những người quen biết, gần gũi, Chỉ Túc vừa hòa đồng lại vừa dễ tính, nhiệt tình. Nhưng vẻ lạnh lùng của Tô Thiêm Cơ, mặc dù cũng là biểu lộ ý tốt nhưng lúc nào cũng như đang khiêu khích người khác. Cô ấy không bao giờ chịu nói một câu tốt đẹp nhưng trong hành động lại luôn có sự quan tâm, chu đáo. Hôm nào Tô Thiêm Cơ tình cờ dậy sớm, cô ấy thường đứng đợi ở cổng khu nhà rồi đưa Thả Hỷ đi làm, trong xe còn chuẩn bị cả cùng chút đồ ăn sáng và bắt Thả Hỷ ăn. Đôi khi Thả Hỷ thấy ngại thì Tô Thiêm Cơ liền nói: “Cậu cũng chê cái xe này bẩn à?”. Câu nói đó khiến Thả Hỷ không nỡ từ chối. Dần dần Thả Hỷ cũng trở thành bạn của Tô Thiêm Cơ và thân quen với cả chiếc xe của cô.

Thả Hỷ không hiểu sao lúc này, tâm hồn cô lại bay bổng nghĩ những chuyện xa vời như vậy. Có lẽ là đang thực sự đứng trước chiếc xe của Triệu Vĩ Hàng. Đứng trước Triệu Vĩ Hàng, cô cũng không hiểu nổi mình đang mỗi mòn mong ngóng điều gì. Nghĩ đến anh, hy vọng anh cũng nghĩ đến cô. Mong chờ anh, hy vọng anh cũng đang mong chờ cô. Tuy nhiên, họ đã ly hôn rồi, bố chồng cô cũng đã lui về nghỉ. Bọn họ coi như đã hạ cánh an toàn. Thả Hỷ từ bỏ cuộc hôn nhân của mình, bố chồng từ bỏ địa vị của mình. Tất cả những người trong gia đình anh, từ khi Thả Hỷ tự nguyện kéo tấm rèm, rút khỏi hậu trường, đã không còn xuất hiện trong cuộc sống, cũng không xuất hiện trước tầm nhìn của cô nữa, quả đúng là người thành công với việc lớn thì không cầu nệ tiểu tiết.

Vì vậy, Thả Hỷ biết rằng, bản thân cô ít nhiều cũng đang oán trách. Cô không oán trách gia đình họ đã để mặc cô gia đi, cô chỉ oán trách thái độ lạnh nhạt của họ từ sau khi cô ra đi. Cho dù Thả Hỷ cũng biết rằng, trong suốt những năm tháng của cuộc hôn nhân đó, cô chưa làm tròn trách nhiệm với bố mẹ chồng những mỗi ngày, khi xem tin tức, thời sự, cô vẫn quan tâm đến từng mẫu tin nhỏ có liên quan tới họ. Cô vẫn coi họ như những người thân trong gia đình, vẫn nhớ tới họ. Còn những người trong gia đình ấy, có lẽ đã sớm quên một người ngoài như cô, không hề dă động, không hề thăm hỏi.

Triệu Vĩ Hàng quay mặt lại, nhìn thẳng vào Tần Mẫn Dữ, ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ. Anh khởi động xe, lùi lại phía sau, quay đầu rồi lái vụt đi, chỉ để lại vệt khói đen. Cũng bất ngờ giống như khi đến, Triệu Vĩ Hàng vụt biến mất sau màn đêm đen đó

Mọi người xung quanh xì xầm bàn tán. Một bác xem ra rất nhiệt tình còn nói là đã nghi được biển số xe ban nãy, đưa tờ giấy đó cho Tần Mẫn Dữ và bảo họ hãy đi báo với cảnh sát giao thông. Tần Mẫn Dữ nói

lời cảm ơn, gấp tờ giấy rồi đút vào túi

“Thả Hỷ, lên xe đi”. Tần Mẫn Dữ đẩy mạnh Cổ Thả Hỷ đang đứng ngây ra đó. Nếu không đi ngay, e rằng đám đông nhiệt tình kia sẽ giúp họ gọi điện báo cho cảnh sát mất

Thả Hỷ ngồi ngay ngắn trên xe, xe đã đi được một đoạn, cô mới nghĩ đến điều cần hỏi: “Tại sao anh ấy lại đâm thẳng vào đầu xe như vậy? Với người lạ, đó có thể là sự cố ngoài ý muốn nhưng với Triệu Vĩ Hàng, đó chắc chắn là do cố ý

Tần Mẫn Dữ nhìn Thả Hỷ nhưng không nói gì. Thả Hỷ cũng chỉ biết đưa ra câu hỏi, còn về việc có nhận được câu trả lời hay không cũng không quan trọng. Hơn nữa, bản thân anh cũng không phải là người thích hợp để trả lời câu hỏi đó, dù có đoán ra được lý do, anh cũng không muốn trả lời.

Khăng khăng làm theo ý của mình.

Tần Mẫn Dữ cảm thấy bản thân mình cũng không hiểu nổi Cổ Thả Hỷ. Cô ấy hơi ngốc nghếch, cô ấy cố chấp nhưng đôi khi, cô ấy lại nhiệt tình, quả quyết hơn bất kỳ người nào khác. Khi còn đối tốt với nhau, cô ấy là một hồ nước, vô cùng mát mẻ và mềm mại nhưng khi đã đoạn tuyệt rồi lại trở thành băng cứng, sắc bén gay gắt, cắt đứt mọi liên hệ, không còn chút lưu luyến gì khác.

“Tần Mẫn Dữ, em...em và Triệu Vĩ Hàng ly hôn rồi”.

Thông tin đó như sét đánh ngang tai Tần Mẫn Dữ, anh không nói câu gì, chỉ chú tâm lái xe.

Xe chạy đến gần cổng khu nhà của Thả Hỷ, anh vẫn không biết phản ứng gì, Thả Hỷ cứ nghĩ rằng anh chưa nghe rõ iền nhắc lại lần nữa: “Em ly hôn rồi”.

Tần Mẫn Dữ cô gắng đỗ xe sát vào bên lề, quay đầu nhìn ra ngoài cửa: “Tại sao lại ly hôn?”

“Vì tương lai của anh ấy và vì cuộc sống hiện tại của em”, Thả Hỷ nghĩ một lúc rồi mới trả lời. Sau khi nói ra rồi thấy rằng hóa ra đáp án ại đơn giản đến vậy. Không thể oán trách ai được vì dù sao, lý do vì bản thân mình cũng vẫn nhiều hơn cả.

“Thế tại sao lại kết hôn?”

“Dạ?”

“Đã có thể ly hôn một cách tùy tiện như vậy, sao lúc đầu còn kết hôn?!” , giọng điệu của Tần Mẫn Dữ không tốt nắm. Anh đang cố gắng kiềm chế bản thân để không nghĩ đến những khả năng sau này Thả Hỷ phải gánh chịu.

“Lúc kết hôn đã quyết tâm là không ly hôn”. Bây giờ nghĩ lại mới thấy quyết tâm lúc đó thật lực cười, quả thực không thể đảm bảo điều gì, cô cũng không ngờ rằng bản thân mình lại yêu anh như vậy.

“Như thế mà cũng được?” Tần Mẫn Dữ cảm thấy bản thân anh cũng không hiểu nổi Cổ Thả Hỷ. Cô ấy hơi ngốc nghếch, cô ấy cố chấp nhưng đôi khi, cô ấy lại nhiệt tình, quả quyết hơn bất kỳ người nào khác. Khi còn đối tốt với nhau, cô ấy là một hồ nước, vô cùng mát mẻ và mềm mại nhưng khi đã đoạn tuyệt rồi lại trở thành băng cứng, sắc bén gay gắt, cắt đứt mọi liên hệ, không còn chút lưu luyến gì khác. Vì vậy, tuy bề ngoài xem ra yếu ớt, dễ bắt nạt nhưng Cổ Thả Lại có khả năng tự bảo vệ mình rất tốt. Cô ấy luôn bọc mình trong một lớp vỏ dày dặn. Khi gặp phải vấn đề gì đó, cô ấy chưa chắc đã phản công mà khi có thể tránh được đều tìm cách tránh né. Có lẽ cũng là triết lý sống của cô ấy chăng?

“Đương nhiên là không được”. Thả Hỷ áp mặt lên cửa kính xe tiếp tục nói: “Tần Mẫn Dữ, có phải em chỉ biết khăng khăng làm theo ý mình không? Khi yêu khăng khăng làm theo ý mình, kết hôn cũng khăng khăng làm theo ý mình, bây giờ ly hôn cũng vậy”. Thực ra, Thả Hỷ muốn dùng cụm từ “Chỉ theo ý mình” nhưng lại cảm thấy cụm từ đó không đủ mạnh để diễn đạt, cụm từ “khăng khăng làm theo ý mình” xem ra có vẻ phù hợp với cô hơn.

“Cũng có thể. Ai bảo em cứ gặp toàn những kẻ ngốc chỉ biết làm theo ý muốn của em”. Câu sau đó, Tần Mẫn Dữ không thể thốt ra được, bởi vì, bản thân anh cũng là một kẻ ngốc có giã tâm, vì vậy, chưa đợi cô buông tay anh đã tìm cách chạy mất nhưng điều quan trọng là, khi tìm cách để bỏ chạy, trái tim anh cũng đau khổ vô cùng.

“ Tần Mẫn Dữ, nghĩ đến cuộc sống của em sẽ tiếp diễn như thế này, em cảm thấy rất buồn. Lần nào em cũng tự nhận ra rất rõ ràng, tất cả mọi quyết định đều do em tự lựa chọn, như vậy, kết quả cũng phải do em tự gánh chịu. Nhiều lúc, em cảm thấy mình bị đè bẹp tới nỗi không thể hít thở được nữa”.

“ Ân hận không?”

“ Một chút”

“ Về cái gì?”

“ Cái gì cũng có một chút nhưng cũng không có nhiều”

“ Không nhiều đến mức tự tìm cách để cứu vớt”

“ Ồ” Thả Hỷ gật gật đầu, cô cũng không hiểu tại sao bản thân mình lại trở nên như vậy, khi tranh giành thì có vẻ tích cực nhưng đối với việc cứu vãn một điều gì đó lại trở nên cùng tiêu cực.

‘ Về nhà nghỉ ngơi đi, đợi đến khi nào em lại tìm được điều gì đó lại khẳng khái làm theo ý mình thì mọi chuyện lại tốt đẹp thôi” Tần Mẫn Dữ xua xua tay, ra hiệu cho Thả Hỷ xuống xe.

“ Tần Mẫn Dữ, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em đang cô đơn mà, anh không đồng cảm với em thì thôi, lại chỉ mong đuổi em đi! thật phí công em coi anh là bạn!”

“ Anh không cảm thấy em cần được đồng cảm, cũng không thích thú gì việc em coi anh là bạn, mau xuống xe nhanh lên!” Những lời nói đó của Tần Mẫn Dữ không có ẩn ý gì mà chỉ là một cái cớ vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười để xua đuổi Thả Hỷ như xua đuổi một chú cún con vậy.

Thả Hỷ chậm rãi bước xuống xe, dò dẫm từng bước về phía cầu thang chie có vài bước về phía cầu thang. Từ chỗ xe đến cầu thang chỉ có vài bước chân nhưng cô phải đi mất mấy phút. Tần Mẫn Dữ biết rằng, cô đang hy vọng anh dừng cô lại, hỏi han cô một chút để cô có cơ hội bộc bạch nhưng anh không muốn nghe gì hết. Anh không có khả năng giúp cô giải quyết vấn đề này, cũng không muốn nghe tâm sự của cô. Cố Thả Hỷ không cần anh phải dạy bảo cũng có thể tiếp tục cuộc sống. Khi đối mặt với cuộc sống, cô ấy không phải là một kẻ yếu đuối cần sự đồng cảm của người khác. Điều này đã được chứng minh từ cách đây ba năm rồi.

Tuy nhiên mặc dù trong lòng đã nghĩ thông suốt mọi chuyện nhưng khi nhìn thấy Thả Hỷ đi về như vậy, Tần Mẫn Dữ cũng không cảm thấy dễ chịu. Anh mở cửa xe bước ra ngoài. Tần Mẫn Dữ cần một chút gió lạnh giúp anh bình tĩnh lại một chút. Cảnh tượng của ngày hôm nay vừa có điểm giống so với buổi sáng sớm của ba năm về trước. Giống nhau ở chỗ, rõ ràng anh đang rất lưu luyến nhưng vẫn bỏ mặc cô ra về, không giống ở chỗ, bây giờ trong lòng cô ấy đã không còn hình bóng của anh nữa rồi.

Trước đây, có rất nhiều người không hiểu nổi thái độ của Tần Mẫn Dữ đối với Thả Hỷ. Ngay cả cậu bạn thân Trịnh Hữu Khinh có nhiều lần nói đỡ cho Thả Hỷ với anh bên bàn rượu: “ Cố Thả Hỷ cũng không đến nỗi nào, câu đón nhận cô ấy cũng tốt chứ sao”.

Tần Mẫn Dữ nhớ lại xem lúc đó mình đã nói gì, đúng rồi, anh đã nói rằng: “ Tố không đủ tư cách” Có lẽ đó là câu nói sát với suy nghĩ của anh nhất chẳng? Cố Thả Hỷ mong muốn rất nhiều thứ, đều là những thứ mà anh không thể đáp ứng được, ví dụ như tình yêu. Không đáp ứng được cho cô ấy nhưng lại vẫn tham lam muốn cô ấy luôn ở bên cạnh mình. Anh cũng biết như vậy là không hay ho gì. Tuy nhiên, anh rất muốn có cô ấy bên cạnh.

Thả Hỷ vẫn luôn ngưỡng mộ nhà Tần Mẫn Dữ đã được mẹ kể cho nghe chuyện của bố. Ông nội anh theo bác, các chú trong thôn tham gia Các mạng từ khi còn là một đứa trẻ vì ở nhà đói quá, không có thứ gì để ăn. Ít lâu sau, giải phóng rồi, ông nội vẫn ở lại trong quân ngũ. Người nhà bèn đứng ra sắp xếp cho ông, giúp ông hỏi cưới một người vợ. Đó chính là bà nội của Tần Mẫn Dữ. Từ đó, ông nội cũng về thăm nhà vài ba lần, ông cũng không tỏ ý phản đối người vợ do gia đình tự cưới về kia.

Chẳng bao lâu sau, ông nội Tần Mẫn Dữ lại đi tham gia chiến tranh Triều Tiên, từ đó gia đình hoàn toàn mất liên lạc với ông. Lúc bấy giờ bà nội đã mang thai bố Tần Mẫn Dữ. Bà cùng bố mẹ chồng gánh vác việc nhà nương tựa vào nhau. Rồi hai cụ cũng lần lượt qua đời, bỏ lại mình bà nội và bố anh mỗi mồn chờ mong ngày ông nội chở về. Nhưng bà nội không đợi được đến ngày ấy, bà ra đi để lại mình bố Tần Mẫn Dữ.

Những đứa trẻ mồ côi như vậy đầy rẫy trong thôn., vì vậy chẳng ai chịu nhận nuôi bố anh cả. Cuối cùng, một ông già sống ở ven sông đã đem bố Tần Mẫn Dữ về, nâng cho tới ngày khôn lớn.

Tần Mẫn Dữ vẫn còn giữ được chút ấn tượng về người ông nuôi đó. từ khi biết nhận thức, mỗi năm tới dịp lễ tết, Tần Mẫn Dữ đều cùng bố tới nhà ông nuôi. Tuy nhiên, vì hai ông cháu không ở cùng nhau nên cũng không có nhiều tình cảm lắm. Mẹ anh nói rằng, vì căn nhà họ đang ở là do bên ngoại anh cho nên ông nuôi không chịu dọn về ở cùng. Ông chỉ từ chối và nói rằng ông muốn ở nhà của bố anh. Vì vậy, gần ấy năm, bố anh đi sớm về muộn, cố gắng dành dụm tiền bạc để mua được một căn nhà to rồi đón ông nuôi về ở cùng nhưng ông nuôi cũng không đợi được đến ngày ấy và đã ra đi trước. Khi làm đám tang cho ông, lần đầu tiên Tần Mẫn Dữ thấy bố mình khóc. Bố luôn miệng gọi tên ông con khuôn mặt thì đầm đìa nước mắt.

Mẹ Tần Mẫn Dữ thường nói với anh rằng, sau này anh đối xử với bà thế nào cũng được nhưng nhất định phải hiếu thuận với bố bởi vì bố đã quá khổ cực rồi. Không có người thân quan tâm chăm sóc, tự mình lớn lên, quả là khó khăn. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến mẹ anh yêu quý Cố Thả Hỷ như vậy. Bà luôn cảm thấy Thả Hỷ đáng thương vì không có bố mẹ bên cạnh.

Lên cấp hai chưa được bao lâu, ông nội thật sự của Tần Mẫn Dữ bỗng suất hiện. Ông đã trở về từ chiến trường Triều Tiên, hiện đang sống ở Bắc Kinh. Ông viết thư về, sau khi được truyền qua hết tay người này đến tay người khác, cuối cùng lá thư đó cũng tìm được đến nhà anh. Lúc đó, Tần Mẫn Dữ đã nghĩ, tìm được người thân dễ dàng như vậy, sao ông không tìm từ khi mới trở về?!. Đường như không ai trong nhà anh cảm thấy vui sướng với tin tức tốt lành ấy mà ngược lại còn thấy rất nhiều sức ép. Riêng việc của ai đi Bắc Kinh cũng khiến mọi người tranh luận mãi không thôi. Mẹ anh nhất định không chịu đi nhưng bà cũng nói rõ rằng nếu ai đi bà cũng không ngăn cản. Tần Mẫn Dữ cũng cương quyết không đi nhưng anh cũng phản đối không muốn bố đi. Lúc đó, Tần Mẫn Dữ không những đã được quyền phát biểu ý kiến trong nhà mà ý kiến của anh còn rất được bố mẹ tôn trọng.

Cuối cùng, mọi người đành phải quyết định để mình bố anh đi Bắc Kinh. Sau khi trở về, bố anh không nhắc đến tình hình ở đó nữa câu, Tần Mẫn Dữ cũng không buồn hỏi chuyện đó.

Khi thi đại học, ý định của Tần Mẫn Dữ là chọn trường học chứ không chọn thành phố để đến học. Nhưng anh cũng biết rõ một điều rằng, bố đang rất quan tâm tới chí hướng của anh, ông luôn hy vọng anh sẽ thi vào các trường đại học ở Bắc Kinh. Lúc bấy giờ, nhà anh đã mắc điện thoại cố định. ông nội tình thoảng gọi điện tới. Bố thường bảo anh nghe điện thoại chỉ xoay quanh mấy chuyện học hành. Trong lòng của Tần Mẫn Dữ, người thân chỉ là những người ở quanh đó, ông nội chỉ là một từ để gọi. Anh gọi cái tên đó nhưng chẳng có chút tình cảm gì.

Sau khi thất bại ở kỳ thi đại học, phải vào trường đại học C, mẹ Tần Mẫn Dữ mới kể cho anh nghe, ông nội anh đã kết hôn thêm hai lần nữa nhưng đều không có con. Vì vậy ông đã nói với bố anh rằng muốn anh đến Bắc Kinh ở. Bố anh cũng đã rất mâu thuẫn, ông biết Tần Mẫn Dữ chưa chắc đã muốn đến đó nhưng bố anh cũng không thể bỏ qua mong đợi và ý nguyện của ông nội. Việc Tần Mẫn Dữ không đỗ vào Đại học Q lại vô tình tình giải quyết vấn đề này. Từ đó, ông nội lại từ bỏ ý định muốn anh đến Bắc Kinh và những cuộc điện thoại cũng thưa dần đi.

[Link Dowload Sê Hiên Thị Khi Bạn Là Thành Viên Chính Thức.]

Ôm mối hận đó trong lòng, Tần Mẫn Dữ quyết tâm phải vượt qua mọi đối thủ, gặt hái thật nhiều thành công. Sau khi thành công rồi, anh sẽ quay lại rồi để cho ông xem. Tuy nhiên đợi đến khi ra được nước ngoài, cầm được chiếc chìa khóa của sự thành công, anh mới cảm nhận được rằng suy nghĩ của mình còn quá ngây thơ. Nếu như đã coi người ông nội kia là người ngoài, hà tất anh phải đấu tranh với ông như vậy rồi thì anh thấy mình càng phải hiếu thuận hơn với bố.

Sáng sớm hôm đó, buổi sáng mà Tần Mẫn Dữ tỉnh dậy bên cạnh Cố Thả Hỷ, tại sao anh phải tức giận như vậy? ngoài việc tức giận vì hông che đậy được sự nhếch nhác khốn khổ của mình ra thì anh còn tức giận vì có cảm giác như mình đã trúng kế của bọn họ. Một ngày trước đó, Tần Mẫn Dữ đã tình cờ nghe thấy cuộc đối thoại giữa Trịnh Hữu Khánh và Đinh Chỉ Túc ở trước cửa kí túc xá.

“ Cậu nói đi, có chịu giúp hay không hả ?” đó là giọng của Đinh Chỉ Túc

“ Cậu nhất định phải thế à? Bọn mình không nên nhúng tay vào chuyện của Tần Mẫn Dữ”

“ Tớ cũng không muốn nhúng tay vào chuyện đó. cậu xem ngần ấy năm, tớ có đếm xỉa gì chuyện đó không ?”

“ Cậu lúc nào cũng nhắm vào Tần Mẫn Dữ, có phải là...”

Trịnh Hữu Khánh vặn lại

“ Là cái gì, ý cậu là cái gì ?”

« Có phải cậu thích cậu ấy ?’, Trịnh Hữu Khánh ập a ập ứng hồi lâu mới thốt ra được câu đó

« Đùa à ? Tớ thích cậu ta, tớ thích Tần Mẫn Dữ ?! ». Đinh Chỉ Túc lạnh lùng hừ một tiếng : ‘Tần Mẫn Dữ có tốt như vậy không ?ai cũng thích cậu ta à ? Tớ không có hứng »

« Cậu không có hứng hay là thật sự không thích cậu ấy ?, Trịnh Hữu Khánh đối đáp lại một cách sắc sảo

« Đã không có hứng thì lại càng không thích », Đinh Chỉ Túc vô tư nói. Thái độ của cô ấy rất thẳng thắn, không hề có ý đanhbị che dấu điều gì cả

« Nếu không thích, vì nhóm bọn mình, cũng nên chung sống hòa bình đi »

« Tại sao phải cố gắng ? Cậu ta đối tốt với Thả Hỷ, tớ còn khách khí một chút. Đàng này cậu không những không tốt với Thả Hỷ, còn muốn đánh bài chuẩn, làmr thể không liên quan gì đến mình. Vai trò của tớ là không để cậu ta đạt được mục đích. Cậu ta bị các cậu làm cho hư hỏng rồi nên mới buông thả như vậy.’

« Chắc chắn sau này Tần Mẫn Dữ sẽ ngổ lời với Thả Hỷ »

« Ai cần cậu ta sau này mới ngổ lời, tớ cần cậu ta phải ngổ lời ngay bây giờ. Đừng cho rằng Thả Hỷ của tớ dễ bị bắt nhé ! »

« Những chuyện cậu ấy không muốn làm, ai mà ép buộc được ? cậu có cách gì à ? »

« Không có thì mới cần cậu giúp đỡ, sao đầu óc cậu lại ngốc nghếch thế nhỉ ! »

« Đúng vậy, tớ ngốc nghếch cũng chẳng sao, chỉ cần cậu thông minh là được rồi. »

« Sao lại chỉ cần tớ thông minh là được rồi ? »

« Sau này con cái sẽ có ngoại hình giống tớ, đầu óc giống cậu, chẳng phải là được rồi hay sao ?’ Trịnh Hữu Khánh vốn rất tự hào với vóc dáng thể thao của mình

« Con cái, còn cái nào ?’, Đinh Chỉ Túc nghi hoặc hỏi lại sau đĩ còn tiếng la oai oái của Trịnh Hữu Khánh

Nghe đến đó, Tần Mẫn Dữ thấy không cần thiết phải nghe nữa. Anh cũng biết Đinh Chỉ Túc đang có dự định gì, thậm chí có khi Thả Hỷ cũng đang đợi anh mở lời trước. Phải ngổ lời gì bây giờ, chẳng lẽ phải nói là sau này muốn kết hôn với Thả Hỷ, hay lý tưởng nhất có thể để Thả Hỷ cùng anh ra nước ngoài du học ?

Nếu bây giờ, Tần Mẫn Dữ đã tương đối điềm đạm để xử lý những chuyện như vậy, hay nói một cách khác, giờ đây, không có chuyện gì là không thể giải quyết được. Nhưng lúc đó, Tần Mẫn Dữ đang có cảm giác bị người thân xa lánh, dường như d luận đang nghiêng về một bên còn anh thì bị cô lập. Vì vậy, từ sau khi nghe được mẩu đối thoại đó, mỗi lần nhìn thấy Thả Hỷ, Tần Mẫn Dữ đều có cảm giác như cô đang giả bộ yếu đuối để lấy lòng anh. Thả Hỷ làm bất cứ điều gì, anh đều có cảm giác cổ ấylà đang có một dụng ý khác. Cũng có thể gọi mục tiêu tuyên chiến thẳng trước mắt đã che lấp tầm nhìn của anh. Trong thời gian ngắn ngủi ấy, anh luôn cho rằng Cố Thả Hỷ quen thuộc ngày nào giờ là viên gạch ngăn cản mọi đường đi nước bước của anh

Sự nghi ngờ tích tụ suốt mấy ngày đó cuối cùng đượcgiải đáp trong buổi sáng sớm hôm ấy. Vì vậy, anh khinh rẻ, đau lòng, vội vàng ra đi mang theo những tình cảm vô cùng phức tạp. Đêm hôm đó, mặc dù đã uống say nhưng anh vẫn biết rõ rằng, giữa anh và Thả Hỷ chẳng có chuyện gì cả. Vì vậy, câu ‘ xin lỗi » sau đó của anh hực ra muốn nói tới rất nhiều thứ khác, trong đó còn bao hàm cả ý xin lỗi khi anh đã không đáp lại được tình cảm mà cô giành cho anh

Đương nhiên, đến ngày hôm nay, Tần Mẫn Dữ cũng đã biết rằng, chuyện lần đó chỉ là hiểu lầm. Anh đã đánh giá quá cao bản thân mình mà coi thường Thả Hỷ, vì vậy mới có nhiều sai lầmnhư vậy nhưng nói cho

cùng, cũng bởi vì anh không yêu sâu đậm chẳng ?. Thực ra, Tần Mẫn Dữ rất ít khi nghĩ đến hai từ tình yêu đó. Nếu thái độ của Trịnh Hữu Khánh trong từng ấy năm với Đinh Chỉ Túc được coi là tình yêu thì thứ tình cảm đó từ trước tới nay chưa hề nảy sinh trong tâm trí anh, hình như nó cũng chưa từng tồn tại

Tần Mẫn Dữ ngược lên nhìn gác xếp đã sáng đèn. Tuy nói là không yêu nhưng đối với Cố thả Hỷ, trong lòng anh vẫn có sự nhớ nhung khác với những người khác. Nỗi nhớ ấy mặc dù anh không muốn nhặt lên nhưng cũng không muốn vứt bỏ. Trong lòng nghĩ vậy nhưng Tần Mẫn Dữ vẫn mỉm cười rút điện thoại trong túi ra

« Em ngủ sớm đi ». Nói xong anh liền ngắt điện thoại. Anh biết rằng, cô sẽ rất kiên cường.

Thả Hỷ vẫn cầm điện thoại trên tay, chạy tới bên cửa sổ nhìn xuống, đúng lúc xe của Tần Mẫn Dữ vừa chuyển bánh. Trong lòng cô bỗng cảm thấy ấm áp. Tình cảm suốt bao nhiêu năm nay của họ quả không phải là giả dối, anh vẫn luôn quan tâm đến cô.

Tạm quên đi chuyện đó, Thả Hỷ nhớ lại dáng vẻ của Triệu Vĩ Hàng ngày hôm nay. Chắc chắn anh đã hiểu lắm điều gì đó. Ai có thể ngờ rằng cuộc tái ngộ mà cô vẫn luôn mong chờ lại xảy ra trong trường hợp như vậy chứ ? Nhớ lại lúc chiếc xe của anh lao vút đi, Thả Hỷ cảm thấy trong lòng như đang vướng mắc một thứ gì đó, vô cùng khó chịu.

Cầm lấy điện thoại di động, Thả Hỷ nhắn tin cho Đinh Chỉ Túc : « Ngày mười một bọn mình đi chơi nhé ! ».

Tin nhắn trả lời của Chỉ Túc được gửi tới rất nhanh : « Ngày mười ba phải trực, chỉ đi được một ngày một đêm thôi ».

Chinh phục một đỉnh núi cao, đứng ở trên đỉnh núi sẽ có được ảo giác vượt qua chính mình, bây giờ, Thả Hỷ cũng đang muốn được trèo lên từ dưới đáy vực sâu.

13. Chương 23

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 23 : Trăng sáng chiếu kênh rạch

Định nghĩa của tôi là sống một cuộc đời yên ổn, không làm hại người khác và cũng không tự trách mình. Tôi không có lý tưởng phải cống hiến cho bất cứ điều gì, chỉ quan tâm tới bản thân mình, dâng hiến một chút, trả giá một chút, thế là quá đủ rồi.

Ngày hôm sau, khi đến trường, Thả Hỷ lại biết thêm một thủ đoạn hay nữa của Tần Mẫn Dữ. Anh đang lễ mễ ôm cây máy tính đi trước, Diệp A Na cười tươi như hoa bước theo sau. Trông cô ấy như đã biến thành một người khác.

“Cô giáo Cố, chào buổi sáng !” Mới một đêm không gặp, thái độ của cô ấy đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Diệp A Na cứ nhìn nhìn chăm chú vào Thả Hỷ, dường như đang muốn cô dò hỏi về thân phận của Tần Mẫn Dữ. Tần Mẫn Dữ ôm chặt chiếc máy tính, đứng yên tại đó lại còn ra vẻ không quen biết Thả Hỷ nữa chứ

Ý Thả Hỷ là chỉ hỏi xem hai người đang làm gì thôi nhưng Diệp A Na không kiềm chế được đã giới thiệu hai người với nhau: “Đây là Tần Mẫn Dữ, còn đây là cô giáo Cố trong khoa em”. Nói xong, cô ấy còn quay sang Thả Hỷ bổ xung thêm một câu:

“Cái máy tính này quả thực có vấn đề, đã bị hỏng rồi, tôi phải tự tìm người tới sửa. Cũng may, anh ấy biết một chút về máy tính”. Rõ ràng đang có ý khoe khoang bạn trai đây mà

“Ồ, nhanh vậy à, tôi còn đang đợi bản thành tích đó đây”, Thả Hỷ vội nói. Cái cô Diệp A Na này quả thực không muốn buông tha mình rồi. Nhìn bọn họ thành đôi thành lứa trông thật tức mắt. Tần Mẫn Dữ còn đứng ở đó mỉm cười nhìn bọn cô ấy nữa chứ. Thả Hỷ thở dài, mỹ nhân đẹp trong mắt kẻ si tình, thế giới này quả thật có rất nhiều điều kỳ lạ.

“Được rồi, vậy chúng mình đi thôi, lát nữa chủ nhiệm khoa tới, chị xin phép giúp tôi một tiếng nhé!”. Xem ra cô ấy muốn đi sửa máy tính cùng anh, máy chưa sửa xong nhất định không về làm việc đây

Lát sau, Tần Mẫn Dữ bỗng nói: “Hình như anh quên di động bên kia rồi.”

“Thế à? Để em nên lấy, anh đợi em một chút!” Thực ra Diệp A Na cũng có điểm tốt, cô ấy là một người rất thẳng thắn, việc gì cũng rõ ràng, phản ứng cũng nhanh nhẹn. Vừa nói xong đã chạy ngay lên tầng rồi.

“Cảm ơn anh thế nào đây?” Tần Mẫn Dữ nói.

“Anh làm việc cho bạn gái anh kể công với em làm gì?”

“VẬY anh không làm nữa.”

“Anh dọa ai vậy hả?”

“VẬY anh buông tay ra nhé, đang buông y đây.”

Thả Hỷ bỗng nhiên nhớ lại, lúc còn nhỏ, anh thường đùa với cô như vậy mỗi lúc lên xe hay đang đạp xe chở cô. Những lúc như vậy, Thả Hỷ vô cùng sợ hãi bởi vì khả năng giữ thăng bằng của cô rất kém, cô không biết đi xe, cũng không dám học đi xe. Hai tay cô lúc đó không biết bám chặt vào ghi đông xe hay là bỏ ra, bám chặt vào tay anh. Vì vậy, lần nào Thả Hỷ cũng phải giơ hai y lên đầu hàng, không giám cử động: “Em sai rồi, anh giữ chặt y lại đi!”. Bây giờ nghĩ lại cô cảm thấy rất vui và ấm áp.

Thả Hỷ bước lại gần, đưa tay xuống phía dưới: “Buông y đi, em đỡ.”

“Biết đối phó rồi hả?”

“Bây giờ về đến nhà là đóng cửa luyện công, tiến nhanh vùn vụt như thế là chuyện bình thường”, Thả Hỷ mỉm cười tinh nghịch trả lời.

Tần Mẫn Dữ buông một , véo má Thả Hỷ, đùa: “Cuối cùng cũng có chút tiến bộ rồi.”

Thả Hỷ gạt y anh ra: “Em sẽ cố gắng duy trì sự tiến bộ đó, dù giờ đây cũng hơi muộn rồi”. Sáng sớm nay, khi lại phải đối diện với một ngày mới, Thả Hỷ đã quyết tâm phải tự mình sống một cuộc sống tốt đẹp. Tuy nhiên, quyết tâm đó vẫn luôn có một chút tiếc nuối.

Tần Mẫn Dữ muốn nói thêm một câu gì đó nhưng anh chỉ nhìn phía sau lưng cô mỉm cười rồi lại chẳng nói gì nữa.

Thả Hỷ thở dài, quay đầu nhìn về phía cầu thang, Diệp A Na đã đứng đó từ bao giờ, sắc mặt tát nhiên là không được tốt lắm, rõ ràng đang rất tức giận. Sau này chắc cô phải liên tục nhìn bộ mặt như vậy của cô ấy rồi.

“Hai người quen nhau à?”. Ngay cả ngữ điệu của cô ấy cũng đã thay đổi, sắc lạnh và cao vút.

Thả Hỷ không chịu mở miệng, trong bụng trầm nghĩ, Tần Mẫn Dữ tự gây ra chuyện thì phải tự đi mà giải quyết nhưng Tần Mẫn Dữ chỉ đứng ngây ra đó cười cười, hình như cũng nhất quyết không chịu mở miệng. Thả Hỷ quay người định đi, nếu ba người cứ đứng ở đó, lát nữa các thầy cô giáo và các sinh viên đi đến, chẳng phải cô sẽ trở thành nhân vật trung tâm trong các cuộc đàm tiếu hay sao.

Diệp A Na đứng chặn ngay trước lối đi lên, nhất quyết không buông tha cô: “Hai người quen nhau à?”. Đúng là Diệp A Na có tình cảm với Tần Mẫn Dữ. Sự bức tức lúc này của cô ấy chỉ là do cảm thấy mình đang bị lừa dối nhưng cũng có thể là do Cố Thả Hỷ, người mà trước đây cô vẫn không coi ra gì đang đùa giỡn lại cô. Nghĩ đến đó, lửa giận trong người Diệp A Na bốc lên ngùn ngụt.

...

“Lâu rồi không gặp! Đến sớm thế sao không đi vào đi?” Là giọng nói của Ngô Hoạch, rõ ràng là cô ấy đang muốn giải vây cho Thả Hỷ. Thả Hỷ nghe nói, kỳ nghỉ hè vừa rồi, Ngô Hoạch đã sang Đức tham gia một hội nghị quốc tế, nhân tiện, học thêm một khóa bồi dưỡng ngắn hạn. Thả Hỷ không sao hiểu nổi, học vấn của cô ấy cao như vậy, còn phải học thêm gì nữa chứ?

Thả Hỷ không cảm thấy gì nhưng Diệp A Na thì không được tự nhiên lắm: “Tôi phải đi bây giờ”. Nói xong, cô ấy tự mình đi trước, không thèm đợi Tần Mẫn Dữ, đúng là tính khí của một tiểu thư.

“Sao vậy? Sao Tần Mẫn Dữ cũng ở đây?” Ngô Hoạch là ai cơ chứ, mới nhìn qua, cô ấy đã đoán được một phần câu chuyện rồi.

“Bạn gái của anh ấy”, Thả Hỷ trả lời ngắn gọn.

“Hả?” Ngô Hoạch dù có cao tay đến mấy cũng không thể không ngạc nhiên. “Từ bao giờ thế?”

“Cũng chẳng biết nữa.” Nói xong, hai người bèn đi lên lầu. Cái cách hàng Tần Mẫn Dữ này, đúng là giúp người chẳng được lại tự chuốc thêm phiền phức. Sớm biết như vậy thì đã mặc kệ anh, không cần phải tốn nhiều lời thừa thãi. Gây chuyện với Diệp A Na xem ra cũng phiền hà đây.

“Chị đến sớm thế, có giờ lên lớp à?” Thả Hỷ bây giờ không phụ trách mảng dạy học nên cũng không rõ lắm về thời khóa biểu.

“Không, đến tìm bạn.”

“Tìm tôi?”, Thả Hỷ mở cửa văn phòng đoàn, ngạc nhiên hỏi. Sớm như thế này, bên phòng cô thường chưa có việc gì.

“Hai người ly hôn rồi à?” Câu nói này của Ngô Hoạch không hề có ý nghi vấn mà dường như đang không thể tin nổi.

“Ồ, cũng được một thời gian rồi.”

“Tại sao?” Ngô Hoạch nghĩ một lát rồi nói: “Tiểu Kiều nói, dạo trước, Triệu Vĩ Hàng có gặp một vài rắc rối, chẳng lẽ lại vì chuyện đó?”

“Cứ cho là đúng đi, thực sự cũng chỉ có thể nói là mọi việc bắt đầu từ những rắc rối đó.” Ly hôn, đó là điều không thể che giấu mãi được. Bố mẹ Thả Hỷ sắp về nước, vì vậy, cũng cần phải giải thích rõ ràng với họ.

Ngô Hoạch lắc đầu: “Thả Hỷ, năm đó mình đã sai rồi. Mình không ngờ bạn cũng rời xa anh ấy nhanh chóng và vội vàng như vậy”. Điều này quả đúng là “Vốn dĩ gửi gắm vào mình nguyệt, sao mình nguyệt lại chiếu kên rạch”, Triệu Vĩ Hàng và Cố Thả Hỷ đều là vầng minh nguyệt mà Ngô Hoạch đã gửi gắm vào đó.

“Vội vàng ư? Trước đây, vài câu nói là quyết định kết hôn, bây giờ, một buổi tối là quyết định ly hôn.” Thả Hỷ lại lắc đầu nói tiếp: “Có thể, đó là cái giá phải trả ột vở kịch, tôi quả thực không phù hợp với anh ấy”.

“Mình lại không thấy hai người đang diễn kịch, cả hai đều rất chân thành nhưng đều vô đoán”, Ngô Hoạch nói một cách bình tĩnh nhưng trong lòng cô, một thứ gì đó vẫn đang cuộn dâng lên rồi lại cố gắng kìm nén xuống. Cô không đến để thăm dò hay tra hỏi gì Thả Hỷ, cô chỉ muốn giành lại hạnh phúc cho Triệu Vĩ Hàng, giành lại ột người tối qua đã uống say khướt bên bàn rượu, cho dù bọn họ có cho rằng như thế là thừa đi chẳng nữa.

“Thả Hỷ, mình đã làm anh ấy bị tổn thương một lần, nhưng lần đó, mình không ở lại xem hậu quả, thực ra chỉ vì mình ích kỷ, sợ hãi. Lúc đó còn trẻ, chỉ sợ rằng tình yêu sẽ đổ vỡ sau những thử thách, lại còn oán trách ông trời, còn nói là sợ anh ấy đau lòng nhưng thực ra chính là do bản thân mình đã quá lo sợ. Lần này, nhìn anh ấy uống rượu sau trước mặt mình, mình mới biết rằng, lúc đó mình đã rất sai rồi.

Tuy nhiên dù có mong muốn thế nào thì mình cũng không thể quay lại được nữa rồi.”

“Chuyện đó không thể trách chị được”, Thả Hỷ khẽ nói.

“Chuyện bệnh tật, rõ ràng là do ý trời nhưng chuyện sau đó lại do bản thân mình tự chuốc lấy, kết quả là tự mình phải nếm mùi trái đắng.”

Thả Hỷ không hiểu nổi liền quay sang nhìn Ngô Hoạch. Ngô Hoạch bước tới bên bình nước, rót một cốc nước, đưa lên miệng uống rồi mới từ từ nói tiếp: “Mình vẫn cứ cho rằng, mình và Triệu Vĩ Hàng chia tay nhau chỉ vì mình đã bỏ rơi anh ấy chứ không biết rằng, bọn mình thực sự xa nhau là do anh ấy đã bỏ rơi mình. Lần Triệu Vĩ Hàng nằm viện vừa rồi, mình mới biết rõ nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Thả Hỷ bị giọng kể của Ngô Hoạch cuốn hút, dần dần nhập tâm theo câu chuyện.

“Hồi đó, ở bên Đức, lần đầu tiên gặp lại anh ấy, mình rất xúc động. Mình cảm thấy mọi đau khổ và cô đơn mà mình phải chịu đựng trong thời gian bị bệnh đều vì giây phút đoàn viên này. Anh ấy sang Đức mà không mang theo thứ gì, khi gặp mình rồi chỉ hỏi rằng mình có đồng ý về nước cùng anh ấy hay không. Tất nhiên là mình không đồng ý, sự nghiệp học hành là nơi duy nhất mình gửi gắm trong suốt thời gian cô đơn, lúc đó mình đã có bằng thạc sĩ, đang chuẩn bị học lên tiến sĩ. Thầy giáo hướng dẫn là giáo sư chuyên ngành Lịch sử đã đồng ý hướng dẫn luận văn tiến sĩ mình, cơ hội tốt như vậy, mình không thể bỏ qua được.

Bọn mình đã nói chuyện với nhau vài lần nhưng không ai chịu nhượng bộ ai cả. Lúc đó, mình cảm thấy Triệu Vĩ Hàng đã thay đổi đến nỗi không thể hiểu nổi nữa. Trước đây, anh ấy rất ủng hộ sự nghiệp học hành của mình, bây giờ bỗng nhiên lại ngăn cản dữ dội như vậy, không những thế lại chẳng có lý do gì chính đáng cả.

Sau đó, anh ấy đến mời mình đi ăn cơm rồi nói rằng anh ấy phải về nước. Không khí của buổi tối hôm đó rất tốt, dường như bọn mình chưa hề chia y nhau. Mình cứ nghĩ rằng anh ấy không quen với cuộc sống bên Đức, bèn bảo anh ấy hãy về nước đợi mình, vài năm nữa mình sẽ về. Kết quả là anh ấy về nước chưa được bao lâu thì mình nghe tin anh ấy đã kết hôn.”

“Do Kiều Duy Nhạc nói?”

“Ừm.”

Thả Hỷ khẽ bĩu môi, hóa ra Tiểu Kiều lại là Gia Cát Lượng đứng đằng sau mọi việc. Ngoài việc mang thêm buồn phiền cho người khác ra, anh ta chẳng được tích sự gì cả. Thảo nào các cô gái đẹp chẳng bao giờ động lòng vì anh.

“Mình vẫn luôn cho rằng, vì bị gia đình ép buộc nên Triệu Vĩ Hàng mới miễn cưỡng kết hôn với bạn. Rốt cuộc, bệnh của mình không biết có di truyền lại không. Vì vậy, sau khi về nước, mình mới đến tìm anh ấy, xem còn cứu vãn được không.”

“Sao khi mới biết tin anh ấy kết hôn, chị không quay về ngay?”

“Bởi vì mình quá tự tin, cũng quá cố chấp. Tất nhiên cũng có phần ân hận và bực bội vì anh ấy đã nói là muốn mình về nước và làm đám cưới với mình nhưng lúc ấy mình lại không đồng ý”, Ngô Hoạch mỉm cười buồn bã.

“Rốt cuộc Triệu Vĩ Hàng muốn làm gì? Nghe chị kể mà tôi lại cảm thấy rất mơ hồ.”

“Hôm mình đến bệnh viện thăm anh ấy, anh ấy đã nói với mình rằng, hồi ở bên Đức, anh ấy đã nhìn thấy mình và giáo sư hướng dẫn cùng ra khỏi nhà vào buổi sáng.”

“Sao lại có chuyện đó?”

“Lúc đó, mình sống cùng giáo sư hướng dẫn.”

“Cũng chỉ vì chị bị bệnh, cần người ở bên cạnh để chăm sóc thôi mà”, Thả Hỷ phán đoán.

“Vị giáo sư đó rất yêu mình, đó là sự thật. Còn mình thì lại lợi dụng tình yêu đó, đó cũng là sự thật. Triệu Vĩ Hàng đã quá hiểu mình. Với anh ấy, mình không thể đóng kịch là một cô gái hoàn toàn trong sạch được. Những điều anh ấy nhìn thấy không phải là thứ có thể biện giải.”

“Chị đừng cố chụp mũ mình như vậy”, Thả Hỷ vội nói, “điều đó cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, theo tôi, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Không thể coi là hiểu lầm được. Hồi ở bên Đức, mình đã ở nhờ nhà của giáo sư hướng dẫn một thời gian dài, trước khi mình về nước, ông ấy đã cầu hôn với mình”, Ngô Hoạch quả quyết.

Thả Hỷ lè lưỡi: “Giáo sư ở Đức, chẳng phải tuổi rất cao sao ?”

Ngô Hoạch bật cười : “Tuổi tác quả có hơi cao, ông ấy vẫn chưa chịu kết hôn, còn về học thuật, rất hấp dẫn”.

“Là con người có sức hấp dẫn hay học thuật có sức hấp dẫn ?” Việc Ngô Hoạch trở về nước chẳng phải đã chứng minh rằng cô ấy hướng về sự hấp dẫn của Triệu Vĩ Hàng hay sao ?

“Mình đã đồng ý làm trợ lý cho ông ấy. Thả Hỷ, mình quyết định sẽ quay trở lại Đức.”

“Chị quyết định sống cả đời với vị giáo sư già đó và làm bạn với chữ cái Latin sao?! Chúng tôi kết hôn rồi, chị về nước; giờ chúng tôi ly hôn, chị lại muốn ra đi sao?!”

Ngô Hoạch bước lại gần, nắm chặt y Thả Hỷ, nói: “Thả Hỷ, mình và Triệu Vĩ Hàng đã không thể quay lại với nhau được nữa. Mình là người hiểu thắng, anh ấy nói ra những câu như thế là đã muốn vạch rõ giới hạn với mình rồi. Anh ấy nói ra chân tướng sự việc chẳng phải là muốn cắt đứt mọi liên hệ tình cảm với mình hay sao?”.

“Chẳng phải bây giờ chị vẫn giận anh ấy sao?”, Thả Hỷ có phần hơi kích động, “Tôi quả thực không hiểu, với chị, sao Triệu Vĩ Hàng luôn là một chân lý, anh ấy nói cái gì cũng đúng, chị đều không phản đối, cũng không trách cứ anh ấy. Giữa thầy và trò, đặc biệt là giữa thầy giáo và học sinh nữ có bị dồn thối thì cũng là chuyện bình thường. Sao bụng dạ anh ấy lại hẹp hòi như vậy ? Anh ấy không cần thì thôi, chị ở lại đi, chúng ta sẽ là bạn, cùng nhau sống một cuộc sống tốt đẹp”.

“Thả Hỷ, bạn quả thực rất ngây thơ.” Ngô Hoạch biết rằng dù có nói gì thêm nữa, Thả Hỷ cũng chưa chắc đã hiểu hết. Về vấn đề khác giới, Thả Hỷ như một đường thẳng, còn bản thân cô lại theo hình sóng. Mặc dù vẫn không khỏi mong nhớ ngowif mình yêu nhưng đôi khi vẫn khoe khoang sức hấp dẫn của bản thân, vượt quá giới hạn với người đó dù rằng không hết lòng với người tra.

Thả Hỷ và Ngô Hoạch, cả hai đều tự lùi bước mà không tấn công nữa, bởi lẽ chẳng ai thuyết phục nổi ai cả. Nhưng trước sự kiên quyết của Thả Hỷ, Ngô Hoạch đành phải nhận lời sẽ suy nghĩ lại, tạm thời không làm thủ tục sang Đức nữa.

Thả Hỷ đã nói một câu khiến Ngô Hoạch dao động: “Cho dù không có Triệu Vĩ Hàng, chẳng phải chị vẫn còn rất nhiều người bạn khác hay sao ? Ngô Hoạch, tôi không biết những anh tài như chị định nghĩa thế nào về hạnh phúc, liệu có phải là nhất định phải lưu danh sử sách, làm nên sự nghiệp lớn hay không nhưng định nghĩa của tôi là sống một cuộc đời yên ổn, không làm hại người khác và cũng không tự trách mình. Tôi không có lý tưởng phải cống hiến cho bất cứ điều gì, chỉ quan tâm tới bản thân mình, đáng hiến một chút, trả giá một chút, thế là quá đủ rồi”. Thực ra, Triệu Vĩ Hàng không phải là tất cả đối với Thả Hỷ, thậm chí cả sự nghiệp cũng không phải là tất cả đối với cô.

...

Sau này, khi Thả Hỷ và Đinh Chỉ Túc nói về chuyện đó, cô vẫn coi cách xử sự của Triệu Vĩ Hàng là không tốt. Dù sao Đinh Chỉ Túc cũng là người ngoài cuộc, vì vậy ý kiến của cô ấy xem ra có phần công bằng và xác đáng. “Triệu Vĩ Hàng vượt qua hàng vạn dặm đường để tìm đến nước Đức, anh thất vọng như vậy cũng là lẽ thường tình. Hơn nữa, lúc đó, anh cũng không biết Ngô Hoạch bị bệnh. Triệu Vĩ Hàng là người như thế nào, chẳng lẽ cậu còn không biết?”

Đinh Chỉ Túc thấy Thả Hỷ đang nghe rất chăm chú liền nói tiếp: “Bây giờ cậu cũng đã biết gần hết sự việc, hãy thử nhìn lại xem. Lúc đó, Triệu Vĩ Hàng chỉ hành động theo lý trí. Chẳng có ai là thần thánh cả. Tổ cho rằng quyết định của anh ta cũng có lý lẽ riêng, cậu đừng đòi hỏi quá khắt khe đối với anh ”.

“Không phải thế, Chỉ Túc”, Thả Hỷ rất chán nản, “điều tớ nghĩ tới không phải như vậy. Tớ bỗng phát hiện ra rằng, dù tớ biết giữa hai người bọn họ có bao nhiêu hiểu lầm như tớ không hề khuyên nhủ Ngô Hoạch nắm lấy cơ hội này để nối lại với Triệu Vĩ Hàng”.

Đinh Chỉ Túc cắn một miếng táo to: “Điều đó thì có gì lạ, anh ta là chồng cậu, cậu khuyên người khác nối lại với chồng mình mới là lạ. Cậu là tiểu nhân thật sự, không phải là ngụy quân tử”. Lại cắn thêm một miếng táo nữa, Đinh Chỉ Túc mơ hồ nói: “Tớ không hiểu nổi, cậu giữ cô ấy ở lại làm gì ? Muốn đi đâu thì đi, muốn theo ai thì theo, cứ để cô ấy tự lựa chọn”.

“Nếu cậu quen biết với cô ấy, cậu sẽ hiểu ngay thôi. Để một người như vậy bên cạnh một người đàn ông ngoại quốc, suốt đời làm khoa học thì quả là phí phạm của trời.”

“Được rồi, hôm nào cậu giới thiệu để bọn tớ làm quen với nhau một chút.”

“Có bạn trai để làm gì?”

“Kết hôn. Kết hôn rồi sẽ có ngôi nhà riêng của mình.”

“Kết hôn rồi lại ly hôn, phiền phức chết đi được. Nếu quả thực có người chịu được cảnh ngày đêm lẫn lộn vì công việc cầu tớ thì tớ sẽ đồng ý sống chung với anh ta. Còn tình yêu ư, kết hôn ư, tớ chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện đó.”

“Ừ, thế cũng được, dù sao cũng còn mạnh mẽ hơn mấy tiểu thư khuê các khác.”

“Hả, cậu đồng tình với tớ hả. Vậy về sau tớ không thể thường xuyên qua lại chỗ cậu nữa đâu nhé.”

“Cậu đã có đối tượng rồi à?”, Thả Hỷ tròn tròn mắt. Cô đoán rằng nhất định có rất nhiều người theo đuổi Chỉ Túc nhưng cô ấy thật sự rung động, lại còn có thể sống chung với nhau thì lại không phải việc dễ dàng.

“Mục tiêu thì có rồi nhưng để đạt được mục tiêu thì còn phải cố gắng nhiều.” Đinh Chỉ Túc cuối cùng cũng ăn hết quả táo, liếm môi ra vẻ thòm thèm.

“Ai vậy, người ta không theo đuổi cậu thì thôi, cậu còn phải nỗ lực đến thế sao?” Theo Thả Hỷ, với điều kiện của Chỉ Túc hiện nay, chỉ cần cô ấy “bật đèn xanh”, đối phương ắt hẳn đã mê mê hoặc hoặc mà làm theo sự sai bảo của cô ấy.

Chỉ Túc nháy mắt với Thả Hỷ một cái: “Cậu cũng quen”.

“Ai? Tần Mẫn Dữ? Không phải, anh ấy có bạn gái rồi.” Không biết Tần Mẫn Dữ và Diệp A Na đã tiến triển đến mức nào rồi, với hai người này, giờ đây hẳn tránh được là Thả Hỷ đều tìm cách tránh mặt.

“Kiểu người như Tần Mẫn Dữ, quả thực tớ không chịu nổi” Đinh Chỉ Túc cũng không muốn vòng vo nhiều nên nói luôn: “Đó là Trịnh Hữu Khánh”.

“Hả, hai người tìm hiểu từ khi nào vậy?”

“Cố Thả Hỷ, chú ý đến lời nói của cậu đấy, không phải cái gì cũng học theo Tô Thiêm Cơ đâu nhé.” Qua Thả Hỷ, Đinh Chỉ Túc và Tô Thiêm Cơ giờ cũng chơi thân với nhau nhưng Chỉ Túc luôn không đồng tình với vẻ gian hồ, ngang tàng của Thiêm Cơ.

“Ồ, vậy hai bạn đã “ám độ Trần Thương” từ bao giờ vậy?”, Thả Hỷ vẫn không giấu nổi vẻ tò mò.

“Ám độ rất lâu rồi, chỉ có điều là chưa đến mức Trần Thương như tớ mong đợi.”

“Lần trước tớ hỏi cậu, cậu nói là hai người mới liên lạc lại với nhau mà ?”

“Thì đúng là như vậy. Cái đồng chí Trịnh Hữu Khánh ấy cũng có khí phách lắm. Năm bọn cậu tốt nghiệp đại học ấy, tớ nói là tớ không kết hôn, cậu ta liền biến mất tăm, cho tới lúc sau khi Tần Mẫn Dữ về nước mới liên lạc lại.”

“Chẳng lẽ hai người đã yêu nhau sau lưng bọn tớ?”. Thả Hỷ tròn tròn mắt.

“Cũng không phải vậy, từ rất lâu rồi, Trịnh Hữu Khánh đã nói là sau khi tốt nghiệp đại học sẽ cưới tớ nhưng tớ luôn cho rằng cậu chỉ nói bừa. Cậu ta nói câu đó từ hồi bọn mình tốt nghiệp cấp hai, lúc đó bọn mình mới được bao nhiêu tuổi cơ chứ?!”

“Đợi một chút, để tớ nghĩ xem, tớ bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt rồi đây. Có phải ý của cậu là, vốn dĩ, cậu ấy muốn kết hôn với cậu nhưng cậu không chịu. Bây giờ, mặc dù cậu không chịu kết hôn mà vẫn muốn sống chung với cậu ấy, nhưng cậu lại không muốn vậy.”

“Đại khái là như thế.”

Thả Hỷ nằm dài lên sofa, gác chân lên y vịn của ghế. Thả Hỷ đã phải mất một tháng lương để mua chiếc sofa này, bình thường, cô không nỡ đối xử với chiếc ghế như vậy nhưng lúc này, cô đang cần thư giãn, đành phải làm nó khó chịu vậy.

“Một chuyện đơn giản như vậy, đâu đến nỗi khó giải quyết lắm. Hai người bọn cậu mỗi người chịu lùi một bước, cứ nói với người ngoài là đã kết hôn rồi nhưng thực sự thì không làm thủ tục đăng ký, như vậy vẫn có thể dàng hoàng sống chung với nhau được mà.”

“Biện pháp tồi!”

“Sao lại thế được? Hai bên ngầm thỏa thuận với nhau, còn hơn là để một bên phải chịu ảm ức, cũng còn hơn là vừa gõ phách đã chia ly.”

“Bây giờ mới hiểu được như thế à?”

Thả Hỷ chợt nhận ra, Chỉ Túc đâu có nói chuyện của cô ấy mà đang ngầm quay lại ám chỉ đến chuyện của cô. “Chuyện của tớ không giống như vậy.”

“Có gì không giống nào?”

Thả Hỷ chợt im lặng. Quả thực, cô và Triệu Vĩ Hàng cũng có nhiều cách khác để không phải xa nhau, tuy nhiên, làm thế nào để hòa giải nỗi những điều mà cả hai đã phải chịu đựng?

“Thả Hỷ, đến bây giờ tớ mới nói với cậu những chuyện này bởi vì tớ cảm thấy cậu và Triệu Vĩ Hàng chia tay nhau thực ra cũng là tất yếu. Nếu cậu không có cách giải quyết thì chỉ có thể chia y nhau thôi.”

“Đó là cái gì vậy?”

“Từ nhỏ đến lớn bọn mình đều ở cùng với bà, có thể nói, bọn mình hầu như không biết cuộc sống chung với bố mẹ sẽ như thế nào. Trước đây, Triệu Vĩ Hàng và cậu sống cuộc sống chỉ có hai người, đương nhiên là không có chuyện gì. Tuy nhiên, một khi cậu muốn thật sự bước vào gia đình đó, khó mà tránh khỏi việc nảy sinh những vấn đề khác.”

“Chỉ Túc, cậu không nói, mình cũng không biết, việc mình ly hôn lại được báo trước, lại có nguyên nhân sâu xa như vậy sao!”

Đình Chỉ Túc vớ lấy chiếc gối tựa ản vào đầu Thả Hỷ, nói: “Cái gì mà nguyên nhân sâu xa cơ chứ! Tớ muốn nói với cậu là, vấn đề ở chỗ nào, sau này xử lý chỗ đó là được rồi, đừng hơi một chút lại đòi ly hôn”.

Thả Hỷ giật chiếc gối tức lại, ôm vào lòng, nói: “Không đâu, tớ cũng học theo cậu, không kết hôn nữa”.

Đình Chỉ Túc ngồi xuống bên cạnh bạn: “Đợi tớ thành công rồi cậu học theo cũng không muộn”.

Cả hai đều cùng im lặng, ước nguyện không thể coi là tốt đẹp đó, có cơ hội để thực hiện hay không rất khó nói trước.

14. Chương 24

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 24: Bản đồ, tuyến đường

Thả Hỷ mua một bản đồ Trung Quốc về dán lên tầng gác xép, mỗi lần nằm xuống cô lại nhìn thấy nó. Cô không ký hiệu gì lên tấm bản đồ nhưng chỉ cần nhìn thấy tấm bản đồ, tất cả mọi phương hướng đều chỉ vào một khu vực: Tây Tạng.

Tháng Mười, sự kiện quan trọng nhất là hôn lễ của Hoàng Ngải Lê. Để trở thành cô dâu tháng Mười, Hoàng Ngải Lê đã phải lên kế hoạch từ rất lâu, bởi vì chỉ có tiết trời cuối hạ, đầu thu là thích hợp nhất để mặc váy

cưới. Lễ cưới của Hoàng Ngải Lê được diễn ra đúng như mong đợi của cô ấy, rất long trọng nhưng không phô trương. Khi nghi lễ đám cưới được tiến hành, Thả Hỷ chỉ đứng yên cạnh sân khấu nhìn Hoàng Ngải Lê đang mỉm cười rất hạnh phúc. Cô không nghe được tiếng nhạc lẫn tiếng người dẫn chương trình đang nói gì. Tuy nhiên, không biết câu nói nào hay sự việc nào đã khiến Hoàng Ngải Lê xúc động, Thả Hỷ thấy rõ cô ấy đang rơi nước mắt.

Sau khi phần nghi lễ đám cưới kết thúc, cô dâu vào trong thay lễ phục và trang điểm thêm. Thả Hỷ xách chiếc túi lúc trước Hoàng Ngải Lê giao cho cô rồi bước vào phòng nghỉ.

“Một ngày hạnh phúc như vậy còn khóc cái nỗi gì?”, Thả Hỷ đứng cạnh người trang điểm nói.

“Chị làm sao mà biết được, xấu hổ quá đi mất, lúc đó nước mắt cứ trào ra, không sao kiềm chế được.”

“Cũng may mà chị không kẻ mắt quá đậm, nếu không đã biến thành gấu trúc mất rồi.”

“Cười đi, em cứ cười chị đi! Em ra ngoài mà loan báo với mọi người đi”, Hoàng Ngải Lê đuổi Thả Hỷ ra ngoài.

Thả Hỷ đứng ngoài cửa sổ phòng tiệc, nhìn vào bên trong đồng nghiệp ở hoa cô đông, đang ngồi cùng nhau ở mấy bàn kia. Tần Mẫn Dữ cũng đến, anh đi cùng Diệp A Na. Thả Hỷ đành phải chọn bừa một cái bàn gần cửa, khách mời không ai quen biết ai nên cũng chẳng ai dè dặt với ai cả. Sáng nay, cô phải từ bốn giờ sáng để cùng đi trang điểm với Ngải Lê, giúp cô ấy trông đồ, còn phải chú ý xem cách trang điểm trên khuôn mặt cô ấy chỗ nào cũng được. Suốt nửa ngày trời, chẳng được ngậm nước nào vào bụng, Thả Hỷ mệt và đói đến nỗi nhìn món gì cũng thấy thèm thuồng.

Thả Hỷ cầm lấy đĩa, đợi tô cơm xoay về phía mình sẽ xới một bát. Cái mâm trên bàn tiệc đang từ từ xoay bỗng dừng hẳn lại, Thả Hỷ nhìn sang phía đó, hóa ra là Kiều Duy Nhạc. Anh ta không vội chào hỏi, xới một bát cơm, đa về phía cô: “Xin mời.”

Thả Hỷ vội ăn liền một lúc hai miếng rồi hỏi: “Hoàng Ngải Lê mời cả anh cơ à?”

“Ồ, cô ấy gọi điện cho anh, nói là hồi đầu, vì muốn hẹn gặp anh, cô ấy đã tốn rất nhiều tiền điện thoại, bảo anh hãy chuẩn bị phong bì dày một chút cho cô ấy.”

“Vậy phong bì đâu?”

“Anh còn không đòi họ tiền làm mai mối đã là may mắn rồi.”

“Vậy anh đến làm gì?”

“Đến thử vận may, xem có gặp được em không”. Kiều Duy Nhạc vẫn không bỏ được kiêu bông đùa của một công tử đào hoa.

Thả Hỷ nghe xong câu đó, chỉ vào chỗ các đồng nghiệp của cô đang ngồi, nói: “Ngô Hoạch ngồi bên kia kìa, còn không mau qua đó đi”.

“Anh biết rồi, bọn anh đến cùng nhau mà”, Kiều Duy Nhạc vẫn ngồi yên tại chỗ nói. Thả Hỷ liếc nhìn anh ta, dù sao trong lúc này việc ăn vẫn là quan trọng hơn.

Kiều Duy Nhạc nhìn Thả Hỷ ăn một cách vội vã, bèn đưa cho cô một chai nước: “Triệu Vĩ Hàng sắp đi chi viện ở Tây Tạng rồi. Tháng sau sẽ đến Bắc Kinh huấn luyện ba tháng. Ngày chính thức đi Tây Tạng vẫn chưa được ấn định”.

“Đi mấy năm?”

“Ba năm.”

...

“Sao mấy người không can ngăn anh ấy?”

“Cậu ấy chẳng nói với ai cả mà tự mình quyết định. Bố chồng em còn tán thành với quyết định đó, ông còn nói rằng, những nơi gian khổ như vậy là môi trường tốt nhất để rèn luyện. Theo anh, khi ép bọn em đến mức phải chia tay, trong lòng ông ân hận lắm, chỉ có điều không nói ra mà thôi.”

“Sức khỏe ông ấy dạo này thế nào?”

“Vẫn tốt. Bây giờ ở nhà lãnh đạo vợ, đã từng làm quan rồi mà không bỏ được cung cách đó.”

“Vây thì tốt.”

“Sau trận ốm đó, anh thấy ông cũng thoải mái hơn nhiều khi nhìn nhận vấn đề, không còn bảo thủ tới mức cho rằng chỉ có những người có quyết sách mới có thể phục vụ nhân dân tốt nữa. Bây giờ ngồi nhà, lúc rảnh thì ông xem tin tức thời sự, hoặc tranh luận với anh về những sản phẩm công nghệ cao. Ông thường nói rằng, khoa học kỹ thuật là lực lượng sản xuất hàng đầu. Hai hôm trước ông còn bảo anh mua hộ chiếc mp3 bắt được sóng phát thanh. Không có việc gì thì đi chơi loanh quanh, nghe bình luận về sách qua chiếc mp3. Xem ra rất mãn nguyện.”

Thả Hỷ không thể tin nổi ông bố chồng nghiêm khắc của cô có thể làm những việc đó bởi nhìn thế nào thì ông cũng không giống một ông già nhàn hạ.

“Có thể bây giờ đây ông ấy đã lui về nghỉ nên góc nhìn mọi vấn đề cũng thay đổi. Tính cách cũng hòa nhã hơn rất nhiều, sức khỏe đương nhiên cũng phục hồi rất nhanh chóng.”

Kiều Duy Nhạc chưa nói hết, cô dâu chú rể đã tiến đến gần để cảm ơn mọi người. Hoàng Ngải Lê nhìn thấy Kiều Duy Nhạc và Thả Hỷ đang đứng cạnh nhau thì đưa mắt nháy với Thả Hỷ một cái. Thả Hỷ vội quay đi, vờ như không nhìn thấy. Hoàng Ngải Lê bèn buông tay chú rể ra, một mình bước tới chỗ hai người, hỏi: “Phong bì đâu?”

Kiều Nhạc cười hì hì đưa phong bì ra.

“Của hai người hả?”, Hoàng Ngải Lê dùng phong bì chỉ vào Thả Hỷ và Kiều Duy Nhạc hỏi.

“Nếu em cảm thấy hậu hĩnh thì cứ coi của anh và Thả Hỷ cùng tặng đi”. Kiều Duy Nhạc cũng không khách khí, cúi xuống nói nhỏ với Thả Hỷ: “Bớt được phần của em, lúc nào rồi mời anh đi ăn”.

Hoàng Ngải Lê bê hai ly rượu tới: “Bớt trêu chọc lấy lòng Thả Hỷ đi, cô ấy quả có mắt lửa người vàng đấy, tiểu quỷ như anh, chẳng làm được gì cô ấy đâu. Cận thận, không lại bị đốt cháy thành tro đấy.”

Kiều Duy Nhạc chạm cốc với cô dâu: “Anh là người cô đơn đi tìm kẻ cô đơn mà. Bọn anh kết hợp thành đôi trong lúc này để không làm hỏng không khí của ngày hôm nay được.”

“Anh ân hận quá, anh thường chỉ là người đứng ngoài cuộc vui thôi”. Nói xong, dường như Kiều Duy Nhạc cũng có một chút ưu tư. Hoàng Ngải Lê cũng không nỡ trêu chọc anh ta nữa bèn cùng chú rể bước sang bàn tiệc khác.

Thả Hỷ liếc nhìn Kiều Duy Nhạc, buông tiếp một câu: “Ai bảo anh cứ thích đứng ngoài xem trò vui.”

“Quen rồi, anh cũng chẳng biết làm thế nào. Thi thoảng xin vào làm diễn viên không chuyên một chút những cũng đều bị ghét bỏ.”

“Làm nhân vật chính trong vở kịch của anh là được rồi”. Thả Hỷ không hề muốn an ủi Kiều Nhạc bởi giờ đây, cô cảm thấy rằng, dường như Kiều Duy Nhạc mới là người mạnh mẽ nhất trong cuộc sống. Người khác như thế nào, anh vẫn sống như cái tôi trước đây, không lờn nguýt người khác, cũng không để ý tới sự lờn nguýt của người khác.

“Anh cũng muốn vậy nhưng vẫn luôn cảm thấy vở kịch của người khác hấp dẫn hơn, muốn cướp vai nam chính thử xem, cảm giác đó rất tuyệt vời.”

Thấy Kiều Duy Nhạc lại bắt đầu cợt nhả, Thả Hỷ không để ý tới anh ta nữa. Cô ngồi xuống ăn tiếp. Nhưng cơm canh trong miệng cô không hiểu do đã nguội lạnh hay vì lý do gì mà trở nên đắng ngắt, chẳng còn mùi vị gì cả. Thả Hỷ miễn cưỡng nuốt thêm vài miếng rồi buông đũa xuống.

Phải mất mấy ngày sau, Thả Hỷ mới hình thành được một khái niệm, Triệu Vĩ Hàng sắp đi Tây Tạng. Tây Tạng là một vùng đất xa xôi, cho dù ngày nay phương tiện giao thông đã vô cùng thuận lợi nhưng cũng không dễ dàng gì để đi đến đó. Thả Hỷ mua một tấm bản đồ Trung Quốc, dán lên gác xép, nằm xuống là có thể nhìn thấy nó. Ban đầu Thả Hỷ nhắm tính xem từ thành phố cô đang ở đến Tây Tạng phải qua bao nhiêu tỉnh, sau đó là bao nhiêu dòng sông, bao nhiêu ngọn núi, cuối cùng là các tuyến đường, phải đi những

thành phố nào. Cô hầu như đã thuộc lòng. Thả Hỷ không viết ký hiệu gì trên tấm bản đồ nhưng chỉ cần nhìn vào đó, tất cả mọi phương hướng đều chỉ vào Tây Tạng. Đường như bản đồ toàn đất nước Trung Quốc chỉ là bản đồ của những tuyến đường hướng về Tây Tạng.

Thả Hỷ bắt đầu lên mạng tìm kiếm các thông tin về Tây Tạng, trên đó chỉ toàn những thông tin dành cho khách du lịch. Mặc dù những thông tin đó không phù hợp với những gì cô muốn tìm hiểu nhưng dù sao có còn hơn không. Chỉ cần bất cứ thứ gì liên quan tới vùng Tây Tạng, Thả Hỷ đều mong muốn được biết. Ngay cả dự báo thời tiết cho vùng Tây Tạng trên truyền hình, ngày nào Thả Hỷ cũng theo dõi rất đúng giờ. Khi bắt đầu nghiên cứu bản đồ vùng Tây Tạng, Thả Hỷ mới nhận ra rằng, bản thân cô không thể tiếp tục như vậy được.

“Chỉ Túc, tớ nghĩ là tớ bị bệnh rồi.”

“Sao thế?”

“Tớ nghe nói Triệu Vĩ Hàng sắp đi Tây Tạng, thế là tớ cứ như bị ma ám, ngày nào ở nhà cũng nghiên cứu Tây Tạng, như thể muốn thuộc lòng vùng đất đó như lòng bàn tay vậy. Tớ cảm thấy khi làm thế, tớ có thể biết được cuộc sống của anh ấy, có phải tớ đang bị bệnh gì đó không?”

“Anh ta sắp đi Tây Tạng?” Đinh Chỉ Túc bất ngờ đến nỗi không kịp phản ứng.

“Đúng vậy đến đó chỉ viện ba năm.”

Đinh Chỉ Túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng đúng, anh ta đến đó một thời gian, có thể có cơ hội phát triển tốt hơn. Sau những chuyện xảy ra vừa rồi, anh ta muốn ở lại thành phố này cũng khó”. Chỉ Túc là người ngoài cuộc, vì vậy cách suy nghĩ về vấn đề rất cũng rất khác. “Cậu không nở rời xa anh ta cũng là chuyện bình thường, đừng nghĩ ngợi lung tung”.

Thả Hỷ gật đầu, tìm một chỗ thoải mái trên sofa nhà Chỉ Túc để dựa lưng vào. “Bây giờ tớ mới biết là tớ không nở rời xa anh ấy. Anh ấy còn sống ở thành phố này, tớ vẫn có thể kiểm chế bản thân mình không nghĩ về anh ấy, không tìm gặp anh ấy nhưng nếu anh ấy thực sự đi đến vùng đất xa xôi đó”, Thả Hỷ dùng tay vẽ một đường trên trung, sau đó đứng lại ở một điểm, “tớ lại có dự định để dành tiền để đi thăm anh ấy.”

Đinh Chỉ Túc tròn tròn mắt: “Tĩnh ngộ lại đi, cậu cho rằng đến nơi đó thì cậu có thể tự do thoải mái, muốn làm gì thì làm à? Cổ Thả Hỷ, cậu đừng như vậy nữa, thật chẳng bình thường chút nào”. Cô vốn không đồng tình việc Thả Hỷ ly hôn nên thái độ của cô vẫn luôn cảm thấy đó không phải là cách giải quyết vấn đề. Cô luôn kiểm chế không nói gì vì thấy Thả Hỷ đang thực sự rất buồn. Chỉ Túc giáo huấn một hồi rồi rút từ sau lưng ra một thứ gì đó, ném sang bên cạnh, vừa hay chạm vào mặt Thả Hỷ.

“Cái gì thế này?” Thả Hỷ ngửi ngửi ngón tay của mình, hỏi một cách đầy nghi hoặc.

Đinh Chỉ Túc nhặt lên, mở ra rồi nhanh chóng cuộn gom lại, nắm chặt trong tay: “Chẳng có gì cả?”

“Sao lại có mùi lạ như vậy?” Thả Hỷ quay sang nhìn bạn hỏi tiếp: “Cậu trở nên luộm thuộm từ bao giờ thế hả?”

Thả Hỷ chỉ tiện miệng hỏi vậy nhưng Đinh Chỉ Túc không chối quanh được nữa, mặt mũi bỗng đỏ bừng lên. “Đó là của Trịnh Hữu Khánh, anh ấy nói là ở nhà cứ tùy tiện một chút, công việc đã căng thẳng như vậy rồi, cần phải thoải mái.”

Thả Hỷ nhảy dựng lên rồi lại ngồi xuống: “Thành công rồi? Từ bao giờ thế?! Thế mà cậu không nói cho tớ biết!”.

Đinh Chỉ Túc không vội trả lời Thả Hỷ, cô mang thứ đang cầm trên tay nhét vào máy giặt trong nhà tắm rồi mới quay ra trả lời: “Không thể coi là thành công được. Đạo trước, anh ấy bị thương phải nằm viện, không dám nói với những người thân trong nhà, một mình tớ chăm sóc anh ấy. Sau khi xuất viện, anh ấy tạm thời ở lại nhà tớ. Bọn tớ không nói chuyện này với ai cả, sau này còn chưa biết sẽ thế nào nên có gì đáng nói đâu”.

“Chẳng danh chẳng phận gì cả, cậu ấy cũng đồng ý à?”

“Anh ấy chẳng nói gì cả, cũng chẳng biết anh ấy đang nghĩ gì nữa.” Đinh Chỉ Túc cũng cảm thấy không ổn lắm. Sự việc đã diễn ra theo đúng ý cô nhưng mỗi lần nhìn thấy Trịnh Hữu Khánh, đối diện với anh, cô lại cảm thấy mình cũng chẳng có chút chắc chắn nào.

Thả Hỷ muốn nói một câu gì đó, nhưng lại tự nhận thấy rằng, lời nói căn bản không thể giải quyết được sự rối rắm đó. “Chỉ Túc, sao bọn mình cứ phải tiến lên, lùi bước rồi lại tiến lên, chẳng có phương hướng cố định nào thể nhỉ?”

“Ừ, cứ đâm loạn vào tứ phía, đâm được vào cửa thì đi ra. Không đâm được vào cửa thì cứ đâm tiếp, cho tới khi nào già rồi, không cử động được nữa.” Tình cảm quả thực không có bất kỳ một chuẩn mực chung nào. Có thể, khi miêu tả bằng vài câu nói, chuyện tình yêu của ai cũng có thể trở thành tiểu thuyết tình cảm cả. Nhưng quá trình và dư vị của mỗi tình yêu đó thì lại hoàn toàn khác nhau, không thể đem ra so sánh, cũng không thể mô phỏng, bắt chước được. Vì vậy, mỗi lần tâm sự với nhau, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể giải tỏa được áp lực ở trong lòng, tìm thấy chút gì đó để tự an ủi bản thân. Còn về việc phải làm gì, làm như thế nào vẫn do từng cá nhân tự lựa chọn.

Thả Hỷ bỗng nhớ ra, cô còn chưa kể chuyện của Tần Mẫn Dữ cho Chỉ Túc nghe. Bây giờ, Chỉ Túc và Trịnh Hữu Khánh thành một cặp rồi, sớm muộn gì họ cũng biết chuyện của anh thôi. “À, đúng rồi, Tần Mẫn Dữ đã có bạn gái, là người tổng khoa tổ, tên là Diệp A Na.”

“Hả?” Một người luôn được coi là điềm đạm như Đinh Chỉ Túc mà vẫn không giấu nổi sự kích động. Mặc dù Chỉ Túc vẫn thấy Tần Mẫn Dữ là người lạnh lùng, chẳng có gì tốt đẹp cả nhưng sau khi Thả Hỷ ly hôn, đặc biệt là sau khi cô và Trịnh Hữu Khánh đã về ở với nhau, Chỉ Túc cũng đã nghĩ đến chuyện, nếu Thả Hỷ và Tần Mẫn Dữ có thể trở về bên nhau, cô sẽ cố gắng kiềm chế bản thân, không để lộ thái độ gì cả. Dù sao sau bao nhiêu năm, hai người bọn họ có thể về với nhau là một việc không dễ dàng. Vì vậy, Chỉ Túc luôn mong chờ ở Tần Mẫn Dữ một hành động dứt khoát nào đó, thậm chí, từ sâu thẳm trong lòng, Chỉ Túc còn luôn động viên cả hai người. Không ngờ, sau khi Thả Hỷ ly hôn, Tần Mẫn Dữ không những chẳng có hành động cụ thể nào mà còn tìm ngay một cô bạn gái khác. “Cậu ta đánh bài chuẩn nhanh thật”, Chỉ Túc than thở kèm theo chút châm biếm. Tần Mẫn Dữ chẳng khác gì mấy năm về trước cả.

“Đừng nói như vậy,” Thả Hỷ bên anh, “cho dù là bây giờ hay mấy năm trước, anh ấy cũng không hề có trách nhiệm phải ở bên tớ.”

“Với Tần Mẫn Dữ, cậu vẫn không nuôi hy vọng, đúng không?” Dường như Đinh Chỉ Túc đã hiểu ra điều gì đó, chỉ có trong tâm trạng hiện nay, Thả Hỷ mới có thể ngồi đó, nhìn cậu ta rời xa cô ấy mà không tìm cách để đuổi theo.

“Cũng có thể, tớ luôn cảm thấy mình không thể thực sự có được anh ấy. Lúc nào tớ cũng trân trọng những năm tháng đã qua nhưng mỗi khi nghĩ lại, tớ chỉ thấy nó rất đẹp.”

“Không thấy đau lòng à?”

“Sau khi có Triệu Vĩ Hàng, dần dần tớ cũng không còn cảm thấy đau lòng như thế nữa.”

“Vậy cậu thích ai hơn?” Mặc dù biết rằng câu hỏi này hơi ngốc nghếch nhưng Chỉ Túc vẫn buột miệng hỏi, về mặt tình cảm, cô chỉ có mình Trịnh Hữu Khánh, vì vậy cô không hiểu rõ lắm những cảm nhận của Thả Hỷ.

Thả Hỷ lắc đầu.

“Nếu bây giờ cậu hỏi tớ câu ấy, tất nhiên câu trả lời là Triệu Vĩ Hàng, nếu như câu hỏi câu đó mấy năm trước, tất nhiên là Tần Mẫn Dữ.”

Đinh Chỉ Túc vỗ vỗ vào ngực mình, ngồi dựa hẳn người ra phía sau, nói: “Tớ biết ngay mà, có hỏi cậu cũng như không. Ý tớ là, vẫn là cảm giác yêu thích đo lường với ai thì mạnh mẽ hơn?”

“Nếu là như vậy thì cảm giác yêu thích đối với Tần Mẫn Dữ tương đối mạnh hơn.” Thả Hỷ quay sang nhìn Chỉ Túc, nói tiếp: “Chẳng phải cậu cũng biết là hồi đó tớ thể hiện tình cảm một cách mãnh liệt như thế nào rồi còn gì.”

Đinh Chỉ Túc gật đầu: “Đúng vậy, tớ cũng biết điều đó. Tuy nhiên, chẳng phải ai cũng quyết liệt như vậy đối với mối tình đầu sao? Sao tới giờ tớ vẫn không có cảm giác mãnh liệt như thế nhỉ?”

“Không có cảm giác đó là tốt đấy! Cậu cho rằng mỗi ngày đều phải thót tim, quan sát từng hành động của người ta, phân tích ý đồ của người ta với mình là tốt hay xấu, là điều dễ chịu lắm à! Cậu xem tớ đây này, trước đây, chẳng có ai hết lòng hết dạ vì tớ, bây giờ cũng không có, tương lai, chắc cũng chẳng có nốt.”

Đinh Chỉ Túc lại gần, ngồi cạnh Thả Hỷ. Dù trước đây, Thả Hỷ có buồn phiền như thế nào chẳng nữa, Chỉ Túc cũng không bao giờ ngồi gần bạn như vậy, cô luôn cảm thấy việc làm đó quá yếu đuối, không tự nhiên. Nhưng giờ đây, khi đã sống chung với Trịnh Hữu Khánh, cô đã có chút gì đó thay đổi, dường như cô đã tin rằng, ở gần nhau có thể đem lại cho người đối diện cảm giác được an ủi và tiếp thêm sức mạnh cho người đó.

“Thả Hỷ, tình yêu làm cho cậu đau buồn như vậy sao?”

“Cậu không hoàn toàn như vậy. Cảm giác mà Triệu Vĩ Hàng mang lại cho tớ hoàn toàn khác. Có được nó rồi cũng không thích thú một cách cuồng nhiệt nhưng khi mất nó đi thì sự đau buồn cứ đè nặng lên trái tim tớ. Cũng có thể là đã sống với nhau lâu rồi nên không cần phải quá chú ý, lúc nào tớ cũng cảm thấy trong không khí phảng phất mùi thuốc trên người anh ấy.”

Giọng nói của Thả Hỷ thấp dần, Đinh Chỉ Túc ôm chặt lấy bạn, cô cảm nhận được người Thả Hỷ đang run lên nhẹ. Dường như những lời nói vừa rồi đã chìm xuống tận đáy lòng, cần phải nhiều sức lực lắm mới có thể lôi chúng ra được.

“Thôi, không nói đến những chuyện xa xôi nữa, thử nói xem kế hoạch tìm hiểu Tây Tạng của cậu đến đâu rồi.”

“Tớ làm gì có kế hoạch gì, sau khi nói ra với cậu rồi lại chẳng thấy gì nữa.”

“Không đi Tây Tạng nữa à?”

“Chỉ biết anh ấy sẽ đi Tây Tạng nhưng không biết địa điểm cụ thể, làm sao mà đi được”. Thả Hỷ khê tờ dài: “Bản thân tớ cũng biết mình đang nghĩ ngợi lung tung, chẳng có phương hướng gì cả nhưng cũng không có cách nào kìm lại. Có phải là tớ quá u uất?”

“Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ngày nào cậu cũng ăn được, ngủ được, còn u uất cái nỗi gì. Thà rằng cậu dành thời gian nghĩ về Triệu Vĩ Hàng đó là động lực thúc đẩy cuộc sống của mình còn hơn cứ ngồi đó mà tự thương cảm, bắt mình phải rơi vào tâm trạng nặng nề. Theo tớ, cậu nên tìm một việc gì đó để làm ngày nào cũng mệt đến nỗi về đến nhà là chỉ muốn ngủ thôi.”

“Thì tớ cũng định cố gắng hết mình cho công việc đấy thôi nhưng công việc của tớ lại khá nhàn rỗi. Tóm lại, tớ thấy mình giống như vật trưng bày vậy”

“Đã là vật trưng bày thì cũng phải trưng bày sao cho sinh động một chút. Đừng ở nhà tớ mà than thở nữa, hãy về nhà dọn dẹp nhà cửa đi, cậu nhàn rồi lâu quá rồi đấy.”

Thả Hỷ không muốn bị Đinh Chỉ Túc lôi dậy nên miệng không ngừng kêu la: “Cậu tưởng tớ không biết đấy à, chắc chắn Trịnh Hữu Khánh sắp về rồi nên cậu mới vội vàng vàng vàng đuổi tớ đi như thế. Cậu đứng là điển hình của việc trọng sắc khinh bạn.”

Đinh Chỉ Túc bước nhanh vào bếp, nhét đầy đồ ăn vào một chiếc túi sách, đưa cho Thả Hỷ: “Cầm lấy, mang về mà ăn dần.”

Thả Hỷ vẫn nói tiếp: “Ban phát chút ân huệ để đuổi tớ ra khỏi cửa hử, thời buổi này, quả nhiên không thể tin tưởng vào bạn bè được. Mua chuộc người khác bằng một chút lợi lộc như vậy sao?”

Đinh Chỉ Túc gõ lên đầu Thả Hỷ: “Cậu chơi với Tô Thiêm Cơ mà chẳng thấy tiến bộ gì cả, chỉ có cái kiểu mỉa mai, châm biếm là tiến bộ vượt bậc thôi.”

Thả Hỷ cầm lấy túi đồ ăn, vừa bước xuống lầu vừa nói thêm: “Chẳng có liên quan gì đến cô ấy cả, đó là do tớ tự trưởng thành ấy chứ”. Những người tự trào thường khó mà không chút cay nghiệt.

15. Chương 25

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 25: Làm bạn tuổi thanh xuân

“Tổ giống như một chai nước, nước uống hết rồi, chai không cũng chẳng để làm gì, cũng không thể che được mặt trời trong trái tim anh ấy, tất cả những sự thân mật đó đều chỉ là do ảo giác.” Tô Thiêm Cơ nói, “Mặt trời chính là lý tưởng trong tim anh ấy”.

Về tới cổng chính của khu nhà, từ xa Thả Hỷ đã nhìn thấy xe của Tô Thiêm Cơ. Hôm nay là cuối tuần, buổi chiều là thời gian nhàn rỗi của Tô Thiêm Cơ, chắc cô ấy lại đến tìm Thả Hỷ rủ đi chơi. Hai hôm trước, Tô Thiêm Cơ có nói với Thả Hỷ mới phát hiện ra một quán ăn nhỏ, ở đó có thứ rượu ngọt tự lên men, muốn mời Thả Hỷ tới đó cùng thưởng thức. Thả Hỷ bước lại gần mới phát hiện ra Tô Thiêm Cơ và Kiều Duy Nhạc đang đứng đối diện nhau ở phía sau xe. Ban này, do bị chiếc xe che khuất nên cô không nhìn thấy họ.

Thả Hỷ cảm nhận được không khí không bình thường lúc đó, giữa hai người dường như đã có mâu thuẫn, Tô Thiêm Cơ nhìn thẳng vào Kiều Duy Nhạc còn anh ta chỉ cúi gầm xuống, hai người không ai nói với ai câu gì cả.

“Có chuyện gì vậy?”, Thả Hỷ lên tiếng, cắt đứt mọi suy nghĩ của hai người. Thả Hỷ không muốn xen vào chuyện của người khác nhưng hai người đó đứng chắn trước cửa cầu thang lên nhà, cô không thể tránh đi chỗ khác được.

“Không có chuyện gì”, cả hai đồng thanh trả lời.

Thả Hỷ nhìn hai người đầy vẻ nghi ngờ: “Không có chuyện gì thì tôi lên nhà trước nhé!”. Rõ ràng hai người bọn họ có quen biết nhau, Thả Hỷ nhủ thầm, tốt nhất là không nên can thiệp vào. Hai người bọn họ, kẻ tám lạng, người nửa cân, cứ để họ ở lại với nhau, cô không cần phải bận tâm.

“Đừng lên vội, tớ đến rủ cậu đi ăn”. Tô Thiêm Cơ quay người bước sang phía bên kia, mở cửa rồi lên xe.

“Được thôi”. Lúc này, người Thả Hỷ không muốn nhìn thấy nhất chính là Kiều Duy Nhạc. Trên đường về nhà, Thả Hỷ đã hạ quyết tâm sẽ ra khỏi cuộc sống của Triệu Vi Hàng mà Kiều Duy Nhạc chính là một đầu dây cứ quanh quẩn bên cô, không chịu buông tha, cứ buộc cô với Triệu Vi Hàng. Thả Hỷ cũng không hiểu sao anh ta lại thừa nhiệt tình và thời gian để quan tâm tới chuyện của người khác như vậy. Nếu không phải cô đã tin rằng Kiều Duy Nhạc có tình cảm với Ngô Hoạch thì Thả Hỷ chắc chắn sẽ nghi ngờ anh ta có ý đồ gì đó với Triệu Vi Hàng.

Kiều Duy Nhạc vẫn đứng bên cạnh chiếc xe, từ từ ngẩng đầu lên. Mãi cho đến khi xe của Tô Thiêm Cơ đã đi hồi đó một hồi lâu, Kiều Duy Nhạc vẫn đứng chôn chân tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Thả Hỷ quay sang nhìn Tô Thiêm Cơ, vẻ ương ngạnh ban nãy của cô ấy không còn nữa, thay vào đó là những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống. Tô Thiêm Cơ đeo kính đen nên Thả Hỷ chỉ nhìn thấy những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên má cô ấy.

Thả Hỷ khẽ nói: “Dừng xe lại chút đi”. Cô không biết trong tình trạng như vậy, Tô Thiêm Cơ còn có thể nhìn rõ đường đi hay không nữa.

Tô Thiêm Cơ bật xi nhan, dừng xe bên lề đường. “Xin lỗi đã kéo cậu lên xe”. Cô ấy gỡ kính xuống một cách tự nhiên, hai mắt đã khóc tới mức sưng húp. Tô Thiêm Cơ đưa tay rút tờ giấy ăn lau nước mắt.

“Cậu rất thân thiết với Kiều Duy Nhạc sao?”, Tô Thiêm Cơ hỏi Thả Hỷ.

“Cũng tạm tạm, anh ấy là bạn chồng cũ của tớ.”

“Chồng cũ?” Tô Thiêm Cơ hỉ mũi, nghĩ ngợi liên tưởng một hồi rồi hỏi: “Triệu Vi Hàng?”

“Cậu cũng biết anh ấy à?” Thả Hỷ ngạc nhiên.

“Xe anh ấy và xe của tớ mua cùng một lúc với nhau, cậu thử nói xem tớ quen hay không quen anh ấy.”

Thả Hỷ bắt giác gật đầu: “Thảo nào xe của hai người rất giống nhau.”

“Đương nhiên rồi, nhìn bên ngoài, xe của tớ và xe của anh Triệu Vĩ Hàng không có gì khác nhau cả, nhưng thực tế, nội thất đã được thay đổi, khi lái mới cảm nhận được sự khác biệt. Xe của bọn tớ được đặt hàng lắp ráp cùng một lúc, có thể nói là một cặp xe song sinh, không có cái thứ ba như vậy đâu”. Nói đến chuyện xe cộ, tâm trạng của Tô Thiêm Cơ dường như đã khá lên một chút, có thể thấy cô rất yêu quý chiếc xe này. “Cậu quả là người có con mắt tinh tường, đã nhận thấy hai chiếc xe rất giống nhau.”

Thả Hỷ nhìn Tô Thiêm Cơ, quay nhìn chiếc xe rồi lại nhìn dòng xe đang nối đuôi nhau bên ngoài. Thực lòng mà nói, tất cả những chiếc xe cùng hãng với xe của Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ đều rất chú ý mỗi khi tình cờ nhìn thấy chúng. Cô cũng không cảm thấy xe của hai người họ có gì không giống với những chiếc xe khác cả. “Ồ!”, Thả Hỷ chỉ có thể ậm ừ trả lời như vậy. Mặc dù không hiểu rõ lắm về xe cộ nhưng Thả Hỷ cũng không muốn làm Tô Thiêm Cơ mất hứng. Việc Tô Thiêm Cơ rơi lệ ngày hôm nay đã là một chuyện quá lạ lùng rồi. Tô Thiêm Cơ mà Thả Hỷ biết trước đây là một cô gái vô cùng mạnh mẽ và quyết đoán, về yếu đuối, nhu nhược dường như không phù hợp với cô ấy.

“Cậu cũng biết Ngô Hoạch chứ?”

“Ừ, cô ấy cũng là giáo viên trong trường tớ.”

“Cô ấy về nước rồi à?!” Tô Thiêm Cơ bỗng buông một câu vô cùng tức giận: “Thế giới này sao tự nhiên lại nhỏ bé như thế chứ?!”

“Cậu cũng quen Ngô Hoạch à?”

“Không quen, một người cao quý như vậy, tớ chỉ dám ngưỡng mộ đại danh thôi”. Tô Thiêm Cơ bỗng đưa tay mở ngăn kéo bên cạnh ghế phụ, lục lọi một hồi rồi lôi ra một bao thuốc, rút một điếu châm lửa hút, động tác vừa thành thục vừa mạng chút hơi hương thơm bạo. Hút xong hai, ba hơi, cô ấy mới quay sang Thả Hỷ, nói: “Tớ là người như vậy đấy, đây rẫy những thói quen không tốt. Hút thuốc, uống rượu, đánh chửi nhau, đua xe khích, chỉ không ăn cắp ăn trộm, không hút mà chích mà thôi. Còn lại những thói quen khi hoàn toàn đúng với một phần tử xấu. Tất nhiên, bọn họ cũng chẳng phải những kẻ cao thượng gì. Chỉ có điều khi bọn họ chơi bời, tớ vẫn còn quá nhỏ mà thôi”.

Thả Hỷ không nói gì Tô Thiêm Cơ bây giờ giống với Tô Thiêm Cơ cô đã quen. Cô ấy đang tự biến mình thành một vỏ lon rỗng, chỉ có thể để vớt ra ngoài, cán thành một mặt phẳng, chỉ mong muốn có được một tiếng kêu, một chút vui vẻ đó mà thôi.

“Cố Thả Hỷ, cậu có biết xe của tớ, nhà của tớ là từ đâu mà có không?” Tô Thiêm Cơ lại ra sức hút và nhả khói, khói thuốc mù mịt bao trùm cả khuôn mặt Thiêm Cơ khiến Thả Hỷ khó mà đoán được biểu hiện trên nét mặt của cô ấy. “Là do tớ chịu lên giường cùng Kiều Duy Nhạc, chính là cái anh chàng Kiều Duy Nhạc mà cậu quen biết đấy.”

Thả Hỷ giật điếu thuốc trên tay Tô Thiêm Cơ rồi dụi đi. Tay Thiêm Cơ đang run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể làm rơi điếu thuốc xuống.

Tô Thiêm Cơ buông tay, cô ấy không phải là người nghiện thuốc lá, chỉ những lúc muốn nói chuyện gì đó thì cô ấy mới cần đến chúng mà thôi.

Thả Hỷ vỗ vỗ vào tay bạn: “Thiêm Cơ, nếu không phải là kỷ niệm vui thì cũng không nên nhớ về nó”.

“Không thể nói được là vui hay không vui. Trong con mắt của người khác, đó đơn giản chỉ là một cuộc mua bán. Những người khác mà tớ muốn nói có cả bố mẹ tớ và Kiều Duy Nhạc. Bây giờ, chính bản thân tớ cũng tin rằng đó chỉ là một cuộc mua bán, không những thế, đó còn là một cuộc mua bán mà tớ thu được lãi lớn.”

Thả Hỷ không biết rốt cuộc câu chuyện đó là như thế nào nhưng theo cảm giác của cô, Tô Thiêm Cơ là một cô gái hoạt bát, chỉ có điều hơi ngang tàng, cô ấy tuyệt đối không thể là một người xấu được. Dù có mang người khác, Tô Thiêm Cơ cũng không bao giờ dùng những từ ngữ tục tĩu, mỗi lần tự châm biếm bản

thân mình, cô ấy cũng vận dụng những điển tích một cách rất tự nhiên. Một người như vậy, không thể là người chịu bán mình vì tiền được. “Đừng tùy tiện hạ thấp mình như vậy. Nếu đúng là như vậy thì Kiều Duy Nhạc đúng là công tử ăn chơi kiêu con nhà giàu rồi, việc gì phải tôn trọng anh ta cơ chứ.”

“Cậu nói xem mình đáng giá bao nhiêu?”

“Bản thân cậu chắc chắn cũng có một thước đo riêng rồi, cao hay thấp phải xem đối tượng là ai nữa chứ, giá trị của con người không thể tính bằng tiền được.”

“Cố Thả Hỷ, cậu thật quá ngây thơ, cậu đánh giá tớ cao quá, tốt quá. Tớ cặp với Kiều Duy Nhạc, chính xác là vì tiền.”

Lần này, Tô Thiêm Cơ không với lấy bao thuốc ỉa mà cầm lấy chai nước, uống vài ngụm làm mát cổ họng rồi bắt đầu kể về câu chuyện giữa cô và Kiều Duy Nhạc. Ý tốt của Thả Hỷ ban nãy khiến cô cảm thấy muốn kể lại mọi chuyện cho Thả Hỷ nghe.

...

Tô Thiêm Cơ vốn thông minh từ nhỏ, sau hi đổ vào cấp ba, việc học hành đối với cô trở nên vô cùng đơn giản, thi cử dù qua quýt thế nào thì thành tích vẫn xếp thứ nhất nhưng điều đó khiến Tô Thiêm Cơ chẳng cảm thấy thú vị gì cả. Sau đó, cô bước vào thời kỳ nổi loạn, trở nên cực kỳ tương phản với hình tượng một học sinh ngoan. Sự phủ định bản thân ấy khiến Tô Thiêm Cơ lần đầu tiên tiếp xúc với những lĩnh vực và những loại người mà cô chưa hề biết đến. Tô Thiêm Cơ không chỉ dẫn đầu về thành tích học tập mà còn trở thành “bá chủ” trong trường học. Vị thế “bá chủ” đó đã giúp cô học được cả kỹ năng đánh nhau, với Tô Thiêm Cơ, đánh nhau cũng không quá khó khăn. Bất cứ ai muốn đến trường học gây sự đều không qua được cửa ải của cô. Vì vậy, ít lâu sau, Tô Thiêm Cơ đã có một biệt danh vô cùng vẻ vang – Vô địch.

Đương nhiên, Tô Thiêm Cơ cũng khiến thầy cô giáo vô cùng đau đầu còn bố mẹ thì hết sức đau lòng. Trong mọi kỳ thi, kiểm tra, cô luôn là người đầu tiên nộp bài. Nhưng thi xong cô lại dẫn đầu một đám ra ngoài sân vận động hút thuốc. Đốt sách, đến muộn, về sớm, đêm tối không về nhà ngủ... ngoài thành tích tốt ra, cô chẳng còn cái gì khác tốt cả. Tuy nhiên, cũng chính vì thành tích học tập tốt của cô mà nhà trường mới có thể khoan dung cho cô một cách vô giới hạn như vậy. Dù sao tỉ lệ lên lớp vẫn là yếu tố quyết định sinh mệnh của một trường học. Còn bố mẹ Tô Thiêm Cơ, họ không giống ban giám hiệu nhà trường, họ không khoan dung và càng không sao hiểu được một người con ngoan ngoãn như cô tại sao lại trở nên nổi loạn như vậy. Thậm chí vào một kỳ nghỉ hè, bố mẹ Tô Thiêm Cơ còn gửi cô đến học ở một trường giống như trại huấn luyện nhằm uốn nắn lại mọi hành vi của cô. Kết quả là sau kỳ nghỉ hè, Tô Thiêm Cơ lại càng không coi các thầy cô giáo trong trường huấn luyện đó ra gì, còn đám học sinh ở đó thì vô cùng khâm phục cô.

Cũng từ đó, Tô Thiêm bắt đầu tự kiếm tiền nuôi bản thân, cô không về nhà nữa. Tô Thiêm Cơ không giống những đứa trẻ khác, cô không trách bố mẹ đã không hiểu mình và cũng không hận họ. Cô chỉ biết rằng bố mẹ cô đã rất thất vọng, nhưng sự thất vọng đó cô không thể chữa lành, thà rằng dứt khoát vứt bỏ cho xong. Năm Tô Thiêm Cơ học lớp mười hai, cô không còn kéo bè kết đảng, không tham gia một cuộc đánh nhau nào nữa, tất cả thời gian ngoài giờ học, cô tranh thủ kiếm tiền. Tô Thiêm Cơ muốn tự nuôi mình học đại học.

Tuy nhiên, thế nào là giang hồ? Giang hồ là nơi mà con người không thể nhất nhất làm theo ý mình. Mặc dù trong thời gian chơi bời quậy phá, Tô Thiêm Cơ không hề đắc tội với nhân vật khét tiếng nào nhưng tiếng tăm của cô quá lớn, quá ly kỳ, điều đó mang lại cho cô khá nhiều phiền toái. Một Tô Thiêm Cơ “bá chủ Vô địch” chưa từng thất bại trong các cuộc thi nào luôn là một ngọn cờ mà nhiều người muốn hạ xuống. Bên ngoài rõ ràng có nhiều người đang thềm nhỏ dãi địa vị đứng đầu của cô, bên trong cũng có người nhìn chòng chọc vào vị trí của cô, muốn mua chuộc hoặc đập đổ cô. Việc muốn cho cô một phen biết tay đã trở thành một thành tích vô cùng bất hảo mà giới giang hồ đua nhau thực hiện bằng được.

Tô Thiêm Cơ và Kiều Duy Nhạc quen nhau tổng một hoàn cảnh rất đặc biệt.

Lúc đó, Kiều Duy Nhạc vừa tốt nghiệp đại học, Ngô Hoạch đã sang Đức. Kiều Duy Nhạc rất muốn cùng Triệu Vĩ Hàng đi uống rượu, uống nhiều, uống say rồi thì có thể gỡ bỏ cái mặt nạ kia ra, nói được hết nỗi lòng đã giấu kín bao lâu nay sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng Triệu Vĩ Hàng nhất định không chịu đi

cùng, không những thế, một giọt rượu cũng không đụng tới. Vĩ Hàng lúc đó theo đuổi một cuộc sống cực kỳ nghiêm túc, quy củ, bỏ mặc Kiều Duy Nhạc sang một bên, không hề đá động đến.

Kiều Duy Nhạc luôn yêu cầu bản thân phải thấu tình đạt lý, không có Triệu Vĩ Hàng để danh chính ngôn thuận trút bỏ nỗi lòng, anh bèn một mình nhẩn nhệ chịu đựng. Một hôm, vào buổi tối, đang lái xe lòng vòng trên đường phố, Kiều Duy Nhạc nhìn thấy một đám nam sinh tay cầm gậy gộc đang đuổi theo một nữ sinh. Không kịp suy nghĩ, Kiều Duy Nhạc dừng xe rồi lao thẳng vào đám nam sinh kia. Đánh người hoặc bị người khác đánh dù sao cũng còn hơn cảm giác không thấy mình đang tồn tại, hơn nữa, anh lại đang muốn có cảm giác đó.

Kiều Duy Nhạc lập tức bị đám nam sinh kia vây lại. Một mình anh không đánh nổi bọn chúng, một chọi đám đông, dù nắm đấm của anh có mạnh đến mấy cũng nhanh chóng bị rơi vào thế hạ phong, không thể nào xoay chuyển tình thế. Kiều Duy Nhạc vừa cố sức chống đỡ vừa hy vọng cô gái kia nhanh chóng báo cảnh sát. Thử giãn gân cốt một chút và bị thương là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tuy nhiên, cho tới khi Kiều Duy Nhạc thực sự bị đánh gục, anh vẫn không nghe thấy tiếng còi quen thuộc của cảnh sát tới giải cứu ình. Lần đầu tiên trong đời làm anh hùng, Kiều Duy Nhạc đã có thêm một bài học. Cũng may đám nam sinh kia cũng không muốn chuốc lấy phiền hà, thấy Kiều Duy Nhạc ngã gục xuống đất, không đứng nên được nữa, bọn chúng cũng có vẻ hoang mang, “Đi thôi, đuổi theo Vô Định vẫn cấp thiết hơn” Kiều Duy Nhạc loáng thoáng nghe có người trong bọn chúng nói vậy.

Chỉ loáng một cái, đám người kia đã chạy loáng đâu hết. Kiều Duy Nhạc nằm bò trên đất, trong bụng hơi mừng thầm, xem ra đám thanh niên vừa rồi không phải là lưu manh chuyên nghiệp, thế mới bỏ qua con dê béo đã bị đánh gục dưới đất này.

Bỗng nhiên Kiều Duy Nhạc cảm thấy có ai đó đá vào người mình: “Còn sống không?” Giọng một cô gái, khàn khàn, không êm tai nhưng cũng không quá khó nghe.

“Còn sống thì mau đứng dậy đi”. Lần này, cô ấy không chỉ nói mà còn bước tới định lôi Kiều Duy Nhạc dậy. Kiều Duy Nhạc nhìn theo cánh tay khá gầy gò nhưng xem ra rất khỏe kia, là một cô gái trang điểm xinh đẹp, ăn mặc rất thời trang. Nhìn qua hình dáng, đúng là cô gái ban nãy bị đám thanh niên kia đuổi theo. Lớp trang điểm bên ngoài khiến cô trở nên rất xinh đẹp nhưng lại khiến người khác không thể nhìn rõ khuôn mặt thật của cô.

“Ngô Hoạch?” Nhờ cô ấy giúp đỡ, Kiều Duy Nhạc cuối cùng cũng đứng lên được.

Tô Thiêm Cơ có chút nghi hoặc, anh ta biết cô, không hề hoảng loạn, còn dám quay lại xem tình hình ra sao. Kiều Duy Nhạc thấy mình hơi vô vị nhưng anh đang rất hiếu kỳ.

Mặc dù Tô Thiêm Cơ không để ý gì tới Kiều Duy Nhạc, luôn giữ khoảng cách với anh ta nhưng rốt cuộc cô vẫn chỉ là một cô bé. Một khi người đàn ông lớn tuổi Kiều Duy Nhạc kia quyết tâm làm quen với cô, mối quan hệ giữa hai người cũng dần dần hình thành. Hơn nữa, anh ta đã đối tốt với ai thì luôn mong muốn người đó báo đáp lại mình. Trước mặt Tô Thiêm Cơ, anh lại càng không thể giấu giếm điều đó, so bì từng xu, tính toán một cách hết sức tinh quái nhưng Tô Thiêm Cơ cũng nhanh chóng học được tính các đó của anh, cả hai đều không ai bị thiệt thòi. Vì vậy, Kiều Duy Nhạc đã trở thành người bạn duy nhất của Tô Thiêm Cơ khi cô đang học lớp mười hai.

Sau khi hai người chơi với nhau một thời gian khá lâu, Kiều Duy Nhạc mới biết Vô Định không phải là Ngô Hoạch, bởi vì từ khi biết và chơi với nhau, hai người không bao giờ hỏi về tên thật của nhau. Khi muốn gọi nhau, hai người thường dùng những từ ngữ đại loại như “này”, “ê”... Không như vậy, Tô Thiêm Cơ thường gọi Kiều Duy Nhạc là ‘Cầu Thiên Nhân’ còn Kiều Duy Nhạc lại gọi cô là “Lý Mạc Sầu”.

Khi điền hồ sơ đăng ký thi đại học, Tô Thiêm Cơ đương nhiên chọn những trường loại một. Nhà trường nuôi dưỡng cô, bao dung cô trong bao năm qua cũng là muốn cô có được kết quả thi cao, mang lại danh tiếng cho trường. Kiều Duy Nhạc vô tình đọc được bản đăng ký của Tô Thiêm Cơ mới biết được nguồn gốc của biệt danh “Vô Định”. Cũng chính lúc ấy, Tô Thiêm Cơ mới biết nhiều về cái tên Ngô Hoạch và những tâm sự của Kiều Duy Nhạc liên quan tới cái tên ấy.

Cũng không hiểu sao, từ sau dạo đó, Tô Thiêm Cơ bỗng rất gét ai gọi cô là “Vô Định”. Chỉ cần gọi một tiếng là đã bị cô cho úp mặt xuống đất. Nếu ngấm ngấm gọi sau lưng cô để cô biết được cũng là coi là đắc

tội với cô. Tuy nhiên, cô cũng không cần phải ra tay nhiều lần bởi vì số người cần răn đe không đến nỗi quá lớn.

Tiếp sau đó là kỳ thi đại học, Tô Thiêm Cơ đương nhiên đỗ thủ khoa của tỉnh, giành suất vào đại học B.

Bố mẹ thấy Tô Thiêm Cơ thi đỗ đại học bèn liên lạc với cô, muốn hóa giải mọi việc. Tô Thiêm Cơ còn nhớ lúc đó đã nói với bố mẹ rằng bản thân cô không thể đảm bảo sau này sẽ không làm họ mất mặt nữa, vì vậy cô không muốn có thêm hành động thừa thãi. Tuy nhiên tận nơi sâu thẳm trong lòng, Tô Thiêm Cơ vẫn muốn là một đứa con ngoan, vẫn muốn được dựa dẫm vào bố mẹ và hưởng không khí ấm áp của gia đình. Cô cũng biết rằng thái độ lạnh nhạt của bố mẹ đối với cô trước đây cũng chỉ vì mong cô sẽ ngoan ngoãn hơn và gởi đây họ cũng chỉ mong muốn cô trở về nhà. Cuối cùng Tô Thiêm Cơ cũng về nhà. CỐ hiểu rõ hơn ai hết, bố mẹ cô luôn mong cô đỗ đạt thành tài. Tấm giấy báo nhập học của cô chính là một bằng chứng để chứng minh với bố mẹ cô rằng họ cũng là người bố người mẹ thành công.

Với người ngoài, bố mẹ Tô Thiêm Cơ vẫn nói con mình ở nội trú trong trường. Họ hàng dù biết hay không biết chuyện của cô thì cũng không ai muốn tìm hiểu cặn kẽ mọi chuyện. ĐỔ vào Đại học B, hình ảnh của Tô Thiêm Cơ trở nên cao quý hơn. Nhìn lại quãng thời gian học tập cấp ba, bản thân Tô Thiêm Cơ cũng cảm thấy khó tin. Cũng may là cô chưa để xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa, dù mọi người có đồn thổi như thế nào thì việc tốt của cô cũng nhiều hơn việc xấu.

Năm đầu tiên tại Đại Học B, Tô Thiêm Cơ chỉ giành thời gian để lên lớp, đọc sách trong thư viện. Cô không muốn dở bất cứ trò gì, cũng không muốn cầm đầu nhóm thành tích bất hảo nữa. Cố gắng sống một cuộc sống bình thường, đó là mục tiêu mới của Tô Thiêm Cơ.

Sau khi Tô Thiêm Cơ về nhà ở với bố mẹ, Kiều Duy Nhạc cũng dần dần cắt đứt mọi liên lạc với cô. Một mặt, Kiều Duy Nhạc đã hết hứng thú, theo anh ta, không nhất thiết phải duy trì mối quan hệ đó. Trước đây anh ta đối với cô chỉ có hứng thú nhất thời mà thôi. Mặt khác, Tô Thiêm Cơ cũng hận mình sao lại quen biết với Kiều Duy Nhạc. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy lỳ lợ, một người có cá tính như cô bị coi như kẻ thế thân. Hai người đều có ý tránh xa nhau, mối quan hệ đó cũng dần chìm vào quên lãng.

Một năm sau, Kiều Duy Nhạc được điều động sang công tác tại ban đối ngoại. Một lần ban Đối ngoại được mời tới Đại học B để phỏng vấn, Kiều Duy Nhạc được giao nhiệm vụ chuẩn bị và liên hệ với trường. Anh lại gặp Tô Thiêm Cơ, người cũng được trường giao nhiệm vụ liên hệ với ban ĐỐI ngoại. Hai người nhanh chóng tìm lại được cảm giác thân quen trước đây, đó là do Thả Hỷ dự đoán, bởi Tô Thiêm Cơ chỉ nói đoạn hai người họ gặp nhau mà không nói thêm điều gì nữa.

“Thả Hỷ,” Tô Thiêm Cơ cầm chai nước bồng trong tay, giơ về phía mặt trời, “Đây là cái gì?”

“Cái chai rỗng?” Thả Hỷ trả lời một cách không chắc chắn. Tô Thiêm Cơ không bắt cô phải trả lời tên hóa học làm ra chai nước này chứ, những kiến thức đó, Thả Hỷ quả thực không còn nhớ gì, những mẫu đối thoại chuyên ngành như vậy, cô biết mình không thể theo được.

Tô Thiêm Cơ hạ chai nước xuống: “Là mặt trời ở giữa bị ngăn cách bởi cái gì, cậu chỉ có thể nhìn thấy cái gì?”

Thả Hỷ cầm chai nước, cô cũng giơ nó về phía mặt trời, trước mặt cô là một lớp ánh sáng rất mờ ảo. Sao có thể nhìn thấy mặt trời bằng cách như thế được!

“Mặt trời ở hướng đó, dù không nhìn thấy, cậu cũng phải tin như thế. Nó chỉ bị vật khác che lấp đi mà thôi. Ngay cả lúc đêm tối, mặt trời cũng vẫn ở đó: “Tô Thiêm Cơ ngẩng lên, nhìn khuôn mặt đang ngậy ra vì không hiểu của Thả Hỷ, nói: “Tớ giống như chai nước, nước uống hết rồi, chai rỗng cũng chẳng để làm gì, cũng chẳng thể che được mặt trời trong tim anh ấy, tất cả những sự thân mật đó đều chỉ là ảo giác.”

Thả Hỷ vẫn cầm chai nước, ngồi yên trên ghế, cô thấy có điều gì đó không đúng nhưng lại không nói ra được: “Cậu cho rằng Ngô Hoạch mới nhìn là mặt trời.”

Tô Thiêm Cơ lắc đầu: “Mặt trời là lý tưởng trong tim anh ấy”. Chuyện tình cảm, chỉ có thể tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình. Chẳng phải là bản thân Thiêm Cơ cũng đã quá cô chấp, luôn cho rằng mình có thể đạp bằng mọi gian khó, luôn cho rằng không có đỉnh núi cao nào mà không chinh phục được hay sao. Thừa nhận thất bại, chấp nhận thất bại, đó mới là điều khó khăn nhất trong cuộc sống của cô.

“Ồ”, Thả Hỷ chẳng biết phải nói gì, nhưng cũng không thể không thể không nói gì, “bây giờ cậu làm gì vậy?”. Mặc dù đã quen biết nhau lâu rồi nhưng khi nói chuyện với nhau, cả hai đều không hề hỏi đến những vấn đề thực tế như vậy.

“Mở một cửa hàng nhỏ, tự mình làm chủ.”

“Đáng tiếc quá, cậu học giỏi thế cơ mà.”

“Có gì mà đáng tiếc, tớ chẳng qua chỉ biết làm bài thi, có gì giỏi giang đâu. Tớ không làm được nhà khoa học, cũng không có hứng thú với những sự nghiệp lớn lao. Mục đích duy nhất đã mất đi rồi, sống một cuộc sống thế nào cũng không còn quan trọng nữa”. Tô Thiêm Cơ đã coi Kiều Duy Nhạc là điểm khởi đầu của mục đích, còn điểm cuối cùng ở chỗ nào, cô cũng không rõ nữa.

“Bố mẹ cậu chắc thất vọng lắm nhỉ.”

“Sau khi tốt nghiệp Đại học, dọn về sống chung với Kiều Duy Nhạc, tớ không còn liên lạc với bố mẹ nữa. Lúc ấy bố mẹ đã chỉ vào mặt tớ mà mắng rằng tớ chỉ là một đứa ham vui, ham hưởng thụ, bảo tớ không cần phải để tâm đến họ nữa. Bố mẹ không muốn dùng đồng tiền bẩn thỉu của tớ để dưỡng già.”

Bây giờ Thả Hỷ mới hiểu rõ ngọn nguồn của câu nói ‘chê xe bẩn’ mà cô ấy đã hỏi mình trước đây. Có thể thấy Tô Thiêm Cơ rất để ý tới điều đó. Cho dù bố mẹ không hiểu cô, đánh giá một cách phiến diện, cô cũng chỉ nghĩ bố mẹ làm vậy vì luôn mong muốn cô thành đạt hơn. Nhưng cũng chính vì lý do đó, cả cô và bố mẹ đều không liên lạc với nhau nữa.

“Bọn mình đi uống rượu đi, loại rượu ngon ngọt mà cậu nói đó”

Tô Thiêm Cơ không nói gì, chỉ khởi động xe. Tô Thiêm Cơ làm quen rồi chơi vs Thả Hỷ bởi cô đã bị ấn tượng bởi ánh mắt buồn bã của Thả Hỷ. Từ khi còn nhỏ, Tô Thiêm Cơ luôn tin rằng bố mẹ rất yêu mình, luôn coi mình là niềm tự hào. Nhưng bắt đầu từ những năm Trung Học, cô càng ngày càng không tin vào điều đó nữa.

Tô Thiêm Cơ đã không còn sự sảo của thuở nhỏ, bản thân cô cũng đã nhận ra rằng, tạo cơ hội cho người khác sửa chữa sai lầm, đó mới thực sự là tình yêu thương. Nghĩ như vậy, nhưng đã có mấy ai làm được điều đó?

Một bình rượu gạo nhỏ cũng khiến cho hai cô say nghiêng ngả. Taxi không vào được trong sân của khu nhà, hai cô đành khoác vai nhau, vừa nói vừa cười, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về khu nhà ở.

“Tô Thiêm Cơ, mai tội mình lại đi uống tiếp nhé! Rượu ở quán đó mùi vị ngon thật!”. Thả Hỷ buông tay Tô Thiêm Cơ, dường như đang mô phỏng một điệu múa ba lê, cô tiến lên phía trước hai bước, sau đó quay người lại, cúi người xuống trước mặt Tô Thiêm Cơ. Động tác đó cô cũng mới học được, bởi gần đây, đám sinh viên trong khoa cô đua nhau học khiêu vũ, nhìn họ nhảy, Thả Hỷ cũng học được vài động tác.

Tô Thiêm Cơ vẫn đứng yên tại chỗ, ban đầu cô cũng bật cười bởi động tác của Thả Hỷ, nhưng sau đó lại ưu tư đọc hai câu thơ của Bạch Cư Dị: “Hong nhan vị lão ân tiên đoạn, Tà ý huân lung toạ đào minh” (Ân thiên chưa trọn một đời, đốt lò hương đợi sáng trời chưa hay – Võ Thị Xuân Đào dịch)

Thả Hỷ chạy lại gần, “Đừng thê lương quá như thế chứ, chẳng hợp với phong cách hào hùng lúc này chút nào cả!”.

“Làm gì có phong cách hào hùng nào cơ chứ?”. Tô Thiêm Cơ chán nản nhìn xung quanh.

“Ồ, không đúng”, Thả Hỷ xua xua tay, “tớ nói nhầm, là không khí hào hùng”. Đúng vậy, mặc dù âm đoạn nghĩa tuyệt, mặc dù cô đơn lẻ bóng, nhưng nếu có người bên cạnh mà vẫn tự cảm thấy đáng thương, như vậy mới thật sự là không thể cứu vãn nổi. “Câu thơ vừa rồi của cậu không hay, phải là câu Bạch nhật phóng ca tu túng tửu, thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương (Ngày đẹp hát ngao thì chúc rượu, trời xuân theo bước thẳng về làng). Tội mình vẫn còn trẻ, còn khối thời gian, còn hàng tá đàn ông khác, việc gì mà phải buồn phiền cơ chứ!”. Câu cuối cùng, Thả Hỷ vừa đi vừa hét toáng lên.

“Nói hay lắm!” Tô Thiêm Cơ chạy lên kéo tay Thả Hỷ, hai cô cùng kéo tay nhau chạy về phía cầu thang. Không ai trong số hai cô chú ý đến một chiếc xe đang đỗ ngoài cổng khu nhà, trên xe có hai người đang ngồi yên lặng.

16. Chương 26

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 26: Gặp lại, rời xa, cũng có đôi khi

Hóa ra, trong xã hội hiện đại thông tin liên lạc phát triển như vậy, hai người vẫn vô cùng xa cách, vắng bật tâm hơi như thế. Duyên phận, nói cho cùng, cũng còn phải xem có lòng với nhau hay không.

Cuối cùng bố mẹ Thả Hỷ cũng về nước sau 4 năm xa nhà. Không phải là không có trường Đại Học nào mời họ nữa mà khi đã nghiên cứu khoa học đến ngang trình độ của họ, việc lựa chọn cũng chỉ là để có một môi trường nghiên cứu phù hợp mà thôi. Khi điều kiện đã tương đối, họ cảm thấy không nhất thiết phải đi nhiều nữa. Và lại giờ họ đã có tuổi rồi, muốn được sống bên con cái, hưởng thụ niềm vui lúc tuổi già, những thứ như sự nghiệp, hoài bão dần dần cũng nhạt phai theo năm tháng.

Trước đó, Thả Hỷ cũng đã đến dọn dẹp một lượt nhà của bố mẹ. Cô còn mua thêm thức ăn và hoa quả để trong tủ lạnh. Tô Thiêm Cơ cũng chủ động qua đó giúp cô dọn dẹp, lại còn tư vấn cho Thả Hỷ cả việc nên thay lại rèm cửa và vỏ ga, gối trên giường ngủ. Cửa hàng của Tô Thiêm Cơ chuyên kinh doanh chăn, ga, gối, đệm và rèm cửa. Theo lời cô ấy, chỉ cần có gu thẩm mỹ một chút, sản phẩm may đẹp và cẩn thận thì sẽ rất có lãi, vì vậy, cô chỉ lấy Thả Hỷ một ít tiền cho đủ vốn mà thôi.

Khi Thả Hỷ ra sân bay đón bố mẹ, Tô Thiêm Cơ cũng lái xe chở Thả Hỷ đi. Dù sao Thả Hỷ cũng không có xe, đi lại rất bất tiện.

“Triệu Vĩ Hàng bạn à? Sao con mãi vẫn không chịu học lái xe đi mà mà phải làm phiền tới bạn thế!”, mẹ nói nhỏ với Thả Hỷ. Rõ ràng bà cũng đang hiểu lầm, cho rằng Tô Thiêm Cơ lái xe Triệu Vĩ Hàng ra sân bay đón hai người. Thả Hỷ cảm thấy có một tảng đá nặng đang đè lên trái tim mình, cô chỉ hận một nỗi không thể buông tay, để cho tảng đá ấy lập tức buông xuống.

Tô Thiêm Cơ giúp mọi người mang hành lý lên tầng rồi về luôn, mặc cho bố mẹ Thả Hỷ có mời như thế nào, cô cũng không chịu ở lại. Tô Thiêm Cơ quả thực không biết phải cư xử như thế nào với bố mẹ Thả Hỷ, nhìn bố mẹ người ta cười nói vui vẻ, cô không khỏi chạnh lòng.

Khi bố mẹ Thả Hỷ hỏi về Triệu Vĩ Hàng, cô thường tìm cách lảng tránh hoặc coi như không nghe thấy. Thả Hỷ muốn đợi bố mẹ ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút rồi mới nói chuyện. Tuy nhiên, đến lúc ăn cơm, bố mẹ nhất định muốn cô gọi điện cho Triệu Vĩ Hàng, bảo anh qua ăn cùng. Lúc bấy giờ, Thả Hỷ mới chịu nói ra sự thật.

“Bố, mẹ, con và Triệu Vĩ Hàng ly hôn rồi.”

Cả bố và mẹ đều im lặng rất lâu. Một lúc sau, mẹ mới nói “Dạo này mẹ cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Đã lâu trong điện thoại con đã không nhắc tới Triệu Vĩ Hàng, cũng không nói tới chuyện nhà chồng. Mẹ cứ nghĩ chắc hai đứa cãi có gì đó, không ngờ đã đến mức ly hôn rồi. chuyện lớn như vậy, sao con không hỏi bố mẹ một tiếng.”

Bố khoắc tay, ra hiệu Thả Hỷ không cần giải thích: “Con gọi điện cho Triệu Vĩ Hàng, bảo nó qua đây, bố muốn nghe nó nói trước”.

Thả Hỷ chần chừ, không muốn lấy điện thoại ra. Trong tình cảnh như thế này, nói thêm phảng có ích gì! Hơn nữa, chỉ vì chuyện này mà tìm Triệu Vĩ Hàng, nó trái ngược hoàn toàn với thái độ dứt khoát của cô lúc chia tay, càng khiến Thả Hỷ cảm thấy khó mà nói ra được.

“Bố”, Thả Hỷ cắn môi, “Bố mẹ cứ nghỉ ngơi, điều chỉnh lại sự chênh lệch múi giờ một chút. Con sẽ liên lạc với anh ấy, lúc nào có thời gian, nhất định con sẽ bảo anh ấy tới”.

“Con không gọi thì để bố gọi. Để bố xem nó có nể mặt ông bố vợ cũ này không!”. Nói xong, ông liền bước tới giở danh bạ tìm số của Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ muốn chạy tới giật cuốn danh bạ lại nhưng cô không muốn làm điều đó. “Bố, bọn con lý hôn cũng lâu rồi, bây giờ bố tìm anh ấy cũng có làm được gì đâu.”

“Bố muốn hỏi nó, cứ cho là con gái nhà này không hiểu biết, kết hôn thì tiền trăm hậu tấu, ly hôn cũng lại tiền trăm hậu tấu, thật là không còn coi ai ra gì nữa. Nó bằng ấy tuổi đầu rồi, cũng phải có hiểu biết một chút chứ. Chẳng lẽ nó không thể nói với bố mẹ được một câu à? Bố còn muốn hỏi nó xem nó đã có thái độ thiếu trách nhiệm với gia đình như vậy thì hai đứa kết hôn làm gì, cứ dọn đến ở cùng nhau cho xong, đỡ phiền hà”. Bố vừa nói vừa ném cuốn danh bạ xuống đất. Từ trước tới giờ, Thả Hỷ chưa từng nhìn thấy một người điềm tĩnh như bố nổi giận đến vậy.

Trách nhiệm của ai ư, nói cho cùng, đó chẳng phải là trách nhiệm của cô hay sao. Không thể trách Triệu Vĩ Hàng, anh ấy không có số điện thoại của bố mẹ cô, dù có tâm sự gì cũng không thể liên lạc với họ được. Nhưng chuyện vừa rồi cũng cho thấy cả Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng đều chưa làm tròn bổn phận với bố mẹ, vì vậy cũng không thể biện minh gì cả.

“Bố, bố không cần hỏi anh ấy, kết hôn, ly hôn đều do con. Anh ấy sắp đi Tây Tạng, có khi giờ này còn đang tập ở Bắc Kinh, chắc là không thể tìm gặp được đâu”, Thả Hỷ vừa nói vừa khóc, “có chuyện gì cứ hỏi con là được, bố cứ hỏi con đi!”

Lúc này, mẹ cũng lại gần kéo tay bố: “Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, còn tìm cậu ta làm gì, ông thấy con gái mình con chưa chịu đủ ảm ức hay sao?”

Mẹ càng nói vậy, Thả Hỷ lại càng khóc dữ hơn. Bất cứ lúc nào, bố mẹ cũng đều đứng về phía cô. Nhưng bố mẹ càng yêu thương cô, cô lại thấy mình chưa thực sự là một đứa con có hiếu, lúc nào cũng khiến bố mẹ phải phiền lòng, cũng không có gì để bố mẹ thấy tự hào về cô cả.

“Bố, mẹ, chúng con cũng không muốn như vậy, nhưng vì hoàn cảnh lúc đó, quả thực không còn cách nào khác”. Thả Hỷ nói rồi lại dừng, dừng rồi lại nói, cuối cùng cũng coi như đã kể được đại khái nguyên nhân của cuộc ly hôn.

Cuối cùng, nghĩ ngợi một hồi, Thả Hỷ lại nói tiếp: “Kết hôn, chẳng phải là chuyện của hai gia đình hay sao. Con và Triệu Vĩ Hàng lại không làm vậy. Con không hòa nhập với gia đình anh ấy, anh ấy cũng không hòa đồng với gia đình mình. Vì vậy, cơ sở mới không chắc chắn, chỉ cần gặp phải va đập là sẽ dễ dàng tan vỡ”. Thực ra, nhìn lại toàn bộ cuộc hôn nhân đã qua, phần lớn là ai sống theo kiểu người đó. Chỉ riêng tình cảm của cô là đang dần nảy nở. Khi phải nhớ lại những chi tiết đó, Thả Hỷ lại thấy đau lòng, càng đau lòng lại càng hỗn loạn. Tâm trạng đó khiến cô quên cả việc kể lại những chi tiết khác.

“Bây giờ con sống ở đâu?”. Bố đã ra ngồi ở sofa, cau mày lại, không nói gì. Mẹ cũng đã bình tĩnh hơn, bây giờ họ chỉ nghĩ đến cô.

“Khu nhà của bà nội bị dỡ bỏ, con lấy tiền đền bù mua một căn hộ nhỏ khác trên đường Lãnh Đông”.

Mẹ khẽ gật đầu, kéo bố đứng dậy: “Mau ra ăn đi, con gái chuẩn bị nhiều món như thế này...” Chuyện ly hôn coi như đã qua, cả nhà cô yên lặng ngồi ăn cơm, không ai nhắc tới nữa.

Mấy hôm sau, mẹ đến căn hộ nhỏ của Thả Hỷ, ăn bữa cơm do chính tay cô nấu rồi lại thở dài nói: “Thả Hỷ, bố mẹ không phải là không quan tâm tới con. Chỉ có điều hồi còn nhỏ bố mẹ không chăm sóc con chu đáo được, bây giờ lại cảm thấy ngại ngùng khi can thiệp quá sâu vào cuộc sống của con. Bố mẹ không nói nhiều không có nghĩa là không quan tâm. Sau này, nếu có bất cứ chuyện gì, hãy nói cho bố mẹ biết, đừng tự mình chịu đựng như thế. Con ly hôn, bố con buồn lắm, mấy hôm nay đều không ngủ được, nhưng chắc chắn cũng người ngoại thôi, con đừng quá lo lắng. Con đã nói nguyên nhân ly hôn cho bố mẹ, nhưng có bao nhiêu phần trong nguyên nhân đó là do vấn đề giữa hai đứa? Mẹ đến là muốn hỏi con xem việc ly hôn là do tình thế bắt buộc hay là do con không yêu cậu ta, không muốn sống với cậu ta nữa?”

Khuôn mặt Thả Hỷ lúc đó đỏ bừng lên, lúc lại tái nhợt đi. Thực ra, bị mẹ chỉ đứng chân tướng sự việc cũng không phải việc gì mất mặt, nhưng khi đối diện với mẹ, cô không biết phải giải thích rõ hơn về mọi chuyện như thế nào.

“Hai đứa còn khả năng tái hợp với nhau hay không?”. Mẹ cô cũng chỉ tiện thể hỏi như vậy vì tấm bản đồ dán trên gác xếp đã chứng minh rất rõ mọi vấn đề rồi.

Thả Hỷ cúi gầm mặt xuống: “Chắc là không đâu ạ”. Một câu nói ẩn chứa bao nhiêu tâm sự.

“Trước khi đến đây...” Mẹ bỗng trở nên ngập ngừng, rồi dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, mẹ mới tiếp tục nói: “Mẹ đã gặp Triệu Vĩ Hàng rồi”.

“Mẹ! Mẹ tìm anh ấy làm gì, bọn con ly hôn xong, đã không còn liên hệ gì với nhau nữa rồi, sao đột nhiên mẹ lại tìm gặp anh ấy!”. Thả Hỷ vừa lo lắng vừa bực bội, ngay cả giọng cũng lạc hẳn đi, không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Tuy nhiên, chia tay nhau càng lâu, lòng càng thầm mong trộm nhớ. Lúc chia tay, hai người không hề nói đến chuyện sau này sẽ gặp nhau như thế nào, bởi lúc đó trái tim đang dồn hết vào chuyện chia ly. Đến khi Thả Hỷ nghĩ đến chuyện này, trong lòng cô vẫn thầm hi vọng một ngày nào đó, hai người sẽ tình cờ gặp nhau, sẽ biết thêm thông tin về nhau, dù sao cũng đã không còn ràng buộc, chắc cũng sẽ không cảm thấy khó xử như trước nữa. Nhưng trong xã hội hiện đại, thông tin liên lạc phát triển như vậy, hai người vẫn vô cùng cách xa, vẫn bật tấm hơi. Duyên phận, nói cho cùng còn phải căn cứ xem có tấm lòng với nhau hay không.

Bây giờ, trong lòng Thả Hỷ đang đắn đo, ngón ngang trăm mối tơ vò nhưng việc mẹ tự tìm đến nói chuyện lại là một chuyện khác.

“Bố con vốn định tự mình đi gặp Triệu Vĩ Hàng để nói chuyện. Ông ấy không thể chấp nhận cuộc ly hôn không rõ ràng như vậy, không có lý nào chuyện gì cũng vội vàng vàng vọt như thế. Cuối cùng mẹ phải kiên quyết nói rằng để mẹ đi gặp cậu ấy nói chuyện trước xem sự thế nào, bố con mới chịu đồng ý.”

“Dù sao chúng con cũng đã ly hôn rồi, bố mẹ có tìm gặp nói chuyện thì cũng có thay đổi được gì?”

“Khi bố mẹ muốn đưa ra ý kiến, các con không cho bố mẹ cơ hội. Bây giờ bố mẹ chỉ đi tìm biện pháp để giải quyết vấn đề. Có rất nhiều mối quan hệ và mối liên hệ ràng buộc nhau chứ không phải chỉ nói chia tay là chia tay. Dù có chia tay rồi thì cũng không thể che giấu hết mọi vấn đề được.”

“Mẹ, tất cả những điều mẹ nói, con đều hiểu cả. Nhưng gặp Triệu Vĩ Hàng rồi, gặp người nhà anh ấy rồi thì sao nào?”

“Chẳng sao cả, cậu ấy gặp mẹ, vẫn gọi mẹ là mẹ như ngày xưa.”

Thả Hỷ tròn mắt, mắt công đi tìm gặp người ta, vậy mà mẹ lại bị tiếng gọi đó mê hoặc. Bố mẹ Thả Hỷ, nhìn thì có vẻ là những bậc phụ huynh đầy chín chắn nhưng thực ra lại rất đơn giản trong giao tiếp xã hội. Đường nhiên, bản thân Thả Hỷ cũng đơn giản không kém.

Mẹ không nói gì thêm nữa, chỉ lấy mấy bộ áo quần mua cho Thả Hỷ ra treo lên tủ quần áo cho cô. “Lần trước con đến đón bố mẹ, hành lý vẫn chưa thi dọn nên không lấy được quần áo mua cho con ra, mấy bộ này mẹ mua cho con trước khi về nước.”

“À, vâng, mẹ cứ để đấy, vài hôm nữa con mặc”. Thả Hỷ đang suy nghĩ mông lung, chẳng buồn quay ra nhìn mấy bộ quần áo.

“Thả Hỷ, con lại đây, ngồi xuống”. Mẹ bỗng trở nên rất nghiêm túc. Thả Hỷ ngoan ngoãn bước tới bên cạnh giường rồi ngồi xuống.

“Quần áo mẹ mua là đồ mùa hè, làm sao vài hôm nữa con mặc được?”

“Mẹ nói với con, mẹ đã gặp Triệu Vĩ Hàng nhưng con không hề hỏi xem, cậu ấy đã nói gì là quả thực con không để ý đến chuyện đó hay là sợ không muốn biết? Nếu con đã không muốn hỏi, mẹ cũng không nhất thiết phải nói gì nữa, chuyện của hai đứa, con tự giải quyết lấy.”

Bố và mẹ bận rộn công việc nhưng không có nghĩa là bố mẹ không hiểu gì về nhân tình thế thái. Cứ cho là bố mẹ không hiểu chuyện thế hệ trẻ, nhưng sống cuộc sống vợ chồng đã mấy chục năm rồi, ít nhiều bố mẹ cũng từng có kinh nghiệm. Thả Hỷ, mẹ thấy hai đứa con nên nói chuyện với nhau thêm một lần nữa. Còn việc con có đồng ý nghe lời mẹ hay không, tự con quyết định, Mẹ về đây.”

“Mẹ!” Thả Hỷ gọi khi mẹ cô đang đứng thay giày ngoài cửa. Cô muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Con yên tâm đi, mẹ sẽ không để bố con phải tìm gấp tận nhà cậu ấy đâu. Mẹ cũng đã phần nào hiểu rõ mọi chuyện, mặc dù nhà người ta hành động không thỏa đáng lắm nhưng con cũng có một phần trách nhiệm, bố mẹ cũng tôn trọng quyết định của con. Nhưng mẹ lại cảm thấy rằng không phải là không còn cách cứu vãn nữa.” Mẹ vỗ vào lưng Thả Hỷ nói tiếp: “Lúc nào rồi thì về nhà ăn cơm, mẹ mới học được mấy món ăn, hương vị cũng không đến nỗi tồi đâu”.

Thả Hỷ lại gật đầu vẻ ngạc nhiên. Trước đây, mẹ có vào bếp thì cũng chỉ để pha một cốc cà phê mà thôi, mọi việc nhà, ngay cả cơm nước đều do người giúp việc làm.

“Hồi còn ở nước ngoài, mẹ muốn ăn đồ Trung Quốc, thế là phải học nấu ăn thôi. Có tuổi rồi, dường như cũng khó để thích ứng với mọi môi trường”, mẹ cô giải thích.

Tiến mẹ ra xe, Thả Hỷ bước ra vườn hoa nhỏ của khu nhà, cô muốn suy nghĩ một chút. Lúc đó là một nhát dao cắt đứt mọi vương vấn nhưng vết thương ở phía cô vẫn còn, chẳng phải cô vẫn nuôi hy vọng hàn gắn đó hay sao. Rốt cuộc, Triệu Vi Hàng đã nói với mẹ những gì? Thái độ của mẹ đã không còn giận dữ như trước mà có phần hơi mâu thuẫn. Lẽ nào?! Thả Hỷ không dám nghĩ sâu thêm nữa, càng đoán mò, trong lòng cô lại càng thấp thỏm, cô sợ rằng hy vọng càng lớn thì thất vọng lại càng nhiều.

Con người quả là vô cùng phức tạp. Thả Hỷ cảm thấy tất cả mọi người xung quanh cô đều có nhiều bộ mặt khác nhau. Thậm chí cô bạn thân thiết Đinh Chỉ Túc cũng nhiều khi khiến Thả Hỷ vô cùng bất ngờ. Vì vậy, Thả Hỷ đưa tay giật mạnh mái tóc mình, không nghĩ nữa! Dù cô có ngồi đây mà nghĩ đến khi rụng hết cả tóc thì cũng chẳng có chút ý nghĩa gì.

“Thả Hỷ?”

Bỗng nhiên có tiếng của Kiều Duy Nhạc. Sau chuyện xảy ra lần trước, dường như anh ta cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp lại Thả Hỷ nên đã lâu lắm học không gặp nhau.

Thả Hỷ ngẩng đầu lên: “Lại đến làm gì vậy?”.

Thái độ lạnh nhạt của Thả Hỷ khiến Kiều Duy Nhạc hiểu ra, Thả Hỷ đã biết về mối quan hệ của anh và Tô Thiêm Cơ. Nhưng Kiều Duy Nhạc vẫn chường mặt ra để nói chuyện tiếp, không thể đã đến đây lại mất công đi về được. Kiều Duy Nhạc khẽ siết tay lại, trong lòng luôn tâm niệm một điều: ơn cứu mạng, ơn cứu mạng. Vì người anh em của mình, đừng nói là Thả Hỷ chỉ lạnh lùng với anh, thậm chí nếu cô ấy có vác dao ra đuổi, Kiều Duy Nhạc cũng phải nhẫn nhục chịu đựng.

Từ sau đêm đó, Triệu Vi Hàng lại dọn về ở nhà cũ của anh và Thả Hỷ. Nhìn bề ngoài, anh vẫn làm ra vẻ rất bình thản. Vi Hàng không hút thuốc nhiều, cũng không uống rượu nhưng anh lại gây rộc di, tiêu lụy một cách thảm hại. Anh càng ít nói, người khác lại càng lo lắng cho anh. Còn Cố Thả Hỷ lại đang sống một cách rất thoải mái. Cô ấy còn kết thêm bạn, có bao nhiêu người ủng hộ, quan tâm đến cô ấy, dường như cô ấy đang bắt đầu một cuộc sống mới. Phụ nữ đều nhẫn tâm như vậy, mỗi khi đã quyết tâm thì thật sự có thể quẳng người khác sang một bên rồi sống một cách đầy khí thế. Trong khi những người đàn ông như anh lại chẳng khác gì một kẻ lang thang, chỉ nhìn thấy những cảnh tượng thê lương mà thôi.

“Đừng nhìn anh như kẻ thù thế, anh chỉ nói một câu thôi rồi đi ngay.”

“Tùy anh, muốn nói bao nhiêu câu thì nói, nhìn anh là em nghĩ đến ngay hai chữ “vỡ vĩnh” rồi”. Thả Hỷ không thềm nể mặt anh ta, tuy nhiên, cô cũng không phải đang muốn đòi lại công bằng cho Tô Thiêm Cơ. Thả Hỷ biết riêng chuyện tình cảm, người ngoài không có tư cách gì để xen vào, nhưng cô vẫn cho rằng, ít nhất thì anh ta cũng phải có thái độ chân thành, Trước đây, Thả Hỷ từng cảm động vì sự chung tình của anh ta với Ngô Hoạch, nhưng không ngờ anh ta lại còn có chuyện với Tô Thiêm Cơ, điều đó khiến Thả Hỷ nghĩ rằng mình đã bị anh ta lừa dối quá nhiều.

Kiều Duy Nhạc ngồi xuống bên cạnh Thả Hỷ: “Anh đã nói rồi, anh không phải là thánh nhân, chỉ có điều em không chịu tin. Đàn ông là người thực tế nhất, làm sao có thể từ chối được sự ám áp thực sự, đặc biệt là khi sự ám áp đó có thể làm thỏa mãn lòng sĩ diện của họ”.

Thả Hỷ khẽ thở dài, cô cũng chẳng buồn đáp lại lời anh ta. Thứ tình cảm mà cho đến giờ, mỗi khi gợi lại, Tô Thiêm Cơ vẫn giàn giụa nước mắt, đối với anh ta chỉ là một sự ám áp thực sự. Làm sao có thể so sánh, tính toán được. Chỉ có thể tự xét bản thân mình, tự cảm nhận về tấm chân tình của mình mà thôi.

“Ngày đi Tây Tạng của Triệu Vĩ Hàng đã được quyết định, cậu ấy chuyển về ở lại nhà cũ của hai người rồi”. Kiều Duy Nhạc đi đi chân xuống đất, vì Triệu Vĩ Hàng, phải nhũn nhận thế nào anh cũng chịu được. “Em đến thăm cậu ấy đi, dạo này cậu ấy chẳng có việc gì, suốt ngày chỉ ngồi lì trong nhà, không chịu đi đâu cả”.

“Em không đi”, Thả Hỷ đứng dậy nói. Bỗng nhiên, dường như cả thế giới này đều muốn cô nhanh chóng chủ động đến tìm anh, nhưng vì thế mà cô càng lưỡng lự.

“Đi đi, anh lái xe chở em đến đó”. Kiều Duy Nhạc đứng chắn trước mặt Thả Hỷ, dường như nếu cô không đồng ý, anh ta cũng không chịu buông tha cho cô.

“Em đi thì có thể làm được gì nào, anh muốn em khuyên anh ấy đừng đi Tây Tạng à?” Thả Hỷ đành phải đứng lại.

“Em cứ đến thăm cậu ấy rồi sẽ biết phải làm gì.” Kiều Duy Nhạc cũng rất kiên quyết: “Anh hứa đây là lần cuối cùng anh đến tìm em, sau này dù có bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ không can dự nữa”.

Thả Hỷ nghĩ ngợi một lâu rồi quyết định lên xe của Kiều Duy Nhạc, nhân cơ hội có người đến tìm, cứ đi thử một chuyến xem sao. Thả Hỷ cũng biết, nỗi mong nhớ của cô giành cho Triệu Vĩ Hàng thực ra đã lên tới đỉnh điểm, khi nào nó vỡ ào, dù chỉ có một mình cô cũng sẽ tự đi tìm anh. Trước đây, mỗi lần nghĩ tới anh, muốn tới thăm anh, cô lại không thực hiện được hoặc không dám thực hiện

Kiều Duy Nhạc đưa Thả Hỷ đến chân cầu thang, suốt chặng đường đi, hai người không hề nói với nhau một câu nào. Chỉ đến khi Thả Hỷ sắp xuống xe, anh ta mới hỏi cô: “Em và Tô Tô thân nhau lắm à?”.

Thả Hỷ nghĩ một lát mới hiểu ra, “Tô Tô” chính là Tô Thiêm Cơ. Anh ta gọi cô ấy như vậy, rõ ràng là có sự triều mến đối với một cô bé rồi.

“Ồ, bọn em ở gần nhà nhau, vì vậy thường nấu ăn chung.” Một mình ăn cơm vừa buồn vừa lãng phí, vì vậy, dạo này, hai cô thường tranh thủ thời gian cùng nhau nấu bữa tối.

Nhìn vẻ cô đơn của Kiều Duy Nhạc, anh ta chỉ hỏi cô một câu, như vậy đã khiến cô muốn hỏi anh ta xem hỏi đó rốt cuộc vì lý do gì mà anh ta rời xa Tô Thiêm Cơ. Cô cũng không biết rằng, khi nhìn thấy Kiều Duy Nhạc như thế này, trái tim Tô Thiêm Cơ có mềm yếu hơn không. Nhớ đến và nhắc đến dường như là cách biểu đạt của sự nhớ nhung. Một câu miêu tả sơ lược như vậy cũng đủ làm người khác có thể hiểu và thông cảm cho Kiều Duy Nhạc.

Kiều Duy Nhạc khẽ đẩy Thả Hỷ một cái: “Thôi, mau lên đi”. Nhìn thấy Thả Hỷ đi lên lầu, Kiều Duy Nhạc mới lái xe đi. Hy vọng sự cố gắng lần này có thể công đức vẹn toàn, phổ độ chúng sinh nhưng lại không phổ độ được bản thân mình. Năm đó, vì lý do gì mà cãi nhau với Tô Thiêm Cơ, Kiều Duy Nhạc cũng quên rồi. Anh chỉ nhớ sau trận cãi nhau kịch liệt ấy, anh đã đuổi cô ấy đi. Cô ấy cũng đã thu dọn hành lý rồi bỏ đi thật, từ đó đến nay không hề quay lại.

Lúc đầu, anh vẫn cho rằng cô ấy sẽ quay lại. Người nào yêu ít hơn thường có nhiều lòng tin hơn. Đến khi biết mình phải đi tìm cô ấy, anh lại cảm thấy vô cùng mù mịt, không biết đến nơi đâu để tìm cô. Nếu nhất định phải tìm bằng được, cũng không phải là không có cách. Tuy nhiên, anh lại không muốn tìm nữa. Hiểu về cô ấy ít như vậy, quan tâm tới cô ấy ít như vậy quả thực là không công bằng cho cô ấy. Nếu cả hai tiếp tục mối quan hệ đó, có thể sẽ nảy sinh thêm nhiều mâu thuẫn, điều đó chỉ khiến cô ấy đau lòng hơn mà thôi.

Kiều Duy Nhạc đưa tay vặn to loa, một bài hát của Vương Phi nhẹ nhàng vang lên.

Có đôi khi, có đôi khi

Em vẫn tin rằng tất cả đều có điểm tận cùng

Gặp lại, rời xa cũng đều có lúc

Chẳng có gì là muôn đời bất diệt

Nhưng cũng có đôi khi

Em thà rằng lựa chọn việc lưu luyến đó

Đợi đến khi phong cảnh cũng đã quen rồi
Anh sẽ tới tìm em để cùng nhau ngắm dòng nước chảy

...

Giọng hát truyền cảm nhưng có phần hơi chân thật của Vương Phi khiến anh luôn nhớ đến những biểu hiện của Tô Thiêm Cơ. Trên xe, anh lúc nào cũng chỉ nghe đĩa hát của ca sĩ này, lý do tại sao chỉ có ông trời mới biết.

17. Chương 27

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 27: Điểm dừng, tiếp diễn

Cứ ngỡ là đến khi gặp lại anh, sẽ có thể bình tĩnh lại, có thể khiến những cây cỏ dại đang mọc trong tim cô, làm trái tim cô đau đớn kia có thể dừng lại, không mọc nữa. Nhưng kết quả lại khiến trái tim cô bị ném thêm một phiến đá lớn nữa, cứ nặng nề đeo bám mãi ở đó.

Thả Hỷ cầm chùm chìa khóa, do dự xem nên tự mở cửa vào hay là bấm chuông cửa. Đắn đo mãi, đến lúc cô định đưa tay lên bấm chuông cửa thì “cách” một cái, cửa bỗng được mở ra từ phía trong.

Triệu Vĩ Hàng đang đứng bên trong cửa. “Em định lấy chùm chìa khóa làm chuông gọi cửa hả?”, anh bỗng nói.

Bây giờ Thả Hỷ mới phát hiện ra cô đang vô tình lúc lắc chùm chìa khóa. Mỗi lúc hồi hộp, lo lắng, cô thường vô thức nghịch những thứ đang cầm trên tay như vậy. Thả Hỷ tiện tay để chùm chìa khóa trên tủ giày gần cửa ra vào, chỉ có để chìa khóa ở đó, mỗi lần đi ra ngoài, cô mới không quên cầm theo.

Đặt chìa khóa xuống rồi, Triệu Vĩ Hàng vẫn không nói câu gì khiến Thả Hỷ chẳng biết làm thế nào, vào không được mà đi ra cũng chẳng xong.

“Uống chút gì không?”. Cuối cùng thì Triệu Vĩ Hàng cũng đi vào bếp, không còn chán lối ra vào nữa.

Thả Hỷ khê thở phào, cô vội mở tủ tìm đôi dép đi trong nhà của mình rồi cúi xuống thay giày. “Không cần đâu, em ngồi một lát rồi đi ngay thôi.” Khi mẹ cô ra về, trời đã gần tối, nói chuyện thêm với Kiều Duy Nhạc một lúc nữa, bây giờ ngoài trời đã tối mịt. Mặt trời được thay thế bằng mặt trăng, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng hơn, thêm vào đó là những vì sao nhỏ bé, lấp lánh trên bầu trời. Khi đã ngồi xuống ghế, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tường. Thả Hỷ mới thấy mình đột nhiên đến thăm anh vào giờ này cũng không được hợp lý cho lắm.

Thả Hỷ đang lúng túng, Thả Hỷ mang hai cốc nước ra. “Nhà chỉ còn nước sôi, em uống tạm vậy”.

“Cảm ơn!”. Thả Hỷ vội đứng dậy, dùng hai tay đỡ lấy cốc nước, lễ phép khiêm tốn như đang đối diện với lãnh đạo vậy.

Triệu Vĩ Hàng ngồi ở ghế đối diện, yên lặng uống nước, không nói một tiếng nào, cũng không hỏi lý do tại sao Thả Hỷ lại đến.

Thả Hỷ ngồi trên ghế, mãi cũng không chọn được một tư thế nào thoải mái để giúp cô tự nhiên và tự tin hơn khi đối diện với Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ treo tường, hết kim phút rồi lại nhìn kim giờ, anh vẫn không chịu mở miệng, cô đành phải nói trước.

“Hôm nay mẹ em đến, bây giờ em lại đến, chắc anh ngạc nhiên lắm.”

“Cũng bình thường.”

“Mẹ em đã nói gì với anh vậy?”

Triệu Vĩ Hàng tỏ rõ thái độ bất hợp tác, cuộc nói chuyện có nguy cơ bị gián đoạn, hai người lại chìm vào không khí yên lặng.

Thả Hỷ chẳng buồn nói nữa, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Triệu Vĩ Hàng nhưng lại bị vẻ ngoài của anh làm cho giật mình. Anh gầy đi rất nhiều. Một Triệu Vĩ Hàng có phần đầy đặn giờ đây trông thật hốc hác, tùy tiện. Ngay cả Thả Hỷ cũng không dám tin vào mắt mình nữa. Nước mắt Thả Hỷ bỗng nhiên lăn xuống hai má mà chẳng hề báo trước.

“Triệu Vĩ Hàng, anh như thế này thì làm sao mà đi Tây Tạng được, sao anh lại tùy tiện như thế?”. Sự thương cảm đến bất ngờ đã mở rộng cánh cửa vốn đóng chặt trái tim của Thả Hỷ, mọi tình cảm bị dồn nén trong đó bấy lâu nay đã được dịp thoát ra ngoài.

Cô chuyển sao ngồi cạnh anh, muốn chạm vào cánh tay đã trở nên vô cùng gầy guộc của anh. “Sao mẹ lại không chăm sóc cho anh, sao anh không tự chăm sóc cho bản thân mình?”

Triệu Vĩ Hàng vội tránh cánh tay Thả Hỷ rồi nói: “Anh rất khỏe, có thể do làm việc quá sức thôi.”

Thả Hỷ không quan tâm đến sự từ chối của anh, cô vẫn kịp kéo tay Triệu Vĩ Hàng lại trước khi anh định đứng lên: “Anh ăn tối chưa?”. Một tay Thả Hỷ đưa lên lau nước mắt, tay kia kéo Triệu Vĩ Hàng về phía nhà bếp.

“Ăn rồi.”

“Anh ăn gì?” Thả Hỷ vừa nói vừa đưa tay mở tủ lạnh. Tủ lạnh trống rỗng. Cô phải tự kiểm chế một hồi lâu. “Ăn ở bên ngoài à?”

“Ồ.”

“Anh nói dối. Chắc chắn là anh chưa ăn gì cả”. Thả Hỷ nói với Triệu Vĩ Hàng nhưng tay cô vẫn không chịu nhàn rời. Cô đưa tay mở tủ bếp một cách vô cùng thành thực. Trong tủ bếp hầu như chẳng có gì có thể ăn được, chỉ có một thùng nước khoáng đang để dưới đất. Đường như khi hai người chia tay, mẹ chồng cô đã cho người tới đây dọn dẹp một lượt, nhưng khi Triệu Vĩ Hàng quay về ở, anh cũng chẳng bổ sung thêm chút đồ ăn gì cả. Cũng may Thả Hỷ còn tìm được một túi gạo nhỏ, một hộp mộc nhĩ, một hộp nấm hương, một chai dầu ăn, tất cả đều còn nguyên, chưa hề bốc ra.

Thả Hỷ kiểm tra lại hộp đựng gia vị, cũng may hộp gia vị không đến nỗi trống rỗng. Vo gạo, đổ nước, cắm nồi cơm điện, ngâm mộc nhĩ, Thả Hỷ bỗng trở nên vô cùng bận rộn.

“Anh đợi em một lát, em nấu cơm rồi xào tạm chút mộc nhĩ cho anh ăn.”

Thái độ lạnh lùng, thờ ơ của Triệu Vĩ Hàng cũng được người ngoại phản nào, anh giữ chặt tay cô lại: “Không phải bận tâm, anh không đói.”

“Nhanh thôi, em đói rồi, coi như anh ăn cùng em, được không?”. Thả Hỷ rất vui mừng vì lại tìm thêm được vài nhánh tỏi đã mọc mầm xanh nhưng xem ra vẫn còn ăn được.

Triệu Vĩ Hàng nắm chặt cánh tay đang cầm mấy nhánh tỏi của Thả Hỷ: “Em đến đây làm gì, thăm hỏi, ban ơn?”.

Thả Hỷ giơ nhánh tỏi đã nảy mầm xanh lên: “Em đến nhổ cỏ”. Cứ ngỡ là đến khi gặp lại anh, cô sẽ có thể bình tĩnh lại, có thể khiến những cây cỏ dại đang mọc trong tim cô làm trái tim cô đau đớn kia dừng lại, không mọc nữa. Nhưng kết quả, trái tim cô lại bị ném thêm một phiến đá lớn nữa, cứ nặng nề đeo bám mãi ở đó. Không vui vẻ, cũng không thoải mái thêm chút nữa.

Triệu Vĩ Hàng giật lấy nhánh tỏi, sau đó lại nhét vào tay cô: “Tặng em, mang về nhà từ từ mà nhổ, em nên vất bỏ nó đi, nhà cửa cũng được sạch sẽ”. Triệu Vĩ Hàng không phải không hiểu được ẩn ý trong câu nói của Thả Hỷ.

Vốn dĩ ly hôn chỉ là hình thức. Anh quyết định ly hôn không phải muốn bảo vệ tiền đồ của mình mà chỉ muốn người bố đang bệnh nặng yên lòng. Lúc ấy, cũng chẳng có lý lẽ gì để nói, Anh vẫn hiểu rằng cô hiểu được dự định tái hợp của anh, sẽ chờ đợi anh. Không ngờ, trong khi anh đang bận sắp xếp mọi việc, chuẩn bị cho tương lai sau này của hai người thì lại tận mắt nhìn thấy cảnh cô và người yêu cũ diễn cảnh uyên ương hồ điệp.

Hóa ra mọi ý đồ ngầm hiểu đó chỉ do mình anh tưởng tượng ra mà thôi. Với cô, chia tay chính là một điểm dừng, còn về việc cô có tiếp tục nữa hay không còn phải chờ đợi cô lựa chọn, Tần Mẫn Dữ có thể là một điểm dừng trước đây của cô. Sau khi nhìn thấy cảnh Tần Mẫn Dữ và Thả Hỷ trên đường, nghĩ lại chuyện điểm dừng, Triệu Vĩ Hàng đã hoàn toàn mất đi lòng tin và sự kiên nhẫn.

Quyết định đi Tây Tạng cũng được ra đời sau đó. Mặc dù tâm trạng của anh lúc ấy chưa hoàn toàn bình tĩnh nhưng đó tuyệt đối không phải là một quyết định quá khích. Đến Tây Tạng, dù chỉ có một mình nhưng anh có thể làm một chút việc thực tế nào đó. Dù thế nào cũng vẫn hơn ở lại đây, ở lại nơi mà trái tim anh không ngừng nghĩ tới cô, nghĩ lại một Cố Thả Hỷ quả thực vô tâm vô tính. Anh không thể ngăn mình nghĩ tới cô, vì vậy chỉ cần có một nơi để có thể không nghĩ đến cô, có thể tiếp tục sống và làm việc, không yếu đuối ủy mị như thế nữa là được rồi.

“Em không đi, đây cũng là nhà của em, anh dựa vào cái gì mà đuổi em đi.” Quả thực, cuộc hôn nhân của họ đổ vỡ quá nhanh chóng, hai người lại không phải là những người quá so đo tính toán, thêm vào đó họ chia tay trong khi tình cảm vẫn đang thắm thiết nên không ai nghĩ tới chuyện phân chia tài sản. Nhà ở, tiền gửi tiết kiệm... tất cả vẫn còn đứng tên chung.

“Ý em muốn anh đi?” Triệu Vĩ Hàng rất cương quyết.

“Em không cho anh đi.” Thả Hỷ vòng tay ôm quanh eo Triệu Vĩ Hàng, hai bàn tay cô đan vào nhau, trên tay vẫn còn mấy nhánh tỏi. Thân thể gầy gò của Triệu Vĩ Hàng bỗng thẳng đờn như ruột bút, anh cũng không vì vòng tay ấm áp, mềm mại của Thả Hỷ mà nguôi ngoai đi.

Triệu Vĩ Hàng dựa vào khung cửa bếp, quay nhìn ra phía ngoài: “Em còn trẻ, còn hàng tá đàn ông kia mà, đừng phí công vì anh như vậy”.

Thả Hỷ bỗng có chút nghi hoặc, câu nói này cô nghe quen quen nhưng cũng không nhớ nổi đã nghe nó ở đâu. Cô làm sao mà nhớ được những lời mình nói khi say rượu, cũng không thể ngờ rằng những câu nói đó lại bị Triệu Vĩ Hàng nghe thấy một cách ngẫu nhiên như vậy: “Anh nói gì thế!”. Mặc dù không hiểu Triệu Vĩ Hàng lấy câu nói đó từ đâu ra nhưng cô cũng hiểu ý của anh ta là hai người đã đường ai nấy đi rồi, hãy chấp nhận như vậy, từ nay không còn quan hệ gì nữa.

“Em cứ ở đây đây, không những thế, em còn theo anh đến tận Tây Tạng nữa, anh đừng mong là có thể bỏ rơi em!”. Dự định ấp ủ bao ngày đã tuột một cái bay ra khỏi miệng cô.

Triệu Vĩ Hàng đẩy cô ra, anh mệt mỏi rồi. Bản thân anh cũng cảm thấy mình đã già rồi. Mỗi khi gặp chuyện gì đó, anh đã không còn nhanh chóng khôi phục được bản lĩnh, không còn nhanh chóng nghĩ đến những phản ứng tích cực, không còn tràn đầy tinh thần lạc quan để đối diện với vấn đề, đó có thể là biểu hiện của sự già nua trong tâm hồn. Chỉ riêng phương diện này, anh và cô đã có sự khác biệt rõ ràng.

Triệu Vĩ Hàng đến bên cạnh sofa rồi ngồi xuống: “Cô đi cùng tôi làm gì, lấy danh nghĩa gì mà đi? Cô cho rằng Tây Tạng là đảo nguyên ngoài thế giới, là tiên cảnh trên trời hay sao mà muốn đi thì đi, muốn thế nào thì thế? Hơn nữa, cô đi làm sao được, công việc không cần, nhà cửa cũng không cần, bố mẹ cũng bỏ mặc hay sao?”. Nhìn vẻ giật mình hốt hoảng của Thả Hỷ, Triệu Vĩ Hàng biết là cô chẳng hề nghĩ tới những điều thực tế như vậy, hoàn toàn chỉ là do quá khích mà nói ra như vậy thôi.

Triệu Vĩ Hàng nhìn cô rồi lại nói tiếp: “Hơn nữa, tôi không muốn cho cô đi, không muốn có bất cứ liên quan gì tới cô nữa”. Anh trốn tới tận chân trời góc bể, chẳng phải là để thoát khỏi mọi sự ràng buộc hay sao. Dù rằng không nở, nhưng cũng không còn bị những vướng víu, rối rắm đó làm phiền nữa.

Thả Hỷ không kịp phản ứng lại, dường như từ trước tới nay, Triệu Vĩ Hàng chưa bao giờ nói với cô những lời nặng nề như vậy. Dù có bức tức, giận dữ như thế nào, anh cũng không bao giờ muốn đoạn tuyệt với cô. Trong suy nghĩ của Triệu Vĩ Hàng, vợ chồng chính là chuyện cả đời. Vì vậy, sau khi ly hôn, thấy Triệu Vĩ Hàng không hề hối hận, không hề tới thăm cô, Thả Hỷ mới cảm thấy đau lòng và oán giận như vậy.

“Triệu Vĩ Hàng, thế nào là không muốn có bất cứ liên quan gì, anh muốn nói là không cần tôi nữa phải không, đúng là không cần tôi nữa phải không?”. Thả Hỷ ném những thứ đang cầm trên tay về phía Triệu Vĩ Hàng. Ném trúng anh rồi, cô vẫn chưa hết tức giận, Thả Hỷ còn chạy tới chỗ Triệu Vĩ Hàng đang ngồi, đâm thùm thụp vào người anh. “Anh dựa vào cái gì mà nói là không cần tôi nữa, hồi đó có phải anh chỉ mong sao được ly hôn với tôi phải không?!”

Triệu Vĩ Hàng túm lấy tay Thả Hỷ, không để cô tiếp tục đâm nữa. Nhưng hình như vài cú đâm vừa rồi của cô đã thật sự phá tan mọi u uất trong lòng anh bấy lâu nay.

“Dừng tay, Cố Thả Hỷ, dừng lại ngay!”. Triệu Vĩ Hàng quát: “Cô điên rồi à, vừa đến đã gây chuyện. Cô nói đi, rốt cuộc, cô muốn thế nào?”

“Tôi gây chuyện như thế nào hả?!”. Thả Hỷ vùng vẫy khỏi sự kiềm chế của Triệu Vĩ Hàng, cô đứng hẳn lên trên sofa: “Bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi đến là vì Kiều Duy Nhạc muốn tôi đến thăm anh, nếu không, anh nghĩ là tôi biết anh ở đây, tôi sẽ đến tìm anh chắc! Là anh ta, anh ta nói với tôi rằng anh sắp đi Tây Tạng, anh ta nói rằng nếu hôm nay tôi đến đây, anh ta sẽ không bao giờ đến làm phiền tôi nữa”.

Thả Hỷ vẫn nắm chặt tay, từ lúc cô bước vào cửa đến giờ, anh vẫn giữ một thái độ lạnh lùng, không thêm để ý đến cô. Cứ cho là cô ngốc nghếch, khờ khạo như thế nào đi nữa, cô cũng nhận ra rằng anh đã quyết tâm cắt đứt hoàn toàn với cô. “Triệu Vĩ Hàng, tôi xin rút lại những lời nói thiếu suy nghĩ ban nãy, anh đi Tây Tạng cũng được, đi lên Mặt trăng cũng chẳng sao. Anh thích đi đâu thì đi. Anh gây cũng tốt, béo cũng hay. Xem ra, đó không phải là những chuyện tôi cần quan tâm!”

Thả Hỷ nhảy từ trên ghế xuống đất, dường như chân cô giẫm phải thứ gì đó, bàn chân hơi treọ đi, cố gắng giữ thăng bằng, nghiêng rầm lại rồi đi ra cửa. Ra đến cửa, Thả Hỷ nhặt chùm chìa khóa lên, tách chuỗi khóa nhà cũ ra, đặt mạnh lên mặt tủ giày. “Trả lại anh chìa khóa, bắt đầu từ bây giờ, cái nhà này hoàn toàn là của anh.”

Triệu Vĩ Hàng chạy theo sau kéo cô lại: “Em nói rõ xem nào, sao lại liên quan tới Tiểu Kiều?!”

Thả Hỷ hất tay Triệu Vĩ Hàng ra: “Là do anh ta lôi tôi lên xe rồi đưa tôi đến đây”. Phải chăng do phải cúi xuống xỏ giày, khom lưng thấp quá nên nước mắt Thả Hỷ lại trào ra. Cô vẫn quay lưng về phía anh, giọng rất cứng cỏi: “Dù sao... tôi cũng đã đến rồi, cũng coi là có từ biệt”. Đối với bố mẹ, đối với Tần Mẫn Dữ, đối với Triệu Vĩ Hàng, điều quan trọng là đối với chính trái tim mình cô đã có sự từ biệt. Hai người, rốt cuộc không thể quay lại nữa rồi.

Thả Hỷ giơ tay mở cửa nhưng Triệu Vĩ Hàng lại kéo cô lại: “Em nói là nếu Tiểu Kiều không đến tìm em, em sẽ không đến, đúng không? Cố Thả Hỷ, em chỉ có chút thành ý như vậy sao?!”

Câu nói của anh lại khiến Thả Hỷ nổi giận: “Thành ý, anh có tư cách gì mà nói chuyện thành ý với tôi? Sau khi ly hôn, anh cũng biến mất tăm. Ngay cả một chút thành ý nhỏ như vậy, anh đã cho tôi chưa? Tôi không có thành ý, tôi cũng đã đến tìm anh. Tôi không có thành ý, tôi cũng mặt dày mày dạn nói rằng muốn đi cùng anh đến Tây Tạng. Tôi không có thành ý, tôi cũng đã thử thể hiện tấm lòng của tôi rồi. Đương nhiên, thành ý của tôi không phù hợp với ý muốn của anh. Thành ý như vậy, trái lại còn là gánh nặng nữa đúng không? Nhiều hay ít thì cũng có ý nghĩa gì?”

Thả Hỷ nói liền một hồi, ban đầu còn rất hùng hồn, sau lại có phần uất ức. Nói cho cùng, mối quan hệ của hai người đã không có nền tảng vững chắc, cũng không nói được rằng đã yêu thương nhau, lúc này có lý do gì mà trách mắng, mà yêu cầu nữa đây.

Thả Hỷ mở mạnh cánh cửa, bước vội ra ngoài, Triệu Vĩ Hàng vẫn nắm chặt tay cô không chịu buông tha: “Anh bỏ tôi ra.”

“Em vào nhà đã, vào trong rồi nói.”

“Không!”. Thả Hỷ lại cố vùng vẫy khỏi sự kìm kẹp của Triệu Vĩ Hàng, cô chạy thẳng về phía cầu thang. Nhưng vừa xuống được vài bậc, Thả Hỷ bỗng bước hụt, cả người cô ngã trượt xuống phía dưới, Triệu Vĩ Hàng đuổi theo sau cũng không kịp đỡ cô, chỉ có thể đưa mắt nhìn theo hướng cô ngã xuống.

Độ chênh lệch giữa các bậc cầu thang không lớn, với kiểu ngã nữa ngồi của Thả Hỷ, dù có ngã xuống nữa cầu thang cô cũng không bị thương nặng lắm. Tuy nhiên, sự việc xảy ra quá bất ngờ, Thả Hỷ cũng chưa học

được cách ứng phó với những tình huống cấp bách, cô chỉ nghĩ phải dừng lại bèn đưa chân ra phía trước, định đạp lên cái gì đó để ngăn mình lại. Không may, cô lại đưa ra đúng cái chân vừa bị treo khi nhảy từ trên sofa xuống. Kết quả là cả người cô nghiêng đi rồi ngã xuống.

Triệu Vĩ Hàng lúc bấy giờ vội vàng chạy tới chỗ Thả Hỷ ngã. Anh bế Thả Hỷ dậy.

Thả Hỷ lại tiếp tục vùng vẫy: “Tôi không sao, anh buông tôi ra!”

Triệu Vĩ Hàng vẫn ôm chặt lấy cô: “Em muốn làm cho tất cả hàng xóm phải chạy ra à? Ở đây toàn đồng nghiệp trong trường em đấy”.

Thả Hỷ bỗng nhiên im bặt, cô ngoan ngoãn để anh bế lên nhà. Vừa vào trong nhà, Thả Hỷ liền tụt ngay xuống. Nhưng khi chân vừa chạm xuống đất, cô lập tức ngã sang một bên. Cái chân đó dù không đau thấu tim gan nhưng dường như nó không còn chút sức lực gì để đỡ lấy người cô cả.

“Sao em không chịu ngoan ngoãn một chút!”. Thấy cô ngã xuống như vậy, Triệu Vĩ Hàng xót xa, cuống cuống hét hoảng. Anh bế cô lên giường, kiểm tra chân của cô, nhìn bên ngoài nó vẫn không có biểu hiện gì khác cả.

“Không chạm vào, có đau không?”

“Không đau.”

“Cũng may, chắc là không gãy xương”. Triệu Vĩ Hàng nhắc chân cô lên, khẽ ấn vào đó: “Đau không?”

Triệu Vĩ Hàng ấn ấn xung quanh mắt cá chân, Thả Hỷ vẫn yên lặng không nói gì. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi: “Không đau phải không, nếu không bị treo, sao lại không đứng được nhỉ?”

Thả Hỷ không kiên nhẫn được nữa: “Triệu đại nhân”, không hiểu sao cô lại dùng cách xưng hô mà trước đây cô vẫn hay gọi anh, “không phải cái chân đó, là chân bên phải kia”.

Đến lúc ấy, mắt cá chân bên phải của Thả Hỷ bị sưng tấy lên. Chân của Thả Hỷ vừa nhỏ vừa trắng, vì vậy, dù có bị sưng lên cũng chỉ mập hơn một chút, trông cũng không đến nỗi đáng sợ lắm. Triệu Vĩ Hàng không kiểm tra cái chân đó nữa, căn bản là anh không dám đụng vào đó. Triệu Vĩ Hàng ra phòng khách tìm điện thoại di động, đưa cho Thả Hỷ: “Gọi cho Đinh Chỉ Túc đi, hỏi cô ấy xem bây giờ mình phải làm gì?”

“Ồ.”

Điện thoại vừa được nối, Thả Hỷ còn chưa kịp nói gì, đã nghe tiếng Trịnh Hữu Khánh từ đầu dây bên kia: “Đinh Chỉ Túc đang tắm, có việc gì xin mời sáng mai gọi lại”, nói xong liền tắt máy luôn.

Thả Hỷ đưa điện thoại lại cho Triệu Vĩ Hàng: “Chỉ Túc không có ở nhà”.

“Vậy chúng ta đến bệnh viện”. Triệu Vĩ Hàng lại định bế Thả Hỷ dậy. Không biết tình hình cái chân bị treo kia thế nào. Ban này, cô đã không đứng được rồi, nếu nhỡ ra gãy xương hay nứt xương thì quả rất phiền phức.

Thả Hỷ bầu chặt xuống giường, không muốn để anh bế lên: “Em không sao, anh đừng bế lên bế xuống như thế”. Nhưng lúc đó, dường như chân Thả Hỷ chẳng còn chút sức lực nào cả, tay cô cũng yếu đi rất nhiều. Vì vậy, mặc dù Thả Hỷ đã cố hết sức để bầu xuống giường nhưng Triệu Vĩ Hàng vẫn dễ dàng bế bổng cô lên.

Lúc trước, cô vì anh mà rơi nước mắt, bây giờ cô lại vì cảm giác bất lực của chính mình mà rơi nước mắt.

“Triệu Vĩ Hàng, anh bỏ em xuống, em không muốn đi bệnh viện!” Thả Hỷ đành phải nắm tay lại, dùng chút sức lực yếu ớt để nắm vào người Vĩ Hàng, vừa nắm vừa khóc thốn thức.

Chẳng phải Thả Hỷ đã ra về một cách tự nhiên hay sao? Thế mà lại bị ngã từ trên cầu thang xuống, phải tiếp nhận sự giúp đỡ của một người vô tình, không hề yêu thương cô như Triệu Vĩ Hàng, Thả Hỷ thấy vô cùng thảm hại.

Triệu Vĩ Hàng không giữ nổi Thả Hỷ, anh đành đặt cô xuống giường: “Em đợi một chút, anh đi lấy khăn cho em chườm”. Mặc dù Thả Hỷ không cho anh một phút yên tĩnh để suy nghĩ xem phải làm gì nhưng những kiến thức về xử lý vết thương, Triệu Vĩ Hàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Anh đang định bước ra ngoài thì chuông điện thoại di động vang lên, là Đinh Chỉ Túc gọi tới.

“Alô, xin chào, tôi là Triệu Vĩ Hàng”, Triệu Vĩ Hàng nghe điện thoại, anh không khách khí đi thẳng vào vấn đề, “Thả Hỷ bị thương ở chân, vết thương bị sưng tấy lên nhưng cô ấy không chịu đi bệnh viện”.

Lúc trước, khi Thả Hỷ gọi điện, Chỉ Túc ở trong nhà tắm, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Sau khi kiểm tra nhật ký cuộc gọi, ngẫm nghĩ một lúc cô mới quyết định gọi lại cho Triệu Vĩ Hàng, cũng may là cô đã quyết định như vậy.

“Anh đưa điện thoại cho Thả Hỷ nghe.” nghe được tiếng chuyển tay qua điện thoại, Chỉ Túc mới nói tiếp: “Cậu đứng dậy thử đi vài bước xem sao”.

Thả Hỷ nghe lời bạn, đứng dậy đi thử vài ba bước.

“Đi được không?”

“Miễn cưỡng thì vẫn đi được.”

“Tốt rồi, chắc là bị sai khớp nhẹ, cứ nghỉ ngơi đi nhé.”

Đinh Chỉ Túc đã yên tâm phần nào, không kiềm chế được tính buôn chuyện: “Sao cậu lại ở chỗ Triệu Vĩ Hàng?”.

Thả Hỷ còn đang đứng đó, cô vịn vào thành giường từ từ ngồi xuống rồi mới nói với Chỉ Túc: “Không nói những chuyện đó nữa, bây giờ tớ phải làm gì? Cậu mau đến đưa tớ về nhà đi”.

Mặc dù rất tò mò nhưng biết Thả Hỷ đang cần mình, Đinh Chỉ Túc đáp: “Được, cậu đang ở đâu? Trịnh Hữu Khánh không lái xe về nhà, bọn tớ phải gọi xe đến đó, cậu đừng lo nhé”.

“Tớ ở chỗ nhà cũ”.

“Rồi, cứ đợi bọn tớ nhé. Bây giờ cậu đưa điện thoại cho Triệu Vĩ Hàng.” Điện thoại được chuyển đến cho Triệu Vĩ Hàng, Đinh Chỉ Túc dặn dò anh phải dùng khăn mặt nhúng nước lạnh để chườm chân cho Thả Hỷ, lát nữa họ sẽ đến.

Triệu Vĩ Hàng cầm vào hai chiếc khăn mặt, một chiếc khăn lạnh để chườm lên vết thương cho Thả Hỷ, chiếc khăn ấm kia để cô lau mặt. “Đừng khóc nữa, lát nữa mọi người cười cho đấy”.

“Họ cười thì cũng cười em, liên quan gì tới anh”. Thả Hỷ không hiểu tại sao, rõ ràng là Triệu Vĩ Hàng nói những câu bình thường, thậm chí còn có ý tốt nhưng vẫn khiến cô cảm thấy bức tức. Nhưng khi nói ra những lời đó, Thả Hỷ lại cảm thấy ân hận. Thấy Triệu Vĩ Hàng chưa có phản ứng gì, Thả Hỷ vội nói luôn: “Thôi được rồi, anh cứ coi như em không nói gì cả”.

Nếu như thật sự có thể quên được nhau, hà tất phải bức bối như vậy? Triệu Vĩ Hàng nghĩ vậy rồi nhìn Thả Hỷ, nhưng anh cũng không có ý định an ủi cô. Anh đưa tay kéo tấm chăn đắp lên người Thả Hỷ, chỉ để lộ chiếc chân phải ra phía ngoài. Triệu Vĩ Hàng đặt tay lên chiếc khăn, cảm giác chiếc khăn đang nóng lên, anh bèn cầm đi thay cái khác. Đường như trong mắt Triệu Vĩ Hàng giờ đây chỉ còn cái chân phải đó tồn tại và nó cũng là việc quan trọng hàng đầu hiện nay.

18. Chương 28

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 28: Tạm thời từ biệt

Nếu như Triệu Vĩ Hàng quả thực không còn cơ hội sống sót, anh cũng tự nguyện giành cho Thả Hỷ một con đường sống. Tuy nhiên, cánh cửa hướng về phía anh trong tim Thả Hỷ đã hoàn toàn khép chặt, anh chỉ có thể hy vọng cô ấy cầu nhân đức nhân mà thôi.

Đợi đến khi có tiếng chuông cửa, Thả Hỷ đã cảm thấy quá chóng mặt vì Triệu Vĩ Hàng đã không ngừng đi đi lại lại từ nhà tắm đến đầu giường. Anh không nghĩ ra việc để một chậu nước lạnh bên cạnh đó, vừa giảm bớt việc đi lại, vừa thuận tiện cho việc thay khăn. Còn cô cũng không muốn nhắm mắt lại để không nhìn thấy anh nữa. Triệu Vĩ Hàng ra mở cửa, sau đó anh dẫn 3 người, Đinh Chỉ Túc, Trịnh Hữu Khánh và cả Tần Mẫn Dữ.

Thả Hỷ đưa mắt hỏi Chỉ Túc, sao lại gọi cả Tần Mẫn Dữ tới. Chuyện bé xé ra to như vậy, đây vốn không phải là phong cách của cô ấy. Đinh Chỉ Túc ghé sát vào tai Thả Hỷ, tư thế như đang muốn đỡ cô ấy, khe khẽ nói: “Trịnh Hữu Khánh định mượn xe qua đón cậu, không ngờ mượn luôn cả tài xế”.

“Ba người bọn cậu có thể khiêng tớ về nhà không?”. Thả Hỷ bám vào người Chỉ Túc, cô lấy chân trái làm trụ để đứng bằng một chân.

Triệu Vĩ Hàng và Đinh Chỉ Túc cúi xuống cùng một lúc, Triệu Vĩ Hàng thì lấy chiếc khăn mặt đang chườm ra còn Chỉ Túc kiểm tra vết thương trên chân Thả Hỷ, mắt cá chân của cô vẫn đang sưng vù lên, chỉ chườm trong một thời gian ngắn nên không thể có kết quả rõ rệt được. Khăn mặt lạnh chỉ có tác dụng giúp các mạch máu co lại chứ không có tác dụng chữa trị những vết thương phần mềm khác.

Tần Mẫn Dữ bước lại gần, đỡ lấy tay Thả Hỷ: “Có tự đi được không?”. Không đợi Thả Hỷ trả lời, anh lại quay sang nói với Chỉ Túc: “Có khi đến bệnh viện kiểm tra một chút thì tốt hơn”.

“Không phải lo lắng quá, chân cậu ấy không bị gãy xương đâu”. Nói xong, Chỉ Túc lại đưa tay ấn mạnh vào mắt cá chân bên phải của Thả Hỷ, cảm giác đau nhói bất ngờ khiến Thả Hỷ hét lên.

Thả Hỷ vừa hét lên, Triệu Vĩ Hàng và Tần Mẫn Dữ đều không khách khí, giơ tay đẩy Chỉ Túc ra. Đó đều là phản ứng nhất thời của hai người, không ai kịp suy nghĩ gì cả. Bình thường thì không sao nhưng Chỉ Túc ngồi xuống, chăm chú thăm khám, lại bị cả hai cùng đẩy một lúc nên cô ngã ngửa ra phía sau. Quá bất ngờ, không kịp phòng bị nên đầu Chỉ Túc bị va xuống sàn nhà kêu “cộp” một tiếng, Trịnh Hữu Khánh và Cố Thả Hỷ đề nghị ra vì quá ngạc nhiên.

Mặc dù tiếng va chạm xuống nền nhà quá to nhưng thực ra cũng không đau, Đinh Chỉ Túc nhanh chóng ngồi dậy được: “Hai người định âm mưu ám sát tôi hả! Còn cậu nữa, Cố Thả Hỷ, có đau thì cũng cố chịu một chút”. Nói xong, cô lại tiếp tục ấn vào chân phải của Thả Hỷ, lần này thì có nhẹ nhàng hơn một chút. Thực ra việc này cũng không thể trách cô được, làm việc ở bệnh viện đã lâu, khó tránh khỏi động tác mạnh mẽ một chút. Có rất nhiều chứng bệnh, cảm giác đau ở những điểm nhiễm bệnh không mạnh lắm, nếu không mạnh tay khám mà chỉ dựa vào sự miêu tả của bệnh nhân thì rất khó chuẩn đoán.

“Bây giờ đến bệnh viện cũng chẳng làm được gì, để sáng mai hãy đi, tối nay chỉ cần chườm khăn lạnh là được rồi”. Nói xong, Chỉ Túc quay lại phía Triệu Vĩ Hàng: “Anh xử lý tốt lắm, cảm ơn!”

Trịnh Hữu Khánh bước lại gần Chỉ Túc, lấy tay xoa nhẹ lên gáy cô, xót xa cho bạn gái nhưng cũng chỉ có thể trút giận vào Tần Mẫn Dữ: “Đừng có dè dặt ra đây, đi nhanh lên”.

Thả Hỷ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của các bạn. Đêm hôm như thế này, phải làm phiền đến nhiều người như thế cũng không phải là điều cô mong muốn.

Đinh Chỉ Túc bàn với Thả Hỷ: “Tối nay cậu cứ về nhà tớ nghỉ, về nhà cậu không tiện lắm.”

Mặt Thả Hỷ bỗng đỏ bừng lên, cô khẽ liếc sang Trịnh Hữu Khánh đang đứng bên cạnh, bây giờ mà theo Chỉ Túc về nhà cô ấy, Thả Hỷ còn cảm thấy bất tiện hơn nhiều. “Không cần đâu, mọi người đưa tớ về nhà là được rồi.”

Tần Mẫn Dữ bế Thả Hỷ lên: “Xuống xe đã rồi nói sau”.

Trước mặt đông người như vậy, dù không muốn bị bế lên nhưng Thả Hỷ cũng không có biểu hiện gì. Cô thật sự hi vọng rằng chỉ cần nhắm mắt lại là có thể chuyển sang một ngày mới, một hoàn cảnh mới, với một

đôi chân lạnh lặn và một cuộc sống vui vẻ như mọi ngày. Nghĩ như vậy, cô bèn nhắm mắt lại, muốn làm gì, muốn nghĩ gì, cứ đợi sau này hẵng hay.

Cô mệt mỗi buổi xuôi tất cả, thậm chí cả Triệu Vĩ Hàng. Anh đang đứng yên đó, tay nắm chặt chiếc khăn ẩm đang từ từ nguội lạnh, cảm giác lửa giận trong người đang bốc lên ngùn ngụt, dường như ngọn lửa đó có thể đốt cháy cả chiếc khăn này. Đó mới chính là Cố Thả Hỷ, không có bất kỳ lập trường nào, cũng không có thái độ kiên quyết nào có. Chỉ mới đây thôi còn khẳng khăng một mực theo anh, thế mà loáng một cái đã ngoan ngoãn nhắm mắt nằm yên trong vòng tay người yêu cũ, sao mà tự nhiên, sao mà không chút kiêu ngạo gì vậy. Triệu Vĩ Hàng không biết phải chúc mừng bản thân đã không coi những lời cô nói là sự thật hay phải đau lòng vì những thay đổi khó lường của Cố Thả Hỷ.

Đương nhiên, hoàn cảnh lúc đó cũng không để Triệu Vĩ Hàng có thời gian suy nghĩ nhiều về tâm trạng của mình. Trịnh Hữu Khánh cầm chìa khóa xe đi xuống trước, Tần Mẫn Dữ bế Thả Hỷ đi theo sau, Đinh Chỉ Túc xách đôi giày của Thả Hỷ, còn lịch sự quay lại cảm ơn anh rồi mới đóng cửa bước xuống cầu thang. Rất nhanh, hơi người trong phòng của cả người quen lẫn người lạ nhanh chóng tan đi, nó biến mất cũng đột ngột như khi mọi người đến vậy.

Triệu Vĩ Hàng mang mấy chiếc khăn vào nhà tắm để giặt, anh bỗng ném mạnh chúng xuống chậu nước rồi ngồi thừ ra trên thành bồn tắm. Anh cũng không hiểu mình nữa, rõ ràng là nhớ cô, rõ ràng là mong được sống chung với cô nhưng lại quá chú ý tới những chuyện khác, lúc nào cũng sợ cô yêu anh không nhiều, sợ rằng cô nhớ anh quá ít.

...

Trước sự cương quyết của Thả Hỷ, ba người đành đưa cô về căn nhà có gác xép. Đinh Chỉ Túc muốn ở lại cùng Thả Hỷ nhưng Trịnh Hữu Khánh lại chần chừ không muốn về. Anh còn liên tục đưa ra những tình huống mà hai cô có thể gặp phải rồi không thể tự xử lý được. Dường như chỉ cần Thả Hỷ khách khí mời anh ở lại, Trịnh Hữu Khánh sẽ ở lại luôn cùng Chỉ Túc.

Thả Hỷ chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới chuyện đó, sau khi được Chỉ Túc giúp đỡ rửa vết thương, thay quần áo, cô bèn nằm bẹp xuống giường, chẳng để ý gì tới hai người bọn họ, dường như họ không tồn tại trong không gian này.

Tần Mẫn Dữ lại ra ngoài một lát, anh đi mua thuốc uống và thuốc chườm theo đúng đơn mà Chỉ Túc vừa kê.

“Ngày mai có phải đi làm không?”. Anh hỏi Chỉ Túc.

“Chiều mai nghỉ, tối mai đi trực”. Chỉ Túc mới được nhận vào làm chính thức, mỗi tuần đều phải trực hai buổi tối.

“Vậy sáng mai mình sẽ đến”. Tần Mẫn Dữ tự quản lý công ty riêng nên dễ điều chỉnh thời gian hơn.

“Thả Hỷ, Thả Hỷ, cậu thấy thế nào?": Đinh Chỉ Túc muốn hỏi ý kiến của Thả Hỷ, phải gọi hai, ba tiếng, Thả Hỷ mới nghe thấy.

“Hả, gì cơ?”

“Buồn ngủ rồi hả? Vừa mới chườm đá lạnh, cậu đợi một chút rồi hãy ngủ. Bọn tớ đang bàn lịch luân phiên tới chăm sóc cậu”.

“Luân phiên cái gì, không cần đâu, vừa nãy tớ thử đi vào bước rồi, không dễ dàng lắm nhưng vẫn có thể đi lại được. Đợi đến khi nào tớ thực sự tàn phế rồi, các cậu thể hiện tình yêu thương cũng chưa muộn. Hôm nay làm phiên mọi người nhiều rồi, mọi người về hết cả đi, tớ không tiện đâu. Đợi khi nào chân tay lạnh lặn, tớ sẽ xin hậu tạ.”

Chỉ Túc còn đang muốn dẫn dò thêm vài câu nữa đã bị Trịnh Hữu Khánh kéo tay lôi ra cửa. Anh ta vẫy tay ra hiệu cho Tần Mẫn Dữ: “Bọn tớ tự gọi xe về, cậu không cần tiễn nữa đâu”. Trịnh Hữu Khánh phán đoán tình hình, vết thương ở chân Thả Hỷ đã được xử lý rồi, thuốc cũng đã mua rồi, họ ở lại cũng bằng thừa, chỉ bằng mọi người tranh thủ thời gian về nghỉ ngơi, dù sao điều đó cũng thực tế hơn.

Hai người đó về rất nhanh, đến nỗi Thả Hỷ cảm thấy phải chăng cô đã khiến mọi người khó xử, đêm hôm khuya khoắt gọi người ta đến, rõ ràng là phải khiến người ta phải cố gắng gượng rồi.

“Khép miệng lại đi, nếu không rót hết nước miếng ra bây giờ”. Thấy Thả Hỷ cứ há hốc mồm vì ngạc nhiên. Tần Mẫn Dữ không nhìn được bên trên cô.

“Không ngờ Chỉ Túc lại nghe lời Trịnh Hữu Khánh đến thế. Cô ấy thậm chí còn chẳng nhìn em một cái, cứ thế chạy theo cậu ta luôn. Trước đây nói cô ấy trọng sắc khinh bạn, quả không sai”. Thả Hỷ khẽ cự mình một chút, kéo chân lên đắp.

“Lạnh à?”

“Rất lạnh”. Thả Hỷ cảm thấy vết thương ở chân sưng hay không cũng không quan trọng nữa rồi, hình như cô đã bị cảm. Xem ra bản thân mình phải chịu hai đòn tấn công rồi.

Tần Mẫn Dữ cầm túi chườm đá lên, nhẹ nhàng đưa chân phải của Thả Hỷ vào trong chăn: “Lạnh thì đừng chườm nữa”. Nói xong, anh mang túi chườm vào nhà tắm.

Thả Hỷ mãi nguyện nằm co người lại. Cảm giác đau đớn chỉ là thứ yếu, quan trọng là lúc chườm, cô phải nằm yên, không được cử động, lúc nào cũng phải duỗi thẳng chân, quả thực rất khó chịu.

“Tần Mẫn Dữ, cứ để ở đó được rồi, ngày mai em dọn dẹp sau”.

Tần Mẫn Dữ hình như cũng đã dọn dẹp xong, rửa tay bước ra ngoài: “Sao em lại bị ngã ở đó, về nhà lấy đồ à?”. Tần Mẫn Dữ vốn không định hỏi, nhưng khi anh bế Thả Hỷ lên, ánh mắt của Triệu Vĩ Hàng giống hệt như ánh mắt đêm hôm đó. Ngọn lửa giận trong ánh mắt đó thật khó mà không nhận ra được.

“Ồ”. Thứ mà cô muốn lấy về nhất hoặc là Triệu Vĩ Hàng hoặc là trái tim cô vẫn còn đang hướng về anh. Tuy nhiên, cuối cùng cô vẫn giậm chân tại chỗ, đánh rơi bản thân mình, cũng chẳng mang được trái tim về mà ngược lại, bản thân còn cảm thấy đau đớn hơn. Ban đầu, cô còn không biết làm gì cho đúng với yêu cầu của anh, bây giờ cô mới hiểu, anh cần bản là không cần cô, vẫn không muốn có chút liên hệ nào với cô nữa.

Tần Mẫn Dữ đương nhiên biết rằng Thả Hỷ không còn đồ đạc gì mà về đó lấy nữa, anh cũng biết rằng hai người bọn họ quả thực đang có nhiều vướng mắc.

Thả Hỷ thấy Tần Mẫn Dữ không có ý ra về đành nói khéo với anh: “Muộn rồi, anh cũng mệt rồi phải không?”. Người ta lo lắng đến giúp mình, cô cũng không nỡ thẳng thừng đuổi anh về.

“Em đã khóc nhiều lắm đúng không?”

“Dạ?” Thả Hỷ dụi dụi mắt, cô quên mất rằng mình đã khóc, thảo nào hai mắt cũng hơi đau: “Khóc vì đau chân ấy mà”.

Sợ Tần Mẫn Dữ lại tiếp tục chủ đề đó, Thả Hỷ đành chủ động chuyển chủ đề: “Anh dạo này thế nào?”. Lần gần đây nhất cô gặp anh cũng đã lâu rồi, đó là dịp đám cưới của Hoàng Ngải Lê.

Rõ ràng Tần Mẫn Dữ có ý nói chuyện lâu, anh đưa tay kéo ghế, ngồi ngay ngắn bên cạnh giường Thả Hỷ. “Rất bận, gần đây anh đang dự định góp cổ phần với một xí nghiệp ở ngoại ô”.

“Chẳng phải anh mới thành lập công ty à, sao đã góp cổ phần ở công ty khác vậy?”

“Ừ, họ có thiết bị, có công nhân, bọn anh có kỹ thuật. Bây giờ mới là hợp tác, về cơ bản, việc mua lại xí nghiệp đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Anh dự định sẽ xây dựng chỗ đó thành xưởng sản xuất của công ty anh”.

“Vậy chẳng phải anh cứ phải chạy đi chạy lại giữa hai bên sao?”

“Trước mắt là như vậy, đợi khi nào mọi việc ổn định, anh sẽ ở hẳn bên này, bên đó chỉ cần người quản lý là được rồi”.

Thả Hỷ không biết phải nói gì nữa. Hơn nữa, Tần Mẫn Dữ đang lột xác để biến thành một doanh nhân: “Chúc mừng anh!”. Câu nói đó mặc dù hơi đơn điệu nhưng đó là lời chúc từ tận đáy lòng của Thả Hỷ.

Cô không biết anh đã và đang hướng tới những mục tiêu gì, nhưng khi thấy anh đang từng bước đạt được mục đích, cô cảm thấy mừng cho anh: “Như vậy là anh sắp thành công rồi, khi nào trở thành doanh nhân thành đạt, nhớ cho bọn em thơm lây chút nhé!”. Đây có thể coi là tin tức tốt lành nhất ngày hôm nay, không, của cả quãng thời gian gần đây.

“Khi nào anh thành công rồi, em chúc mừng anh cũng chưa muộn”. Tần Mẫn Dữ hơi trầm ngâm một chút rồi lại nói: “Thả Hỷ”, nói đến đây, anh lại dừng lại. Trong giờ phút này, anh rất muốn được ở bên cô, cùng cô chia sẻ niềm vui, anh rất muốn hỏi cô có đồng ý đợi cùng anh không? Nhưng khi thốt ra miệng lại biến thành: “em nghỉ ngơi đi nhé!”.

Không nói đến chuyện giữa Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng còn rất nhiều điều vướng vẩn, chỉ nói tới bản thân anh mà thôi, bây giờ anh có tư cách gì mà giao ước với cô. Lạnh nhạt, không có nghĩa là không tôn trọng. Thả Hỷ lại không phải là bông hoa tô điểm cho cuộc sống của ai cả. Không thể nói khi bên anh đã thuận buồm xuôi gió mới nghĩ đến việc cùng cô đi trên một chiếc thuyền, để cô tô điểm thêm cho chiếc thuyền ấy. Tình cảm của Thả Hỷ đối với anh đã không còn như trước đây nữa rồi. Trong lòng cô ấy giờ chỉ có Triệu Vĩ Hàng, vì thế cô mới có hành động như vậy, điều này anh hoàn toàn có thể hiểu được.

“Tần Mẫn Dữ”. Thả Hỷ cảm thấy mình có rất nhiều điều để nói nhưng chỉ nói vậy thôi, không cần phản hồi. “Trái tim của người đàn ông như thế nào nhỉ?”

“Không nhìn thấy ở chỗ Đinh Chỉ Túc à?”. Tần Mẫn Dữ đương nhiên hiểu Thả Hỷ muốn nói điều gì. Tuy nhiên, trong lúc này, tâm trí anh đang rối bời, không còn tâm trạng để nói những chuyện đó với cô. Thà rằng nói tránh đi, giúp cho cô vui vẻ vẫn hơn.

“Nhìn rồi”, Thả Hỷ nói, “Nhưng em vẫn nghi ngờ, đó là trái tim của phụ nữ”.

“Tại sao?”

“Bởi vì nó tương đối cởi mở”. Thả Hỷ nói một cách nghiêm túc.

Nhưng Tần Mẫn Dữ lại bật cười vì câu nói của cô: “Sao em biết nó cởi mở hơn trái tim của người đàn ông?”.

“Ai cũng nói rằng không thể hiểu rõ trái tim của phụ nữ, nhưng theo em, trái tim của người đàn ông còn khó hơn nhiều. Tại sao lại như vậy? Phải chăng đó là vì trái tim đó quá ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Ngoằn ngoèo quá, tự nhiên những chỗ để mở rộng cũng sẽ ít đi, cũng sẽ tự nhiên trở nên hẹp hòi”. Thả Hỷ phân tích xong còn bổ sung thêm một câu: “Anh không thấy là những người mắc bệnh tim phần lớn là nam giới sao. Bởi vì không gian để mở rộng trong đó không nhiều nên mới dễ dàng bị tắc nghẽn”.

“Em đang định tội trước, sau đó tìm chứng cứ để chứng minh đúng không. Lý luận sắc bén thế, anh mà không chú ý cũng dễ bị em cuốn theo chiều hướng đó mất”.

“Chứng minh được trái tim của người đàn ông hẹp hòi thì có gì tốt cho em nào?”

“Chẳng phải em sẽ lấy lại được thăng bằng, sẽ thấy rằng mình bị tổn thương là do nguyên nhân sinh lý từ tim của những người đàn ông như bọn anh sao?”

Thả Hỷ đưa tay lấy một chiếc gối, để ra phía sau, ngồi dựa vào thành giường: “Anh thừa nhận đã từng làm em bị tổn thương?”. Oan có đầu, nợ có chủ, dù rằng cô giờ đây đã hoàn toàn không còn để ý tới nó nữa, thậm chí cũng không nhớ tới, nhưng đã nắm được câu nói đó của Tần Mẫn Dữ, Thả Hỷ cũng phải phản công lại một chút.

“Anh thừa nhận”. Tần Mẫn Dữ cũng rất thẳng thắn: “Tuy nhiên, điều đó chẳng liên quan gì đến cấu tạo tim của anh cả. Bởi vì khi làm em bị tổn thương, trái tim anh cũng phản kháng, cũng đau đớn”.

Đây có thể coi là câu nói thật lòng nhất của anh từ khi Thả Hỷ biết Tần Mẫn Dữ. Nhưng câu nói đó cũng chỉ đủ để chứng minh rằng anh không hoàn toàn vô tình với cô, mà điều này cô cũng đã sớm biết từ rất lâu rồi.

“Nhưng nó không hoàn toàn đau lắm. Cảm giác đau đớn ấy không đủ để ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của anh, không đủ để anh mãi ở bên em”. Thả Hỷ quay nhìn sang hướng khác: “Tần Mẫn Dữ, thực ra, chuyện cũ của chúng ta chỉ là những rung động đầu đời. Trải qua quá trình đó, em đã hiểu rõ bản thân mình rồi. Em không đủ sức hấp dẫn để lôi kéo người ta về với mình, bản thân mình cũng tự nguyện dang

hiển, nhưng người ta vẫn cảm thấy mình như một gánh nặng. Em chỉ có thể lắc lư trên chiếc cầu bập bênh mà thôi. Tương lai, liệu có phải mãi mãi vẫn như vậy? Cho tới khi em từ bỏ tất cả, cho tới khi em tự nguyện bước xuống khỏi cầu bập bênh, không nhìn người đối diện nữa, cũng không nghĩ đến người đối diện đó nữa”.

“Anh, anh đã làm em mất tự tin?”. Lúc đó, Tần Mẫn Dữ mới dần dần đối mặt với những tổn thương mà anh đã mang lại cho Thả Hỷ. Có chút gì đó vô cùng chán nản, vô cùng căng thẳng. Thường thường, khi sự việc đã được nói ra cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ đã qua sẽ được bọc lại trong những quả bong bóng rồi trôi dần theo dòng nước chảy.

“Nếu em nói là đúng, anh có bù đắp cho em không?”. Nhìn Tần Mẫn Dữ đang rất chăm chú suy nghĩ, Thả Hỷ vội nói, “Lòng tự tin của em vốn dĩ không được thừa thãi như vậy, đặc biệt là trong lĩnh vực này. Có hay không có sự bù đắp của anh, nó vẫn chỉ như là cái đáy chai tội nghiệp, không thể hết sạch không còn gì và cũng không thể phình to quá được”.

“Nếu như nó to hơn một chút, có thể rất nhiều sự việc sẽ khác đi”.

“Anh khích lệ em giành giật?”

“Cứ cho là thế đi. Hãy lấy lại dũng khí như hồi em ôm một chân anh vậy, việc gì cũng có thể giải quyết được”. Tần Mẫn Dữ không ngại nhắc lại chuyện cũ, cũng may anh đã không mù quáng đến mức từ chối mối quan hệ đó.

“Nếu lúc đó em ôm cả hai chân anh, có phải anh sẽ không bỏ chạy sang Mỹ?”. Thả Hỷ bỗng hỏi anh.

Tần Mẫn Dữ bước lại gần cô: “Anh bỏ chạy sang Mỹ, nhưng chẳng phải cũng đã về rồi sao? Nín giữ một con người, chỉ cần một chân là đủ rồi”.

Thả Hỷ ngẩng lên nhìn anh: “Tần Mẫn Dữ, sau khi ở bên Diệp A Na, toàn bộ con người anh đã thay đổi rồi, anh trở nên rất sâu sắc đấy!”.

Thả Hỷ cũng có phần cố ý khi nhắc tới Diệp A Na. Cô thấy Tần Mẫn Dữ đang ở quá gần cô, dường như muốn nói điều gì đó, cô cần phải giữ một khoảng cách an toàn. Dù sao, hai người đã từng có một thời gian thâm thiết bên nhau, nếu cứ tiếp tục giữ khoảng cách gần như vậy, chỉ một thoáng nghĩ sai cũng có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng.

Quả nhiên, nghe thấy câu nói đó, Tần Mẫn Dữ bèn trở về vị trí cũ. Khi nhắc đến Diệp A Na, dường như anh chẳng có chuyện gì để nói.

Thả Hỷ khẽ cắn môi: “Anh cười em phải không? Em đúng là một người đã thất bại rồi vẫn không biết mệt mỏi. Chắc anh cũng đã đoán ra, ban nãy em đến tìm Triệu Vĩ Hàng là để nói những lời đại loại như muốn được ở bên anh ấy, muốn được nói lại với anh ấy, nhưng kết quả vẫn bị người ta bỏ rơi. Khi bị hất ra ngoài, vì quá vội vàng trốn chạy nên em mới bị ngã, thật đáng xấu hổ phải không?!”

“Em hiểu rõ hoàn cảnh của mình như vậy, có nhiều cảm xúc như vậy nhưng lại không giành được một phần tình cảm. Em ngốc nghếch lắm phải không?”. Thả Hỷ chỉ có thể tự châm biếm mình.

“Có Thả Hỷ, em có biết vấn đề của em là ở đâu không?”. Mặc dù không muốn giúp cô trong vấn đề này nhưng Tần Mẫn Dữ vẫn có điều muốn nói với Thả Hỷ. “Vấn đề của em là ở chỗ chiến thuật của em chỉ là những trận quấy rối, gọi ra xong lại thôi. Vừa không để lộ bất cứ ý đồ gì cho đối phương biết, vừa không thể hiện được sự quyết tâm theo đuổi lâu dài của em. Có phải em chỉ muốn đối phương hoang tưởng một chút, chỉ muốn tập kích một chút, đợi đến khi đối phương phản công lại, lộ rõ điểm yếu, lúc đó em mới thu phục? Chỉ tiếc rằng đối thủ mà em gặp phải toàn là những người lấy tĩnh chế động, đều bình tĩnh, điềm đạm hơn em. Nếu em không thử đánh liều một phen, em sẽ không bao giờ đợi được tới ngày chiến thắng.”

“Vậy em phải làm như thế nào?”

“Tấn công toàn diện, cứ liều mạng lao vào thì lại còn con đường sống sót.”

“Em đã rơi vào bước đường cùng rồi, vẫn còn cơ hội sống sót sao?”

Đêm hôm đó, Tần Mẫn Dữ không trả lời cô. Anh chỉ ôm chặt lấy cô qua tấm chăn, chạm một chút vào má cô coi như lời tạm biệt. Nếu như quả thực Triệu Vĩ Hàng không cho cô cơ hội sống sót, anh cũng tự nguyện dành cho Thả Hỷ một con đường sống. Tuy nhiên, cánh cửa hướng về phía anh trong tim Thả Hỷ đã hoàn toàn khép chặt, anh chỉ có thể hi vọng cô cầu nhân đức nhân mà thôi.

19. Chương 29

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 29: Gương vỡ lại lành

Đến giờ Thả Hỷ mới phát hiện ra rằng, việc cô lần lượt mất đi Tần Mẫn Dữ và Triệu Vĩ Hàng, trong đó một phần có vấn đề từ bản thân cô. Bản thân cô đã không có lòng tin, cô phải cho họ lòng tin như thế nào đây.

Vì được xử lý kịp thời nên ngày hôm sau, chân phải Thả Hỷ đã bớt sưng đi nhiều. Chỉ có điều, khi bước đi, cô chưa thật sự tự tin và chân bị đau vẫn còn yếu nên khó tránh khỏi vẫn còn tập tễnh.

Chân đau vẫn có thể chịu được, cùng lắm chỉ nằm trên giường cả ngày. Tuy nhiên, mới sáng ra đã có hai người không mời mà đến khiến cô cảm thấy khó chịu. Tô Thiêm Cơ là do Đinh Chỉ Túc gọi tới, Kiều Duy Nhạc có lẽ đã biết tin từ Triệu Vĩ Hàng.

Không phải Thả Hỷ không cảm nhận được sự quan tâm của họ, chỉ có điều, trong lúc cô còn chưa kịp nghĩ ngơi, chưa kịp lấy lại tinh thần thì phải đứng ra làm trọng tài cho hai người bọn họ. Tô Thiêm Cơ và Kiều Duy Nhạc không ai chịu nhường ai, có anh thì không có tôi, có tôi thì không có anh, cứ quẩn quanh như vậy bên cạnh Thả Hỷ. Kết quả là bữa sáng mà hai người mang đến, Thả Hỷ phải ăn của mỗi người một chút thì cả hai mới thôi không tranh luận nữa.

Đương nhiên Thả Hỷ nghiêng về phía Tô Thiêm Cơ nhưng cô cũng thầm cảm thấy rằng Tô Thiêm Cơ dường như vẫn còn tình cảm với Kiều Duy Nhạc. Vì vậy, dù họ có tranh luận với nhau, cô cũng không nghiêng hẳn về phía Tô Thiêm Cơ. Thả Hỷ và Triệu Vĩ Hàng chưa chắc có cơ hội quay lại với nhau, nếu Tô Thiêm Cơ và Kiều Duy Nhạc gương vỡ lại lành, đó cũng là một việc tốt nên làm.

Tô Thiêm Cơ thường xuyên qua chơi với Thả Hỷ, vì vậy cô ấy rất quen thuộc với mọi thứ trong nhà của Thả Hỷ. Chẳng cần Thả Hỷ phải dẫn dò, Tô Thiêm Cơ vẫn cảm thấy thoải mái như ở nhà của mình. Nhìn Tô Thiêm Cơ xách túi lớn túi nhỏ tới, Thả Hỷ biết rằng cô ấy đã dự định ở đây vài ngày để chăm sóc cho cô. Nhưng Kiều Duy Nhạc thì lại khác, anh ta dường như chỉ có ý định qua thăm cô một chút. Khi thấy có cả Tô Thiêm Cơ ở đây, anh ta mới chần chừ mãi không đi như vậy. Thả Hỷ cũng chẳng buồn để ý đến chuyện của họ. Cô đóng phòng lại, bỏ mặc hai người ở ngoài phòng khách muốn tranh luận, trách cứ nhau ra sao thì tùy, cô coi như không nghe thấy, không nhìn thấy gì cả.

Khi họ còn đang tranh cãi, Tô Thiêm Cơ dừng lại nghe điện thoại, Kiều Duy Nhạc bèn tranh thủ thời gian chạy tới chỗ Thả Hỷ, nói: “Rất cuộc tối hôm qua hai người đã nói với nhau những gì? Nửa đêm Triệu Vĩ Hàng còn gọi điện cho anh, mắng anh một trận, còn nói là anh nhiều chuyện. Gặng hỏi mãi anh mới biết là em bị thương ở chân. Là do lúc đi lên bị thương hay lúc đi xuống bị thương vậy?!”. Đây là lần đầu tiên Kiều Duy Nhạc thấy Triệu Vĩ Hàng nổi giận, nhưng hôm nay qua đây, thấy Thả Hỷ vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, anh quả thực không hiểu nổi.

“Anh lèo nhèo cái gì thế hả!” Tô Thiêm Cơ nghe xong điện thoại bèn chạy lại: “Nếu muốn biết, về mà hỏi Triệu Vĩ Hàng, đừng có ở đây lèo nhèo nữa! Ai hơi đâu mà kể lại chuyện cho anh nghe!”

Thả Hỷ không nhịn được, bật cười thành tiếng. Cô bạn Tô Thiêm Cơ này, mồm miệng đúng là chẳng nề nang ai cả. Xem ra trước đây, khi còn ở bên nhau, Kiều Duy Nhạc chắc cũng không đấu khẩu lại được.

“Anh nói xem Triệu Vĩ Hàng đã nói với anh những gì, em sẽ kể anh nghe chuyện tối qua, như vậy chẳng phải thỏa mãn sự hiếu kỳ của anh hay sao?”, Thả Hỷ tinh nghịch đùa lại.

Tối qua, Tần Mẫn Dữ đã giúp cô hiểu ra rất nhiều điều, giống như bầu trời liên tục bị mây mù bao phủ nay đã được mặt trời chiếu rọi. Chẳng phải cô đang có vấn đề đó sao. Cũng có thể là do lòng tự tin, cô mới thử thăm dò một chút, thấy tình hình không thuận lợi liền bỏ chạy. Lòng tin phải đến từ hai phía. Có thể cô đã không cho đối phương lòng tin, vì thế không thể đơn phương trách cứ họ được. Nghĩ kỹ lại biểu hiện trước và sau của Triệu Vĩ Hàng tối qua, dường như đã có sự khác biệt, hoặc giả cũng có thể có những bước đột phá. Cô không ngừng giả định, nếu cô cố gắng một chút thì kết quả sẽ như thế nào. Cuối cùng, đêm qua, Thả Hỷ đã chìm vào giấc ngủ cùng với những giả định. Và trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, cô đã quyết tâm phải nỗ lực giành giật, giành giật tới cùng.

“Anh nói xem Triệu Vĩ Hàng đã nói với anh những gì, em sẽ kể anh nghe chuyện tối qua, như vậy chẳng phải thỏa mãn sự hiếu kỳ của anh hay sao?”, Thả Hỷ tinh nghịch đùa lại.

Tối qua, Tần Mẫn Dữ đã giúp cô hiểu ra rất nhiều điều, giống như bầu trời liên tục bị mây mù bao phủ nay đã được mặt trời chiếu rọi. Chẳng phải cô đang có vấn đề đó sao. Cũng có thể là do lòng tự tin, cô mới thử thăm dò một chút, thấy tình hình không thuận lợi liền bỏ chạy. Lòng tin phải đến từ hai phía. Có thể cô đã không cho đối phương lòng tin, vì thế không thể đơn phương trách cứ họ được. Nghĩ kỹ lại biểu hiện trước và sau của Triệu Vĩ Hàng tối qua, dường như đã có sự khác biệt, hoặc giả cũng có thể có những bước đột phá. Cô không ngừng giả định, nếu cô cố gắng một chút thì kết quả sẽ như thế nào. Cuối cùng, đêm qua, Thả Hỷ đã chìm vào giấc ngủ cùng với những giả định. Và trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, cô đã quyết tâm phải nỗ lực giành giật, giành giật tới cùng.

Câu nói của Thả Hỷ giúp Kiều Duy Nhạc thoải mái hơn: “Nửa đêm Triệu Vĩ Hàng gọi điện tới, hỏi anh tại sao lại nhiều chuyện đến nỗi chửi em đến đó. Cậu ấy nói là thực sự nếu anh không còn việc gì làm thì đến Iraq hay Pakistan gì đó đi, đừng bận tâm vì chuyện của cậu ấy. Càng giúp càng rối. Anh cảm thấy rất ngạc nhiên, cậu ấy đâu phải người không biết đúng sai như vậy! Sau đó, anh gặng hỏi mãi, cậu ấy mới nói em bị thương ở chân. Sau đó, anh gặng hỏi mãi, cậu ấy mới nói em bị thương ở chân. Sau đó, không đợi anh có phản ứng gì, cậu ấy liền cúp máy luôn. Anh bèn gọi lại cho Triệu Vĩ Hàng nhưng cậu ta đã tắt máy. Anh phải đợi mãi tới sáng, tìm người nấu cháo cho em rồi mang tới đây. Tất cả chỉ có vậy”.

Thả Hỷ và Tô Thiêm Cơ nhìn nhau thở dài. Kiều Duy Nhạc nói một hồi như vậy, chỉ thêm một câu trách mắng của Triệu Vĩ Hàng đối với anh ta, phần còn lại chẳng khác gì những lời anh ta đã nói ban nãy. Một chút thông tin quan trọng cũng chẳng có.

“Em bị ngã lúc đi xuống cầu thang”. Thả Hỷ đành trả lời qua quýt. Cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này, những lời nói thừa thãi thì đầy một đồng, còn lời nói có tác dụng thì soi kính lúp cả ngày cũng không tìm ra được.

Tô Thiêm Cơ đứng bên cạnh còn cố thêm chút mắm muối: “Báỉ phục, báỉ phục, đấy mới đúng là phát biểu của Kiều Duy Nhạc, chẳng có trọng điểm gì cả.”

Kiều Duy Nhạc cũng không chịu thua kém: “Chỉ mình em là thông minh! Sau này khi viết bài phát biểu, em viết trọng điểm trước, anh phát triển mở rộng sau.” Thực ra, đóng vai thông minh quá dễ, đóng vai ngây ngô mới khó. Có những người khi nói chuyện không nói vào chủ đề chính nhưng không có nghĩa là người đó không biết chủ đề chính nằm ở đâu, không biết nói chuyện thực ra là vì người ta cố tình không nói. Còn về việc tại sao không nói, đó mới là điểm mấu chốt.

“Có thách bao nhiêu tiền, tiểu thư ta đây cũng không thèm phục dịch. Anh cứ giữ lấy phong cách của mình là được rồi”. Tô Thiêm Cơ liên tiếp châm chọc Kiều Duy Nhạc.

Nhìn hai người bọn họ, Thả Hỷ bỗng cảm thấy đau đầu. Hai người bọn họ cứ ở lì tại đây, làm sao cô thực hiện được kế hoạch tấn công Triệu Vĩ Hàng? Việc này, dù đã hạ quyết tâm thì cũng nên thực hiện kín đáo một chút. Nhiệm vụ cấp thiết bây giờ là phải đuổi khéo hai người này.

Thả Hỷ nhóm người dậy, bước xuống giường.

“Cần gì vậy?”, cả hai cùng đồng thanh.

“Đi vệ sinh.” Tô Thiêm Cơ vội đỡ lấy Thả Hỷ.

Sau khi đóng chặt cửa nhà tắm lại, Thả Hỷ dựa lưng vào tường: “Tô Thiêm Cơ, cậu nghĩ cách gì đó, lôi Kiều Duy Nhạc ra khỏi đây đi”.

“Cậu muốn gọi Triệu Vĩ Hàng đến à?”

Thả Hỷ cũng không cần giấu giếm: “Tớ muốn nói tiếp câu chuyện tối hôm qua, cố gắng thêm một lần nữa.”

“Được, cứ giao Kiều Duy Nhạc cho tớ, một mình cậu không vấn đề gì chứ hả?”. Tô Thiêm Cơ thấy Thả Hỷ gật đầu liền quay người bước ra. Rửa mặt súc miệng xong, bước ra ngoài, Thả Hỷ thấy hai người bọn họ đã đi từ lúc nào. Có thể nói là biến mất một cách “đến vô hình, đi vô bóng”. Những thứ họ mang đến cũng được dọn dẹp mang đi hết cả.

Thả Hỷ ngồi xuống giường, trấn tĩnh một lát rồi mới cầm điện thoại di động lên, gọi cho Triệu Vĩ Hàng. Cô không gọi vào di động của anh mà gọi thẳng tới số máy bàn ở nhà.

Chuông đã đổ một hồi đã có người nhắc điện thoại lên: “Alô?”. Là giọng của Triệu Vĩ Hàng.

“Phòng 601, cầu thang D, dãy nhà 12, Tiểu khu Lãnh Đông, em chờ anh tới đưa đi bệnh viện”. Nói xong, không cần biết anh có nghe rõ hay không, Thả Hỷ tắt máy luôn.

Khi Triệu Vĩ Hàng tới, Thả Hỷ chỉ kịp chọn một bộ đồ ngủ ửng ửng. Bộ váy đó là do Tô Thiêm Cơ tặng, không quá mỏng cũng không quá hở hang nhưng lại rất tôn dáng, rất hợp với vóc người Thả Hỷ. Cô soi gương, sửa lại mấy sợi tóc một chút rồi mới ra mở cửa.

Vừa bước vào nhà, quả nhiên mặt Triệu Vĩ Hàng đã tối sầm lại: “Sao không có ai ở đây với em vậy? Thay quần áo nhanh lên, anh đưa em tới bệnh viện”.

“Tiểu Kiều vừa đến đây, còn mang cả cháo do đầu bếp nhà hàng của nhà anh ấy nấu nữa”.

Triệu Vĩ Hàng bước lại gần, anh chỉ muốn làm chỗ vịn cho Thả Hỷ nhưng vì bộ đồ cô mặc trên người được làm bằng chất liệu lụa bóng, rất trơn, nếu không đỡ e rằng Thả Hỷ cũng không đi được.

Thả Hỷ nắm chặt cánh tay Triệu Vĩ Hàng đang vòng qua eo cô ấy, tay bên kia cũng vòng qua ôm lấy anh, coi như là nhờ anh đưa vào phòng. Đương nhiên, chân của cô vẫn còn đau nhưng không đến nỗi quá nghiêm trọng như vậy.

“Em uống thuốc rồi, chỉ còn phải bôi thuốc và xoa dầu nữa thôi.” Câu nói đó rõ ràng là có ý muốn anh làm giúp.

Triệu Vĩ Hàng ra phòng ngoài lấy túi đựng thuốc. Anh đọc lý hướng dẫn sử dụng của từng loại thuốc. Đó chỉ là những loại dầu xoa và thuốc bôi thông thường, được dùng cho những trường hợp bị thương ngoài da, không cần đọc cũng biết phải sử dụng như thế nào, nhưng khi những loại thuốc đó được bôi lên người Thả Hỷ, anh càng phải thận trọng. Thậm chí khi xoa thuốc, bôi dầu, lực xoa mạnh nhẹ, anh cũng hận một nỗi không thể tìm ngay chuyên gia để hỏi. đành phải tự mình thử nghiệm một lần xem sao.

Thả Hỷ ngồi lên giường, khẽ kéo váy lên, để lộ mắt cá chân và bắp chân để Triệu Vĩ Hàng bôi thuốc. Triệu Vĩ Hàng bơm thuốc ra tay, bảo Thả Hỷ nằm nghiêng, gác chân lên đùi anh để anh bôi thuốc vào chỗ sưng cho cô.

Đây vốn là một việc làm rất bình thường, nhưng vì váy ngủ của Thả Hỷ đã bị kéo lên, bây giờ cô lại xoay người nằm nghiêng, lớp váy đó bỗng ôm gọn lấy người cô, lộ rõ những đường cong trên cơ thể nên mặc dù không nhìn thấy những gì nhưng trông cô vẫn hết sức gợi cảm. Triệu Vĩ Hàng định kéo lại váy giúp Thả Hỷ, vì lớp váy áo đó đã bị Thả Hỷ nằm đè lên lúc xoay người. Nhưng lớp váy đó không những không được kéo ra mà lại còn bị túc lên trên eo. Váy áo vốn là vật được dùng để che đậy cơ thể, giờ xem ra chẳng phát huy được tác dụng đó nữa.

Thả Hỷ có phần bối rối, cô nằm bò xuống để chỉnh lại váy. Nhưng muốn kéo váy xuống, cô chỉ có thể rướn người, mới có thể kéo được. Nhưng vừa mới nhô lên, cô lại đụng phải cái chân đau nên đành nằm im, để chặt lớp váy dưới bụng.

Triệu Vĩ Hàng chỉ nhìn thấy Thả Hỷ cứ lắc lư trước mặt, dáng vẻ thanh tú, xinh đẹp, anh bèn lấy chân đạp lên người cô: “Em ngoan ngoan chút đi”, khi thấy Thả Hỷ vẫn không ngừng cử động, anh đành phải nói: “Cố Thả Hỷ, em muốn dùng mỹ nhân kế với anh đấy à?”. Thực ra anh chỉ muốn nói những câu khiêu khích một chút để Thả Hỷ nằm yên bởi nếu cô cứ tiếp tục như thế này, anh không biết mình có thể kiềm chế thêm bao lâu nữa.

Tuy nhiên vì một bên chân không cử động được, Thả Hỷ lại không thể tự mình lật người nhưng cô vẫn trả lời anh rất to và rõ ràng: “Đúng, anh nói đúng đấy, em đang muốn dùng mỹ nhân kế với anh, khi nào thành công rồi thì bàn đến điều kiện sau”. Thả Hỷ cũng không hề cảm thấy mình thảm hại vì bị lật tẩy âm mưu, trái lại, cô còn mỉm cười mà nói với anh rằng: “Đã biết như vậy rồi còn không ngoan ngoan phục tùng đi, để đại lão gia ta phải tốn công thêm nữa”. Muốn tìm lại con đường sống, cần phải gạt bỏ hết mọi sự xấu hổ, ngại ngùng. Nếu không cố gắng tới cùng, sao biết được mình cố gắng tới đâu..

Triệu Vĩ Hàng bỗng im bật, không biết phải phản ứng thế nào nữa.

“Hãy buông em ra đã”. Thả Hỷ bị đè nặng tới nỗi không thở được. Làn hơi ẩm áp của cô đủ để làm rối loạn sự phòng bị vốn yếu ớt của Triệu Vĩ Hàng, khơi dậy sợi dây thần kinh vốn đầy háo hức của anh.

Triệu Vĩ Hàng buông Thả Hỷ, kéo cô ra khỏi chân, đồng thời kéo cô ra khỏi lớp váy áo: “Được, anh đang phục tùng đây”. Anh không biết Thả Hỷ muốn chơi trò gì nhưng anh cảm thấy vui vẻ khi được chơi cùng cô. Đêm hôm qua, anh đỗ xe dưới nhà Thả Hỷ cho tới khi Tần Mẫn Dữ ra về. Trong đầu anh chỉ có hình ảnh của Thả Hỷ nhắm mắt nằm trong vòng tay của Tần Mẫn Dữ, hình ảnh đó xâm chiếm giấc ngủ của anh, khiến anh cảm thấy vô cùng rã rời, mệt mỏi.

Bây giờ, lại đến lượt Thả Hỷ có chút do dự. Suy cho cùng, sự đụng chạm xác thịt là biện pháp có hiệu quả trực tiếp nhất để rút ngắn khoảng cách của hai người, nhưng không thể hòa giải hết mọi thứ. Nói chuyện, đó mới chính là mục đích của cô. Hàn gắn mới là kết quả mà Thả Hỷ mong muốn chứ không đơn giản chỉ là một lần đụng chạm thân xác này.

Thả Hỷ muốn lấy lại váy áo và chân nhưng bị Triệu Vĩ Hàng ngăn lại, “Sao, không dám à?”

Tình thế bây giờ, có thể coi là đã thực hiện được chiến lược chiến thuật nào chưa? Còn bản thân cô nên quán triệt phương châm đã định, tiếp tục thực hiện hay dừng lại để giải bày tâm sự, làm cho sự tiếp xúc mật thiết sắp sửa xảy ra này càng có ý nghĩa mật thiết hơn? Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Thả Hỷ thấy trống ngực mình đập dữ dội, bỗng nhiên hiểu rõ con người mình hơn, cô không chỉ là người không đủ quyết tâm mà còn là người không đủ dũng khí. Nói cho cùng cô vẫn chỉ là một người sống khép kín, chẳng bao giờ mở rộng tâm lòng ra được.

Thả Hỷ ngồi thẳng dậy, cơ thể cô lúc này bỗng dưng không còn cảm giác gì về nhiệt độ bên ngoài nữa. Cô chỉ cảm thấy mình như một tiểu vũ trụ có thể đốt cháy tất cả, chi phối cả thế giới, hủy diệt tất cả mọi thứ trên trái đất này. Đó là những điều mà Thả Hỷ nghiệm ra được lúc này. Sức mạnh thần kỳ bỗng nhiên bùng nổ đó chính là tình yêu mà cô dành cho Triệu Vĩ Hàng.

Thả Hỷ tự tay cởi nốt hai miếng vải bé xíu còn đang vướng trên người mình: “Không phải là không dám, mà là không biết thế bài này có đủ để nói về điều kiện trao đổi hay không”.

Triệu Vĩ Hàng dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên cánh tay Thả Hỷ, Thả Hỷ khe khẽ run rẩy, luồng điện bắt đầu chạy lên chạy xuống trong người cô. Tay Triệu Vĩ Hàng lại khe khẽ quấn vào người Thả Hỷ, chặt mãi, chặt mãi cho tới khi Thả Hỷ nằm gọn trong lòng anh. “Anh nghĩ, thế là đủ rồi”. Cái anh cần, chỉ là Thả Hỷ của những lúc như thế này.

Thả Hỷ ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay anh: “Triệu Vĩ Hàng, anh làm hỏng hết cả bầu không khí rồi”.

Triệu Vĩ Hàng “à” lên một tiếng: “Cơ thể em bây giờ không thích hợp với những cử động mạnh”. Anh cẩn thận giúp Thả Hỷ mặc lại váy áo, cầm lấy chai thuốc, bắt đầu thoa dầu, bôi thuốc cho cô.

“Triệu Vĩ Hàng, có phải anh thấy em bị đau nên mới chịu xuống nước như vậy không?”

Anh vẫn đều đều xoa dầu và thuốc lên vết thương: “Biết là tốt rồi. Đợi khi nào chân em khỏi hẳn, anh sẽ đòi lại gấp nhiều lần.”

“Thế bây giờ em có thể đưa ra yêu cầu được không?”

Triệu Vĩ Hàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Thả Hỷ: “Em nói đi!”. Anh đại khái cũng đoán ra được cô muốn nói gì, chắc không ngoài việc muốn cùng anh đi Tây Tạng.

“Được, vậy để em nói.” Thả Hỷ nói một cách đầy trịnh trọng: “Triệu Vĩ Hàng, sau này anh có còn trái tim khoáy như vậy nữa hay không? Khi em biểu lộ tình cảm với anh, anh vui vẻ đón nhận, vậy là tốt rồi. Hoặc là anh cũng thêm vào đó vài câu, đại loại như anh cũng không thể rời xa em để cho em vui một chút. Như thế, ai cũng cảm thấy vui vẻ”. mấy câu vừa rồi của Thả Hỷ không giống như việc đưa ra điều kiện mà nó giống như những lời trách móc ngọt ngào hơn.

“Được.” Giọng của Triệu Vĩ Hàng không giấu nổi sự vui mừng: “Anh cũng có một đề nghị thế này, lần sau, trước khi biểu lộ tình cảm, em có thể gợi ý trước cho anh được không, còn phương pháp biểu lộ nữa, có thể không quá trừu tượng như vậy được không?”

“Còn nữa, điều này là quan trọng nhất”, Triệu Vĩ Hàng bỗng nhiên nhấn mạnh: “Không được để anh nhìn thấy em và anh bạn không được trong sáng kia cùng xuất hiện trước mặt anh một lần nữa”.

Thả Hỷ định giải thích rằng sự xuất hiện của Tần Mẫn Dữ tối qua cũng nằm ngoài dự liệu của cô nhưng Triệu Vĩ Hàng đã hên lên môi cô, chặn câu cô định nói lại: “Không cần nói, anh biết rồi, anh biết hết rồi”.

Những chuyển biến tốt đẹp dường như đến giờ này mới thực sự trở thành hiện thực. Hai tâm hồn đang khao khát nhau kia đang nhân lúc này để thăm dò, quần quýt lấy nhau. Một nụ hôn dài, chậm rãi, đầy thân thuộc.

“Lại còn ở lại đây một mình đến khuya nữa.” Buông Thả Hỷ ra, Triệu Vĩ Hàng nói tiếp.

Lòng đỏ kị giống như chất xúc tác cho ngọn lửa đang bùng cháy trong đầu Triệu Vĩ Hàng, phạm vi xoa bóp của anh đã chuyển từ chân Thả Hỷ lên những phần khác của cơ thể cô. Cảm giác của dầu xoa, cay nồng mà kích thích, trong sự thôi thúc của nhu cầu vọc dục, mùi dầu bỗng không còn quá nhức mũi nữa mà mang chút phong tình trong đó.

“Em phải cảm ơn anh ấy”, cuối cùng Thả Hỷ cũng có cơ hội để nói, cô vừa hôn nhẹ lên mặt Triệu Vĩ Hàng vừa nói: “Anh ấy đã động viên em, khích lệ em, câu đó nói như thế nào nhỉ?”. Cô dùng mũi mình khe khẽ dụi vào tai anh.

Triệu Vĩ Hàng khẽ lẩm bẩm: “Anh làm sao mà biết được”. Rõ ràng anh đang không hài lòng vì Thả Hỷ làm gián đoạn sự tập trung của anh.

“Đúng, cái đó gọi là “cư công chí vĩ” (công lao to lớn)!” Thả Hỷ rất hài lòng vì đã tìm được một câu mà cô cho là vô cùng thích hợp, cô quên luôn cả cái chân đau của mình, nằm đè lên người Triệu Vĩ Hàng, dường như cô muốn anh cùng cô chia sẻ thân thể đầy mùi dầu của mình.

“Chân không đau nữa à?” Triệu Vĩ Hàng vẫn có ý tránh chân bên phải của Thả Hỷ, nhưng ngay sau đó, anh lại nói tiếp: “Nhưng anh sẽ khiến em quên đi sự tồn tại của nó”.

Thả Hỷ nhìn Triệu Vĩ Hàng, cười tinh nghịch: “Quên như thế nào?”. Những khi cảm thấy phấn khích, hai mắt cô thường nheo lại một cách mơ màng.

Triệu Vĩ Hàng đưa tay ra sau gáy của Thả Hỷ, ráo riết chiếm trọn đôi môi cô: “Cứ làm theo anh”.

20. Chương 30 (end)

Nguồn: KST

Dịch giả: Nguyễn Thị Thúy Ngọc

Chương 30: Đoạn kết

Kết hôn là mong đợi được cùng bên anh đi hết cuộc đời, là cùng nhau gánh vác mọi việc, là sự tin tưởng lẫn nhau và cũng là trách nhiệm. Thả Hỷ cảm động: “Cả hai lần anh đều lựa chọn em, quả là vô cùng dũng cảm”.

Chẳng điều gì có thể khiến con người bị đảo lộn như tình yêu, đặc biệt lại là khi thời gian được ở bên nhau lại bị đem ra đếm ngược như lúc này. Chỉ còn bảy ngày nữa là Triệu Vĩ Hàng phải lên đường đi Bắc Kinh. Vì vết thương nhỏ ở chân nên Thả Hỷ lấy lý do xin nghỉ ở nhà, đây cũng là dịp để họ được ở bên nhau thêm một chút.

Hai ngày sau, chân của Thả Hỷ đã khỏi hẳn, điều này phải cảm ơn sự chăm sóc vô cùng chu đáo, tỉ mỉ của Triệu Vĩ Hàng. Cô chưa từng được sống một cuộc sống có người phục vụ bên cạnh suốt hai mươi tư giờ, thậm chí cô còn không cần phải chạm chân xuống đất. Nếu phải di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác trong nhà, đã có Triệu Vĩ Hàng lo liệu việc ” di chuyển trên không” cho cô.

“Thế là được rồi, Cố Thả Hỷ, bội chi sức lực của anh sẽ ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống của em”. Sau nhiều lần làm phu khuân vác cho Thả Hỷ từ phòng ngủ tới phòng khách rồi ngược lại, nhìn Thả Hỷ mỉm cười rất đắc ý, Triệu Vĩ Hàng cuối cùng cũng khôn nhịn được nữa.

“Không được, đó là yêu cầu huấn luyện dành cho anh. Xem kìa, mới có vài lần mà đã mất hết kiên nhẫn rồi.” Thả Hỷ lại cười một cách tinh quái.

Triệu Vĩ Hàng đứng đối diện với cô :” Có phải là chân em đã tự đi lại được rồi không?”

“Một chút thôi, một chút thôi.” Thả Hỷ lập tức ôm lấy chân mình: “Nó vẫn còn yếu lắm, chỉ miễn cưỡng đứng được thôi.” Cô thích được Triệu Vĩ Hàng bế đi, cũng thích những lúc anh công cô đi lại trong phòng, cảm giác của cô lúc này thật sự còn hạnh phúc hơn cả đêm tân hôn của những cặp đôi khác.

“Chúng mình kết hôn nhé.”

Thả Hỷ vẫn đang ôm chân của mình, xem còn trì hoãn để hưởng thụ sự chăm sóc được bao lâu nữa, câu nói của Triệu Vĩ Hàng làm cô bất ngờ: “Hả?”

“Nhưng thời gian có vẻ gấp gáp quá. Chúng mình còn chưa bàn bạc gì với bố mẹ. Lần trước cũng không bàn bạc, em cứ cảm thấy chúng mình dường như không tôn trọng họ...”

Triệu Vĩ Hàng ôm chầm lấy cô: “Chúng mình kết hôn nhé!”

“Anh không thể lần nào cũng dùng nam nhân kế để mê hoặc em mỗi khi nói chuyện đâu nhé, anh sắp đi rồi, kết hôn thế nào đây...”

“Cố Thả Hỷ, cơ hội cuối cùng đây, chúng mình kết hôn nhé!”

“Được!” Nói rồi, Thả Hỷ lại thấy mình dường như trả lời quá nhanh, cứ như là sơ anh rút lại lời vừa nói. Lại bắt đầu một cuộc hôn nhân mà cả hai đều chưa chuẩn bị gì cả?

“Thực ra em có phần thích hoàn cảnh hiện tại.” Thả Hỷ than thở: “Triệu Vĩ Hàng, hai hôm nay, em có cảm giác của tình yêu, vẫn hy vọng được tiếp tục như vậy”.

Đôi khi, nhìn cảnh một đôi uyên ương cãi nhau trên đường, Thả Hỷ lại tràn đầy cảm xúc. Người ta đã nói rằng tình yêu có thể làm tình cảm thêm phong phú, vui vẻ, buồn bã đều được nhân lên rất nhiều lần. Thả Hỷ thấy mình chưa từng có những cảm giác như vậy, mối quan hệ với Tần Mẫn Dữ trước đây đều do một mình cô ấy cẩn thận gìn giữ. Còn cuộc sống hôn nhân với Triệu Vĩ Hàng hai người lại dần dần hiểu nhau và yêu nhau trong một sự ràng buộc nhất định, dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cả hai đều phải tuân theo nguyên tắc không ly hôn. Vì thế mà chuyện lớn hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ thì bản thân phải tự điều chỉnh, Căn bản là do không có những lúc nếu tức giận thì có thể thoải mái nói từ ” Chia tay!” như bao cặp đôi yêu nhau khác.

“Kết hôn rồi cũng sẽ vẫn như vậy, anh đảm bảo.”

“Làm sao mà vẫn như vậy được”, Thả Hỷ thở dài.

“Vậy thì thôi, không cần quá miễn cưỡng” Triệu Vĩ Hàng định đứng dậy. Từ nãy đến giờ, anh vẫn đang ở trong tư thế quỳ dưới chân cô, đó là hành động cực kỳ lãng mạn của anh rồi. Trong túi anh vẫn còn cặp nhẫn mới mua, tay anh vẫn đang nắm chặt hộp đựng nhẫn, chưa kịp rút ra.

“Triệu Vĩ Hàng! Em không nói là không cưới”, Thả Hỷ vội cầm lấy tay anh nói.

Triệu Vĩ Hàng lấy cặp nhẫn cưới ra: “Em đưa tay đây”.

Thả Hỷ hạnh phúc đưa tay ra: “Mới à, hoàn toàn không giống với cặp nhẫn trước”. Chiếc nhẫn vừa khít tay Thả Hỷ.

“Thích không?”

Thả Hỷ quả quyết gật đầu, cô cũng giúp Triệu Vĩ Hàng đeo chiếc nhẫn của anh. “Tốt rồi!” Hai bàn tay đeo nhẫn đan vào nhau, hạnh phúc tràn ngập trên khuôn mặt họ.

“Triệu Vĩ Hàng!”

“Hả?”

“Đeo nhẫn cưới mới, cứ có cảm giác như lấy một người mới.”

Cô vòng tay ôm cổ anh: “Trước đây, em cứ nghĩ rằng kết hôn rất đơn giản, chỉ là sống chung với một người lại, vẫn phải làm những công việc như thường ngày. Trải qua nhiều chuyện như vậy, em mới biết thực sự ra cuộc sống sau hôn nhân không hề đơn giản không phải chỉ là đeo nhẫn cưới, chụp ảnh cưới, làm tiệc cưới, ngủ chung một phòng là kết hôn”.

“Thế kết hôn là gì?” Triệu Vĩ Hàng rất tò mò vì Thả Hỷ có thể đưa kết hôn lên một tầm cao như vậy.

“Kết hôn là mong đợi được cùng nhau đi hết cuộc đời của hai người, là cùng nhau gánh vác mọi việc. Là sự tin tưởng lẫn nhau và cũng là trách nhiệm.” Thả Hỷ cảm động: “Cả hai lần anh đều lựa chọn em, quả là vô cùng dũng cảm.”

“Anh đoán em là hàng hiếm giá cao, đang đợi em lên giá đây.”

“Câu đó có thể tạm dịch là anh yêu em?” Thả Hỷ biết mình nói như vậy cũng hơi có phần khoác lác mà không biết thẹn, vì vậy cô cứ gục đầu vào ngực anh, ngại ngùng không dám ngẩng mặt lên. Triệu Vĩ Hàng muốn kéo cô ra, đối diện với cô để nói chuyện nhưng cô càng siết chặt tay, từ chối không chịu ngẩng lên.

“Không muốn nghe anh trả lời à?”

“Nếu đó không phải là điều em hy vọng, anh cứ coi như em giả vờ thông minh, chưa từng hỏi anh câu đó là được rồi.” Thả Hỷ vẫn giữ nguyên phong cách sống của cô, thấy tình thế không tốt thường tìm cách lảng tránh.

“Thả Hỷ, câu dịch của em hoàn toàn chính xác.”

...

Thời khắc chia tay đang đến rất gần, Thả Hỷ cảm thấy ngay cả việc ngủ cũng rất lãng phí thời gian. Cô biết việc đi Tây Tạng của Triệu Vĩ Hàng đã được ấn định, việc có thể làm bây giờ là làm thế nào để có thể ở bên nhau thêm một chút nữa, gần nhau thêm một chút. Thế nhưng vẫn có người muốn quấy rối những thời khắc quý giá mà cô và Triệu Vĩ Hàng đang trân trọng từng ngày.

“Triệu Vĩ Hàng, liệu mà trông coi vợ cậu đi, đừng có suốt ngày phóng điện về phía tớ thế”, Kiều Duy Nhạc vừa nói vừa làm ra vẻ bị điện giật.

“Chút điện cón con đó thì làm gì được cậu nào, chẳng phả đã tỏa đi hết rồi hay sao?” Triệu Vĩ Hàng đương nhiên hiểu được tại sao Thả Hỷ lại làm mặt lạnh với Kiều Duy Nhạc. Anh đã đồng ý sẽ đưa cô đi chơi chợ đêm.

Hai người không mấy hiểu biết về việc đi chơi của những cặp đôi bình thường khác nên nghĩ ra điều gì họ bèn cố gắng để thực hiện, cố gắng tận hưởng nốt mấy ngày trước khi Triệu Vĩ Hàng lên đường. Hôm qua, họ cùng nhau đi xem phim, vào hiệu sách, rồi lại đi ăn đồ ăn nhanh. Hôm nay, họ cùng nhau đến những nơi

lưu giữ kỷ niệm chung của hai người, cùng nhau chụp ảnh để ghi lại những giây phút đó. Những địa điểm không nhiều nhưng cũng đủ khiến cả hai mệt nhoài. Chưa kịp chuẩn bị bữa tối, họ lại định cùng nhau đi dạo chợ đêm, thưởng thức các món từ quán đầu tiên đến quán cuối cùng.

Thật tình cờ, khi về đến nhà, Triệu Vĩ Hàng và Thả Hỷ không hẹn mà gặp cả Tô Thiêm Cơ và Kiều Duy Nhạc. Cái anh chàng Kiều Duy Nhạc này, lúc đầu là kẻ công, nói rằng đã có công lớn trong việc Triệu Vĩ Hàng và Thả Hỷ gương vỡ lại lành nên nhất định phải mời anh ta ăn cơm, cảm ơn. Sau đó lại nói là muốn tiền Triệu Vĩ Hàng, cứ nói đi nói lại như vậy, nhất định không chịu buông tha họ.

“Triệu Vĩ Hàng, đừng trách tớ không cảnh báo trước, cậu đi Tây Tạng rồi, vợ cậu chẳng phải sẽ nhờ bọn tớ chăm sóc hay sao. Cậu mà đắc tội với tớ tổn thất không nhỏ đâu nhé.”

“Nhỏ cái đầu anh ấy!” Tô Thiêm Cơ không muốn phụ họa theo kiểu Kiều Duy Nhạc, thấy anh ta càng nói càng khác thường, người ta còn chưa đi đã một mực đòi chi phí bảo vệ rồi, thật là bức mình. “Thả Hỷ, đã có tớ chăm sóc cậu rồi, không đến lượt anh ấy phải bận tâm.”

“Em chăm sóc, anh chăm sóc, chẳng phải việc của nhà mình sao?” Kiều Duy Nhạc cười hì hèm trên mặt anh ta chẳng có chút biểu hiện của sự xấu hổ gì cả.

“Ai cùng một nhà với anh, không dám với cao.” Tô Thiêm Cơ thậm chí còn không thèm nhìn sang phía Kiều Duy Nhạc.

Triệu Vĩ Hàng nhìn hai người bọn họ, tình cảm quả thật đã có bước tiến triển rõ rệt rồi. Cái cô Tô Thiêm Cơ này, mồm miệng vẫn sắc sảo hệt như năm xưa, chẳng trách Tiểu Kiều lại bị thu phục thêm một lần nữa. Hồi đó, cô gái này cũng đã khiến Kiều Duy Nhạc phải chịu không ít đau khổ.

“Nhường nhà lại cho hai người đây, tự nhiên nhé, cứ coi như đang ở nhà mình, tớ và Triệu Vĩ Hàng còn có việc, gặp lại sau nhé!” Không đợi Triệu Vĩ Hàng ra tay, Thả Hỷ đã dùng luôn kế ve sầu thoát xác, để họ ở lại trông nhà. Chỉ có điều lại phải quay lại xe, ở trong cái không gian bé nhỏ đó cũng không dễ chịu lắm.

“Triệu Vĩ Hàng, mình về nhà đi.”

“Được.” Triệu Vĩ Hàng khởi động xe.

“Không phải về nhà cũ của mình, về nhà bố mẹ anh kia.”

“Anh định sáng mai sẽ về nhà em trước, sau đó mới dẫn em về nhà anh.” Ngày kia đã là ngày Triệu Vĩ Hàng đi Bắc Kinh rồi. Mặc dù sau khóa huấn luyện tập trung đó, anh còn có thể về thăm nhà một lần nữa, nhưng trước khi đi Bắc Kinh, chưa sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, anh vẫn chưa yên lòng.

“Lẽ ra phải đến từ sớm ấy chứ. Hai hôm trước thì chân em vẫn còn đau, hai hôm nay lại không đến, xem ra vó về không được phải dạo lắm.” Mặc dù cô biết như vậy, nhưng vẫn không muốn để thực tế để lần át cảm giác yêu đương nhanh như vậy. Ai mà đoán trước được các bậc phụ huynh sẽ phản ứng như thế nào.

“Triệu Vĩ hàng, liệu việc mình tái hôn có ảnh hưởng gì tới anh, tới gia đình anh không?” Đây chính là điều mà Thả hỷ rất muốn hỏi nhưng mãi vẫn không dám. Mặc dù Thả Hỷ vẫn luôn tin rằng Triệu Vĩ Hàng sẽ không làm điều gì mà anh không cảm thấy chắc chắn, tuy nhiên, những biến cố trong thời gian qua vẫn khiến Thả Hỷ cảm thấy thấp thỏm không yên.

“Về chuyện xảy ra lần trước, anh đã không giải thích rõ ràng với em. Sự việc không hề đơn giản như em nghĩ, nó thậm chí còn phức tạp hơn nhiều những điều mà Kiều Duy Nhạc biết. Chi tiết quá cụ thể, nói với em cũng không có ý nghĩa gì, cũng không thể nói cho em được, Những điều em biết đã là quá đủ rồi. Sau khi ly hôn, anh một mực không tới tìm em vì lo rằng chuyện đó còn để lại hậu họa. Nếu chúng ta thực sự chẳng còn quan hệ gì cũng có nghĩa là sẽ không còn ai nhắm vào em để tấn công nữa. Bố đã chịu lui về nghỉ ngơi, đó cũng là một trong những mấu chốt để hóa giải những rắc rối đó.

Thả Hỷ, năm xưa, anh đã vì Ngô Hoạch mà một mình tìm sang Đức, bỏ lại tất cả ở nơi này. Giờ đây, anh lại sắp đi Tây Tạng, phải xa em trong ba năm. Điều đó không có nghĩa là anh yêu em không nhiều, không có nghĩa là anh không thể vì em, vì gia đình mình mà từ bỏ tất cả. Chỉ có điều chúng ta đang sống, chúng ta phải có trách nhiệm với cuộc sống hiện tại. Em, bố mẹ, công việc là những thứ mà anh không thể chối bỏ trách nhiệm. Anh phải gánh vác được tất cả những điều đó.

Đã theo nghiệp chính trị, không thể chỉ biết trốn tránh nhiệm vụ. Anh không thể đảm bảo với em rằng con đường công danh của anh sẽ thuận buồm xuôi gió, sẽ không còn sóng to gió lớn nào cả; anh cũng không thể đảm bảo với em rằng sẽ bảo vệ em tới mức một giọt nước cũng không chạm tới em được. Nhưng điều duy nhất anh có thể đảm bảo, đó là cho dù gặp phải tình huống như thế nào, anh tuyệt đối sẽ không dùng việc ly hôn để giải quyết mọi việc. Một việc ngốc nghếch như vậy, làm một lần trong đời đã là quá nhiều rồi.

Thả Hỷ, em có mồn cùng anh tiếp tục mập hiể không?”

“Sao trước khi đăng ký kết hôn, anh không hỏi em những câu như vậy?”

“Anh sợ em bỏ chạy, Cố Thả Hỷ, từ trước tới giờ vẫn là một cô bé nhất gan mà.”

Thả Hỷ lè lưỡi :” Em đúng là một cô bé nhất gan đấy, vấn đề này, em không dám đưa ra, vì sợ anh thay đổi. Cũng bởi vì em rất dễ làm hỏng chuyện, chỉ sợ anh không cần em nữa”.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ?”

“Ừm.” Thả Hỷ gật đầu rất mạnh.

Xe lăn bánh được một lát, Thả Hỷ bỗng nói: “Triệu Vĩ Hàng, em yêu anh.”

“Cái gì?!” Triệu Vĩ Hàng dừng xe lại bên đường. Cái cô Cố Thả Hỷ này, những lời như vậy mà cũng có thể tùy tiện nói ra trong bất kỳ hoàn cảnh nào sao.

“Em nói là em yêu anh. Anh phải gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy, em không có cách nào để biến mình thông minh hơn để anh đỡ cảm thấy nặng nề. Tuy nhiên, em có thể nói được những lời ngọt ngào để anh vui vẻ. Anh vui vẻ rồi chắc cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi nữa. Đã thấy thoải mái hơn chưa?”

“Ừm, em nói lại một lần nữa, để anh thử cảm nhận xem.”

“Em yêu anh, thế nào?”

“Bỏ từ “thế nào” đi, nhắc lại một vụn lần.”

“Em yêu anh.”

“Em yêu anh.”

“Em yêu anh.”

...

Chủ đề tình yêu, vài năm sau vẫn còn được nhắc tiếp.

“Triệu Vĩ Hàng, em yêu anh!”

“Anh cũng nói một lần đi.”

“Anh không nói được.”

“Tại sao không nói được?”

“Nghe được những lời ấy, sẽ khiến người ta nhẹ nhàng bay bổng.”

“Vậy thì sao?”

“Người em đã nhẹ tựa chim yến rồi, anh sợ nói thêm nữa, em sẽ bay lên trời mất.”

“Triệu Vĩ Hàng, anh lại chọc em rồi! Rõ ràng thấy người ta hơi bép, lúc nào cũng sáu mươi cân, cái gì mà nhẹ như chim yến chứ, thật quá đáng!”

“Làm gì có chuyện đó, anh thấy em gầy hơn trước nhiều thật đấy. Chắc chắc là cái cân này sai rồi, để mai mình đi mua cái khác.”

“Cái gì! Hôm nay em mới cân thử ở chỗ làm của Chỉ Túc cân ở bệnh viện thì làm sao mà sai được?”

“Chẳng phải cô ấy đi nghỉ tuần trăng mật rồi sao?” The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sao-ban-ngay>